JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

BOYUT

MAYIS-HAZİRAN 2012 • 02 • 106422 • YIL 16 • SAYI 66 • 6 TL

9 771300 884003

Nordik Müzik Festivali

Joshua Redman
Tomasz Stanko
Defne Şahin
Yalçın Ateş
Siggi Loch

Roy Hargrove

Garanti
Caz Yeşili
15 YIL
Cazın tüm renklerine destek
15 yıldır Caz Yeşili Garanti'den.
Başka bir arzunuz?
/garanticazyesili - /cazyesili

NARDIS

JAZZ

Sayı: 66
Nisan-Mayıs-Haziran 2012

Merhabalar,

Jazz dünyamız her ne kadar "küçük" gibi tabir ediliyorsa da geçtiğimiz sezon gösterdi ki "değil". 15. yılını kutlayan ve her konseri dolu dolu geçen **Ankara Jazz Festivali**, 10.cusu büyük bir başarı ile gerçekleştirilen Eskişehir'deki **Amatör Jazz Günleri**, 19. kez yapılan **İzmir Avrupa Jazz Günleri** çok farklı etkinliklerle "workshoplar"la, afiş yarışmaları ile her geçen yıl çıtayı yükselttiler. "**Bodrum Jazz** Günleri" hala devam ediyor.

İstanbul'da ise her zaman olduğu gibi, her yerde jazz var. Babylon **Nordic Jazz Festivali** ile, çok iddialı bir programla başta geliyor. CRR duruyor duruyor birden bakıyorsunuz bir atakla herkesin önüne geçivermiş, **Tord Gustavsen**'i davet etmiş. Borusan mekan tasarımına uygun olarak daha modern tarzlara yöneldi. Ghetto da öyle. Tamirane bahçe konseptine geçmek üzere, çok daha keyifli olacaktır mevsim itibariyle. Garajistanbul **Renaud Garcia-Fons** ile gösterdi ki bu sezon atakta; **Salon** her zaman olduğu gibi çok önemli isimlere ev sahipliği yapıyor. 10. yılını sürdüren klasik Nardis'te ise **Roy Hargrove Quintet** ve üstat **Benny Golson**'lu konserler jazz severleri bekiyor.

Dergimiz sadece bahsi geçen şehirlere odaklı değil Avrupa ve Amerika'dan yazan yazarlarımızın gönderdikleri keyifli yazılarla dolu.

Röportajlarımız ise göreceğiniz gibi çok renkli. Uzun yıllardır isteyip de Bodrum'da yaşadığı için gerçekleştirmediğimiz **Yalçın Ateş** röportajı nihayet bu sayımızda! İstanbul konserleri ile tekrar gönlümüze taht kuran, **Joe Lovano, McCoy Tyner**, **Joshua Redman** röportajlarını, konserleri takip eden yazarlarımız ellerinden geldiğince, izin verildiğince bunları gerçekleştirebildiler. Bu sayımızda gördüğünüz gibi röportaj ağırlıklıyız. İngiltere'de yaşayan yazarımız Can Ergelmiş, New York'tan kapak konumuz da olan **Roy Hargrove** ile telefonla görüştü. Yine Amerika'dan Sevim Yolaçtı **Chick Corea**'nın 70. doğum günü konserini yazdı. Sami Kısaoğlu çıkmış olduğu bizi kıskandıran Almanya gezisinde kimi yakaladıysa dergimiz için konuştu. İzmir'den **Arifa**, **Christina Vilalonga** ve Halil Çağlar; Amerika'dan **Defne Şahin**, İsveç'den Mats Gustafson, Avusturya'dan **Klus Schulz** röportajları bu sayımızda yer alıyor.

Albüm dünyamız da oldukça hareketli. Yepyeni albümler müzik dünyamızı hareketlendirmeye devam ediyor. Bu tanıtımları Tunçel Gülsoy yaptı. **Yavuz Akyazıcı**, Jülide Özçelik, **Gülseren ve Luis Gomez**, Akın Eldes, Sinan Cem Eroğlu bu sayımızın kahramanları.

Ben de boş durmadım. Albümleri artık sadece isimleri ile değil satışları ile de takip edeceğiz. Şimdilik İstanbul satış noktalarını izliyoruz ama Ankara ve İzmir'den de "en çok satanlar"ı öğrenmek istiyoruz.

Konular sadece bunlar değil tabi, sizlere üç ay boyunca elinizden düşürmeyeceğiniz bir sayı yapmaya çalıştık. Gerisini sizin keşfinize bırakıyor, heyecanla okumanızı diliyorum.

Sağlıklı ve mutlu günler, iyi konserler...

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.

Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Erdem AKSOY**

Katkıda Bulunanlar
Ayten GÖYMEN, Beliz HAZAN, Bilge HİMAM, Can ERGELMİŞ, Can KARAKUŞ, Çağlayan YILDIZ, Devrim DİKKAYA, Dilek HİMAM ER, Elif SEVEN, Ezgi Ayça KIZILDERE, Füsun LEVET, Gül ADIYAMAN, Hacer KALAY, Işıl KILKIŞ, İsben ÖNEN, Kaan ÇAĞLAYANGÖL, Leyla Diana GÜCÜK, Özgen ÖZMAN, Özlem Oktar VAROĞLU, Sami KISAOĞLU, Serdar SIRTANADOLU, Serkan BOYACIOĞLU, Seval Deniz KARAHALİLOĞLU, Sıdıka GÖZTOK, Sirel EKŞİ, Sevim YOLAÇTI, Uğur HÜKÜM, Ülkem ÖZSEZEN, Tayfun AVDAN,

YÖNETİM / REKLAM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Müdürü
Şenay TÜZER KAVAK

Reklam Satış/Pazarlama
Zeynep GÖKIRMAK BİÇİCİ
zeynep.bicici@boyut.com.tr

Abone: Sedef Varıcı
sedef.varici@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT

© 2012 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Trio Balkan
21. Akbank Jazz Festivali 2011
Fotoğraf: Sarp Dökmeci

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS

- YAVUZ AKYAZICI BRIDGE, *Tunçel Gülsoy*
- JÜLİDE ÖZÇELİK JAZZ İSTANBUL VOL.2, *Tunçel Gülsoy*
- Y LA DESCARGA, *Tunçel Gülsoy*
- AKIN ELDES-SİNAN CEM EROĞLU, *Tunçel Gülsoy*
- CHICK COREA FURTHER EXPLORATIONS, *Çağlayan Yıldız*
- JAZZ TIMES EN İYİLER 2011, Zuhal Focan
- JAZZ TARİHİNDEKİ KADINLAR, XII, *Leyla D. Gücük*
- GRAMMY 54, Zuhal Focan
- MA FEMME EST UNE ACTRİCE VE BRAD MEHLDAU, *Elif Seven*
- EQUINOKS VINYL'LERİ, *Elif Seven*
- M.LIMINAL; FAZIOLI, Zuhal Focan
- PAT METHENY WHAT IS ALL ABOUT, *Elif Seven*
- JAZZ VE MODA; SWING 1930, *Dilek Himam*
- EN ÇOK SATANLAR, *Zuhal Focan*
- YAZARLARIMIZ; ÖZGEN ÖZMAN, *Devrim Dikkaya*

36 ŞU JAZZ DEDİKLERİ

- Ali Sönmez

38 RÖPS.

- ROY HARGROVE, *Can Ergelmiş*
- FLABBY, Sami Kısaoğlu
- JOE LOVANO, Eray Aytimur
- MCCOY TYNER, Eray Aytimur
- JOSHUA REDMAN, Sevin Okyay
- TOMAZ STANKO, Serkan Boyacıoğlu
- MATS GUSTAFSSON, Tayfun Avdan
- ACT VE SIGGI LOCH, Sami Kısaoğlu
- ARIFA, Seval Deniz Karahaliloğlu
- CHRISTINA VILALONGA, Bilge Himam
- DEFNE ŞAHİN, *Serdar Sırtanadolu*
- HALİL ÇAĞLAR, Beliz Hazan
- ÖMÜR GÖKSEL, Kaan Çağlayangöl
- NAKİ ATAMAN, Kaan Çağlayangöl
- YALÇIN ATEŞ, Kaan Çağlayangöl
- TORD GUSTAVSEN, Eray Aytimur

72 NELER OLACAK

- CRR, *Zuhal Focan*
- AKSANAT, *Hacer Kalay*
- BORUSAN, *Sıdıka Göztok*
- GHETTO KONSERLERİ, *Özlem Köseoğlu*
- GARAJISTANBUL, *Zuhal Focan*
- RENE GARCIA FONS, Elif Seven
- İŞ SANAT, Zuhal Focan
- SALON, Işıl Kılkış
- AARON PARKS, Elif Seven
- NIGEL KENNEDY, Can Karakuş
- TAMİRANE KONSERLERİ, *Gül Adıyaman*
- NARDIS JAZZ CLUB, *Zuhal Focan*
- ROY HARGEOVE, Elif Seven
- BENNY GOLSON, Elif Seven
- MSM KARAKÖY'DE, Ayten Göymen
- İZMİR'DE JAZZ KAMPI, Ezgi Ayçe Kızıldere
- ANTAYLA DÜNYA KORO FESTİVALİNE ADAY

92 NELER OLDU

- BOBBY MCFERRİN, *Elif Seven*
- JAN GARBAREK, Can Karakuş
- NHOP, *Hülya Tunçağ*
- AKBANK ÖDÜL ALDI, Zuhal Focan
- DIEGI GIGALA, *Zuhal Focan*
- JAZZ, KADIN MÜZİK, *Leyla D. Gücük*
- 15. ANKARA JAZZ FESTİVALİ, Erdinç Aktuğ
- FESTİVALİN ARDINDAN, Özlem Varoğlu
- AMATÖR JAZZ FESTİVALİ, Ezgi Ayçe Kızıldere
- İZMİR AVRUPA JAZZ GÜNLERİ, Sirel Ekşi
- CHICK COREA, Sevim Yolaçtı
- SİNAN BAKIR & AARON GOLDBERG, Sevim Yolaçtı
- FRANSA'DAN HABERLER, *Füsun Levet*
- SAM RIVERS, *Viktor Bensusan*
- PAUL MOTIAN, *Viktor Bensusan*
- BOB BROOKMEYER, *Viktor Bensusan*
- KLAUS SCHULZ, *İsben Önen*
- PARIS'TEN *Uğur Hüküm*

119 CD VİTRİNİ

Mehmet İkiz (Cheking In), Defne Şahin (Yaşamak), Cenk Erdoğan (Kavis), Senem Diyici Quartet (Dila Dila), Yavuz Akyazıcı (Bridge), Akın Eldes & Sinan Cem Eroğlu (Hane-i Akustik), Sibel Gürsoy (Yol), Buzuki Orhan Osman (Turkophony), Wes Montgomery (Echoes of India Avenue), John Pizzarelli (Double Exposure), Chick Corea (Further Explorations), Kenny Garrett (Seeds from the Underground), Alfredo Rodrigez (Sounds of Space), Kirk Whalum (Romance Language), Jens Thomas (Speed of Grace), Ulf Wakenius (Vagabond), Lars Danielsson (Liberetto), Verneri Pohjola (Ancient History), Henning Sieverts (Symmethree), Marc Copland (Some More Love Songs), Gary Peacock & Marc Copland (Insight), Nicolas Thys (Virgo), Pablo Held (Music), Putumayo Presents (African Beat), Putumayo Presents (Latin Beat), Putumayo Presents (Acoustic Cafe), Peter White (Here We Go), Steve Tyrell (I'll Take Romance), Charlie Haden & Hank Jones (Some Sunday), Malia (Black Orchid), Richard Galliano (Nino Rota), Robert Glasper (Black Radio), Chris Isaak (Beyond The Sun), Amos Lee (As The Crow Flies), Lyambiko (Sings Gershwin), Lyambiko (Something Live Reality), Leonard Cohen (Old Ideas), For My Baby (Best Classical & Jazz Selections), Ky (Musique Vagabonde), Borges Piazzola (El Tango).

127 KLİNİK

- JOE PASS- FOR DJANGO *Cem Tuncer*

129 KÖRLEME

- SEDAT ERGİN, *Ülkem Özsezen*

130 BULMACA

- Ülkem Özsezen

130 CAZGIR

- Özgen Özman

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

Yavuz Akyazıcı İle Köprüler Üzerine

Yavuz Akyazıcı ile ilk tanıştığımızda o Türkiye'ye yeni dönmüştü, ilk albümü Volcanoe/ Gamzelim üzerine derin ve uzun bir sohbet açmıştık. O sohbette Yavuz'un da benim gibi bir Boğaziçi Üniversitesi mezunu olduğunu ve daha sonra orada müzik kulübünden aldığı ilhamla Amerika'ya gidip New York New School Performance okulundan 1995 yılında mezun olduğunu öğrenmiştim. Gene bu süreç içerisinde Jim Hall, Billy Harper, gibi insanlarla birebir çalışma fırsatı bulduğunu sonra kulüplerde çalmaya başladığını ve zaman içerisinde popülerleştiğini söylemişti. Bu sürecin sonunda ise önce jazz standartlarını çalmaya başlamış ve sonra kendi bestelerini yazmaya başlamıştı. O zamanlar kurmuş olduğu grubunda çalan basçı Joe Fonda, saksofoncusu Eric Person ve davulcusu Matt Wilson ile yapmış olduğu Bridges albümü geçtiğimiz günlerde Türkiye'de yayınlandı.

Yavuz Akyazıcı günümüz Türk jazz sahnesinin en ilginç ve yetenekli isimlerinden birisi. Onu henüz tanımayanlar için kendi sözleriyle kendisini ve geçmişini anlattığı bir eski röportajdan alıntı yapalım:

Altı çocuklu bir ailenin en küçüğüyüm. Ailemiz Trabzon'un Of ilçesinden geliyor. Ağabeylerimin hepsi iş adamıdır. En büyük ağabeyim ise Canan Kozmetik şirketinin sahibidir. Ailemizden bir iki tane de mimar çıktı. Benden bir büyük olan ablam Selma Akyazıcı- Özkoçak Osmanlı Mimarisi konusunda uzmandır. Doktorasını Londra'da yaptıktan sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde hocalık yapmıştır. Şimdi Toronto Üniversitesi'nde çalışıyor. Evimizdeki müziğe en yakın insan bir süre bizimle yaşamış olan büyükbabamdı. Çok güzel sesi vardı ve her gün uzun uzun türküler söylerdi. Ben de blok flüt alıp ona eşlik etmeye çalışırdım. Gitar her zaman benim hayallerimi süsleyen enstrüman oldu. Ailemden kimse gitar çalmam için beni motive etmedi. Ben kendi kendime gitar metoduna bakarak klasik gitar çalmaya başladım. Sonra biraz 'blues'dan etkilendim. Dinledikçe Albert Collins, B.B King ve Jimy Hendrix gibi önemli müzisyenlerin de üzerimde etkileri oldu. Ama gitara başladıktan sonra beni ilk olarak jazz müziğine çeviren kişi John Coltrane'dir. Bir gün onun 'A Love Supreme' albümünü dinleyince hayatım değişti. O zaman rock müziğindeki yüksek enerjinin çok daha üst seviyede trans halinde bir insana etki edebileceğini-görmüş oldum. İlk dinlediğimde bunun benim istediğim müzik olduğunu hissettim. Uzun süre jazz'dan başka bir şey dinleyemez oldum. Daha sonra Miles Davis, Sonny Rollins, Wayne Shorter, Cannonball Adderly ve Charlie Parker gibi müzisyenleri dinlemeye ve ne yaptıklarını incelemeye başladım. Sonrası malum, anlatmıştım, jazz içimize girmiş oldu.

Yavuz'un Türkiye'de çıkan ilk albümü Volcano/ Gamzelim, müzik çevrelerinde büyük beğeni topladı. Bu albüm, Sound on Sound dergisinin albüm kritiklerince *"virtüözce çalınmış ve kaydedilmiş"* olarak tanımlandı.

Yavuz 2011 yılının başında Yavuz Akyazıcı Project'i kurdu. Bu grupla çıkardığı *Turkish Standards Vol.1*'i Esen Müzik markasıyla müzikseverlerin beğenisine sundu. Yapımcılığını Esen Müzik'in, aranjör-prodüktörlüğünü Yavuz Akyazıcı'nın üstlendiği albüm; Jazz Standardları'nın doğuş konseptini, Teoman'ın *"Paramparça"*sından Hande Yener'in *"Romeo"*suna Şebnem Ferah'ın *"Bu Aşk Fazla Sana"*sından Duman'ın *"Seni Kendime Sakladım"*ına kadar son yılların akıllarda kalmış popüler şarkılarını jazz müziğine uyarladı.

Son olarak çoğunluğu kendi bestelerinden oluşan "Bridge" isimli albümüyle "Sway" ve "House of the Rising Sun" gibi iki popüler şarkının jazz yorumunun yanı sıra, Sam Rivers'ın "Beatrice" isimli jazz standardını yorumladı. Albümde "I Know You Can Hear Me" isimli şarkı Türkiye'nin tanınmış müzisyenlerinden kontrabasta Ozan Musluoğlu ve davulda Derin Bayhan ile trio olarak kaydedilirken, albüme adını veren "Bridge" isimli ballad ise bir Ozan Musluoğlu, Yavuz Akyazıcı düeti oldu.

Albümde ona davulda eşlik eden Matt Wilson Charlie Haden, Dewey Redman gibi efsane isimlerle çalmış bir isim. Saksofoncu Eric Person'un kariyerinde bir başka efsane isim Dave Holland ile yaptığı çalışmalar var. Kontrabasta ise Anthony Braxton grubu üyesi, Archie Shepp, Charlie Persip, Lou Donaldson, Ken Mcintyre gibi isimlerle çalışmış Joe Fonda ona eşlik etmiş.

Çok şık olan kapak tasarımı ise Esen Demirci'nin elinden çıkmış. Albümün kapağında Yavuz Akyazıcı, kendi cümleleriyle şarkılarını şöyle yorumluyor:
"Mr. EP – Eric Person için yazdığım ve blues çalışını çok sevdiğimden bu yönünü ön plana çıkaracak şekilde düzenlediğim bir kompozisyon.
Neruda – Şiirlerinden çok etkilendiğim için Pablo Neruda'ya ithafen yazılmış bir beste.
Goin' Home – 17 yılın ardından Türkiye'ye dönme kararı aldıktan sonraki ruh halimle bestelediğim bir şarkı. Bana huzurlu bir gemi yolculuğunu hatırlatan bir melodi.

I Know You Can Hear Me – Babamın vefatından hemen önce onun için bestelediğim bir şarkı. Bana inanması, beni desteklemesi sayesinde bütün bu şarkılar ortaya çıkabildi. Hayatımdaki en etkileyici süper kahramanım, canım babam.
Bridge – Herşeyin birbirine bağlandığı, çözüme ulaştığı noktada, Türkiye'ye döndükten sonra bestelediğim ve buradaki müzisyen arkadaşlarımla kaydetmeyi planladığım bir şarkı."

Ben albümü çok büyük bir ilgi ve keyifle dinlediğim, herkesin zevki kendine özeldir, dolayısıyla benim en çok sevdiğim parça son derece sıra dışı bir şekilde yorumlanan Sway oldu. Bu konuda farklı düşünüyorsanız albümün en uzun süreli parçası House of the Rising Sun'ı da bir dinleyin. Eric Burdon ve Animals herhalde bu ilginç yorumdan çok ilham alırlardı.

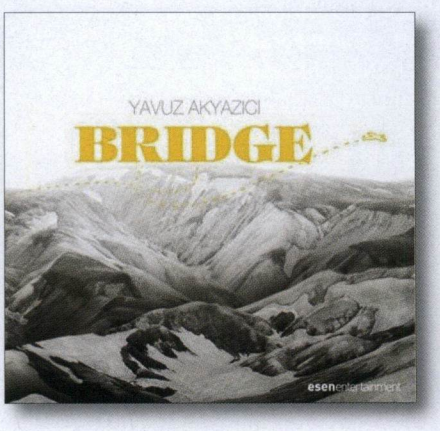

MAYIS | '12

İş sanat

issanat.com.tr

25 MAYIS CUMA

20.00

KAPANIŞ GÖSTERİSİ

LOS VIVANCOS

Aeternum

bilet ix Bilet için: biletix.com | (216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları Ayrıntılı bilgi için: issanat.com.tr | (212) 316 10 83

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

Jülide'nin Dönüşü; Jazz Istanbul Volume 2

Geçtiğimiz günlerde Jülide Özçelik ile yeni albümü vesilesi ile bir araya geldik. İlk albümü Jazz İstanbul 1'in uzun zamandan beri beklenen devamı yayınlanmıştı. Zaman akıp gidiyor, ilk radyo programımızı yaptığımızda ikinci çocuğuna hamile idi, bu sefer küçük kızının resimleri telefonundan bana gösterdi. İlk albüm 2008 yılında yayınlanmıştı. Ama aradan geçen süre boyunca değişik ortamlarda karşılaştık. Geçtiğimiz Abank Jazz Festivali kapsamında Jazz ve Kadın adlı bir panele onu davet etmiştim, o gün yeni albümün yolda olduğunu öğrenince çok sevinmiştim.

Jülide'nin müzik eğitimi konservatuarda başlamadı, ailesinde hiçbir müzisyen yoktu, ailesi için bir çocuğun müzisyen olması çok istenen bir şey değildi. Ama müzik onun ruhunda doğuştan vardı ve küçüklüğünden beri şarkıcı olmak istiyordu.

Konservatuara giremedi ama liseyi bitirdikten sonra Müjdat Gezen Sanat Merkezine kaydoldu. Klasik Türk Müziği ve Hafif Batı Müziği bölümlerini kazanmıştı, Batı müziğini tercih edip dört yıl okudu. O arada Bilgi Üniversitesi açılmıştı, bir arkadaşı haber verdi, vokal jazz performansı bölümüne burslu olarak girdi ve 5 yıl okudu. Rahmetli Nükhet Ruacan ile çalıştı, ayrıca Selen Gülün, Randy Esen, İmer Demirer, Donovan Mixon, Ayşe Özbekligil, Raci Pişmişoğlu, Ricky Ford, Can Kozlu gibi eğitmenlerden ensemble, armoni, solfej dersleri alarak mezun oldu.

Üçüncü sınıfta iken evlendi ve çoluk çocuğa karıştı.

İlk albümün adının Jazz Istanbul olması da bir tesadüf değildi, ve ardında ciddi bir düşünce birikimi vardı. İlk röportajımızda neden bu adı seçtiğini şöyle ifade etmiş:

İstanbul çok kozmopolit bir şehir, burada farklı kültürlerden yaşayan çok fazla insan var. Ben kendim Bossa Nova sevdiğim için bestelerimin ağırlığı da o yönden oluyor. Onun dışında Türküler var, bana göre Türküler Türkiye'nin bir çeşit ifadesidir. Burada Pir Sultan Abdal'ın da bir Türküsü var, bir AleviTtürküsü de var, Sivas Türküsü de var, kısacası her şey var. İstanbul'da çok farklı kültürler bir araya geldiği için İstanbul denince aklıma çok da fazla İstanbullu diye biri gelmiyor, daha karışık bir durum geliyor. Bu yüzden Jazz Istanbul adını seçtik.

Aynı röportajda Jülide gelecek ile hayallerini ve jazz hakkında değişik düşüncelerini de ifade etmişti:

Ben gelecekte ciddi konserlerde yer almak istiyorum. Halktan insanların jazz dinlemeye başlamasına bir katkım olsun istiyorum. Çünkü insanlar jazz'dan korkuyorlar, benim yakın çevremden birçok insan bana neden jazz'ı seçtiğimi soruyorlar. Buna da biraz sinir oluyorum. Bunu da kırmak istiyorum, inşallah gücüm yeter.
Jazz benim için öncelikle özgür bir müzik, karmaşık bir müzik, açıkçası ilk dinlediğimde beni de pek sarmadı. Birazcık müzik kulağı gerektiriyor, bana göre sıradan insan jazz dinleyemez gibi geliyor. Algılanması zor bir müzik ama ben zoru seviyorum. Eğer bir insan Türkiye'de jazz yapıyorsa o müzik içinde mutlaka bizim beslendiğimiz öğeleri de barındırmalı. Sadece jazz standartları söylemek beni sarmıyor. Yurt dışından yabancı bir şarkıcı buraya gelip de Klasik Türk Musikisi icra etse ne hissedersiniz? Bir yabancılık olur, buradaki insanlar gibi yorumlayamıyorlar. Belki de jazz standartlarını iyi söyleyebilmek için Amerika'ya gidip orada sahne almak gerekiyor. Benim hedefimde her zaman Türkçe sözlü jazz var. İkinci albümümde seçeceğim parçalar daha fazla bu görüşe yakın olabilir.

Jülide Özçelik'in 2. albümü "Jazz Istanbul Volume 2", bağımsız müzik yapım şirketi Kadıköy Müzik etiketiyle müzik marketlerde yerini aldı. İlk albümde de olduğu gibi bu albümde de Jülide Özçelik'in kendi besteleriyle beraber çeşitli şarkıların yeni düzenlemeleri var.

Toplamda 10 şarkıdan oluşan, tüm düzenlemelerin Cem Tuncer'e ait olduğu albümde sözü ve bestesi Jülide Özçelik'e ait 5 şarkıyla birlikte Özdemir Erdoğan'ın "Vitrin"i, Aşık Veysel'in "Uzun İnce Bir Yoldayım"ı, Neşet Ertaş'ın "Gönül Dağı"ı, sözleri Ömer Hayyam'a müziği Mehmet Güreli'ye ait "Kimse Bilmez"i ve Anonim bir Türkü olan "Şu Yaltadan Taş Yükledim"i yeni düzenlemeleriyle yer alıyor.

Kayıtları ve miksi Erim Arkman tarafından Babajim Stüdyoları'nda canlı hücum kayıt olarak gerçekleştirilen, mastering'ini Bob Katz'in yaptığı albümde gitarda Cem Tuncer, piyanoda Ercüment Orkut, kontrbasta Kağan Yıldız, davulda Cengiz Baysal, trompette Şenova Ülker ve perdesiz gitarda Cenk Erdoğan bulunuyor.

Jülide albüm için verdikleri destek için dinleyicilerine teşekkür ediyor:

İlk albümden bu yana samimi desteklerini üzerimizden eksik etmeyen ve bu albümü de çıkartabilmemizi sağlayan sevgili dinleyicilerimize teşekkür eder, keyifli dinlemeler dileriz.

Ben Jülide'nin bu albümünde Türk jazz müziğine daha farklı bir yorum ve güzellik getirdiğine inanıyorum. Eserlerini yorumladığı birbirinden değerli müzik insanlarına farklı bir bakış sunduğu kadar kendi besteleri de insanın içinde derinlikler yaratıyor. Albümün devamı olan konserlerin bu duyguları daha da yayacağını düşünüyorum.

Herkes üç insandır derler, kendimizi sandığımız kişi, başkalarının bizi sandığı kişi ve gerçekten kim olduğumuz. Jülide hakkında biraz Google araştırması yaptığımda hakkında şunların yazıldığını okudum: *İyi şarkıcı tanımının en güzel örneklerindendir Jülide. Pırıl pırıl sesiyle şarkılar söyleyip sizi bir anda bambaşka dünyalara sürükler.*

Tiramisu sesli şarkıcımı, çok yakında albümü çıkıyor, çok güzel bir albüm oluyor haberiniz olsun.

Türkiye'de az bulunan bayan jazz vokal boşluğunu dolduracak naif ses. Söylerken kendini zorlamaması sesinin güzelliğinin kanıtı.

Açık konuşayım, türkülerin jazz'laştırılmasına genel olarak karşıyım. Zira bugüne kadar denediğim örnekleri genelde türkülerin arasında ciyak bağırmayı, gereksiz yerlerde dubablamayı bir halt sanmaktaydı.

İstiklal Kitabevi'e girdiğim sırada çalan Kara Toprak'ta duyduğum o duru sesin sahibi, yerli Aziza Mustafazadeh. Albümüne yapışıp saatlerce dinleyip keyiflenip gevşemeye neden oluyor. Dinlenmesini şiddetle tavsiye ediyorum.

Peki sizce hangisi gerçek Jülide?

Ben aynı web sitesine yazsaydım şöyle derdim: *Yüreğinin götürdüğü yere giden cesur bir anne ve müzisyen, kendi duruşu ve yaklaşımını paylaşmasanız bile etkileneceksiniz.*

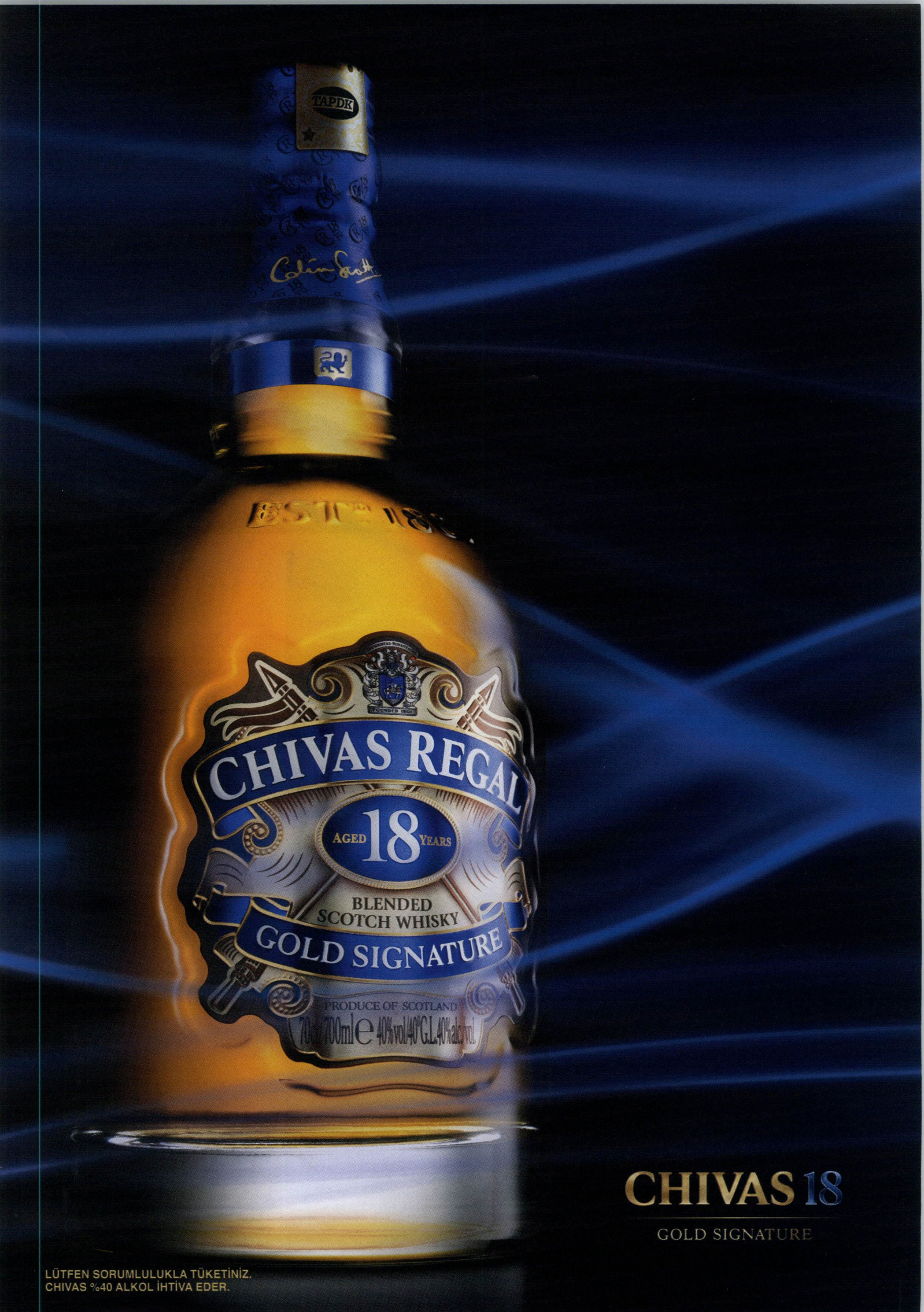

LÜTFEN SORUMLULUKLA TÜKETİNİZ.
CHIVAS %40 ALKOL İHTİVA EDER.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

Luis Ernesto Gomez y La Descarga

Kumbiya rüzgarı esecek dediler, Türkiye'de kumbiya vardı da rüzgarı mı esmedi dedim. Önce kumpir zannettim, Ortaköy usulü sıcak sıcak patates ama değilmiş. Sonra kumbara'nın İspanyolca'sı sandım, belki içinden bir şeyler de bana düşer diye ama değilmiş. Hemen Vikipedi'ye daldım nedir bu kumbiya diye, orada yazıyordu:

Kumbiya (İspanyolca'sı Cumbia), bir Kolombiya müzik ve halk oyunu çeşididir. İspanyol müziği ile kölelerce Afrika'dan getirilen Afrika müziklerinin karışımından oluşur. Özgün biçiminde yalnızca vurgulu çalgılarla desteklenen şarkıdan oluşan kumbiya, günümüzde yaygın olarak saksofon, borazan, trombon, klavye gibi ek çalgılar da kullanılarak yapılır. Dizem olarak 4/4'ü kullanan kumbiya, en çok Kolombiya'nın Atlantik kıyısında sevilmesine karşın, Brezilya dışındaki Güney Amerika ülkeleri ile Orta Amerika ülkelerinde de değişik türleri ile yaygındır.

Kumbiya baktım ki yabancı madde, bizim mahallede yok, birilerinin zahmet edip topraklarımıza getirmesi lazım dedim ama okuduğum bir haber o rüzgarın yeni çıkan bir albümle Türk müzik semalarında estiğini bana öğretti. Şöyle yazıyordu:

Kolombiya Rüzgarı Türkiye'de Esecek... Gülseren iddialı bir projeyle yine sahnede! Yeni Kumbiya Turka albümü çıktı! Kolombiyalı eşi Luis Ernesto Gomez ile İstanbul'da kurdukları Kumbiya Turka grubu ile Türk müziğine Kolombiya esintilerini getiren Gülseren yeni projesinde iddialı.

2005 yılı Eurovision Türkiye elemelerinde kendisine verilen beste "Rimi Rimiley" ile yarışarak birinci olan ve Türkiye'yi Kiev'de gururla temsil eden Gülseren ve eşi Luis Ernesto Gomez tarafından kurulan Kumbiya Turka, Kolombiya ve Türk karışımı kendine özgü orijinal ve sürprizlerle dolu bir orkestradır. Kumbiya; kökeninde geleneksel Kolombiya'yı temsil eden ulusal bir dans ve ritimdir. Sanatçı Gülseren'in güçlü sesi etrafında güçlü Latin ritmini pekiştiren üflemeli bakır çalgılar ve perküsyonlardan oluşur.Türk ve Kolombiya kültürlerinin harmanlanmasından oluşan uluslararası bir müzikal projedir.

Kumbiya Turka; deniz kenarında doğan iki müzik stilinin ince bir karışımıdır. 2009 Aralık ayında çıkmış olan albüm, İKSV ve Culture France tarafından kültürel bir proje olarak görülüyor ve destekleniyor. Ayrıca Türkiye ve Kolombiya Elçilikleri tarafından, Fransa'da devam eden "2009-2010 Türk Günleri" etkinlikleri içinde bu proje desteklenmekte ve konserlerine yer verilmektedir. Besteler, düzenlemeler ve şarkı sözleri (adaptasyon) Gülseren ve Luis Ernesto Gomez tarafından yapılmış olan 13 şarkının bulunduğu projeyle aynı ismi taşıyan Kumbiya Turka albümünde Latin müzik tarzında seslendirilen Türk parçalar arasında Telgrafın Telleri, Esmerim Biçim Biçim, Pınar Paşı gibi çok bilinen şarkılarımız da yer alıyor.

Luis Ernesto Gomez – Gülseren Yıldırım Gomez 15 yıl önce Paris'te tanıştılar. İkisi de müzisyendi, müzik ve dans tutkusunu paylaşıyorlardı. Daha sonra Türk ve

Kolombiya ritimlerini taşıyan müzikal ruhlarının birleştirdiler. La Descarga Orkestrasını kurdular. Descarga kelime anlamı ile Açık Sahne anlamına geliyor, jazz'cılar için ise bu "jam session" denen cümbüş oluyor. Luis ve Gülseren'in birlikte yarattıkları grubun adın Descarga koydular. Kolombiya, Türkiye, Fransa, İspanya, Amerika, Portekiz'in insanlarının müziklerini, La Descarga geleneği ile seyirciye taşıdılar. Zengin bir kıtalararası ve kültürler arası proje yarattılar. Kalbindeki ritmi müzikle coşturan, "tutkuyla, duyguyla ve groove'la dans eden herkesi aralarına davet ettiler. Konserler veriyorlar, konserlerden önce Latin, Salsa, Jazz temalı müziğinin ritimlerini ve cumbia dansını ve ritmini merak edenleri workshoplarına davet ediyor...

Ben bu tatlı çift ile Cihangir'in meşhur kafelerinden birisinde tanışmadan önce Gülseren hanımın biyografisini okumuştum: *Ses sanatçısı, müzisyen (perküsyon), söz yazarı, oyuncu ve dansçı Gülseren İstanbul'da doğdu, küçük yaşta ailesiyle Fransa'ya yerleşti. Paris Sorbonne Üniversitesi'nde Türkoloji okurken aynı zamanda Hector Berlioz Konservatuarı'nda lirik şan eğitimi alarak müzik çalışmalarına profesyonel bir yön verdi.*

Universelle ile bugüne kadar pek çok konser ve turnelerde solist olarak yer aldı. Solo sahne tecrübesi ise 1997'de ünlü Fransız Jazz Kulubü "Les Trois Mailletz"'de başladı. Kendi besteleri dışında pek çok dilde de (Türkçe, Fransızca, İspanyolca, Romence, Yugoslavca, Ermenice, Arapça, Macarca, Yunanca, İtalyanca) şarkılar söyleyen Gülseren, Türkçe dışında Fransızca, İngilizce ve İspanyolca konuşmaktadır. 1998'de, müzisyen olan Luis Gomez'le hayatını birleştirdi ve birlikte kendi gruplarını kurdular. 2000 yılında çıkan ve "Gülseren" adını taşıyan albümü Fransa'nın ünlü müzik mağazaları zinciri FNAC tarafından en iyi self-production olarak seçildi. Bu kapsamda Fransa'nın ve Belçika'nın bütün FNAC mağazalarında ve diğer Avrupa ülkelerinde orkestrasıyla sahne aldığı bir dizi konser verdi.

2001 yılında yönetmenliğini Meral Uslu'nun yaptığı Hollanda yapımı "Roos ve Rana" adlı kendini oynadığı filmde bestelerine de yer verildi. 2005 yılında TRT'nin açtığı 50. Eurovision Şarkı Yarışması ulusal elemelerinde kendisine verilen "Rimi Rimi Ley" ile Türkiye'yi Kiev'de temsil etmiştir. Yarışmadan sonra Türkiye'ye yerleşen ve müzik çalışmalarına devam eden Gülseren, İstanbul ve Avrupa'da uluslar arası sahnelerde, Kumbiya Turka projesi ile ve farklı müzikal projelerde de yer almaya devam ediyor.

Luis'in özgeçmişi de Gülseren'den aşağı kalmıyordu:

Müzisyen (Latin perküsyon), besteci, aranjör, art direktör, tonmayster ve ses sanatçısı Luis Ernesto Gomez, Paris'te doğdu. Annesi eski

Jan Johansson
In Hamburg
ACT 9510-2

Julian & Roman Wasserfuhr
Gravity
ACT 9507-2

Verneri Pohjola Quartet
Ancient History
ACT 9517-2

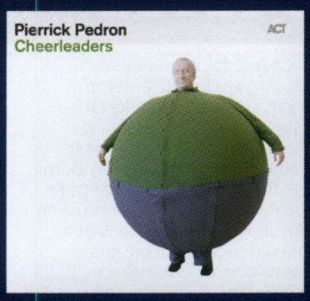

Pierrick Pédron
Cheerleaders
ACT 9511-2

Leszek Mozdzer
Komeda
ACT 9516-2

Jens Thomas
Speed of Grace
ACT 9509-2

THE ACT COMPANY

ACT20

EQUINOX
MUSIC & ENTERTAINMENT

Equinox Music & Entertainment www.equinox-music.com www.actmusic.com
Ortabahçe Caddesi, Şair Leyla Sok., Mizan Apt. 13/1 Beşiktaş 34353 İstanbul TURKEY T. +90 212 327 24 45 / 46 F. +90 212 227 48 98

profesyonel Kolombiya geleneksel bale dansçısı, babası ise Kübalı efsane grup Los Machucambos'un ünlü müzisyen ve sanatçısı Manito Lopez'dir. 12 yaşından itibaren Los Pico Pico gurubunda perküsyon çalmaya ve şarkı söylemeye başladı. Fransa'da Top 50'ye girdi ve büyük bir sükse kazandı. Babası, Paris'e ilk salsa ve Küba müziğini getirenlerdendir.

Öğrencilik günlerinde babası, perküsyon hocası Miguel Gomez, Orlando Poleo (Venezuela), Changuito ve Tata Guines gibi Latin müziğinin duayenlerinden ders alarak kendi yolunu çizdi ve kongada kendini geliştirdi. 1986 senesinden beri sayısız salsa ve Latin jazz guruplarında konga çaldı. Gerçek sahne performansına ve müziğe 16 yaşında ünlü sanatçı Mayra Valdes'e eşlik ederek başladı. Aynı yıl, ünlü Paris kabaresi Les Trois Mailletz'de keşfedilip, oranın müzik şefliğini yapan Kübalı Rembert Egues'in orkestrasıyla sahne almaya başladı. Kabare'ye gelen ünlü sanatçılara eşlik ederek bu büyük kulübün sunucusu ve art direktörü olur (1989-2005). 1996'da Kübalı Maggie Carles ve Kolombiyalı Yury Buenaventura ile ilk grubu Bakano'yu (Latin jazz) kurdu. Aynı sene, Grup Reunion adında ikinci bir grup daha kurarak Chocolate Armentero ve Jean Loup Lognon ile çalışma şansı buldu. 1997'de Paris'te grubu ile, ünlü konser salonu New Morning'de düzenlenen yarışmada ilk kez bir salsa-rap şarkısı yaparak birinciliği kazandı. Pedro Wognin'in kurduğu Chapalo grubunda konga çaldı ve Miguel Anga Diaz ve Orlando Poleo ile çalıştı. 1998'de müzisyen eşi Gülseren ile evlendikten sonra Türk Müziğine ve oryantal perküsyonlarına büyük bir hayranlık duyarak, birlikte Paris'te ilk "Salsa-Turka" grubunu kurdular. 2000 yılında Gülseren'in ilk solo albümümün bestecisi ve aranjörlüğünü yaptı. Bu Fransa'da büyük başarı kazanarak 2005'te İstanbul'a gelmelerine vesile oldu. 2000-2006 yılları Paris'te yılın en iyi "şirket projesi" seçilerek mültimedia, müzik prodüksiyon ve iletişim üzerine faaliyet gösteren kendi prodüksiyon firmasını kurdu.

Luis Ernesto ve Gülseren Gomez, 2005 Eurovision'dan sonra ilk İstanbul'da çıkmış olan Kumbiya Turka (2010) albümleri sayesinde, bir çok kültürler arası projelerde, değişik ülkelerde sahne almışlar. İKSV tarafından Fransa'da Türkiye senesi için desteklenmişler, Kolombiya başkonsolosu tarafından desteklenerek Bogota'da 4 konser vermişler. Macaristan, Polonya, İngiltere, İspanya, Azerbaycan ve Arap Ülkeleri derken gitmedikleri yer kalmamış. Kendilerini Türkiye'nin de bir Latin big band orkestrası var diye tanımlıyorlar.

Orkestra iki kişiden ibaret değil, Luis ve Gülseren'in yanı sıra Riccardo Marenghi bongo ve campana çalıyor, Deniz Biber geri vokallerde yer alıyor ve clave çalıyor. Saksofonda Sinan Keskin, basta Alper Kılıç, timbalde Kerem Kırca ve piyanoda Serj Mısır ekibi tamamlıyorlar.
Ortaya kıpır kıpır yerinde duramayan, neşeli insanların çaldığı söylediği bir festival çıkıyor. Tüm bu çalışmaları değişik çalışma atölyeleri, dans, şan dersleri ile tamamlayarak bir grup olmanın ötesinde gerçek bir öğrenme şenliğinin merkezi haline geliyorlar. Ayrıca Gülseren ve Luis'in kurmuş olduğu bir de rugby okulu var. Orada da meraklısına rugby öğretiyorlar.

Bu güne kadar bir çok konser vermişler ama onlara en çok keyif veren şey Buena Vista Social Club ve Omara Portuando konserinin ön grubu olarak sahne almak olmuş. Bir kere de tarihi Edirne Kırkpınar festivalinde çalmışlar. Benim düşüncem çayırlara o gün başka bir renk gelmiş olmalı.

Türkiye'nin bir Latin big band orkestrası var, orkestranın okulu da var. Urfa'da Oxford vardı da gitmedik mi demeyin, bu keyfi doyasıya yaşayın. İlk adım ne olmalı diye merak ediyorsanız Kumbiya Turka albümünü alın, dinleyip de mutlu olmazsanız muhtemeldir ki bundan sonra da pek mutlu olma şansınız olmayacaktır.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

RIFFS

Akın Eldes Sinan Cem Eroğlu, 2 Müzisyen, 1 Albüm

Bu gün size her zamankinin aksine tek bir müzisyen ve tek bir albümden bahsetmeyeceğim. Konumuz iki müzisyen ve iki albüm, birbirlerinin albümlerinde çalan iki arkadaş, ağabey kardeş de diyebilirsiniz.

Akın Eldes'i uzun yıllardan beri tanıyorum, işini ciddiyetle yapan, ona saygı duyan bir insan. Uzaktan bakınca bir ağır ağabey, evli barklı, çocuk sahibi, mesafeli bir görünüşü var. Kendine özgü duruşuyla yaşıyor ve çalışıyor.

Sinan Cem Eroğlu ile sosyal paylaşım ağlarından birisi vasıtasıyla tanıştık. Bana iki albüm gönderdi ve dinlememi istedi. İlk dikkatimi çeken şey onun kaval çalması oldu, benim hatırladığım jazz müziğindeki tek kavalcı bir Bulgar müzisyen olan Theodor Spassipov'du. Daha sonra İstanbul Teknik Üniversitesinde yaptığımız bir koçluk becerileri atölye çalışmasında onunla gerçekten tanıştım. Üniversitenin konservatuarında ders verdiğini de bu vesileyle öğrendim.
Akın Eldes Frankfurt doğumlu bir gitarist. Onun hakkında yazılmış biyografilerde şöyle yazıyor:

En çok Bulutsuzluk Özlemi ile 1986-2000 yılları arasında yaptığı çalışmayla bilinir. Müziğe çocukluğunda mandolin ve flüt çalarak başlamıştır. Sağ-sol olaylarına karışmasını istemeyen ailesinin gitar almaması nedeniyle ancak lisede gitar çalmaya başladı. Bulutsuzluk Özlemi'nden önce E-5, "Painted Bird", Asım Can Gündüz, Çapkınlar gibi gruplarda çaldı. Haluk Levent'e Kral Çıplak albümünde eşlik etti. Kendine has gitar tonları ve kayıt esnasında çalınacak notalardan çok o an kendisinin duymak istediği sesleri ustaca şarkının içine yerleştirmesiyle bilinir. Halen Pinhani grubunda çalmaktadır. Ayrıca solo performans ve konserleri de vardır. Madımak adlı şarkısını Sivas Katliamı'nda yaşamını yitirenlere ithaf etmiştir. Akın Eldes, kendi müzikal bakışını anlatan iki de albüm yayınladı ve bir üçüncüsü de sizlere ulaşmak için gün saymakta.

Akının resmi web sitesinde böyle yazıyor ama benim yaptığım araştırma onun en son albümü olan Hane-i Akustik'ten önce bugüne kadar tam 5 albüm gerçekleştirdiğini gösteriyor:

Kaf-i, Türlü, Cango, Ara Taksim, Başka Türlü.

Yazması bile vakit alıyor, yapması herhalde kolay olmamıştır. Özellikle her şeyin "download" olarak bedava edinildiği günümüzde müzik yapmaya devam etmek bile bir hadise. Bir de "kaydında bulunduğu albümler" var, onlar da uzun bir liste oluşturuyorlar:

Bulutsuzluk Özlemi: Uçtu Uçtu, Güneşimden Kaç, Yaşamaya Mecbursun, Yol.
Bülent Ortaçgil: Bu Şarkılar Adam Olmaz.
Gürol Ağırbaş: Bas Şarkıları II
Barış Manço: Mançoloji
Melih Kibar: Yadigar
Mehmet Güreli
Meltem Taşkıran
Haluk Levent: Kral Çıplak
Pinhani: İnandığın Masallar

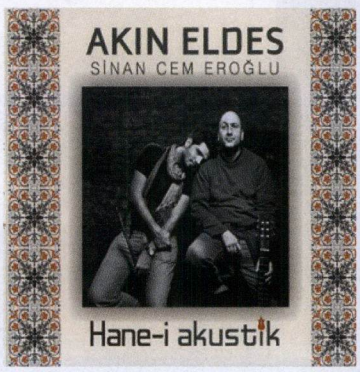

Sinan Cem Eroğlu'nun biyografisi farklı bir dünyayı anlatıyor:

1986 yılında Ankara'da doğdu. 1997 yılında İ.T.Ü. Türk Müziği Devlet Konservatuarı Çalgı Eğitim Bölümü'ne Ortaokuldan girmeye hak kazandı. 2009 yılında Türk Müziği Konservatuarı'nı ve İstanbul Teknik Üniversitesi'ni birincilikle bitirdi. 2011 yılında ise İ.T.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Müziği Yüksek Lisans Programından en yüksek ortalama ile mezun oldu. Yurt içi ve yurt dışında sayısız konserlere, albümlere, sinema filmlerine, dizi filmlere ve televizyon programlarına dilsiz kaval, klasik gitar, perdesiz gitar, kopuz, altı telli bağlama ve vokal ile katıldı. Çeşitli albümlere düzenlemeleri ve müzik yönetmenlikleri ile katkıda bulundu. "Karawane" projesi dahilinde 2010 Avrupa Kültür Başkentleri İstanbul, Ruhr ve Pécs'te konserler verdi. İ.T.Ü. Türk Musikisi Devlet Konservatuarı ve İsveç Musik Gavléborg'un İstanbul ve İsveç'te ortak düzenlediği "Halk Müziği Pedagojisi" atölye çalışmasında eğitmen olarak görev yaptı. 2006 – 2012 yılları arasında Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Konservatuarı'nda kaval öğretim görevlisi olarak görev yaptı.
Erkan OĞUR ile birlikte BBC Radio 3 "World Routes", Mezzo TV "Jazz Mix Festival in İstanbul" ve 18. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nde çaldı. 2011 yılında gitarist Tolgahan Çoğulu ile birlikte Dünya'da bir ilk olma özelliğini taşıyan Mikrotonal Gitar İkilisi'ni (Perdesiz Gitar & Ayarlanabilir Mikrotonal Gitar) kurdu.
Türkiye'nin önemli gitaristlerinden olan Akın Eldes ile yaptığı "Hane-i Akustik" isimli albümü 2011 Aralık ayında piyasaya çıktı. 2012 Ocak ayında ise Anadolu halk müziğinin mikrotonal sesleri ve melodileri ile jazz müziğinin armoni yapısını birlikte kullandığı ilk solo albümü "Tesadüf" yayınlandı.
Halen İ.T.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü Müzikoloji ve Müzik Teorisi Programında Doktora öğrenimine devam etmektedir. Sahne çalışmalarına Sinan Cem Eroğlu 6tet, Erkan Oğur "Telvin – Anatolian Jazz", Aynur Doğan, Akın Eldes, Yinon Muallem ve Nida Ateş ile devam etmektedir. İstanbul Teknik Üniversitesi Türk Müziği Devlet Konservatuarı Müzik Teorisi Bölümü'nde Araştırma Görevlisi olarak görev yapmaktadır.

Sinan Eroğlu'nun yeni albümü "Tesadüf" Kavalın solist enstrüman olarak kullanıldığı bir çalışma, Sinan Cem Eroğlu 6tet tarafından icra ediliyor. Sinan ve arkadaşları bu albümde Anadolu halk müziğinin mikrotonal sesleri ve melodileri ile jazz müziğinin armoni yapısı ve doğaçlama anlayışını birlikte kullanıyorlar. Tesadüf bu anlayışla yapılmış Türkiye'de ki ilk ve tek proje. Ayrıca Anadolu geleneksel müziğinden örnekler yeni bir düzenleme anlayışı ile çalınıyor. Projede Sinan kaval dışında çeşitli gitarlar, bağlama ve kopuz çalıyor. Akın Eldes iki parçada elektik gitar çalıyor. Cenk Erdoğan bir parçada gitar, Cemil Tatlıpınar elektrik bas, Genco Arı iki parçada piyano, Yılmaz Yeşilyurt iki parçada perküsyon, Ediz Hafızoğlu davul, Kağan Yıldız kontrabas, Erkan Oğur ise iki parçada perdesiz gitar çalarak albüme katılıyorlar. Bu imece uslü çalışmaya Yinon Muallem de bir parçada kanjira çalarak katkıda bulunmuş.
Sinan bu albümün aynı zamanda yapımcısı, düzenlemeleri de o yapmış. Kayıt ve mix Stüdyo Yekare'de Yılmaz Yeşilyurt tarafından mastering ise Michael Schwabe tarafından gerçekleştirilmiş, ise Albüm Ahenk müzik etiketi ile yayınlanmış.

Akın Eldes ve Sinan Cem Eroğlu'nun birlikte çalıştıkları ikinci albümün ismi "Hane-i Akustik" ise 2011 yılında yayınlanmış. Bu projede ise büyük bir çoğunluğu Akın Eldes'in besteleri üzerine yapılan doğaçlamalara dayalı bir müziklerden oluşuyor. Bir gitar ve bir kaval bir araya gelerek her iki enstrümanında hem eşlik hem de solist olarak görev yaptığı bir ortaklığı gerçekleştiriyor. Bu projede müzisyenler çalgılarının yanı sıra bir takım ses işlemcisi pedallarda kullanarak yeni sesler ve efektler üretiyorlar. Zaman zaman perküsyon da onlara katılıyor. Albümün kayıt ve miksajı Stüdyo 18'de Levent Büyük tarafından gerçekleştirilmiş. Şebnem Eldes fotoğrafları çekmiş, albüm Beğeni Müzik Yapım tarafından yayınlanmış. Akın'ın albüm kapağında yer alan kısacık bir cümlesi bence her şeyi çok güzel açıklıyor:

"Albümdeki parçaların besteleri bana, ruhu ikimize aittir."

Akın aynı kapakta eşine ve oğulları Akıncan ve Kerem'e ayrıca teşekkür etmiş.

Birlikte yaptığımız radyo programında konuşurken her iki albümü de çaldık. İkisi de özenle hazırlanmış, her türlü ayrıntısı düşünülmüş çalışmalar. Bunlardan hangisini seçerdin diye sorarsanız cevap veremem. Ama kişisel düşüncelerimi sizlerle paylaşabilirim.

Tesadüf genç ve kendisinde söz ettirecek bir müzisyenin değişik enerjileri bir potada eriterek yerel kültürden küresel müziğe doğru savurduğu bir ok gibi geliyor bana. Parçalardan birinin adı Tesadüf ama ortaya konan şey kesinlikle bir tesadüf değil. Belirli bir bilinç düzeyine varmış müzik insanlarının emeklerini birleştirerek ortaya koydukları bir üçüncü boyut. Kibirsiz, içten ve her çeşit sese açık bir müzikal yolculuk.

Hane-i Akustik ise güzel bir ağabey kardeş masalı, masal boyunca ağabey kardeş kimlikleri birbirine karışıyor, iki farklı müzik sesi tek bir soluk haline dönüşüyor. İki yürek bir olup tek bir nefes ile müzikseverlere sesleniyorlar.

Peki bu iki albümü yan yana dinledikten sonra sen ne öğrendin diye sorarsanız ben kendi hesabıma şunu fark ettim:

"Hepimizin birbirinden öğreneceği şeyler var, gelin bir yürek olalım."

1001 çeşit plak Opus 3a'da!
Hem gözlere, hem kulaklara...

180g

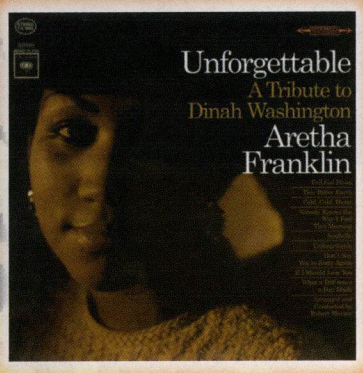

Columbia CS 8963
Aretha Franklin
Unforgettable

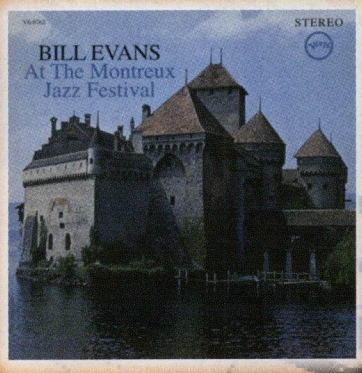

Verve V6-8762
Bill Evans
At the Montreux Jazz Festival

CLEF MG C-690
Billie Holiday
Solitude

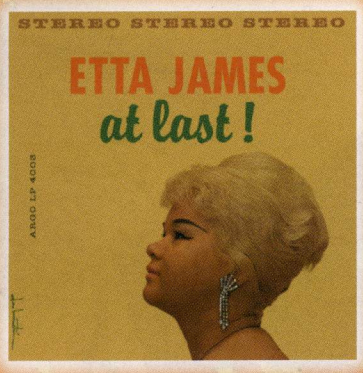

Argo LP 4003
Etta James
At Last !

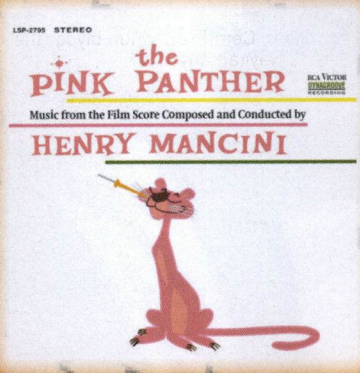

RCA LSP-2795
Henry Mancini
The Pink Panther - OST

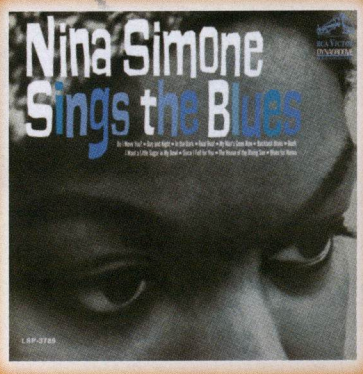

RCA LSP-3789
Nina Simone
Sings the Blues

Columbia KC 31610
Santana
Caravanserai

Pure Pleasure CJS 9993
Stacey Kent
The Boy Next Door

Verve V6-8545
Stan Getz, Joao Gilberto
Getz / Gilberto

opus3a

CİHANGİR CAD. 3/A BEYOĞLU T: (212) 251 84 05 WWW.OPUS3A.COM

Further Explorations

Chick Corea, Eddie Gomez, Paul Motian

Sevgili okur; bu CD, derginin baskıya hazırlandığı son günde elime geçebildiğinden, benim için "bir albümü kaç saatte dinleyip bir eleştiri yazabilirim ve yayına yetiştirebilirim" egzersizi olacak. Sizler de lütfen egzersiz yapan birini izler gibi okuyun.

"Bırakalım müzik kendi adına konuşsun", biz müzisyenlerin ve bazı müzik yazarlarının sıklıkla kullandığı ve çok doğru bir laftır. Ama bir CD eleştirisinde, yani içinde bulunduğum bu durumda olduğu gibi, "müziğin yazı aracılığıyla konuşması" gerektiği durumlarda pek de işe yaramaz. İşte böyle anlarda, bazı kurnaz yazarlar "bırakalım CD notları ve çalan müzisyenler kendi adına konuşsun" diyebilirler. Yani dedim bile J Ne de olsa birisi sanatçının, sanatını doğru ifade ettiğini düşünüp görevlendirdiği biri tarafından CD'sine yazılmış bir yazı, diğeri de kendilerinin söyledikleri sözler. Hele de bu kişiler Chick Corea, Eddie Gomez, Paul Motian ise. Daha fazla aracıya gerek yok, di mi yani? Velhasıl kelam, Bob Belden CD notlarında şöyle yazıyor:

"Jazz müziği, yaşamını araştırma yoluyla sürdürebilen bir sanat biçimidir. Köşeyi dönünce, ya da şu tepeyi aşınca, kafamızı kaldırıp gece gökyüzünde ayı parlarken gördüğümüzde ya da küçük bir çocuğu kollarımıza aldığımızda hissettiğimiz o asla tükenmeyen "burada gerçekten ilginç bir olabilir" duygusudur. Gelecek. Olasılıklar. Potansiyel. İlham. İletişim. Keşif. İcat. Farkına varmak. Araştırma, her biri kendi başlarına birer maceracı olan, ancak süratle bütünlüklü bir iletişim içinde olan bir jazz üçlüsüne evrimleşebilmek için bu projenin heyecanıyla birbirlerine bağlanan bu müzisyenler için ortak dildir.

Chick Corea, Eddie Gomez ve Paul Motian'dan oluşan bu üçlünün bağlayıcı dokusu "jazz piyanisti, besteci, düzenlemeci ve grup lideri" Bill Evans'tır. Bill Evans'ın jazz müziğinin genel diline ve kitlelerce kabul görmesine olan katkısının bu müzisyenler üzerinde derin bir etkisi vardır. Eddie Gomez ve Paul Motian için bu bağ kişiseldir ve duygusal olarak oldukça derindir, çünkü her ikisi de Bill Evans'ın en verimli ve yaratıcı olduğu dönemde birlikte çalışmışlar ve albümler yapmışlardı. Paul Motian, Bill Evans'ın Scott LaFaro'nun basta yer aldığı ilk üçlüsündeydi. Bu üçlü zamanının en etkileyici ve ilerici piyano üçlüsüydü; bu etki de bu yeni albümde oldukça açık. Eddie Gomez'in ise Bill Evans'la 1966-1977 arasında derin bir müzikal ve kişisel ilişkisi vardı; Bill Evans Üçlüsü'nün, "piyano üçlüsü kontrpuan dili"ni en yüksek potansiyellere taşıyıp genişletmesini sağlayan bir telepatik ilişki geliştirmişlerdi.

Chick Corea'nın Bill Evans ile olan bağlantısı ise, "jazz kültürü"nün derinliklerine dalıp

onunla bir olan bir "jazz öğrencisi"nin bağlantısıydı; Miles Davis ve Stan Getz ile aynı sahneyi paylaşan akranların bağlantısıydı; yaratıcı fikirlere odaklanmış olmanın bağlantısıydı. Chick Corea, Bill Evans'ın armoni kavramlarının ve piyano tekniklerinin pek çoğunu kendine uyarladı, Klasik Müziğin ve "piyano üçlüsü"nün kendi tarihi, pedagojisi ve performans yöntemleriyle gelişimlerini ortak anlayış biçimlerinden pek çok şey öğrendi. Chick Corea, kendine özgü "piyano üçlüsü" kavramını, grubun doğaçlama olanaklarını genişletmek için rastlantısal müziğin ögelerini ekleyerek damıttı. Chick Corea'nın **Now He Sings, Now He Sobs** ve **The Song of Singing** albümlerindeki üçlüleri, Bill Evans'ın devamı olan bu gelişimi yansıtır. **Now He Sings, Now He Sobs** neredeyse tüm modern jazz piyanistlerince bir "jazz masterpiece" yani jazz'ın dev eserlerinden biri ve 'piyano üçlüsü'nün en yüksek formdaki örneklerinden biri olarak kabul edilir. Bir besteci olarak da, Bill Evans'ın etkisini Chick Corea'nın "Bill Evans" adlı parçasında açıklıkla duyabilirsiniz.

Further Explorations, Chick Corea'nın Eddie Gomez ve Paul Motian ile birlikte Greenwich Village'deki Blue Note jazz kulübünde iki hafta boyunca konserler çalması ve kayıt yapması fikriyle başlamış. Hazırlık olarak, üçlü tüm Bill Evans diskografisini incelemişler ve eşsiz ve kişisel bir yaklaşım geliştirebilecekleri doğru parçaları seçmişler. Ayrıca üçlünün her müzisyeninin özgün besteler getirerek Bill Evans bestelerinin ön-koşullandırmalarından uzaklaşabilecekleri bir alan da yaratılmasına karar verilmiş. Bu müziğe bir "ithaf" olarak yaklaşmaktansa, bir "şablon" olarak yaklaşmanın doğru olacağı ortaya çıkmış.

Bir artı olarak, arşivci Frank Fuchs tarafından "Song No.1" adlı hiç kaydedilmemiş bir Bill Evans bestesi keşfedilmiş ve bu keşfin uzantısı olarak, kendisi de bir besteci olan Bill Evans'ın oğlu Evans Evans'tan parçanın bir kaydı ortaya çıkmış. Chick Corea parçayı yazıya dökmüş ve Eddie Gomez de parçanın Bill Evans'ın yıllardır üzerinde çalıştığı bir beste olduğunu doğrulamış. İlk konserlerde parça çok yeni olduğu için mümkün olduğunca aynen kağıtta yazıldığı gibi çalınmak zorunda kalınmış. İki hafta içinde de bu parçanın kesin yorumu haline getirecek olan albümde duyulan tamamen olgunlaşmış haline ulaşmış.

Further Explorations üç müzisyenin hayal dünyasına bir yolculuk: Chick Corea, Eddie Gomez ve Paul Motian'ın... Onlar sizi bu maceraya davet ediyorlar... **Bob Belden, 23.04.2011**"

Chick Corea ise bir piyanist analitik zekasıyla albüm notlarında şunları yazmış:
"Eddie Gomez ile ilk kez New York'da 1960 yılında tanıştığımızdan beri müzik yapıyorum. İlk kez çaldığımız andan beri her zaman bir müzikal akrabalık deneyimledim. Bill Evans ile olan tarihi beraberliği esnasında ve sonrasında Bill ile olan müzikal ilişkisinin özünden adeta büyülendim, bu da bana 'piyano üçlüsü'nü daha yoğun bir biçimde araştırmam için ilham verdi.
Paul Motian ile tanışmam ise artık bir efsane olan Paul'ün de çok önemli bir rolünün olduğu Scott LaFaro'lu Bill Evans Üçlüsü'nü defalarca büyük bir dikkatle dinlememle başladı. Keith Jarrett'ın 1970'lerdeki grubundaki sezgisel ve eşsiz çalımı da her zaman dikkatimi çekti.
Kendi müzikal yolculuğumda Bill Evans'ın piyano sanatına olan muhteşem katkıları benim için çok önemli bir mihenk taşı oldu. Bu üç bağlantı, tüm yaratıcılık alışverişleriyle ve eşsiz müzikal araştırma ve keşifleriyle birlikte Eddie ve Paul ile yeni bir üçlü müziği yaparak yeni araştırmalar yapma fikrinin yıllar içinde ortaya çıkmasına neden oldu.

Bu üçlünün Bill Evans'ın müziğine ve yaşamına olan bağı, üçümüzün de müzikal olarak büyüdüğümüz bu şehirdeki Blue Note'da maceralı iki haftalık bir araya gelişimizde doğal bir katalizör oldu.
Bu albümdeki parçaları 24 tane 90 dakikalık set içinden seçmek hiç de kolay olmadı, özellikle de iki haftanın bütünü sürekli büyüyen ve değişen tek bir fikir gibi olduğu için. Yine de sizinle bu "göz atışı" paylaştığım için çok mutluyum. **Chick Corea, Mayıs 2011**"

Paul Motian ise iyi bir davulcu "az ve öz"lüğüyle albüm notlarında şöyle yazmış:
"Chick ve Eddie ile Blue Note'da 2 hafta boyunca çalmayı çok sevdim. Müthiş bir müzikle, dostlukla ve ithafla dolu 2 haftaydı. Bu CD bunun gerçek bir yansıması. **Paul Motian, Mayıs 2011**"

Eddie Gomez ise bir basçı duyarlılığıyla şunları yazmış:
"Geçmişe dönmek, değerlerini ve karakterini oluşturan anları yeniden yaşamak asla kolay değildir. İnce, acı tatlı duygularla yüklü, içinize kazınmış anlardır. Hem geçmişi hatırlatarak dadanan hem de umut veren tekrarlayıcı rüyalar gibidirler.
Bill Evans ile geçirdiğim onbir yılın benim için pek çok şekilde, çok derin bir önemi var. Bu deneyimin kendi müzikal değerlerime paha biçilmez katkısı oldu.
Her zaman Bill'in bir parçasını yüreğimde yaşıyorum.
Chick, Bill'in müziğine ithaf fikriyle aradığında, fikir beni hemen ayarttı, Paul'un da davulda ye alması son derece heyecanlandırdı. Paul, bir fenomen olan Scot LaFaro ile birlikte 1959-1961 arasında o yenilikçi albümleri yapan ve "piyano üçlüsü kültürü"nü sonsuza dek değiştiren üçlünün çok önemli bir parçasıydı.

Chick, tabi ki eşsiz bir piyanistik ve kompozisyonel sese sahip olan olağanüstü bir müzisyen. Aynı zamanda, kendi sözleriyle "pek çok müzikal şapka takmayı" seviyor. Sonuçta bu iki CD'de duyduğunuz şey, 20. yüzyılın büyük müzisyenlerinden birine başmakalıp ve bencil olmayan, yürekten bir saygı sunmak. Blue Note'daki bu iki hafta üçümüz için de çok özeldi.
Bill'in müziğine duyduğumuz sevgi, albümdeki her parçada parlıyor. **Eddie Gomez Mayıs 2011**"

Şimdiden bir klasik olacağı kesin olan bu albümdeki parçaların, bestecilerinin ve sürelerinin listesi ise şöyle:

CD 1

Parça Besteci Süre 1 Peri's Scope Evans 5:24 2 Gloria's Step LaFaro 6:16 3 They Say That Falling in Lovels Wonderful Berlin 7:18 4 Alice in Wonderland Fain, Hilliard 8:16 5 Song No. 1 Evans 6:13 6 Diane Pollack, Rapee 6:20 7 Off the Cuff Corea, Gomez, Motian 5:44 8 Laurie Evans 8:56 9 Bill Evans Corea 8:40 10 Little Rootie Tootie Monk 10:24

CD 2

Parça Besteci Süre 1 Hot House Dameron 5:30 2 Mode VI Motian 8:13 3 Another Tango Corea 6:51 4 Turn Out the Stars Evans 9:18 5 Rhapsody Corea 8:12 6 Very Early Evans 7:01 7 But Beautiful, Pt. 1 Burke, Heusen 3:41 8 But Beautiful, Pt. 2 Burke, Heusen 9:12 9 Puccini's Walk Gomez 5:23

Bir bankadan daha fazlası...

Biz hep sizin için bir bankadan daha fazlası olmaya çalıştık.

Bu yüzden Yapı Kredi Yayınları ile 3.500'den fazla eser yayınladık. Afife Jale Tiyatro Ödülleri'ni ülkemize hediye ettik. Yüzlerce resim ve fotoğraf sergisini sanatseverlerle buluşturduk.

Sadece bu etkinliklerle de yetinmedik. Mesela çevre eğitimleri düzenledik, Sınırsız Mavi projesiyle 6,5 milyon çocuğumuzu çevre konusunda bilinçlendirdik. Daha yeşil bir Türkiye için, Mersin Gülnar'da 100.000 ağaçlık bir orman oluşturduk.

TEGV ile Okuyorum Oynuyorum projesini başlattık ve 90.000'den fazla çocuğumuza okumayı sevdirdik. Ayrıca yıllardır Çatalhöyük kazılarının ana sponsorluğunu yürütüyoruz.

Elbette yaptıklarımız bunlarla sınırlı değil...

Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da Türkiye'den kazandığımızı, yine Türkiye'ye kazandırmak için var gücümüzle çalışacağız.

Çünkü Yapı Kredi'de hizmette sınır yoktur.

yapikredi.com.tr | 444 0 444

YapıKredi
Süper Kredi
Yapı Kredi'de!
0.86 FAİZ
Hizmette sınır yoktur.
YapıKredi

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

RIFFS

2011'in "EN"leri

Her yıl verdiğimiz "en iyi" Down Beat listeleri yerine bu yıl bir değişiklik yapıp Amerikan Jazz Times Dergisinin "en iyi" 2011 listesini veriyoruz.

Ambrose Akinmusire

En İyi Yılın Sanatçısı
• **Sonny Rollins**
• Jason Moran
• Joe Lovano
• Esperanza Spalding
• Rudresh Mahanthappa

Yenilerden
• **Ambrose Akinmusire**
• Ben Williams
• Warren Wolf

En İyi Grup
Acoustik Grup
• **Charles Lloyd New Quartet**
• Joe Lovano Us Five
• James Farm
• Keith Jarrett/Gary Peacock/Jack DeJohnette
• Jason Moran & the Bandwagon

Günümüz/Electrik Grup
• **Return to Forever IV**
• Medeski, Martin & Wood/Medeski, Scofield, Martin & Wood*
• The Robert Glasper Experiment
• Rudresh Mahanthappa's Samdhi
• Yellowjackets
[*MMW and MSMW tied for second place. Combined, they would have won the category.]

Big Band
• **Maria Schneider Orchestra**
• Jazz at Lincoln Center Orchestra
• Mingus Big Band
• Orrin Evans' Captain Black Big Band
• Darcy James Argue's Secret Society

Vokal Grup
• **The Manhattan Transfer**
• Afro Blue (Howard University)
• Take 6

Blues Sanatçısı
• **Buddy Guy**
• Tedeschi Trucks Band
• Eric Clapton
• North Mississippi All-Stars

Jazz Sektörünün En İyi Firması
Record Label
• **ECM**
• Sunnyside
• Blue Note
• Concord Music Group
• Pi Recordings

Festival
• **Montreal International Jazz Festival**
• Newport Jazz Festival
• Monterey Jazz Festival
• New Orleans Jazz & Heritage Festival
• Undead Jazzfest

Gece Kulübü
• **Village Vanguard**
• Jazz Standard
• Birdland
• Yoshi's (Oakland & San Francisco)
• Dizzy's Club Coca-Cola

En İyi Jazz Yayını

Kitap
• ***New Atlantis: Musicians Battle for the Survival of New Orleans* by John Swenson (Oxford University Press)**
• *Norman Granz: The Man Who Used Jazz for Justice* by Tad Hershorn (University of California Press)
• *What a Wonderful World: The Magic of Louis Armstrong's Later Years* by Ricky Riccardi (Pantheon Books)
• *All the Things You Are: The Life of Tony Bennett* by David Evanier (Wiley)
• *Blue Notes in Black and White: Photography and Jazz* by Benjamin Cawthra (University of Chicago Press)

Film/DVD/TV Serisi
• ***Treme* (HBO Original Series)**
• Jazz Icons Series 5 (Reelin' in the Years/Mosaic DVDs)
• *Icons Among Us* (Four-Disc Edition/CD-ROM Study Guide) (IndiePix)

Radyo Programı
• ***The Checkout* With Josh Jackson (WBGO)**
• *Jazz After Hours* With Jim Wilke (PRI)
• *JazzSet* With Dee Dee Bridgewater (NPR)
• Judy Carmichael's *Jazz Inspired* (SiriusXM)

En İyi Müzisyenler

Trompet
• **Ambrose Akinmusire**
• Dave Douglas
• Terence Blanchard
• Wynton Marsalis
• Nicholas Payton

Trombon
• **Wycliffe Gordon**
• Steve Turre
• Robin Eubanks
• Steve Davis
• Josh Roseman

Klarinet
• **Anat Cohen**
• Don Byron
• Paquito D'Rivera
• Ken Peplowski
• Chris Speed

Tenor Saksofon
• **Sonny Rollins**
• Joe Lovano
• Charles Lloyd
• JD Allen
• Chris Potter

Alto Saksofon
• **Rudresh Mahanthappa**
• Miguel Zenón
• Lee Konitz
• David Binney
• Steve Coleman

Soprano Saksofon
• **Dave Liebman**
• Branford Marsalis
• Wayne Shorter
• Jane Ira Bloom
• Jane Bunnett

Bariton Saksofon
• **Gary Smulyan**
• James Carter
• Claire Daly
• Ronnie Cuber
• Hamiet Bluiett

Flüt
• **Nicole Mitchell**
• Henry Threadgill
• Charles Lloyd
• Jane Bunnett
• Jamie Baum

Keman
• **Regina Carter**
• Jenny Scheinman
• Mark Feldman
• Jean-Luc Ponty
• Billy Bang

Piyano
• **Jason Moran**
• Brad Mehldau
• Vijay Iyer
• Keith Jarrett
• Chick Corea

Electrik Keyboard
• **Chick Corea**
• Uri Caine
• Craig Taborn
• Robert Glasper
• John Medeski

Org
• **Dr. Lonnie Smith**
• Joey DeFrancesco
• Larry Goldings
• Gary Versace
• John Medeski

Gitar
• **Bill Frisell**
• John Scofield
• Julian Lage
• Kurt Rosenwinkel
• Pat Metheny

Akustik Bas
• **Christian McBride**
• Ron Carter
• Dave Holland
• Charlie Haden
• Ben Allison

Elektrik Bas
• **Stanley Clarke**
• Steve Swallow
• Matthew Garrison
• Christian McBride
• Victor Wooten

Vibrafon
• **Stefon Harris**
• Gary Burton
• Jason Adasiewicz
• Warren Wolf
• Joe Locke

Davul
• **Roy Haynes**
• Paul Motian
• Jack DeJohnette
• Eric Harland
• Jeff "Tain" Watts

Perküsyon
• **Poncho Sanchez**
• Cyro Baptista
• Zakir Hussain
• Sammy Figueroa
• Airto Moreira

Erkek Vokalist
• **Kurt Elling**
• Tony Bennett
• Freddy Cole
• Theo Bleckmann
• José James

Kadın Vokalist
• **Gretchen Parlato**
• Dianne Reeves
• Tierney Sutton
• Cassandra Wilson
• René Marie

Jazz Dışı Enstrümanlar (banjo, harmonica, cello, ud gibi) [ilk dört isim]
• **Béla Fleck**
• **Erik Friedlander**
• **Gregoire Maret**
• **Toots Thielemans**

Aranjör
• **Vince Mendoza**
• Maria Schneider
• John Hollenbeck
• Bob Belden
• Guillermo Klein

Besteci
• **Maria Schneider**
• Ambrose Akinmusire
• John Hollenbeck
• Darcy James Argue
• Wayne Shorter

Montreal International Jazz Festival

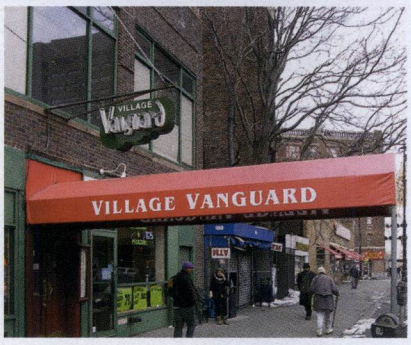

The Manhattan Transfer

Leyla Diana Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Etta James

(1938–1959)

Kaliforniya'da 25 Ocak 1938 tarihinde Jamesetta Hawkins olarak doğdu. Babasının iyi bir bilardo oyuncusu olduğunu ve köklerinin Kafkasya'ya dayanma ihtimali olduğunu kaynaklardan öğreniyoruz. Ancak 1987 yılında babası ile tanışabiliyor. Annesi bir çok adamla birlikte olduğundan bakıcılar tarafından büyütülüyor.

James, Los Angeles'te bir kilisedeki müzik öğretmeninden 5 yaşında şarkı dersi almaya başlamış. Bir ayin için şarkı söylemeye başlayınca, bakıcısı kilisenin Etta'ya para ödemesini istemiş ama Etta bunu reddetmiştir. Bakıcı Mama Lu 1950 yılında vefat ettikten bir kaç ay sonra, Etta James; Acapella, swing, R&B, blues şarkılar söyleyen bir grup olan Doo-Wop'tan esinlenerek Creolettes isminde bir kızlar grubu kurmaya karar vermiştir. Grubunu da beyazlardan seçmiştir. 14 yaş grubundaki bu kızlar müzisyen Johnny Otis (1921-2012) ile tanıştıktan sonra, Otis'in yardımlarıyla bazı parçaları Modern Records tarafından kayda alınmıştır. Ayrıca, Johnny Otis, gruplarının adını değiştirmiş ve sanatçıya sahne ismi olan Jamesetta" yı vermiştir. 1955 yılında „Dance with me Henry" çalınmaya başlamış ve meşhur olmuştur. Aslında parçanın orijinal adı „Roll with me Henry" dir. Sansüre karşı ismi değişmiştir. 1955 yılında bu parça Hot Rhythm & Blues listesinde 1 numaraya kadar çıkmış, daha sonra turneler başlamıştır.
Etta James 20 yıla yakın turnelere gitaristi Bobby Murray „Taters" ile katılmıştır. Murry, sanatçının henüz 15 yaşındayken ilk hit single'ni BB King için yazdığını söylemiştir. [1]

1960-78 yılları

Turne esnasında ünlü şarkıcısı Georgia Gibbs James'in bütün parçalarını kaydedip, "The Wallflower" adı altında toplamıştır. Bilboard Hot 100 içinde de 1 numara olmuştur.

Diğer bir hit single'ı ise "If I Can't Have You" ve "Spoonful". Solo hiti ise "All I Could Do Was Cry"dir ve R&B tarzındadır. Leonard Chess onun klasik ballad söyleyebilme potansiyelini farkederek ona keman ve diğer yaylılar eşliğinde şarkı söylemesine önayak olmuştur. İlk söylediği bu anlamdaki balladı „My Dearest Darling" olmuştur. R&B listelerinin ilk 5'i içerisine girmiştir. Chuck Berrys "Back in the USA" geri vokallerinde söylemiştir.
İlk albümü 1960 yılında „At Last" kayıda alınmış LP'dir. „At Last" jazz klasiklarine, blues ve R&B klasiklerinde yer almış en önemli albümlerden biridir. Albümün içinde yine erken dönem klasiklerinden „I Just Want to Make Love to You" ve „A Sunday Kind of Love" diğer ünlü parçalarıdır ki, bu parçalar gelecekte de klasikler içine girecektir. Onu daha sonra „Trust in Me" yaylılarıyla takip eder. Aynı yıl içinde ikinci albümü olan „The Second Time Arround"- Bu albüm de aynı tarzda idi ve bir çok jazz ve pop coverlar yapıldı. "The Fool That I Am" ve "Don't Cry Baby" en ünlü parçaları oldu.
İleriki yıllarda Gospel elementlerini de kullanmaya başladı. "Something's Got a Hold on Me", 1963 yılında rock albümü ve içinde „Pushover"ın da bulunduğu Etta James Rocks the House çıkarttı. Sonrasında çok hızlı bir şekilde "Stop the Wedding" geldi, -ki bu da R&B listelerinde 6 numaraya çıktı.
1965 yılındaki kariyerinden sonra biraz zarar gördü ve 1967 yılına kadar kendini sahneden uzak tutttu. 1967 yılında ise „Tell Mama" ile geri döndü. Tell Mama'nın ikinci yüzünde ise bir başka önemli parçası olan "I'd Rather Go Blind" ki bu parça da blues klasikleri arasına katılmıştır.
Rage To Survive isimli otobiyografisinde Ellington "Fugi" Jordan'ı hapishanede bu şarkıyı duyduğundan söz eder.
1970'lerde uyuşturucuya başlaması üzerine 1978 yılında ise anti uyuşturucu projelerinde yer almıştır.
78-80'lerde Rolling's Stones un ön grubuydu.
1984 yılının olimpiyat açılış parçası olan When the Saints go Marching'i söylemiştir.
1993 yılında Living Blues'da en iyi blues sanatçısı ödülüne layık görülmüştür.

James 1993 yılında Privats Musik Records ile Billie Holiday Mistery Lady: Songs of Billie Holiday şarkılarını söyledi.
1994 yılında bu albüm ile en iyi vokal performans ödülünü kazandı.
1997, 1989, 1990 ve 1993 yıllında Montreal Jazz Festivali'ne katılmıştır. San Francisco Jazz Festivaline 5 kez katılmıştır.
2008 yılında Cadillac Records isimli filmde Beyonce Etta James'i karakterize etmiştir.
2009 yılında Obama'nın açılış balosunda da Beyonce „At Time" isimli parçayı söylemiştir.
2009 yılında 71 yaşındayken son TV programı Dancing with the Stars'da At Last'ı söyleyerek canlı performans göstermiştir.
2010 yılında artık konserlere ara vermek durumunda kalmıştır. Zaman zaman hafıza kaybı ve sonrasında da gelen lösemi onu iyice gücünden düşürmüştür.
2011 yılında son albümü olan The Dreamer'i çıkarttı. 20 Ocak 2012 tarihinde de 74. yaş gününe 4 dün kala vefat etti.

Dinah Washington

(1924-1963)

29 Ağustos 1924 tarihinde Alabama Eyaletinin Tuscaloosa kasabasında doğmuştur. Gerçek adı Ruth Lee Jones'tir. Üç yaşındayken ailesiyle Chicago'ya taşındı ve gospel müziği ile tanıştı. Piyano çalmaya başladı ve 10 yaşındayken kilise korosunda yıldızı parladı ve Sallie Martin Singers isimli gospel grubuna katıldı. Ancak müziğe olan bu ilgisi kilise ilahileriyle sınırlı kalmadı. O yıllarda parlayan Billie Holiday'e hayranlık duyuyordu ve ondan etkilenip, Regal Teatre'da bir amatör şarkı yarışmasını kazandıktan sonra Chicago'nun gece kulüpleri ve barlarında şarkı söylemeye başladı. Bir süre piyanist Fats Waller'in yanında söyledi.

1942 yılında Chicago'nun ünlü kulüplerinden Down Beat Room'da bir yandan tuvalet bekçiliği yaparken diğer yandan da, yedek şarkıcı olarak çalıştığı sıralarda, Louis Armstrong'un da manejerliğini yapan emprezaryo Joe Glaser tarafından keşfedildi ve o dönemin ünlü orkestra şefi vibrafoncu ve davulcusu Lionel Hampton'a tavsiye edildi. Hampton'un önerisiyle ismi Dinah Washington olarak değiştirildi. Bessie Smith ve Billie Holiday'in etkilerini taşıyarak gospel ile blues'u çok iyi bir şekilde harmanlayarak kendi tarzını oluşturmayı başardı.

İlk plak kaydını Keynote Plak şirketi için, İngiliz asıllı jazz yazarı ve besteci Leonard Feather'in gösteriminde, Hampton Orkestrası'ndan altı müzisyen eşliğinde gerçekleştirdi. Başlangıçta Billie Holiday ve Bessie Smith'in etkisinde kaldığı için, 1943-1946 arasında çalıştığı Hampton orkestrasıyla daha çok blues söyleyen sanatçı, bu orkestrayla Amerika'nın çeşitli yerlerine turneye katılmasıyla kendini geliştirdi. 1946 yılında solo kariyeri için Hampton Orkestrasından ayrıldı. O günlerden sonra da ticari yanı ağır basan şarkılar seslendirdi ve pek çok plağı ile R&B ve pop müzik listelerinde yer almaya başladı. 1946 yılının Ocak ayında Mercury plak şirketiyle anlaşma yapan sanatçı, tam 16 yıl boyunca bu şirketin jazz şubesi EmArcy için kayıtlar yapmaya başladı. Bu sürede ünlü Apollo Müzikholünün büyük yıldızı oldu hem de Amerika'nın siyah müziğinin ilahesi oldu.

1940-50'li yıllarda „Race Record" olarak anılan ve siyahlara seslenen müziğin her alanına el attı. Bu dönemde Broadway ve country melodilerini bile seslendirdi ve 1949-52 yılları arasında 16 şarkısını da listeye sokmayı başardı. Uzun yıllar siyahi müziğin en popüler ismi olan Washington'ın aslında bir jazz şarkıcısı olmadığını da iddia edenlerin sayısı çoktur. Ancak „Dinah Jams" adlı albümüyle vokal jazz'ın en seçkin örnekleri arasında tarihe geçmiştir. Özellikle meslek hayatının başında Bessie Smith'ten çok etkilenen sanatçı „Blues'un İmparatoriçesi" olarak anılan bu ünlü şarkıcının anısına, 1958 yılının başlarında başarılı bir albüm yaptı. Aynı yılda Newport Jazz Festivali'nde süresince yapılan çekimlerden kurgulanan ünlü jazz belgeseli „Jazz On Summer's Day" de filme alınmış en başarılı performansı göstermiştir. Müzik yaşamının ilk dönemlerinde blues ve R&B ile ünlenen sanatçı, 50'li yılların ortalarından itibaren, Cannonball Adderley, Clarke Terry, Ben Webster, Wynton Kelly ve bir süre kendisine piyanosuyla eşlik eden Zawinul gibi müzisyenler eşliğinde jazz ağırlıklı çalışmalar yapan Washington, 19 Şubat 1959 günü yaylıları da içeren büyük orkestra eşliğinde kaydettiği „What a Difference a Day Made" yorumuyla ABD'de pop listelerinde 8 numaraya kadar yükseldi ve bir Grammy ödülü kazandı. Bu parçanın tüm dünyada ilgi görmesinden sonra, 1959 yılının Haziran ayında Leonard Feather'in „All Star" grubuyla Londra'da BBC televizyonuna çıktı. Washington'un şöhreti o yıl, dönemin genç pop yıldızı Brook Benton'la yaptığı „Two of Us" albümüyle zirveye çıktı ve bu albümden „Baby You've got What it Takes" 45'lik single olarak yayınlandığında bir milyon adetten fazla satmış ve ABD'de 5 numaraya kadar çıkmıştır. Kısa sürede zengin olan sanatçı, parasını kürklere, mücevherlere, uyuşturucuya ve erkeklere harcadı. Harlem'deki sanat dünyasının 1950'lerdeki patroniçesiydi. Bunca zenginliğe özel hayatında mutlu olamayan sanatçı 8 evlilik geçirmiş ve yaşamının son yıllarında da içkiye düşkünlüğü başlamıştır.

1962 yılında Mercury Plak Şirketinden ayrılarak Roulette Plak Şirketine transfer olmuştur. 50'li yıllara göre daha ticari kayıtlar yapmıştır burada. Bu arada aldığı kilolar artarken, şöhretini ve sesini yavaş yavşs kaybederken tam da dokuzuncu kocasıyla mutlu bir yaşama hazırlanırken 14 Aralık 1963 gecesi, sarhoşken çok miktarda uyku ilacı ve diyet hapının içkiyle etkileşimi sonucunda 39 yaşındayken hayata veda etti. Dinah Washington bir çok sanatçıyı da etkilemiş oldu. Bunların başında Esther Philips, Nancy Wilson, Diana Rose, Aretha Franklin, Diane Werwick, Etta Jones ve La Vern Baker gelmektedir.

htttp://www.noquarterusa.net/blog/870/taters-and-other-fascinating-people/
19.03.2012

GHETTO
GENUINEMUSICLOUNGE

0212 251 75 01
WWW.GHETTOIST.COM

MO' HORIZONS
14 NİSAN CUMARTESİ

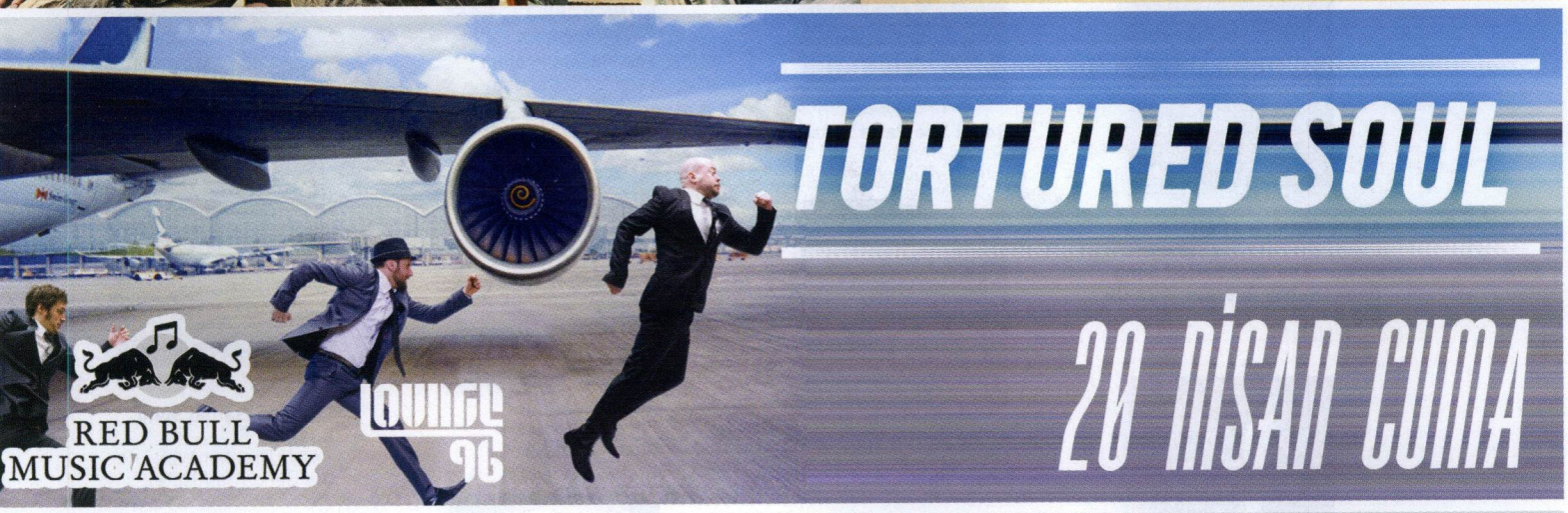

TORTURED SOUL
20 NİSAN CUMA

MOVITS!
28 NİSAN CUMARTESİ

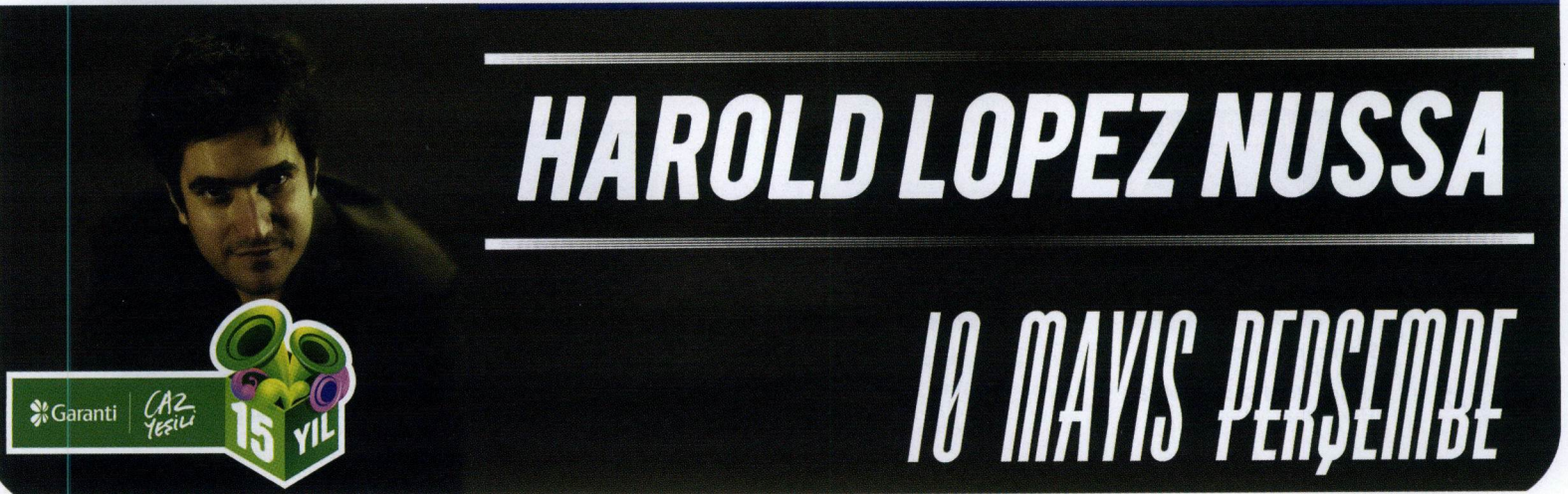

HAROLD LOPEZ NUSSA
10 MAYIS PERŞEMBE

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

54. Grammy Ödülleri

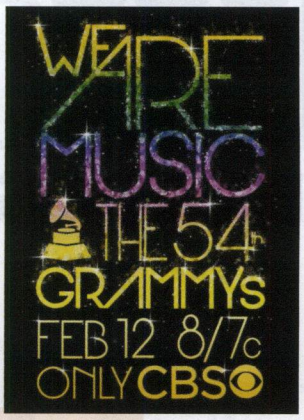

En İyi Emprovize Jazz Solosu

500 Miles High
Chick Corea, soloist
Forever (Corea, Clarke & White)
[Concord Records]

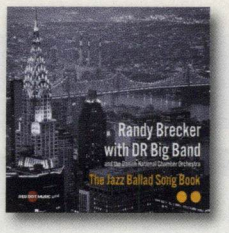

All Or Nothing At All
Randy Brecker, soloist
Albüm: **The Jazz Ballad Song Book (Randy Brecker With DR Big Band)**
[Half Note]

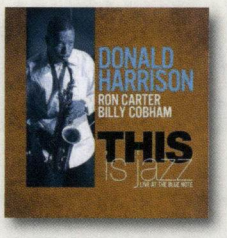

You Are My Sunshine
Ron Carter, soloist
Albüm: **This Is Jazz (Donald Harrison, Ron Carter & Billy Cobham)**
[Half Note]

Work
Fred Hersch, soloist
Albüm: **Alone At The Vanguard**
[Palmetto Records]

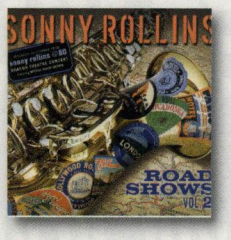

Sonnymoon For Two
Sonny Rollins, soloist
Albüm: **Road Shows Vol. 2**
[Doxy/Emarcy/Decca]

En İyi Enstrümantal Jazz Albümü

Forever
Corea, Clarke & White
[Concord Records]

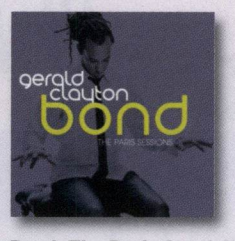

Bond: The Paris Sessions
Gerald Clayton
[Emarcy/Decca]

Alone At The Vanguard
Fred Hersch
[Palmetto Records]

Bird Songs
Joe Lovano/Us Five
[Blue Note]

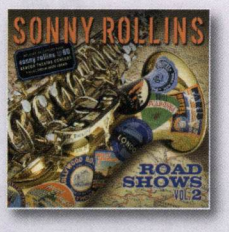

Road Shows Vol. 2
Sonny Rollins
[Doxy/Emarcy/Decca]

Timeline
Yellowjackets
[Mack Avenue Records]

En İyi Jazz Vokal Albümü

The Mosaic Project
Terri Lyne Carrington & Various Artists
[Concord Jazz]

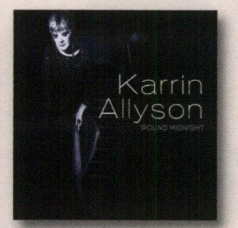

'Round Midnight
Karrin Allyson
[Concord Jazz]

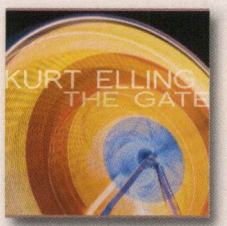

The Gate
Kurt Elling
[Concord Jazz]

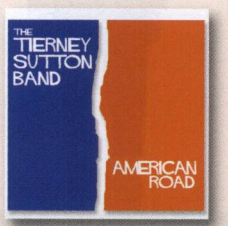

American Road
Tierney Sutton (Band)
[BFM Jazz]

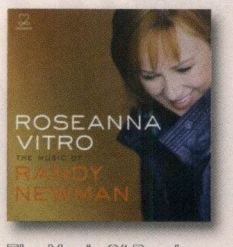

The Music Of Randy Newman
Roseanna Vitro
[Motéma Music]

En İyi Geniş Jazz Ensemble Albümü

The Good Feeling
Christian McBride Big Band
[Mack Avenue Records]

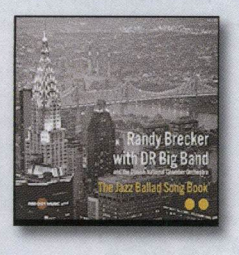

The Jazz Ballad Song Book
Randy Brecker With DR Big Band [Half Note]

40Acres And A Burro
Arturo O'Farrill & The Afro Latin Jazz Orchestra[Zoho]

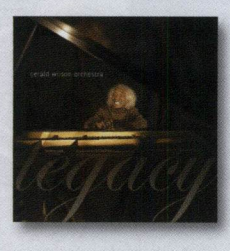

Legacy
Gerald Wilson Orchestra
[Mack Avenue Records]
Alma Adentro: The Puerto

Rican Songbook
Miguel Zenón
[Marsalis Music]

© 2009 Shure Incorporated

Shure SRH Kulaklıklar

PROFESYONEL SESE KULAK VERİN

Profesyonel ses cihazları alanındaki 80 yıllık Shure tecrübesine dayanarak tasarlanan ve üretilen Shure Profesyonel Kulaklık Serisi, mükemmel ses kalitesini, üstün konforu ve gündelik kullanımın zorluklarına meydan okuyan efsanevi Shure kalitesini bir arada sunuyor.

Profesyonel stüdyo, ev stüdyosu, DJ seti veya kişisel dinleme sistemi... Shure Kulaklıklar, dinleme yapılan tüm alanlarda profesyoneller ve müzik tutkunları için ideal seçim.

SRH840 – Stüdyo Referans Kulaklığı
SHURE SRH 840, hassas bir şekilde düzenlenmiş frekans yanıtı sayesinde bas, orta ve tiz sesleri son derece dengeli bir biçimde yansıtıyor. Özellikle profesyonel ses mühendisleri ve müzisyenler için tasarlanan SRH840, arka plan gürültüsünü azaltan yapısı, modüler spiral kablosu ve katlanabilen kafa bandı ile, kritik dinleme ve kayıtlar için ideal seçim.

SRH240A SRH440 SRH940 SRH550DJ SRH750DJ

Tamamlayıcı bilgiler, referanslar, uygulama desteği ve stok durumu için lütfen arayınız.

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Bahar Sokak Baras Han 4/7 Gayrettepe - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Uğur Mumcu Sok. No: 23/7 G.O.P. Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com

Shure - 80 yıldır Efsanevi Performanslar

SHURE®
LEGENDARY PERFORMANCE™

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

RIFFS

Ma Femme est Une Actrice ve Brad Mehldau

Ünlü olmak zor iş. "Olduğumdan biliyorum" diyemeyeceğim zaten insan olmamış bir varlıktır, zaten ben de ünlü değilim zaten filmden anladığım da ünlü olmak değil ünlü birinin eşi olmak zor işmiş aslında.

Sene 2002. Türkçe adıyla "Benim Karım Aktris" vizyona giriyor. O zamanlar sanki daha kaliteli filmler mi giriyordu vizyona, mantar gibi türeyen Türk filmleri henüz her köşeyi işgal etmemiş miydi neydi, sinemaya gitme eyleminin şimdikinden daha çok keyif verdiği günlerdi benim için. Aldım biletimi gittim. Yvan Attal'ı daha önce oyuncu olarak izlemiştim fakat yönetmenliğini bilmiyordum ve bu filmde hem yazan hem yöneten hem de oynayandı. Bir taşla üç kuş! Filmin konusu kısaca şöyle, Yvan ünlü bir aktris olan Charlotte'la evli bir spor muhabiridir. Karısının ünü, hayatlarını ufak da olsa etkilemektedir. Yvan aradığında bulunamayan restorandaki yerler Charlotte aradığında bulunabilmektedir. Hız nedeniyle Yvan'a polis tarafından kesilmesi gereken ceza, yanındaki Çharlotte'u görünce görmezden gelinmektedir. Kısaca Charlotte hayatı kolaylaştırmakta ama Yvan'ın erkek egosu bundan biraz rahatsız olmaktadır. Yine de her şey tadında devam etmektedir ta ki bir gün barda otururken patavatsız bir adam Yvan'a şu soruyu sorana kadar: "Karını filmlerde çırılçıplak başka adamlarla sevişirken görünce ne düşünüyorsun?" İşte o günden sonra o güne kadar normal kıskançlık ve huysuzluk seviyesinde olan Yvan biraz değişir. Hikaye bundan ibaret. Kadın erkek ilişkilerinin temel alındığı, ironi ve zeka dolu eprilerle bezenmiş bir romantik komedi.

Film Charlotte Gainsbourg-Yvan Attal çiftinin karı kocayı oynadığı ilk film. Ardından yönetmen kadın erkek ilişkilerini sorgulamaya doymamış olmalı ki 2004 yılında yine karı kocayı oynadıkları "And They Lived Happily Ever After"ı çekiyor. Zeki bir adam Yvan Attal. Filmde oyuncu eşi Charlotte'a özenerek oyunculuk yapmak için adım attığı ve tiyatro kursuna gittiği bir sahne var. Tiyatro sahnesinde diğer oyuncuların önünde kendisinden taklit yapması istendiğinde açan bir çiçek taklidi yaptığı sahne var ki tek başına bile kısa film olmaya aday bir sahne. İyi bir yönetmen olmanın dışında ilginç de bir oyuncu Yvan Attal. Eşi Charlotte Gainsbourg ise Serge Gainsbourg ve Jane Birkin gibi yetenekli genlere sahip bir anne babanın onları aratmayacak yetenekteki kızları. Nasıl her Türk asker doğar ise her Fransız da hem oyuncu hem şarkıcı doğar. Bu yüzden de Charlotte Gainsbourg 2011 yılında hem Lars Von Trier'in "Melancholia"sında oynamış hem de yeni albümü "Stage Whisper"ı çıkarmıştır. Oyunculuk eğitimi almamış olması rolleri son derece doğal ve olduğu gibi oynuyormuş gibi gözükmesini sağlıyor olmalı ki sadece romantik komedilerde boy göstermekle kalmayıp son birkaç sene içinde de Lars Von Trier gibi zorlayıcı ve ağır filmler çeken bir yönetmenin de ilgisini çekerek iki filminde insan üstü bir performans sergilemiştir. Her rolü oynayabilen bir kadın olduğunu kanıtlamıştır.

Filmi izledim, filmdeki müziklere hayran kaldım. Hele ki sonradan "Song Song" olduğunu öğrendiğim parçayı farklı yerlerde birkaç kere çalıyor filmde. Aşık oldum. Yönetmen de parçayı o kadar güzel ve doğru yerlere koymuştu ki hayran olmamak mümkün değildi. Film bitti. O zamanlar jeneriklere bakma hastalığım vardı sinema salonundan çıkmadan önce. Orada Brad

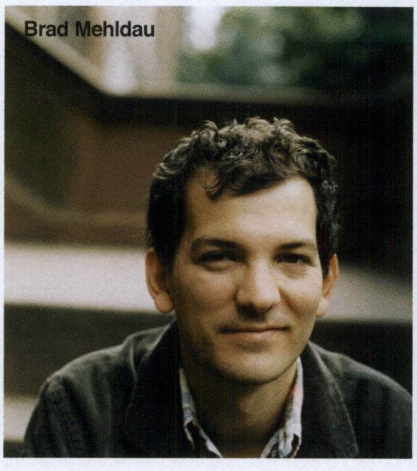

Brad Mehldau

Mehldau ismini hayal meyal hatırlıyorum. Sonra eve gelinir Brad Mehldau araştırılır, hatmedilir, her albümü ısrarla en yakın müzik marketten istenir ve güzel bir Brad Mehldau arşivi yapılır. Sonra Brad Mehldau İstanbul'a konsere gelir, kaçırılmadan bütün konserleri izlenir. Sevilir. Çok sevilir. Hatta hanımı olan vokalist Fleurine bulunur. Onun da ne kadar duru, yetkin bir vokalist olduğu öğrenilir mutlu olunur, albümleri alınır. Onun da konserine gidilir. Görev tamam.

İşte Brad Mehldau'yle tanışmam bu film sayesinde oldu. Sonra biraz hafızamı zorladığımda jenerik okuma günlerimden, "The Million Dollar Hotel"in film müziklerinde de birkaç parça seslendirmiş olduğunu hatırladım ama eminim bunlar ne ilk ne de sondur Mehldau için. Özel bir adam Mehldau. Modern piyanistlerin bana göre en hayranlık uyandıranı, beni en çok şaşırtanı. Sadece bir müzisyen değil, internet sitesindeki yazılarından da anlaşılacağı üzere entelektüel bir yazar, düşünür. Sahnede pek konuşmayan müzisyenin yazarken söyleyecek ne çok şeyi olduğuna yazdıklarını okumadan önce inanmazdım. İşte insan olmamış bir varlıktır demiştim. Olabilmek için biraz daha müzik dinlemek sonra da biraz kendini dinlemek lazım. Eşimizi, dostumuzu, kendimizi ve müziği daha iyi dinleyebildiğimiz günler dileğiyle.

KUĞU MÜZİK

www.kugumuzik.com

Piyanonun Başyapıtları

FAZIOLI Steingraeber MASON & HAMLIN WILH. STEINBERG

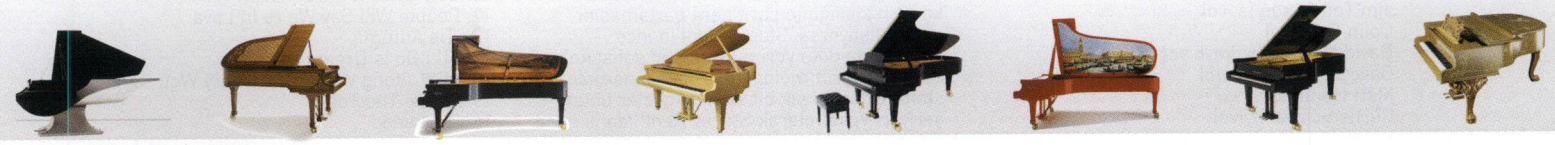

Salvi HARPS

Arp MAESTRI LIUTAI ITALIANI

NEUPERT Klavsen

Alman ve İtalyan

Dijital Piyanolar

Kemanlar, Gitarlar, Nefesli çalgılar, Vurmalı Çalgılar, ALMAN yapımı ürünler

Müzik Aletleri Aksesuarlar

15.000 Çeşit ürün, 7 ülkeden 9 marka. Kalemden Bornoza, Küpeden Kravata, Büstten Şemsiyeye her şey. Müzikle ilgili, Müzikal...

Müzikal Hediyelikler

Sevdiklerinize Müzik Hediye Edin.

Bayilik İçin Arayınız

Kuğu Müzik Aletleri Ltd. Ataşehir - İstanbul 0 216 455 51 46 0 555 685 58 03 bilgi@kugumuzik.com

Equinox'dan yeni Vinyl'ler

Elif seven
elifseven@yahoo.com.tr

Stacey Kent

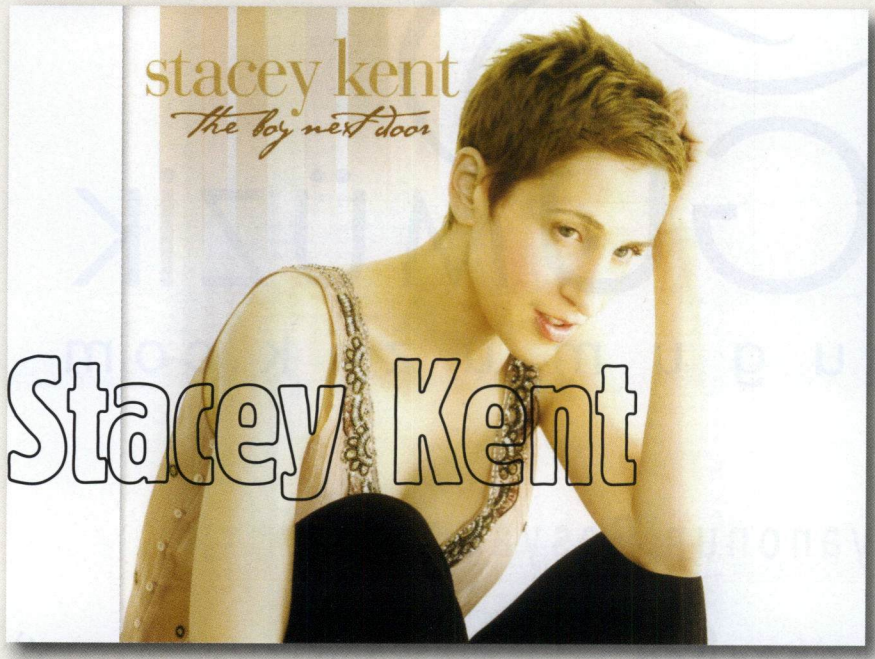

The Boy Next Door
Candid CJS9993
Müzisyenler:
Stacey Kent (vo)
Jim Tomlinson (s, vo)
Colin Oxley (g)
David Newton (p, keyb vo)
Dave Chamberlain (b)
Matt Home (d)
Curtis Schwartz (vo)

Stacey Kent'in kendine has, kolayca ayırt edilebilen stili, siyah bir mini elbisenin müzikal anlamdaki dengi sayılabilir yani klasik şık. Nasıl siyah bir mini elbise bir kadının kişiliğinin parıl parıl parlamasını sağlayabiliyorsa, Stacey Kent'in ince ayrıntılarla dolu yorumları da bu sofistike sözler ve girift melodilerle dolu Amerikan standrartlarını şık bir şekilde gözler önüne seriyor. Vokal olarak Stacey Kent'i daha önce hiç bu kadar iyi duymadığınızı söyleyebiliriz. Hayran olunacak çok fazla şey var: tatlı tondaki mezzo soprano sesi, loş jazz parıltılı ve yarı saydam vibratosu, doğal swingi ve içgüdüsel zamanlaması, zarif cümlelemeleri. Üstaca hikaye anlatımı sayesinde dinleyiciyle oldukça kolay iletişim kurabilen Stacey, şarkı söyleyişine, karşılaştırmalı edebiyat mezunu olmanın getirdiği rahatlıkla güçlü bir yorum getirebiliyor, bayat duygusallıktan sakınarak romantik bir lirik anlayış eşliğinde. "The Boy Next Door" Stacey Kent'in müzikal anlamda kahramanı olan Frank Sinatra, Dave Brubeck, Dean Martin, Bobby Short gibi müzisyenlere, içten bir saygı duruşu niteliğinde. Aynı zamanda da müzisyenin büyük Amerikan standartları dışında, Burt Bacharack, Paul Simon ve Carole King gibi daha günümüz pop jazz bestecilerinin de parçalarını seslendirdiği ilk albüm. Kent albümdeki parçaların her birine unutulmayacak şekilde damgasını vuruyor. Prodüktör Jim Tomlinson

Track Listesi
1. The Best Is Yet To Come
2. The Boy Next Door
3. The Trolley Song
4. Say It Isn't So
5. Too Darn Hot
6. Makin' Whoopee
7. What The World Needs Now Is Love
8. You've Got A Friend
9. I Got It Bad
10. Ooh-Shoo-Be-Doo-Bee
11. People Will Say We're In Love
12. 'Tis Autumn
13. All I Do Is Dream Of You
14. I Get Along Without You Very Well
15. You're The Top
16. Bookends

Sarah Vaughan; Snowbound

Roulette R 52091
Müzisyenler
Sarah Vaughan (vo)
Adları bilinmeyen string section, üflemeler ve rhythm section
Aranjör ve şef Don Costa.

Re-mastered by: Sean Magee at Abbey Road Studios
Prodüktör Teddy Reig
Arnjmanlar ve şef by Don Costa
Kayıt Tarihi NYC Temmuz 23, 24 & 27 1962

Aranjör Don Costa'nın yumuşak ve sakinleştirici yaylılarıyla dopdolu bu albümde Sarah Vaughan rüya gibi yorumlarıyla aşina olduğumuz balatları seslendiriyor. Huzurlu atmosferine ve ağır ağır gezinen temposuna rağmen Vaughan çantada keklik olarak görmeyip her bir parçayı nasıl farklılaştırabileceğinin çözümünü aramış belli. 11 standarttan her biri için diğerinden ayrışan bir yorum getirmiş sanatçı. Açılış parçası, bu romatik seçkide en sıcacık olup insanı saranı. Vaughan alto ve mükemele yakın mırıldanır tondaki vibratosunun derinliklerine dalıyor. Gerswin'den pek de duymaya alışık olmadığımız biraz da karanlık bir parça olan "Blah, Blah, Blah"yı seçmiş olması da vokalistin her anlamda özgünlük arayışı içinde olduğunun bir göstergesi. Don Costa tarafından yönetilen ve düzenlemeleri yapılan bu albüm 1962 yılında kaydedilmiş ve Abbey Road Stüdyolarında mastırı yeniden yapılmış. Albümün biraz gözden kaçmış bir Sarah Vaughan mücevheri olduğunu söyleyebiliriz.

1. Yüz:
1. Snowbound
2. I Hadn't Anyone 'Til You
3. What's Good About Goodbye
4. Stella By Starlight
5. Look To Your Heart
6. Oh You Crazy Moon

2. Yüz:
1. Blah, Blah, Blah
2. I Remember You
3. I Fall In Love Too Easily
4. Glad To Be Unhappy
5. Spring Can Really Hang You Up The Most

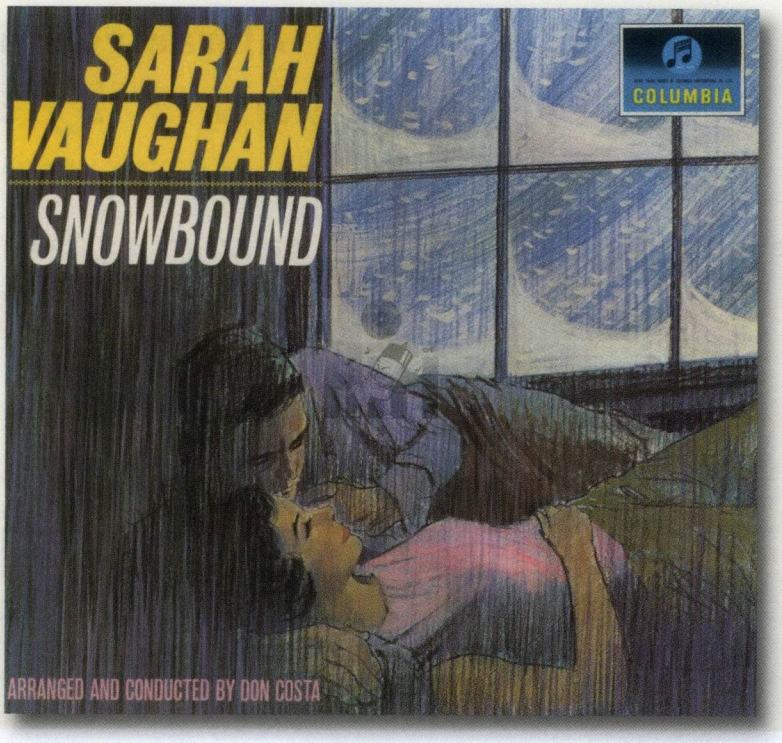

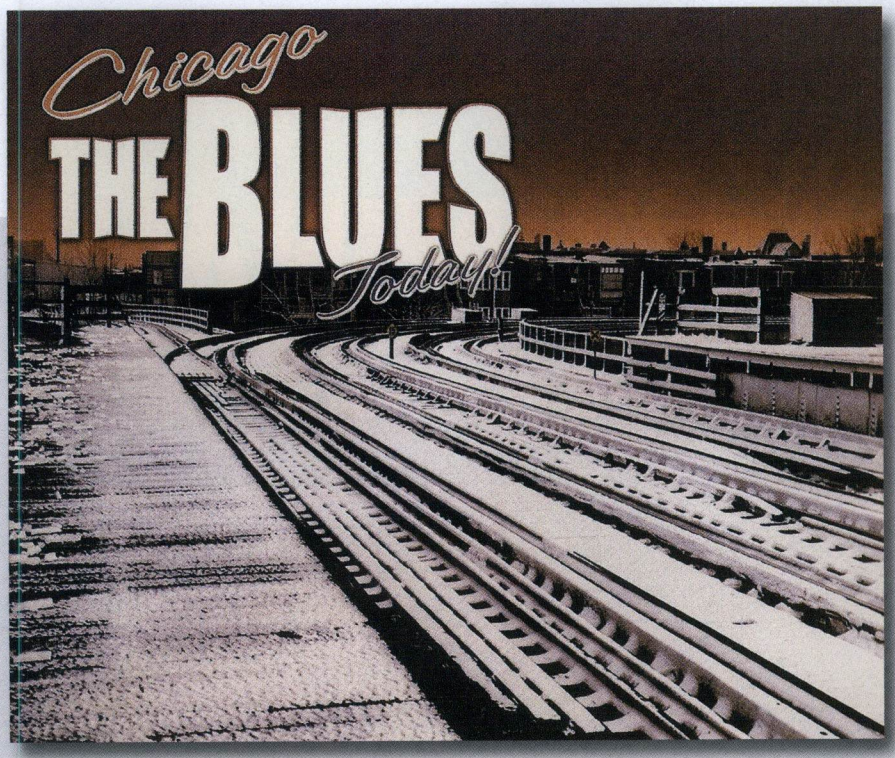

Chicago Blues Today

Vanguard VSD79216/7/8
Müzisyenler

J.B. Hutto, Junior Wells, Otis Spann, Otis Rush, Jimmy Cotton, Johnny Shines Blues Band, Johnny Young's South Side Blues Band, Homesick James, and Big Walter Horton's Blues Harp Band with Memphis Charlie Musselwhite

1966 yılının başlarında blues tarihi, blues tarihçisi Samuel Charters tarafından prodüktörlüğü yapılan bu 3 setlik albümle başladı. Bu seri, "Chicago/The Blues/Today!" olarak biliniyordu ve yayınlanışı rock & roll dünyasında şok etkisi yarattı. 3 sette de yer alan Otis Rush, Junior Wells ve tüm diğer sanatçılar daha önceden de kayıtları bulunan sanatçılar. Ama bu albüm onların daha geniş ve yeni bir kitleye tanıtılmasını sağlamış. Albüm, Chicago'daki blues sahnesinde 60'lı yıllarda duyulabilecek müziğin titizlikle hazırlanmış geniş çapta bir kesitini alıyor. Bütün bir albümü kaydetmek yerine her bir sanatçı 4 ila 6 parça arası kayıt yapma sözüyle geliyor ve böylece her bölümde 3 farklı gruplama yapılabiliyor. Bu kayıtlar sayesinde blues yeniden saygınlık kazanıyor ve jazzın fakir kuzeni olmaktansa daha yaşamsal bir eleman haline geliyor. Blues müziği için yeni bir pazar oluşuyor. Bluesdan etkilenen bütün müzisyenlerin bu üçlü albüme sahip olduklarını söyleyebiliriz çünkü albümdeki parçalar Jimi Hendrix'den Led Zeppelin'e birçok müzisyenin repertuarına girmiş parçalardan oluşuyor. Bu 3 bölüm daha once de cd formatında basılmıştı ama şimdi bu yeni baskısı 3 bölümü bir araya topluyor. Bir de içinde güzel fotoğrafların ve yazıların olduğu kitapçığı var.

Tracklisting Side 1: 1. Help Me (A Tribute to Sonny Boy Williamson) 2. It Hurts me Too 3. Messin' with the kid 4. Vietcong blues 5. All night long 6. Going ahead 7. Please help Side 2: 1. Too much alcohol 2. Married woman blues 3. That's the truth 4. Marie 5. Burning fire 6. S P Blues 7. Sometimes I wonder 8. Spann's stomp Side 3: 1. Cotton crop blues 2. The blues keep falling 3. Love me or Leave 4. Rocket 88 5. West Helena blues 6. Everything's gonna turn out allright 7. It's a mean old world Side 4: 1. I can't quit you baby 2. Rock 3. It's my own fault 4. Dust my Broom 5. Somebody been talkin' 6. Set a date 7. So mean to me Side 5: 1. One more time 2. Kid man blues 3. My black mare 4. Stealin' back 5. I got mine in time 6. Tighten up on it Side 6: 1. Dynaflow blues 2. Black spider blues 3. Layin' down my shoes and Clothes 4. if I get lucky 5. Rockin' my boogie 6. Mr. Boweevil 7. Hey Hey

Format: 3 x LP box set with 20 page booklet
Kayıt Tarihi 2011 Haziran
Recorded at RCA Studios, Chicago in December 1965 Produced by Samuel Charters

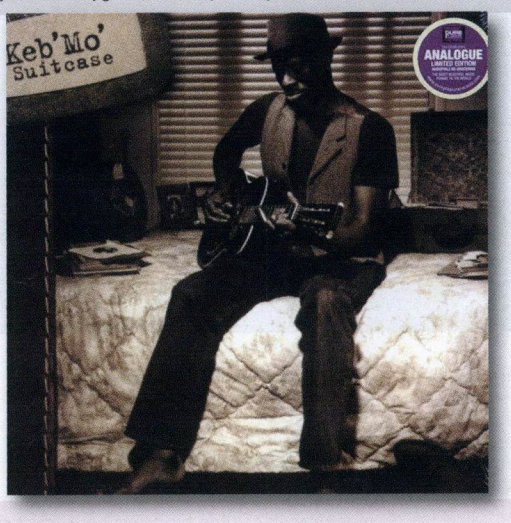

Keb' Mo'

Suitcase Epic 77621

Müzisyenler:
Keb' Mo' - (g)
Fran Banish (g)
Michael Finnigan (Hammond B3)
Reggie McBride (b)
Sergio Gonzalez (d)
Kat Dyson (Leslie Guitar)
Jeff Paris (Wurlitzer Electric Piano, Mandolin)
Jon Cleary (Piyano & Hammond B3)
Paulinho da Costa (perc)
Sir Harry Bowens, Sweetpea Atkinson, Vince Bonham, James
Ingram & Vida Simon - background vocals
Greg Leisz (Pedal Steel Guitar)

The Texacali Horns:
Darrell Leonard – Trumpet/Trombonium
Joe Sublett - Tenor Saxophone
Terry Wollman - Electric Baritone Guitar
Paul Oscher – Harp
Steve Ferrone – Drums
Greg Tardy – Clarinet
John Porter – Mandolin Solo

Bu 8. stüdyo kaydında Keb'Mo' lakaplı Kevin Moore, övgüler almış ilk albümünde de birlikte çalıştığı prodüktörü John Porter'la bir araya geliyor ve sonucunda kişinin giderek karmaşıklaşan hayatındaki huzur ve aşk arayışına çözüm bulacak nitelikte keyifli ve orta tempolu bir albüm ortaya çıkıyor. Moore'un sesindeki parıltı ve gülümseme hissi, modern hayatı inceden tiye alan pozitif bir duruş yaratıyor albümün genelinde. Açılış parçası "Yor Love" daki kıpır kıpır reggea ritimleri parçayı albümün bir numarası haline getiriyor. "Still There for Me" adlı baladın yanında, "Life is Beautiful" parçası bir adamın hayatındaki zaferlerini anlatırken "I'm a Hero" umut dolu bir şekilde albümü kapatıyor. Moore genel anlamda bir blues müzisyeni olarak tanınsa da aslında ilk albümü dışında çok az blues örneği sergilemiştir. Fakat bu albümde yine bluesa yakın durmuş ve özellikle albümle aynı adı taşıyan "Suitcase" parçasında bluesu dönüştürerek insanların romantik bir ilişkiye başlarken sundukları ve ilişkinin bitişinde geri aldıklarını anlatan "duygusal bagaj" dediğimiz yüke gönderme yapan bir parça haline getirmiştir. Keb' Mo'yu şimdiye kadarki en iyi formunda dinleyebileceğimiz bluesun köklerinden modern ritimlere geçiş yapılan bir albüm.

Prodüktör John Porter
Kayıt Bilgileri: Rik Pekkonen & John Porter at Shangri La Studio, Malibu, ca & Stu Stu Studio, West Los Angelea, CA
Mixing John Porter at The Dune Room, Maliliu, CA

PIANO "M. LIMINAL"

Made by Fazioli Pianoforti srl - designed by Philippe Gendre, NYT LineArt Music Design

Fransız mimar Philippe Gendre büyük bir piyano, su ve denizden esinlenerek enstrümanı - piyanoyu gemi gibi tasarladı. Bu sıra dışı ama estetik bakış açısı teknik açıdan ve Piyanonun mekanik gereksinimleri açısından çok zor görevler yükler piyano üreticisine.
M Liminal ile modernleşme ve gelenek klasik piyano da yeniden yaşatılmış olmaktadır.
İlk sunumu 2006 da Cannes Boat Show'da yapılan M. Liminal daha sonra Los Angelos NAMM Show, Frankfurt Müsikmesse, Paris, İspanya ve bir çok yerde tanıtıma çıkmıştır. Piyanistler böyle bir yapıdaki sound'lar ve tonları mükemmel bulmuşlardır.

Fazioli sadece Kuyruklu ve Konser Piyanoları yapar.

Her Piyano en kaliteli malzemeler, en ileri teknoloji ve üstün işçilik ile birleştirilerek ayrı ayrı el işi ürün olarak ortaya çıkar.

M. LIMINAL

ÖLÇÜLER:
Yükseklik: 1005 mm Genişlik: 1745 mm
Uzunluk (Kuyruk uzunluğu): 2630 mm

M. Liminal; Müzik ve Tasarımın Mükemmel Uyumu.

Aynı konsonans ve akonsonansın müzikte düzenlenmesi gibi, Liminal'in şekilleri ve renkleri de asimetrik dizaynlar içinde ve aynı zamanda birleşik ve organik parçalar oluşturacak şekilde bir araya getirilmiştir, aynı doğada olduğu gibi. M. Liminal dizaynları hem müzikten hem de "deniz"den esinlenmiştir: Kıyının şekli dalgayı andırırken gümüş, güneş tarafından aydınlatılmış suyun göz kamaştıran aynasını andırıyor. Soundboard'un kırmızısı ve demir çerçevenin siyahı, daha çok güzellik katarak ve hareketliliğin gücünü arttırarak müzik standının transparanlığından sızıyor.

M. Liminal: şeklin müziği ve sesin dizaynı

Dizayn gelenekleri tekrar yaşatır gibi, klasik piyanoyu modernleştiriyor. Enstrüman tahta bir şeridin içinde, metal bir temelin üstünde duruyor, sesi koruyan boya sayesinde ses geçirmez. Taban enstrümanın pedallarını taşıyan barycentre'i ile bağlantılıdır. Soundboard'un kırmızısı, demir çerçevenin siyahı ve Plexigklas müzik standının transparanlığı klasik ve modern tarzın karışıklığını ortaya koyuyor.

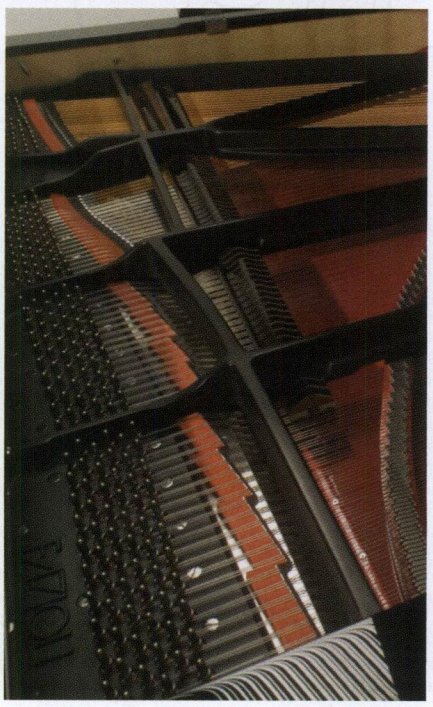

ECM 2012'ye Tord Gustavsen'in yeni albümü "The Well" ile girdi.

ECm2237
Tord Gustavsen Quartet
The Well

Diğer Albümleri:
ECM2107 Restored, Returned
ECM2017 Being There
ECM1892 The Ground
ECM1834 Changing Places

Diğer Yeniler:

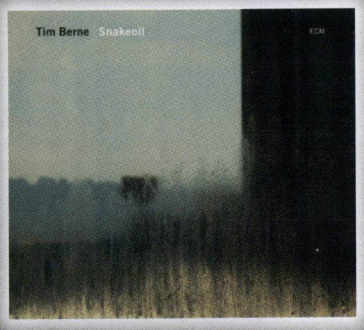

ECM2234
Tim Berne
Snakeoil

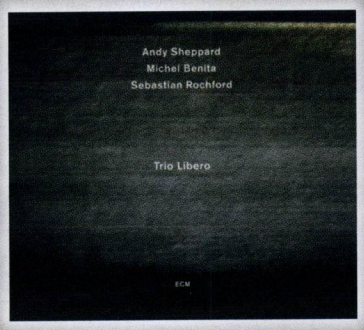

ECM2252
Andy Sheppard with Michel Benita and Sebastian Rochford
Trio Libero
Diğer Albümü:
ECM2062 Movements in Colour

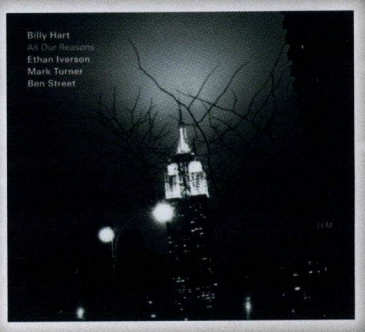

ECM2248
Billy Hart, Ethan Iverson, Mark Turner, Ben Street
All Our Reasons

ECM2096
Masabumi Kikuchi, Thomas Morgan, Paul Motian
Sunrise

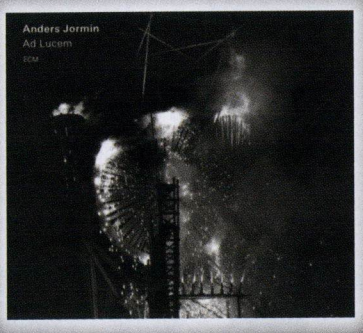

ECM2232
Anders Jormin
Ad Lucem
Diğer Albümleri:
ECM1866 In Winds, In Light
ECM1762 Xieyi

ECM2235
Fly (Mark Turner, Larry Grenadier, Jeff Ballard)
Year of the Snake
Diğer Albümü:
ECM2067 Sky & Country

AK MÜZİK

Mayıs Ayında Mağazalarda

ECM

A.K. MÜZİK YAPIM ORG. | T: (212) 243 4151 | W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

Dilek & Bilge Himam
dilek.himam@ieu.edu.tr
bilgeshim@gmail.com

Jazz ve Moda

"Swing" 1930

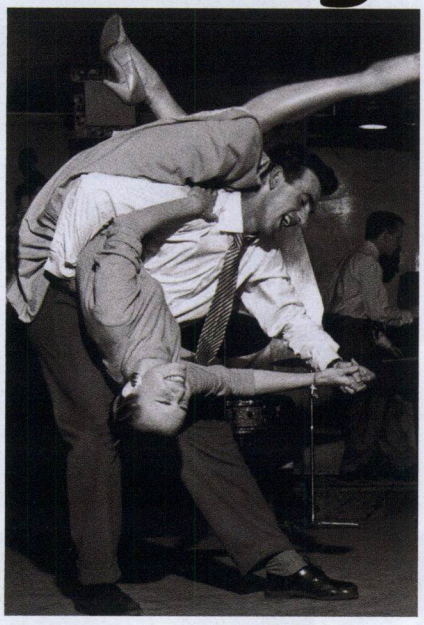

Swing, 1920'li yılların sonunda ortaya çıkan ve etkisini 1940'ların ortalarına kadar gösteren en önemli jazz akımlarından biridir. Popüler olmasının yanısıra bu dönem müzisyenleri, müziklerine rahatlık hissi ve çok sıkı olmayan bir ritim anlayışı katmışlardır. Dönemin eserlerinin çoğu orkestralar tarafından icra edildiğinden *swing* dönemi aynı zamanda jazz orkestralarının "altın çağı" olarak düşünülebilir. Swing orkestraları arasında en iyileri Fletcher Henderson, Count Basie, Duke Ellington, Jimmie Lunceford ve Benny Goodman dönemin parlayan isimleridir.

Ritmik yapısından dolayı bu müzik pek çok dansçıyı da etkisi altına almıştır. *Swing* döneminin büyük orkestraları, yoğun bas, viyola ve saksofon sesleriyle, ritimler eşliğinde çılgınca dans eden *swing* dansçıları 1930'ların başlarında ortaya çıkmış ve zamanla 1950'li yılların sonunda en ihtişamlı haline gelerek yine bir moda etkisi yaratmıştır.

1950'lerdeki rock gruplarında olduğu gibi, *swing* gruplarının 1930'lar ve 1940'lardaki en önemli işlevi insanlara dans müziği sunmaları olmuştur. Popüler rock gruplarıyla *swing* orkestralarının bir diğer benzerliği de özenle hazırlanmış kıyafetler ve sahne şovlarıdır. Sergilenen performansın görselliği önemli sayıdaki dinleyici için başlı başına bir çekim oluşturmuştur. Bu yüzden *swing* hem kulağa hem de göze hitap etmiştir.

Hareket kombinasyonu son derece çok olan Amerika kökenli bu dans, özellikle de gençler arasında çılgınca bir ilgi görmüştür. Londra'da jazz müziği ve dans rüzgarı yaşlılara gore yozlaşma olarak görülürken, gençler bu dans ile coşmaktadırlar.[1]

1940'lı yıllar ve swing yapan gençler
Jitterbug türü swing dansı,1940'lı yıllar

Swing giysilerinin etkisini en belirgin biçimde 1930-1950 yılları arasında görürüz. Bununla birlikte *swing* dansının giysileri 1920'li yılların Charleston danslarından biraz daha farklıdır, giysiler daha yalın ve gösterişsiz olmasına rağmen dans figürlerinin coşkulu temposu özellikle kadın giysilerinde son derece çarpıcı bir hale gelir. Hatta başlangıçta gündelik giysilerden pek de farkı olmayan swing giysileri aslında dansa ait bir stil olarak iz bırakmıştır. Özel ayakkabı ve aksesuarlar ise dans figürlerine swing tarzına ait son derece özgün bir hava katmaktadır. Gençler savaşların ve 1929 büyük buhran döneminin intikamını alırcasına dans etmektedirler.

Az önce de belirttiğimiz gibi başlangıçta *swing* giysileri gündelik giysilerden ibaret iken toplumsal yaşamda dans etmek için en güzel giysileri giyme anlayışı belirmiştir. 1930'lu yıllarda sokaktaki sıradan bir erkek için bile takım elbise, şapka, az da olsa topukları olan ayakkabı, pantalon askısı veya kemerle giyilmiş bir pantolon sıkça rastlanan bir durumdur. Ancak dans giysileri bu giysilerden ayrışmaya başlayacaktır. 1930'lu yıllarda erkekler için en iyi giysiyi giymek, bunu rahat bir çift deri ayakkabıyla ve şık bir şapka ile tamamlama modası başlamıştır.

Kadınlar ise gündelik giysilerine yakın giysilerle *swing* dansı yapmaktadırlar. Swing dansçıları özellikle 1930'lu yıllarda "spectator shoes" olarak moda terminolojisinde yer alan bir ayakkabı giymektedirler. Bu ayakkabıların en büyük özelliği iki renkli olmalarıdır.

Spectator shoes denilen ayakkabılar

Özellikle 1930'lu yıllarda swing büyük bir patlama yaşamaktayken zaman geçtikçe, giysiler mücevher renkli satenler ve parlak baskılı pamuklu elbiselere dönüşecektir. Özellikle swing eteği ya da "*swing skirt*" diye bilinen etekler yuvarlak kesimleri, dizde biten boyları ile adeta jitterbug dansının kendine has keskin dönüşleri için tasarlanmış gibidir. Bu elbiselerin biraz daha konservatif versiyonları ise çoğunlukla polka benekleri denilen puantiyelerle veya ince çiçekli desenlerle bezenmektedir.

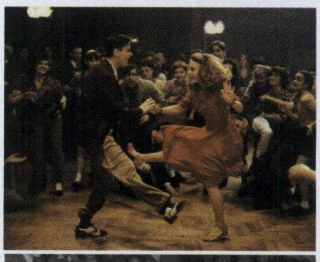

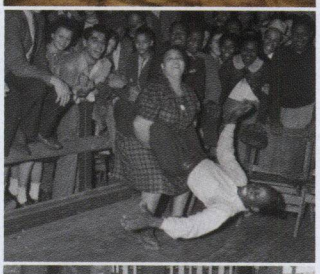

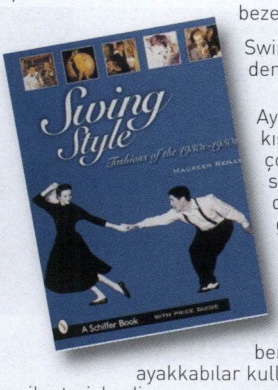

Swing skirt denilen etekler

Ayakkabılar ve kısa soket çoraplar da swing dönemin gençlerinin sembolü olmuştur, özellikle kadınlar babet benzeri rahat ayakkabılar kullanmayı da tercih etmişlerdir.

Swing yıllarında kendilerinden önce gelen jenerasyona başkaldıran gençler özellikle geleneksel değerlere asla referans vermeyen, kendi varoluşlarına anlam kazandıracak özgün giysileri tercih etmişlerdir. Sonuç olarak yine müzik gibi dans da bu başkaldırı söylemine anlam kazandıran giysiler ortaya çıkarmıştır.

[1] Nick Yapp, Getty Images: 1940'lar, Literatür Yayıncılık, Germany, 2005, s.338

lila piano

2006 yılından bu yana **seçkin markaların** orjinal ürünlerini **uygun fiyat** alternatifleriyle bulabileceğiniz **tek yer...**

Showroom (Müzik Aletleri)
Koşuyolu Cad. No:12
Validebağ / Koşuyolu / İstanbul
Tel: (0216) 326 48 17
GSM: (0532) 234 44 97

Şube
Dereboyu Cad. No: 139/A
Ortaköy / İstanbul
Tel: (0212) 236 55 51
Fax: (0212) 236 55 52

www.lilapiano.com

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İstanbul'da Çok Satan Jazz Albümleri

Lale Plak

Galipdede Cad. 1 Istanbul
(0212) 293 7739

Yabancı

1
Lars Danielson
Liberetto

2
Malia
Black Orchid

3
Robert Glasper
Black Radio

4
Brad Mehldau
Live In Marciac

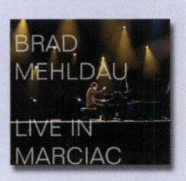

5
Keith Jarrett
Rio

6
Nicki Parrott
Can't Take My Eyes Off You

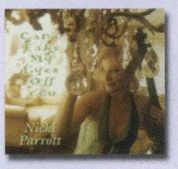

7
Monty Alexander
Love Me Tender

8
Eric Alexander
Gentle Ballads V

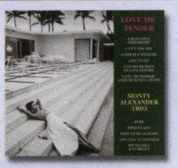

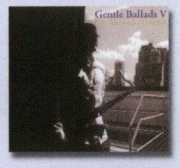

9
Pat Metheny
What's It All About

10
Wynton Marsalis & Eric
Clapton Play The Blues

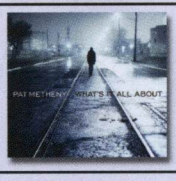

Yerli

1
Jülide Özçelik
Jazz İstanbul vol.2

2
Ferit Odman
Autumn In Newyork

3
Cenk Erdoğan
Kavis

4
Ozan Musluoğlu
40th Day

5
V.A
Live at Nardis Vol.1

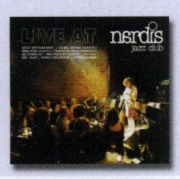

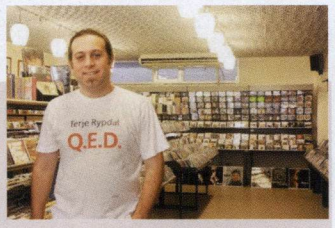

Opus 3a

Cihangir Caddesi No. 3/A İstanbul
(0212) 251 84 05

Yabancı

1
Musica Nuda
Complici

2
Jay Clayton
In & Out of Love

3
Keith Jarrett
Rio

4
Nik Baertsch's Ronin
Llryia

5
Renaud Garcia Fons
Mediterranees

6
Chick Corea, Stefano
Bollani Orvieto

7
Lisa Wahlandt
Stay A While

8
Giovanni Ceccarelli Trio
Meteores

9
Paolo Fresu, Michel Benita,
Glenn Ferris, Aldo Romano
Palatino

10
Tania Maria & Eddie Gomez Tempo

Yerli

1
Yahya Dai Quartet
Ümitvar Mavi

2
Jülide Özçelik
Jazz İstanbul Vol2

3
Ferit Odman
Autumn In New York

4
Ayşe Gencer
But Beautiful

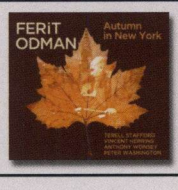

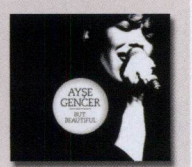

5
Tamer Temel
In Barcelona

Boğaz Hakkında Her Şey

Saffet Emre Tonguç
Pat Yale

Boğazın bir uçtan bir uca bütün güzelliklerini gözler önüne seriyor.
Milliyet

Yalnızca turistler değil, İstanbul'da yaşayan gezginlerin de yanlarından ayırmaması gereken bir kitapla karşı karşıyayız, şiddetle tavsiye...
HaberTürk, Hande Köseoğlu

Tek bir kitapla en güncel Boğaz turu için, bu kitabı mutlaka edinin.
Hande Şarman

Benim gibi 40 yıllık İstanbulluyum diyen bile okuduğunda İstanbul'u yeniden keşfediyor.
Cem Ceminay, Vatan

Bugüne kadar Boğaz hakkında yazılmış en kapsamlı ve en güncel çalışma.
Hürriyet

Saraylar, Köşkler, Kasırlar, Camiler, Kiliseler, Çeşmeler, Türbeler... Adım adım Boğaz turu... 100'den fazla yalının fotoğrafları ve hikayeleri...

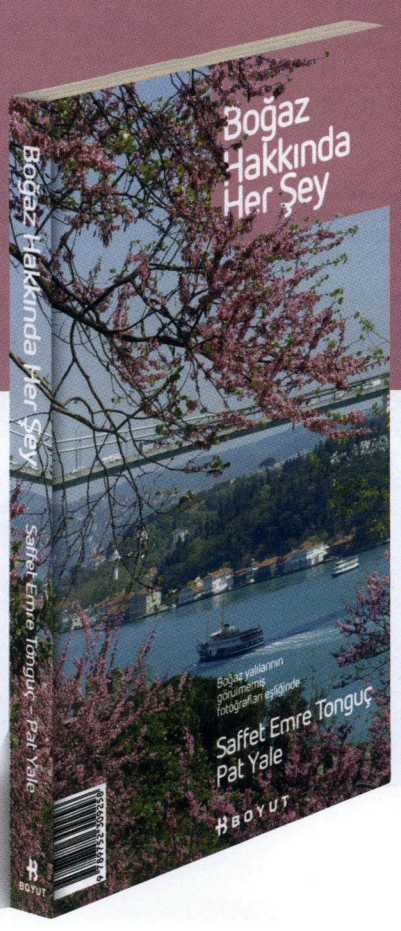

BOYUT

on-line alışveriş
www.boyutstore.com
Kültür Ürünleri Danışma Hattı
444 53 53

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Jazz'ı Çizgilere Döken

Sanatçı Özgen Özman

Mizah dergileri dışında basılı yayın organlarında yer alan karikatürler, bu yayınların kalitesini arttıran en önemli sanatsal araçlardır. Artık TV'lerin bile haber sonlarında hareketli karikatür göstererek gündemdeki konuları en basit haliyle halka aktarma kaygısı gözettiklerini düşünürsek bu önemli sanat dalının gücünü anlayabiliriz. Haber içerikli dergilerde sıkça yer alsa da müzik dergileri arasında ender görünen karikatüristlerden biri de dergimiz için uzun bir süredir çizim yapan Özgen Özman. Değerli sanatçı dergimize emek verenleri tanıttığımız bu serinin belki de en özgül konuğu...

Mersin iline bağlı Silifke'de doğan Özgen Özman üniversiteye kadar olan tüm eğitim hayatını bu güzel ilçede geçirir.

Müzik sevgisinin yeşermesinde aralarında bir kaç yaş olan ablasının büyük payı vardır. Üniversite eğitimini Silifke dışında gören ablasının sömestr tatillerinde eve getirdiği çok sayıda albümü büyük bir açılıkla dinleyen, beğendiklerini ise kendine ayıran sanatçımız, Beatles, Queen, Eric Clapton, Santana ve George Benson'u bu şekilde keşfeder.

"Benim için türün ne olduğundan çok müziğin içeriği ve sunduğu zenginlik önemliydi. O yıllarda keşfettiğim en önemli şey sanırım, televizyonlarda çoğunluğa kakalanmaya çalışılan popüler müziğe alternatif ve artistik değeri olan müziklerin de var olduğu gerçeği idi. Her zaman seçim hakkımız ve şansımız var. Bunu keşfetmek benim için büyük bir özgürlüğün de başlangıcı oldu."

Lisans eğitimi için Ankara'yı tercih eder. Hacettepe Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'ni bitirmesi ardından serbest eczacı olarak kendi eczanesini açar. Doğduğu kente eczacı olarak geri dönen Özgen Özman'ın en büyük şikayeti jazz'ı canlı dinlemeye yönelik mekansal uzaklıktır. En son Cemal Reşit Rey konser salonunda izlediği John Scofield konserini unutamamaktadır.

"Askerliğimi İstanbul'da yaparken gittiğim konserler ve festivaller beni hala idare ediyor. Silifke her yere uzak ve bu tür şeyleri planlamak biraz zor. İstanbul'da yaşayanlar o açıdan çok avantajlı."

Genç sanatçı uzun bir süredir dergimizin son sayfasında ***"Cazgır"*** ismini verdiği köşesinde jazz ve müzik temalı karikatürler çizmekte.

"Hayatta yaptığımız her şeyin bir karikatür bakışına gereksinimi var negatif yükümüzü azaltıp kafamızı boşaltacak. Jazz Dergisi ciddi bir içerik öneren dergi ve bu içeriğe karikatür boyutu eklemeleri beni çok mutlu ediyor tabi."

Özgen Özman müziğe daha çok zamanı ayırmayı istemekte. Türkiye'de internet medyanın yaygınlaşmasıyla müzikte uyanma çağının başladığını düşünen sanatçı Youtube gibi siteler sayesinde dünyanın en ücra köşesindeki bir jazz konserini izleyebilmenin keyfini yaşadığını belirtmekte.

"Bence durum fena değil, jazz'a ve emprovize müziğe doğru büyük bir ivme var. Anadolu'nun ücra yerlerinde bile jazz konserleri oluyor. Bulunduğum kentte de gelenekselleşen bir jazz şenliği olmasını hayal ederim."

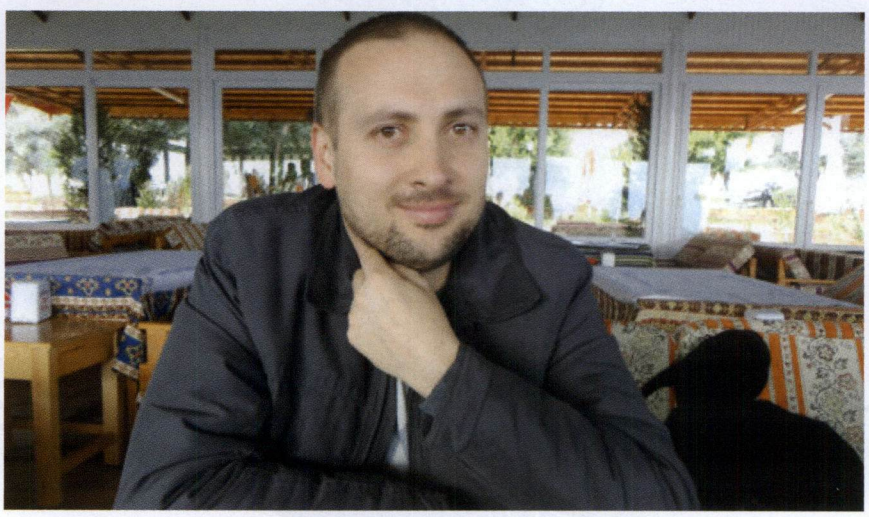

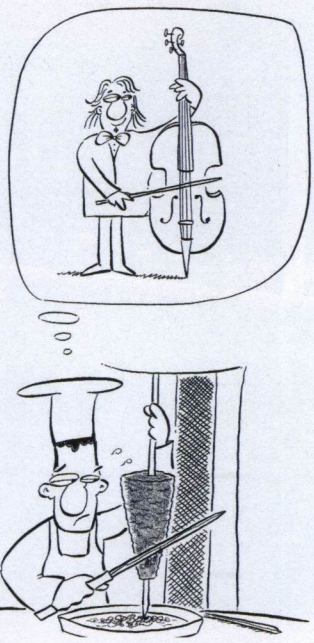

Karikatür sanatına gönül veren Özgen Özman resimle ancak izleyici boyutunda ilgilenebilmekte. Yaşamında bir ara resim dersleri almaya başladığını ama devamını getiremediğini itiraf eden sanatçı, annesinin yaptığı resimleri yapım aşamasında eleştirel gözle inceleyip fikirsel katkıda bulunmakta.

"Nezih Danyal benim karikatür hocamdır, yeri ayrıdır. O yüzden onu hepsinden çok severim."

Genç sanatçı ülkemizin zengin karikatür tarihi içerisinde çok sayıda sanatçıdan etkilendiğini ama Selçuk Demirel, Ali Ulvi Ersoy, Tan Oral, Nezih Danyal, Turhan Selçuk ve Emrel Ulaş'ı anmadan geçemeyeceğini belirtmekte.

Günümüz karikatür dünyasını mizah dergilerinden takip etmemekte, sosyal medyadaki paylaşımlarla yetinmektedir. Müziği tema olarak yoğun bir şekilde kendisinin dışında Tan Oral ve Savaş Dinçel'in kullandığını vurgulamaktadır.

"Yayın hayatları devam ettiği dönemde 'Karikatür' ve 'Gül Diken' dergisi alıyordum, hatta İstanbul'dayken bulabildiğim eski sayılarını da sahaflardan toplamıştım. Ama sanırım yayın hayatları sonlanmış olacak ki artık piyasada bulamıyorum."

Silifke'nin muhteşem doğası için huzurla yaşamayı seçen Özgen Özman iki ay önce baba olmanın keyfini fazlasıyla yaşamakta.

"Silifke'de yaşamanın en güzel tarafı doğa ile kolaylıkla baş başa kalabilmek. İşten çıkar çıkmaz soluğu deniz kıyısında alabiliyorum. Yaz aylarında en fazla bir saatlik yol süren yaylaları vardır. Sıklıkla oralara giderim."

Değerli karikatür sanatçımıza bizim için yarattığı karakterler nedeniyle içten teşekkürlerimizi sunarız.

DK BBC Encyclopædia Britannica DeAGOSTINI Reader's Digest MURDOCH GIUNTI MAIRDUMONT Google

BOYUT

Online Sipariş
www.boyutstore.com

Kültür Ürünleri Danışma Hattı
444 53 53

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2012@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"Jazz is freedom. You think about that. / Jazz özgürlüktür. Siz bunu bir düşünün." - **Thelonius Monk**

Genç Koleksiyoncu: JOE HENDERSON (24 Nisan 1937 – 30 Haziran 2001)

"24 Nisan 1937'de Ohio eyaletinin Lima kentinde, 15 çocuklu bir ailede dünyaya gözlerini açan Joseph A. Henderson'ın ağabeylerinden biri de saksofon çalıyordu. Daha çok küçük yaştan itibaren Béla Bartók ve Igor Stravinsky gibi modern bestecilerden, Lester Young ve Illinois Jacquet gibi Jazz ustalarına kadar farklı müzik kaynaklarından etkilenen Joe, önce davul çalmayı öğrendi, ardından piyano taburesine oturdu. Ancak ortaokuldaki ilk müzik öğretmeninin teşvikiyle, 13 yaşında tenor saksofona geçti. O dönemde özellikle Stan Getz ve Charlie Parker'ın plaklarını dinliyordu. Daha lise yıllarındayken okul orkestrası ve yerel Jazz grupları için besteler yapmaya başlamış; Lester Young'ın ünlü sololarının notalarını çıkarıp ezberlemişti. 1956 yılından itibaren Kentucky State College'ta ve Detroit'teki Wayne Eyalet Üniversitesi'nde müzik eğitimi gören delikanlının sınıf arkadaşları arasında Curtis Fuller, Hugh Lawson ve Yusef Lateef de vardı. Eğitimini tamamladıktan sonra Detroit'ye kalan ve Jazz müzisyeni olarak meslek yaşamına başlayan Henderson, aralarında Sonny Stitt, Donald Byrd ve Pepper Adams'ın da bulunduğu yerel müzisyenlerle kentin kulüplerinde çalıştı. 1960-62 yılları arasında askerlik görevini yapan genç müzisyen, orduda açılan bir yetenek yarışmasını kazanarak ABD birliklerini eğlendirmek için kurulmuş olan "Rolling Along Show"a katılma olanağı buldu. Bu sayede dünyanın farklı köşelerini gezdi ve orkestrada tenor saksofonun yanı sıra, bir ara kontrbas ta çaldı. Terhis olduktan sonra Baltimore'da üç ay geçirip New York'a geldi. Bir gece Birdland'te sahne alan Dexter Gordon'un davetiyle, hazırlıksız bir şekilde kendini sahnede bulan 25 yaşındaki Henderson parmak ısırtan performansıyla, hem Gordon'dan büyük takdir gördü, hem de o gece kendisiyle tanışan trompetçi Kenny Dorham tarafından "müziğin astronotu" diye tanımlandı. New York Jazz çevreleri üzerindeki bu olumlu etkinin ardından, önce orgçu Jacky McDuff'la beraber çalıştı; daha sonra Dorham'la beraber bir beşli kurdu. Dorham, onun Blue Note plak şirketiyle bir kontrat imzalamasına ön ayak oldu. Yine Dorham'la beraber kaydettikleri "Snap Your Fingers" adlı 45'lik plak, o yıl pop listelerinde 8 numaraya kadar yükseldi. Henderson, Blue Note için, hem lider hem de eşlikçi olarak, aralarında pek çok klasik kaydın da bulunduğu 36 albümde yer aldı. Hepsi büyük ilgi gören ve eleştirmenlerce takdir edilen kendi plaklarının yanı sıra, Donald Byrd, Bud Powell, Kenny Clarke, Lee Morgan ("The Sidewinder"), McCoy Tyner ("The Real McCoy"), Andrew Hill ("Black Fire"; "Point of Departure") Herbie Hancock ("The Prisoner") ve Horace Silver ("Song For My Father") gibi müzisyenlerin (parantezler içinde belirttiğim) önemli plak çalışmalarında görev aldı. 1964-66 arasında piyanist Horece Silver'ın topluluğunda çaldı. 1966'da Kenny Dorham'la beraber bir Big Band'i yönettiler. Daha sonra, trompetçi Freddie Hubbard'la ve davulcu Louis Hayes'le birlikte Jazz Communicators adlı grubu kurdu. 1967 yılında kısa bir süre Miles Davis'in grubuna girdi. Yine aynı yıl, Blue Note'tan Milestone plak şirketine geçip daha farklı tarzlarda (avant-garde; elektronik) albümler kaydetmeye başladı. 1968-69'da piyanist Herbie Hancock'un altılısında görev yaptıktan sonra, 1971'de Jazz ve Rock'ı aynı potada eritmeye çalışan ve o dönemde popüler müzik çevrelerinde büyük ilgi gören Blood Sweat and Tears grubunda dört ay çalıştı. O dönemden itibaren San Francisco'ya yerleşti ve kendi gruplarını kurdu. 1970'li yıllarda Jazz dünyasını saran Fusion akımına kapılarak daha çok ticari plak çalışmaları yapan ve zamanla unutulmaya başlanan saksofoncu, 1980'lerde eğitmenliğe ağırlık verdi ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinde Jazz atölyelerine katıldı. 1985'te Ron Carter ve Al Foster'la beraber sahne aldığı Village Vanguard'ta uzun ve girift sololarıyla seçkinleşen "The State of the Tenor" adlı konser albümünü kaydetti. 1987 yılında, aralarında piyanist Renée Rosnes'in de bulunduğu, sadece kadın müzisyenlerden oluşan bir üçlüyle uzun bir Avrupa turnesine çıktı. Aynı sene Charlie Haden ve Al Foster'la bir üçlü kurdu. Konser ve plak kayıtları bakımından durgun geçen 1980'li yılların ardından, 1990'ların başında anlaşma yaptığı Verve plak şirketi tarafından Jazz dünyasına yeniden lanse edilen Henderson, ABD'de 100.000, dünya çapında ise 450.000 adet satan ve kendisine 55 yaşındayken ilk Grammy ödülünü kazandıran "Lush Life: The Music of Billy Strayhorn" albümünü kaydetti. 1992 yılında, Down Beat dergisinin geleneksel okuyucu ve eleştirmen anketlerinde gerek "Yılın Tenor Saksofoncusu", gerekse "Yılın Müzisyeni" ödüllerini aldı; "Lush Life" albümü ise "Yılın Albümü" seçildi. Bu albümün ardından, Miles Davis ("So Near So Far") ve Antonio Carlos Jobim'in ("Double Rainbow") anılarına kaydettiği ve her biri yine Grammy ile ödüllendirilen yeni plakları, gerekse dünyanın farklı köşelerindeki festivallerde verdiği konserlerle, duayen tenor saksofonculardan biri olarak büyük ilgi gördü. Aslında ABD'de yeni "keşfedilmesine" rağmen, Henderson ülkesinin dışındaki Jazzseverler tarafından çok iyi tanınmaktaydı. Amerikan müzik medyasında yer alan "Joe Henderson'un dönüşü" gibi başlıklar, Avrupalı jazz eleştirmenleri tarafından alay konusu bile oldu. Zaten besteleriyle de seçkinleşen usta saksofoncu da, bir söyleşisinde "Avrupalı jazz dinleyicilerini biraz daha rafine bulduğunu" söylemişti! Ne yazık ki geç bulduğu bu "şöhret"in keyfini fazla çıkaramadan 1998 yılında sağlığı bozulan Henderson, iki yıl sonra bir kalp krizi geçirdi ve bir daha sahnelere geri dönemedi. Uzun süre amfizemle boğuştuktan sonra, 30 Haziran 2001'de, henüz 64 yaşındayken yaşama veda etti... Hard Bop tarzının en önemli tenor saksofoncularının başında gelen Joe Henderson'ın çalış tarzı bir üst kuşaktan John Coltrane ve Sonny Rollins'in yadsınamaz etkilerini taşısa da, yıllar boyunca kendi sound'unu yaratmayı bilen müzisyen, özellikle son yıllarındaki melodik doğaçlama anlayışı ve lirik yönüyle klasik dönemin ustalarının mertebesine ulaşmıştır... Gerek kendi adına plak çalışmaları, gerekse klasik statüsüne ulaşmış modern Jazz kayıtlarında eşlikçi olarak gösterdiği başarıyla, Jazz dünyasında farklı bir yere sahip olan Henderson'ın kendi albümleri arasından yaptığımız seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdık. Öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtlarını birer okla vurguladık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

➲The Best of the Blue Note Years (1963-85) BLUE NOTE 95627 ☪ ••
Ballads & Blues (1963-85) BLUE NOTE 85669 ☪ ••
➲The Definitive Joe Henderson (1963-94) VERVE 589840 ☪
➲Milestone Profiles (1967-75) CONCORD 7230098 (2 CD) ☪
➲The Other Side of Joe Henderson (1980-97) VERVE 2849 (2 CD)
Quiet Now: Lovesome Things (1991-97) VERVE 559732☪

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

➲Page One (1963) BLUE NOTE 84140 ☪ ••
➲Our Thing (1963) BLUE NOTE 84152 ☪••
➲In 'n Out (1964) BLUE NOTE 29156 ☪
➲Inner Urge (1964) BLUE NOTE 84189 ☪
➲Mode for Joe (1966) BLUE NOTE 84227 ☪••
➲The Kicker (1967) MILESTONE / OJC 465
* Tetragon (1967-68) MILESTONE / OJC 844
➲Four! (1968) VERVE 523657 ☪••
➲Power to the People (1969) MILESTONE MCD 30130 ☪ ••
➲Joe Henderson in Japan (1971) MILESTONE / OJC 1040
* Multiple (1973) MILESTONE / OJC 763
* Relaxin' at Camarillo (1979) CONTEMPORARY / OJC 776
* Mirror, Mirror (1980) POLYGRAM 519092 ☪••
➲The State of the Tenor (1985) BLUE NOTE 28879 (2 CD) ☪••
* An Evening with Joe Henderson (1987) RED 123215
* The Standard Joe (1991) RED 123248
➲Lush Life (1991) VERVE 511779 ☪••
➲So Near, So Far (1993) VERVE 517674 ☪••
➲Double Rainbow (1994) VERVE 527222 ☪••
➲Big Band (1992 & 1996) VERVE 533451 ☪••
➲Porgy & Bess (1997) VERVE 539048 ☪

KOMPLE SETLER

("Tuzu kuru" koleksiyoncular için!)

* The Blue Note Years (1963-90) BLUE NOTE 89287 (4 CD) ☪
➲The Milestone Years (1967-76) MILESTONE / OJC 8MCD 4413 (8 CD)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

CHEROKEE

Söz Müzik: Ray Noble

Sweet Indian warrior
Since first I met you
I can't forget you
Cherokee sweetheart

Child of the prairie
Your love keeps calling
My heart enthralling
Ooh Cherokee

Dreams of summertime
Of wintertime gone by
Throng my memory so tenderly and sigh

My sweet Indian warrior
One day I'll hold you
In my arms fold you
Oh Cherokee

Brave Indian warrior
Since I first met you
I can't forget you
Cherokee sweetheart

Child of the prairie
Your love keeps calling
My heart enthralling
Ooh Cherokee

Dreams of summertime
Of wintertime gone by
Throng my memory so tenderly and sigh

My sweet Indian warrior
One day I'll hold you
In my arms enfold you
Ooh Cherokee

SATIN DOLL

Söz: Johnny Mercer
Müzik: Duke Ellington & Billy Strayhorn

Cigarette holder which wigs me
Over her shoulder, she digs me.
Out cattin' that satin doll.
Baby, shall we go out skippin'?
Careful, amigo, you're flippin',
Speaks Latin that satin doll.

She's nobody's fool
so I'm playing it cool as can be.
I'll give it a whirl but
I ain't for no girl catching me,
Swich-e-rooney.
Telephone numbers well you know,
Doing my rhumbas with uno
And that'n my satin doll.

TRT Radyo 3'teki yayını sona eren ŞU CAZ DEDİKLERİ Facebook üzerinden sanal dünyada sürüyor!

1994 yılında TRT Radyo 3'te başlayan yayın hayatı, 18 yıl sonra, 30 Aralık 2011 gecesi yayınlanan 940. programın ardından sona eren ŞU CAZ DEDİKLERİ'nin aşağıda adresini verdiğimiz Facebook sayfası, radyo programımın amaç ve hedefleri doğrultusunda, Jazz kültürünün yayılmasına katkıda bulunmayı sürdürüyor. 15 aydır yenilemekte olduğum ve farkına bile varmadan, gerçekten çok kapsamlı bir Jazz arşivine dönüşen bu sayfada, belli aralıklarla, geçen yılki şablona göre hazırlanan sanal programları da bulabilirsiniz!

http://www.facebook.com/SUCAZDEDIKLERI.ALISONMEZ

BİR KİTAP / BİR VİDEO

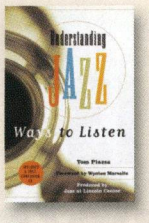

UNDERSTANDING JAZZ
Ways to Listen

Tom Piazza
Önsöz: Wynton Marsalis
Random House, 2005
ISBN: 1-4000-6369-8
206 sayfa
Bez Ciltli
27.95 $

Özet:
"Jazz'ı Anlamak – Dinlemenin Yolları" adını taşıyan bu referans kitabı, Jazz müziğine yeni merak saran okurlara göre olmayan, onlardan ziyade, bir parça müzik teorisi sahibi, kulağı Jazz'a aşina müzikseverlere seslenen ciddi bir yapıt. Kitabın farklı bölümlerinde, kitapla beraber verilen CD'de yer alan klasik performanslar konu başlığı doğrultusunda tekrar tekrar inceleniyor ve parçaların analizi yapılıyor. Sonuçta bölümleri okumak, parçaları verilen teknik bilgiler doğrultusunda defalarca dinlemek gerekli. Tabii öğrendiklerinizi genelleştirmek için, her bölümün sonunda önerilen plakları da aynı metodla dinlemeniz şart!

Detay: Alışık olmayan kulaklar için "gerçek" Jazz anlaşılması güç, dinlenmesi zor bir müzik türü olabilir. Züppe çokbilmişler tarafından "gizemli, sofistike, karmaşık" bir müzik türü olarak tanımlansa bile, biraz gayret ve eğitimle Jazz'ın en "ağır" örnekleri bile keyif alınır hale gelebilir. Jazz'ı anlamak için bol bol dinlemek ve mümkünse dinlenen parçalarda ne olup bittiği hakkında yol gösterecek bir rehbere (bu uzman bir kişi de olabilir, bu konuda yazılmış bir kitap ta) danışmak en doğrusudur. Daha önce "The Guide to Classic Recorded Jazz" adlı önemli bir referans kitaba da imza atan ve 1994'te "Martin Scorsese Presents the Blues: A Musical Journey" seti için yazdığı albüm notlarıyla bir Grammy ödülüne sahip olan Tom Piazza, Jazz at Lincoln Center tarafından desteklenen (zaten önsözü de JALC'nin sanatsal yönetmeni Wynton Marsalis yazmış) bu kitabında, "Foreground and Background", "Blues", "Forms", "Improvisation", "Swing, Rhythm, Time, Space" ve "Telling a Story" başlıklı 6 bölümde, bölümlerin sonunda yer alan çok kapsamlı "Further Listening" listeleriyle (ve kitabın ekinde verilen 7 parça içeren CD'nin de yardımıyla) Jazz müziğinin kısa bir tarihini, format ve stillerini, olmazsa olmazı doğaçlamayı ve bu müziğin diğer temel öğelerini ortaya sererken, Jazz'ı nasıl anlayacağınızı gösteriyor. Ciddi bir okumanın yanısıra önerilen çok sayıda plağı da dikkatle dinlemeyi gerektiren bu kitabı özellikle, Jazz'ı gerçekten akademik bakımdan incelemek isteyen ve zengin bir plak arşivi bulunan okurlara tavsiye ediyorum. Jazz müziğine giriş niteliğindeki diğer bazı kitaplar, daha genç ve deneyimsiz kulaklar için çok daha uygun bir seçim olabilir.

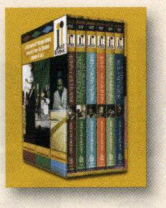

JAZZ ICONS
Series 5

Reelin' In The Years Productions
ABD, 2011
380'
Siyah-Beyaz & Renkli; 1.33:1
DD 1.0 Mono
DVD Region 0 / NTSC
99.98 $

Özet:
Ülkemizde de bazı DVD'leri satışa sürülen "Jazz Icons" adını taşıyan seriden ilk kez 53. sayımızda söz etmiş ve serinin ilk 3 setini tanıtmıştık. Geçen sayımızda ise serinin 4. setine göz atmıştık. Bu kez de 2011'in son ayında ABD'de piyasaya sürülen 5. set elimizde. Yine ünlü Jazz müzisyenlerinin 1950'li, 60'lı ve 70'li yıllarda farklı Avrupa ülkelerindeki televizyon kanalları için kaydettikleri performanslardan derlenmiş DVD'lerden oluşan 6 DVD'lik bu sette yer alan müzisyenler, performanslarının kayıt yer ve tarihleri, konser süreleri şöyle: John Coltrane (Antibes, Fransa, 27-28 Temmuz 1965; 52'); Art Blakey's Jazz Messengers (Paris, 15 Kasım 1959; 83'); Thelonious Monk (Paris, Aralık 1969; 65'); Johnny Griffin (Fransa, 29 Ağustos & 7 Temmuz 1971; 55'); Freddie Hubbard (Paris, 25 Mart 1973; 50'); Rahsaan Roland Kirk (Paris, 8 Mart 1972; 75').

Detay: Aynı seriden yayınlanmış daha önceki 8-9 DVD'lik setlerin aksine, bu kez söz konusu olan, toplam süresi 6 saati biraz geçen 6 DVD'lik daha ufak bir set. İlk 4 sette yer alan DVD'leri tek tek (ama 20 $ gibi biraz pahalı bir fiyata) satın almanız mümkünken, sadece kutu olarak piyasaya sürülen bu yeni set ancak Mosaic Records'ın web sitesinden (http://www.mosaicrecords.com/jazzicons/) temin edilebiliyor. Her zamanki titizlikle görüntü ve ses kalitesi elden geçirilmiş bu ilginç kayıtlara, müzisyen ve konserlerle ilgili bilgiler, özel olarak ısmarlanmış birer önsöz ve sonsöz ile bol resim içeren 12 sayfalık kapsamlı bir kitapçık eşlik ediyor. Konserlerde yorumlanan parçalar şöyle: John Coltrane (Naima; Ascension; Impressions; A Love Supreme: Acknowledgment / Resolution); Art Blakey's Jazz Messengers (Are You Real; What Know; No Problem; Bouncing with Bud; Close Your Eyes; Along Came Betty; Blues March; A Night in Tunisia); Thelonious Monk (Solo piyano TV performansında, Round Midnight ve Crepuscule with Nelly'yi de içeren 12 parça); Johnny Griffin (Dizzy Gillespie'nin de katıldığı A Night in Tunisia ve Hot House'un yanı sıra 8 parça); Frddie Hubbard (TV stüdyosunda kaydedilen Straight Life; Intrepid Fox ve Red Clay); Rahsaan Roland Kirk (Volunteered Slavery ve Inflated Tear'i de içeren 10 parça)... Konser video kaydı arşivi yapan Jazzseverlerin yine kaçırmayacakları kaliteli bir set.

LÂKAPLARIYLA JAZZ MÜZİSYENLERİ - 5

Jazz dergisinin 48. sayısında tamamladığımız Jazz Sözlüğü'nde, ünlü Jazz müzisyenlerinin lakaplarını alfabetik sırayla sunmuştuk. Bu kez de müzisyenleri alfabetik sıraya dizip farklı kaynaklardan derlediğimiz lakaplarının (ve bazen de meslek yaşamlarında kullandıkları takma isimlerinin) anlamlarını ve kaynaklarını açıklıyoruz.

La Menthe, Ferdinand Joseph – Jelly Roll Morton
Yumuşak huylu bir karaktere sahip olan bu ünlü piyanist ve orkestra şefinin bu lâkabı almasıyla ilgili iki farklı açıklama vardır. Bunlardan ilki, kalender ve rahat tavırları yüzünden argodaki anlamına atıfta bulunur; diğeri ise müzisyenin yemek yerken ağzını şapırdattığı tevatürüne dayanır.

Lewis, Meade – *Lux*
Bu ünlü Boogie-Woogie piyanistine çocukken, "Alphonse ve Gaston" adlı çizgi romanda bir karakter olan "The Duke of Luxembourg (Lüksemburg Dükü)" denirmiş ve lakabı "Lux"ın kaynağı olmuş.

McKay, Eleanor Gough – *Billie Holiday, Lady Day*
Babası ailesini terk ettikten sonra, şarkıcının resmi adı kayıtlarda Eleanor McKay (annesinin soyadı) olarak yer almış. Ancak genç kız sahne hayatına başlarken takma isim seçme aşamasında, babasının soyadı olan Holiday'i ve "Billie" mahlasını kullanmaya karar vermiş. "Lady Day" ise, kadim dostu Lester Young'ın, zarif ve asil davranışları yüzünden ona uygun gördüğü lakap! Ancak Young'ın, erkek olsun, kadın olsun, tüm dostlarına "lady" diye hitap ettiği de bilinen başka bir gerçek!

Mulligan, Gerry – Jeru
Bariton saksofon ustası Gerry Mulligan'in lakabı Jeru, isminin deforme edilmiş bir şekli.

Navarro, Theodore – *Fats or Fat Girl (Şişman Kız)*
Bebop döneminin ünlü trompetçilerinden Navarro'ya "Şişman Kız" lakabı kilolu ve biraz efemine olması yüzünden takılmış! Bir başka iddia ise, bu lakabın sesinin çok tiz olmasından kaynaklandığı yönünde. "Fats" ise yine "Fat Girl"den bozulmuş bir lakap.

Newman, David – Fathead (*Şiman Kafa veya Etkafa / Mankafa*)
Tenor saksofoncuya bu lakap, kafası büyük olduğu için değil; bir arpeji bir türlü beceremediği için müzik hocası tarafından takılmış! Yani bizdeki "mankafa" anlamında bu lakap!

Norvo, Red & Bailey, Mildred
Mr. and Mrs. Swing (Bay ve Bayan Swing)
Vibrafoncu Red Norvo (aslında ismi Red (Kızıl) da muhtemelen bir lakap!) ile eşi şarkıcı Mildred Bailey, Jazz dünyasının "swing" duygusu en yüksek çifti oldukları için bu biçimde anılmışlar.

Oliver, Joseph – *King (Kral)*
Louis Armstrong'un da ilk patronu olan Oliver'e bu lakabın takılmasının nedeni, gerçekten de New Orleans'taki ilk dönem kornetçilerin kralı sayılması.

Page, Oran – Hot Lips (*Ateşli Dudaklar*)
Klasik Caz trompetçisi Oran Page'in lakabının "Ateşli Dudaklar" olması, çalış tarzının Armstrong'unkini andırır biçimde gayet ateşli olmasından kaynaklanıyormuş!

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Roy Hargrove 13-14 Nisan'da Nardis Jazz Club'da...

Sadece çalıyorum. O anda hangi notayı çaldığımı düşünmüyor, sadece Tanrı'dan gelenleri dışavuruyorum. Çalarken, kendimi saf ve açık tutmaya çalışıyorum. Bütün etkilere, ilhamlara kendimi açıyorum, elimden geldiği kadar spontan olmaya çalışıyorum ve dinleyicilerle olan etkileşimin beni yeni bir yere götürmesini bekliyorum."

Roy Hargrove'un müziğini anlamamız için belki de en iyi yöntem, onun bu sözlerine kulak vermek ve müziğinin derinliklerindeki üç öğeyi anlamak: Spontanlık, özgürlük, özgünlük.

Ve çalışmak: "Çalışmak şart, tekniğini geliştirmek, durmadan, duraklamadan çalışarak mükemmelliğe yaklaşmak gerekli" diyor Hargrove. Çünkü ancak çalışarak, tekniğimizi geliştirerek, aradığımız, erişmek istediğimiz özgürlük ve özgünlüğe ulaşabiliriz, ona göre.

Nardis Jazz Club, günümüzün en yetenekli ve başarılı trompet sanatçılarından biri olan Roy Hargrove'u önümüzdeki günlerde müzikseverlerle buluşturacak. Hargrove, en kısa tanımıyla, neslinin önde gelen jazz yorumcularından ve enstrümantalistlerinden biri. Terence Blanchard, Nicholas Payton, Kermit Ruffins ve Wallace Roney ile aynı yaş grubunda olan sanatçı, Lee Morgan ve Clifford Brown etkileşimli trompet üslubu, kendine has tarzı ve kişiliği ile adından sıklıkla söz ettiriyor. Hargrove, jazz dışında, popüler müzik dünyasında da adını duyurdu, yaklaşık 25 yıllık profesyonel müzik hayatı içinde jazz dünyasına imzasını attı.

Nardis Jazz Club'da 13 ve 14 Nisan tarihlerinde iki konser verecek olan Hargrove'a, Justin Robinson (alto saksofon, flüt), Sullivan Fortner (piyano), Ameen Saleem (bas) ve Quincy Phillips (davul) eşlik edecek. Dört gözle beklediğimiz bu konser vesilesiyle, Hargrove ile kısa bir telefon sohbeti gerçekleştirme fırsatım oldu. Bu yazıda, hep birlikte, Hargrove'u biraz tanıyacak, müzisyenin kendi müziği hakkındaki görüşlerini inceleyecek; bu nevi şahsına münhasır sanatçının zihin dünyasında kısa bir yolculuğa çıkacağız. Böylelikle de, Nardis Jazz Club'da, Hargrove'u ve ekibini canlı dinlerken, müziğini biraz daha anlamlandırma imkanımız olacak.

Roy Hargrove, 1969 yılında, Amerika Birleşik Devletleri'nin Teksas eyaletinin Waco kentinde dünyaya geldi. ABD'deki birçok Afrika kökenli müzisyen gibi, Hargrove da müzik temellerini gospel geleneği içinde, her Pazar gittiği kilisede edindi. Dördüncü sınıfta ilk defa trompet çalmaya başlayan müzisyen, henüz 16 yaşındayken Dallas'taki Booker T. Washington School for the Visual and Performing Arts'ta müzik eğitimi almaktaydı.

Hargrove'un gerçek anlamıyla keşfedilmesi de bu yıllara denk gelmektedir. Jazz geleneğini tekrardan yeşerten ve özellikle

genç müzisyenlerin bu geleneğe kazandırılması için çok önemli çalışmalarda bulunan Wynton Marsalis, Teksas eyaletinin en önemli sanat okullarından biri olan Booker T. Washington'da bir jazz kliniği gerçekleştirmiş, bu klinikte tanıştığı Hargrove'un çalışından son derece etkilenmişti. Marsalis'in daveti üzerine Ft. Worth's Caravan of Dreams Performing Arts Center'daki topluluğa katılan Hargrove, ilerleyen üç ay içinde Dizzy Gillespie, Herbie Hancock, Freddie Hubbard ve Bobby Hutcherson'un topluluklarında konser verme fırsatı buldu. Henüz 18 yaşını doldurmamış olan Hargrove, herhalde tüm genç müzisyenlerin hayalinde olacak bir şekilde müzik kariyerine ilk adımını atmıştı.

Onun da ötesinde, yine 18 yaşını doldurmadan ilk Avrupa turnesine çıkan müzisyen, aynı yıl önce North Sea Jazz Festival'de yer aldı, ardından bir ay boyunca Avrupa'nın önde gelen konser salonlarında ve jazz kulüplerinde çaldı.

Sohbetimizde Hargrove, müzik eğitiminin önemini vurgulamadan geçmedi: "Müzik eğitimi çok önemli, tekniğinizi geliştirmeli, en üst seviyeye çıkarmaya çalışmalısınız. Aksi takdirde aklınızdan geçenleri seslerle dışavuramazsınız". Ancak Berklee School of Music'teki eğitimini, okuldan çok Manhattan'daki jazz kulüplerinde vakit geçirdiği için bir yıl sonra yarıda bırakan Hargrove, 1989 yılından itibaren eğitimine New York'taki New School'da devam etti. Geçtiğimiz yüz yıl boyunca ve hala günümüzde jazz dünyasının merkezinde olan New York'taki kariyeri, Bobby Watson ile başladı Hargrove'un. Superblue adlı bu grupta Mulgrew Miller ve Kenny Washington'la çalan müzisyen, 1990 yılında ilk solo albümü olan *Diamond in the Rough*'ı yayınladı. Novus/RCA etiketiyle *Public Eye* (1990), *Tokyo* Sessions (1991), *The Vibe* (1992), *Of Kindred Souls* (1993) ve *Approaching Standards* (1994) albümlerini kaydeden Hargrove, 1994 yılında ise Verve ile anlaşma imzaladı. Verve ile ilk albümü, Joe Henderson, Stanley Turrentine, Johnny Griffin, Joshua Redman ve Branford Marsalis'i içeren muhteşem bir kadro ile aynı yıl kaydettiği *With the Tenors of Our Time*'dı. Henüz 25 yaşında kaydettiği bu albüm, müzik yaşantısının geleceği için çok önemli ipuçları taşıyordu: Hargrove, kendi sound'unu bulmuş, kısa zamanda olgunluğa erişmiş, lirik bir dinamizm sergilemeye başlamıştı.

Hargrove'un müzik kariyerinin ve üslubunun bir hayli eklektik olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Verve şirketinin de desteğiyle her albümü bir diğerinden farklı olan Hargrove, 1990'lar boyunca Sonny Rollins, Jackie McLean, Natalie Cole, Diana Krall, Jimmy Smith, Carmen McRae, Shirley Horn ve Abbey Lincoln gibi jazz efsaneleriyle çaldı. Ünlü Lincoln Jazz Center'ın desteğiyle, *The Love Suite: In Mahogany* eserini besteledi ve 1993 yılında seslendirdi.

Hargrove için, hangi janrda müzik icra ettiği çok da önem taşımıyor:

"Bence müziği sınıflandırmamak gerekli. Herkesin yaptığı bu sınıflandırmaların müziğimi sınırlandırdığını, yaratıcılığımı kısıtladığını düşünüyorum. Sonuçta, bir kez enstrümanınızı elinize aldınız mı, tüm dünyaya ulaşabilmelisiniz. Eğer doğru bir şekilde çalışmış ve kendinizi geliştirebilmişseniz, o zaman zaten sizin için de hangi tarzda müzik çaldığınız – ya da onun ne şekilde sınıflandırıldığı – son derece önemsiz olacaktır."

Hargrove, bu bakış açısına paralel olarak, Diana Ross, John Mayer, Steve Tyrell ve Kenny Rankin gibi jazz dünyasının dışındaki yıldızlarla da çaldı. Soul müziğin yıldızlarından D'Angelo'nun ve Erykah Badu'nun albümlerinde yer alan müzisyen, sınırları daha da zorlayarak rap müzisyeni Common ve İngiliz yapımcı Gilles Peterson'ın albümlerinde yer aldı.

Aynı zamanda kendi liderliğinde kaydettiği albümlerde de çeşitli deneyler yapmaktan, müziğini geliştirecek atılımlara girmekten de geri kalmadı. Örneğin, 1995 yılında Christian McBride ve Stephen Scott'la kaydettiği *Parker's Mood*, Hargrove'un jazz geleneğinin tanımladığı alan içinde yaratıcılığını sergilediği, son derece başarılı bir albümdü.

1998 yılında piyano efsanesi Jesus "Chucho" Valdes, heyecan verici Horatio "El Negro" Hernandez ve gitar virtüözü Russell Malone'un de yer aldığı Roy Hargrove's Crisol grubuyla kaydettiği *Habana* albümüyle En İyi Latin Jazz Performansı dalında Grammy Ödülü'nü kazanan müzisyen, bu albümle ilk defa Latin jazz dünyası içindeki keşiflerini bir kayıt aracılığıyla dinleyicilere aktarmış oldu.

2000'li yıllarda ise müzik kariyerine aynı hızla devam etti: Müzisyen, günümüzde dahi RH Factor isimli funk grubu ile verdiği konserlerde ortalığı kasıp kavuruyor. RH Factor'da Hargrove'a, Chalmers "Spanky" Alford, Pino Palladino, James Poyser, Jonathan Batiste ve Bernard Wright eşlik ediyor. Topluluk, 2003 – 2006 yılları arasında çok iyi üç albüm kaydı gerçekleştirdi: *Hard Groove* (2003), *Strength* (2004), *Distractions* (2006).

Hargrove'un Verve ile kaydettiği son albümü *Nothing Serious* (2006), benim favori albümüm. Hargrove, bu albümü genç ve bir o kadar da iyi bir ekiple kaydetmiş: Dwayne Burno (bas), Justin Robinson (alto saksofon, flüt), Slide Hampton (trombon), Ronnie Matthews (piyano), Willie Jones III (davul). Albüm, aynı zamanda, müzikteki spontanlıkla ilgili düşüncelerini de açıkça yansıtıyor Hargrove'un:

"Birlikte çalmak aslında çok zor değil.

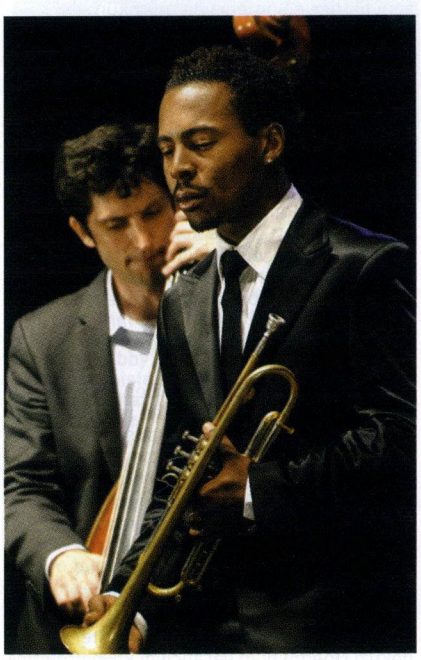

Teknik konulara çok girmemek, orada kaybolmamak, bunları çok da düşünmemek lazım. Önemli olan bir araya geldiğinizde bir duygu bütünlüğü oluşturmanız, birbirinizle

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Başkasının hikayesini anlatamazsınız

Joe Lovano

İnsanın iki eli kanda olsa kaçırmak istemeyeceği söyleşiler vardır. Joe Lovano söyleşisi benim için onlardan biriydi ve iki elimin kanda olmasına ramak kaldığı bir gün yine de koştura koştura yamacında bittim. Öyle böyle değil; hakikaten yamaç diyebilirim, çünkü adam dağ gibi. Bir o kadar da mütevazı, güleç ve espirili... 'Bird Songs' ilk yayımlandığı zaman niyet edip de beceremediğim söyleşiyi üstelik canlı canlı yaparken zevkten dört köşeydim ama akşam garajistanbul'un konser adabı bilmeyen davetlileri o zevke limon sıktı. Her neyse, kötü anıları kendimize saklayıp güzel olanı paylaşmak boynumuzun borcu.

İlk jazz eğitiminizi babanız Tony Lovano'dan almışsınız. O da bir saksofonist.

Babam gerçekten çok tutkulu bir müzisyendir. Ben Cleveland Ohio'da büyüdüm. O süreçte babam Charlie Parker, Lester Young, John Coltrane, içinde Mc Coy'un da yer aldığı John Coltrane Quartet gibi isimleri canlı olarak izleme fırsatı bulmuş biri. Ben de onun dev plak koleksiyonunu dinlerdim. Müziğin bütün ustalarını çok erken yaşta dinlemek büyük fırsattı. Onunla çalıştım ve en nihayetinde kuşağının bütün büyük müzisyenleriyle birlikte çalma şansına da eriştim. Cleveland Ohio civarındaki bütün müzisyenlerden söz ediyorum. Tek kelimeyle büyüleyiciydi. Babam bana sadece müziğin lisanını öğretmedi. Müzisyenlerin çalım şekilleri üstünden müzisyen kişiliklerini ve müziğin sözcük dağarcığını da öğretti.

Peki babanız saksofon çalmasa başka bir enstrümanda yoğunlaşmayı düşünür müydünüz?

Farklı enstrümanlar çaldım. Davul, piyano ve diğerleriyle de uğraştım. Ama saksofon beni en iyi temsil eden çalgı. Kendimi o sesin bir parçası olarak ifade edebiliyorum. Tabii babamın sürekli çalmasının bunda büyük etkisi var. Ama elimin altında piyano ve davulun olması da önemlidir.

Davuldan konu açılmışken, başınız sağolsun. Uzun yıllar Bill Frisell ile birlikte çaldığınız Paul Motian'ı geçtiğimiz aylarda kaybettik. Motian'la ilgili neler söylersiniz?

İstanbul'da da birlikte çalmıştık, evet. Paul benim çaldığım en yaratıcı müzisyenlerden biriydi. 1981'de birlikte çalmaya başladık ve basın yer almadığı bir trio olarak gerçekten bir sound yarattık. Üç kişinin gerçekten organik bir bağ içinde bu kadar güzel çalmasında büyük etkisi vardır onu. Ta 70'lerde Keith Jarrett ile çalarken dinlerdim onu. McCoy Tyner'ı da 80'lerde liseye gittiğim dönemlerde dinlerdim. Bunlarım hepsi benim ilham kaynaklarıdır. Hep erişmem gereken noktalar olarak gördüm onları. Paul gibi büyük müzisyenlerle birlikte çalma, sahne paylaşmak çok büyük bir talihtir.

Günümüz jazz'ının en büyük isimlerinden biri de sizsiniz. Buna karşın tahmin ettiğimden de alçakgönüllüsünüz.

Bunu duyduğuma gerçekten sevindim. Ama evet ya, dünyaya müziğin olduğu yerden bakmak yaşam enerjisi verir. Etrafınızda bir dolu iyi müzisyen var. Farklı insanlarla, farklı şekillerde çalmak bana çok iyi geliyor. Jazz içinde çokkültürlülüğü ve farklı kuşakları barındıran, herkesin birbirinden bir şeyler öğrendiği bir müziktir. Her grubun insanları sizi farklı şekilde etkiler ve size farklı şekilde meydan okur. Kendinizi sürekli müziğin içinde ararken bulursunuz ve her durumda yeni bir şeyler bulursunuz. Kim olduğunuza dair çok daha fazla fikir edinebilir ve nasıl

katkıda bulunup, nasıl tadını çıkaracağınızı öğrenirsiniz. Blue Note için kaç yıldır kayıt yaparım, 23 oldu. Her seferinde müzisyenleri ve repertuvarı düşünerek kendi hayatım adına yepyeni heyecanlar duyarım. Dünyada o kadar çok müzik var ki; kalpten hissederek çalmak, yorumlamak, keşfetmek beni mutlu eder.

Blue Note'un kadim müzisyenlerinden biri olarak firma sound'larına özel anlamlar yükler misiniz?

ECM'de Paul Motian ve Steve Kuhn'un yaptığı nefis kayıtlarda yer aldım. John Abercrombie'nin de yeni albümünde bir şeyler çaldım. Bence bir yapımcı olarak Manfred Eicher çok büyük bir tutku duyuyor müziğe ve müzisyene yönelik. Albümlerin sound'uyla çok yakından ilgili. Hatta topluluğun bir üyesi gibi bile sayabiliriz. Eğer bir dörtlü kaydıysa kentet, trio ise dörtlüdür, Manfred Eicher olduğu sürece. Ama bunu olumlu anlamda söylüyorum. Blue Note ise benim parçası olmaktan inanılmaz keyif aldığım bir firma. Oradakiler de sezgileriyle müziği müthiş bir katılım gösteriyorlar. Harika bir diyalogumuz ve bitmeyen bir öğrenme süreci söz konusu.

Son albümünüz 'Bird Songs' bir Charlie Parker güzellemesi diyebilir miyiz?

Çalış şekliyle herkesi etkiledi o. Onun hayalgücündeki deha bir soliste çok şey anlatır. Doğaçlama konusunda bir dahi olmasının yanında çok da yaratıcı bir besteci ve solisttir. Sadece dinleyerek değil, çalarak anlayabilirsiniz onun çalımını. Onu da, bütün tarihin bir araya gelişini de görürsünüz. Coleman Hawkins, Louis Armstrong, Lester Young ve diğerlerinde. Kendisine has taptaze bir yöntemle çaldı daima, çok kişisel. Dolayısıyla benim açımdan, sound'a bir şahsiyet kazandırmak adına ona yönelmek gerekir. Üstelik babam da 'Bird'i canlı dinlemiş biri olarak sürekli o anısını anlatırdı. Charlie Parker öldüğünde ben üçyaşındaydım ama onun plaklarını, öykülerini dinleyerek büyüdüm. Trajik bir yaşamı olmasına karşın müziğine ve çaldığına her zaman inanmış biri o. Birlikte çaldığı adamların da hepsi zaten benim başlıca etkilenim noktalarım.

Etkilenmek tabii çok doğal ama siz çaldığınızda kimse gibi tınlamıyorsunuz. Joe Lovano kendisi gibi çalıyor diyebilirim en fazla.

Müzik ve onun oluşturan unsurlar üstüne çok çalıştım ve jazz'ın yaratıcı bir süreç olduğu kabulüyle hareket ettim. Sadece enstrümanınızdan nasıl ses çıkardığınız değil tüm yaşamınızı oraya nasıl taşıdığınız üstüne düşündüm. Kendimi kendi kendimin eşlikçisi olarak varsayıp her seferinde daha iyi çalmam gerektiği konusunda telkin ettim. Kimseyi taklit etmedim. Başkasının hikayesini anlatamazsınız. Kendi hikayenizi yazacaksınız ve anlatacaksınız. Ben bunu öğrendim.

Bu arada 'Bird Songs'u yine Us Five ile kaydettiniz. İki davullu bir beşli yapısı fikri nasıl belirdi?

Us Five ile dört yıldır çalıyoruz. Bu ikinci albümümüz oldu. Daha önce tamamen benim bestelerimden oluşan 'Folk Art'ı kaydettik birlikte. Us Five'ı kurarken benim bir ekibim vardı; piyanoda James Weidman, davulda Otis Brown ve basta Dennis Irwin ile Esperanza Spalding'ten kurulu. Diğer taraftan bir de üçlüm vardı; Francisco Mela ve Esperanza ile. Ve tabii Hank Jones ile

çok fazla çalıyorduk. Sonuçta üçlü ve dörtlüyü birleştirmeye karar verdim. Beşli yapısı içinde farklılıkları aynı şekilde hissederek çalabileceğimizi düşündüm. Benim o kadar çok ekibim oldu ki, müzik de zaten sınır da yoktu, Us Five'ın da kendi içindeki büyüsü bu oldu. 'Bird Songs' kendi müziğimin yanı sıra repertuvarımıza eklenen bir çalışma oldu. John Coltrane, Billy Strayhorn, Thelonious Monk parçaları çalarken Charlie Parker da çalmak istedim. Charlie Parker'ı özgür bir şekilde çalma isteği ve bunun uygulamaya geçmesidir odak noktam. Us Five ile üçüncü kaydımızı da tamamladık, ismi 'Crossculture'. Benim bestelerimden oluşuyor, bir standard dışında; 'Star Crossed Lovers'. 'Folk Art'la başlayan çok boyutlu ve çokkültürlü gidişatımızın bir devamı oldu. Çokkültürlü dünyaya ilişkin benim hayalgücüm diyebiliriz.

Pekala Esperanza Spalding fenomeni için ne dersiniz?

Son zamanlarda çok büyük dalga yarattı değil mi? Olağanüstü bir genç müzisyen. Berklee College of Music'te Jazz Performance bölümünün başındayken hocası olmuştum. Esperanza'yı 19 yaşındayken ekibime aldım ve daha önce hiç birlikte çalmadığımız halde ilk andan itibaren müzikal fikirlerime ve sound'a inanılmaz katkısı oldu. Onda çok doğal bir akış olduğunu fark ettim. Ve bir basçı olarak çok cesur. Francisco Mela'nın da yer aldığı üçlümüzden sonra Us Five'ın da üyesi olması kaçınılmazdı. Vokalleri de aynı doğallıkta. Kim olduğunu o kadar güzel ifade edebiliyor ki. Ama ben onu yine de bir vokalistten önce çok özgür hareket edebilmesinden ötürü basçı olarak kabul ediyorum. Ve kendini sürekli geliştiren bir genç yetenek olarak attığı adımlara çok güveniyorum.

McCoy Tyner'la birlikte çalmak nasıl bir duygu?

Onunla çalmak herhalde en ruhani boyutlardan biri.1999'dan beri birlikte çalıyoruz. Onun gibi kedilerle sahneyi paylaşmak öğrenmek demek. Onun müziğini başka insanlarla çalıyordum ama birlikte çalmak kıyas kabul etmez. Bir parçayı bestecisiyle çalmak çok güzel bir duyguyla çalmaya yönlendirir. John Coltrane'le yaptıkları ilk kayıtlardan bu yana benim en büyük düşlerimden biridir onunla çalmak. Geçenlerde Atlanta'da çaldık birlikte, nasıl bir onur anlatamam. Size de onunla yapacağınız röportajda iyi eğlenceler dilerim. Gerçek bir efsanedir.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Değişiklikler iyidir aşırı olmadığı sürece

MC Tyner

Efsane sözcüğünü cümle içinde kullan deseniz, şu saatten sonra en fazla "Ben bir efsane gördüm" düzeyinde bir yaratıcılık gösterebilirim. Görmek ne kelime, efsaneyle sohbet ettim. Saatin henüz 12'yi göstermesine aldırmadan kırmızı şarabını sipariş etti, meyve tabağı geldi. İkram etti ama heyecandan kramp giren midemin kaldıramayacağı teklifi geri çevirmek zorunda kaldım. Ama herşey o kadar güzeldi ki, sarılarak vedalaşırken iletişim bilgilerimi istedi. Hiç bir zaman kullanmayacağını bilsem de şanımız yürüsün hissiyle yazdım. Medya büyükleriyle sabote edilmiş Wayne Shorter, Herbie Hancock, Marcus Miller'lı anılarıma inat efsanenin ismini hayatımın en mutlu günlerinden birine başlık olarak attım.

Anneniz müziği çok seven ve size bu yolda tam destek vermiş biri. Memleketiniz Philadelphia ise bir çok müzisyenin doğup büyüdüğü yer. Geriye dönüp baktığınızda bu bileşkeyi nasıl buluyorsunuz?

Harika bir şehirdir. Tarihsel açıdan da öyledir. Çok güzel bir halkı vardır, sanata çok yatkınlardır. Sanatçıları çok severler. Philadelphia'dan çıkmış şahane müzisyenler vardır. Sadece jazz'cılardan söz etmiyorum, popüler müzikler adına da önemli bir yerdir. Ben de şanlıydım. Çok iyi bir öğretmenim vardı. Piyanoya küçük yaşta başladım. Bizim kitabımızda Bach, Beethoven filan olurdu, onlarla başladı her şey. Annem harika bir anneydi. Müziğe tutkundu. Bir güzellik salonu vardı. Ondan piyano istediğimde aldı, o salona koydu. Millet saçını yaptırırken beni dinlerdi.

Böylelikle Coltrane Quartet'e katıldığınızda çok genç olmanıza karşın kendinizi çoktan kanıtlamıştınız. Nasıl bir deneyimdir öyle bir ekibe o yaşlarda katılmak?

Hiç sıkıntı çekmedim. Evet çok gençtim o sırada ama hiçbirşey tesadüfi değildi. John'un ailesi ile tanışırdık. Ortak arkadaşlarımız vardı. Uğraştığı işleri takip ederdim ve çok benimsemiştim. Philadelphia'ya geldiğini öğrenince yanına gittim. Onunla çalmak istediğimi söyledim, çalmamı beğendi. Başlangıçta ufak tefek işlerde çaldık ama benim için tarifsiz bir duyguydu. Onu her zaman bir ağabey ve ustam olarak gördüm. Jimmy'yi, Elvin'i ve beni boşuna seçmemişti. Hiç hayalkırıklığına uğratmadı. Elvin Jones da öyleydi. Kol kanat gerdi. John ruhani, Elvin fiziki varlığıyla hep sahip çıktı. Biz o ekip içinde hep birbirimize ilham verdik. Evet liderimiz John'du ve bir o kadar alçakgönüllüydü. İnanılmaz bir deneyimdi. Müzikal ve manevi açıdan çok şey öğrettiler.

Elvin Jones fazlasıyla coşkulu ve hareketli olabilir mi?

Evet, kesinlikle. Şahanedir ama. O da müzisyen bir aileden geliyor. Ailesinde mükemmel müzisyenler vardır. Anladım dediğini ama boş ver, müthiştir.

Peki onca zaman Coltrane Quartet'le çalıp kendi yolunuzda ilerlemeye nasıl hazır hissettiniz ki solo kariyeriniz de bu kadar başarılı oldu?

Yine çok şanslıydım. Ayrıca nasıl düşünülüyor bilmiyorum ama "John seni öldüreceğim" hissinde değildim ki. John beni hep destekledi. Onunla halihazırda kayıtlar yaptığım için de kendi yolumu çizmekte zorlanmadım, yumuşak bir geçiş oldu. Ne güzel çalmıştık öyle 'My Favorite Things'de. Sırasını hatırlamıyorum; 'Crescent', 'Live at the Village Vanguard', 'A Love Supreme'de öyle. Art Farmer ve Benny Golson'la Jazztet zamanlarında da beste ve doğaçlamalar için arayışlara girmiştim.

Yaklaşık 60 yıldır yön verenlerden biri olarak jazz'ın dünyadaki seyri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yapma ya 60 yıl yoktur, 50 diyelim. 60 oldu demek. O kadar yaşlı mıyım Eray? Peki tamam cevap veriyorum. Çok iyi genç müzisyenler var. Yetenek edinilen değil, birlikte doğulan bir şeydir bence. Nereden geldiğin, nasıl yetiştiğin müziği ne şekilde ifade edeceğin üstünde çok etkilidir. Ben jazz'da güzel şeyler olduğunu düşünüyorum. Çünkü burası çok özgür bir alan. Jazz ruhun müziğidir. Ha evet çalışırsın. Kitapta yazıyor, onu çalarsın "dangıdı dangıdı" diye. Doğaçlamak önemli, ancak çalarak öğrenirsin. Bilerek öğrenirsin. Yeni yeni mekanlar açılıyor. Oralarda yapıp ederek öğrenirsin, okulda öğrenilmez.

'Sahara' albümünde piyanonun yanı sıra flüt, perküsyon ve hatta Koto çalıyorsunuz. Trident'te celeste ve klavsen. Bunlar da bitmeyen arayış ve öğrenme sürecinizin yansımaları mı?

Ben de bilmiyorum neden yaptığımı. Sound'a nasıl katkıları olacağını merak ederek yaptım aslında. Yeni bir akışkanlık yaratmak için yaptım. Farklı şeyleri denemek lazım. Başka türlü de kullanılabilirdi, böyle kullandım. Koto fikri de cesurdu.

Bu durumda farklı tarzlarda çalan gitaristlerle bir 'Guitars' albümü kaydetmiş olmanızı da yeni bir yaklaşım arayışına bağlayabilir miyiz?

Daha önce gitarlı işler yapmadığım için iyi bir fırsat olacağını düşündüm bu albümün. Öyle de oldu. Bill Frisell, John Scofield, Bela Fleck, Dereck Trucks, Marc Ribot'nun bir araya gelmesi ve yakaladıkları ses benzersiz oldu.

O zaman sizden bir alıntı yaparak devam edeyim. Diyorsunuz ki, " Yaratıcı zihninizi keşfetmek zorundasınız. Çalarken kendime 'ben kimim' sorusunu yöneltirim". Kim olduğunuzu hâlâ mı soruyorsunuz?

Evet ama her zaman kendini aramalısın. Çünkü daima değişiyoruz. Değişiklikler iyidir, aşırı olmadığı sürece. Hayat böyle bir şey. Pazartesi iyi kalkarsın, Salı kötü. O nedenle de yaşadığın anın içinde kim olduğunu sorgulaman ve kabullenmen çok önemlidir. Bundan kaçmanın bir anlamı yok. Kimiz ve kim olacağız? Ne olacağız? Bunu okulda öğrenemeyiz. Çabalamalıyız. Dua etmeliyiz. Her şey için şükretmeliyiz.

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

SALON İKSV

Orta yaşlı bir jazz'cı

Joshua Redman, kıdemli triosuyla Salon'da iki akşam çalarken, nice eski konserlerin notalara da duvarları dövdü.

Onu hayli eskilerden tanıyorum diye düşünüyordum. 1999 yılıymış, İstanbul Jazz Festivali'nde bir Açık Hava konseri. Oraya AKM'den gelmiştik. O konser geç başladığı için de bitmeden çıkmıştık. 13 Temmuz 1999. Önce Redman'la konuştuk, sonra Stefon Harris'le. Nihayetinde de Branford Mansalis'le. Sadettin Tantan'ın gürültüyle mücadele kampanyasına çatmışlardı. İstedikleri kadar çalamadılar, canları sıkıldı.

Joshua Redman, "Ben ilk kez 1992'de gelmiştim," diyor, "Phillip Morris'le". Yani bizim Parliament Jazz konserleri. O söyleyince, "Monk Yarışması'nı kazanan çocuk"u hatırladım. Hemen bir yıl önce, bu yarışmayla dikkati çekmişti. Ama demek ki daha Cinderella mertebesine yükselmemiş. Onun için de geldiğinde kıyamet kopmamış.

Joshua Redman ile Branford Marsalis geçen ay gene İstanbul'daydılar. İki büyük jazz'cının, kendileri de usta olmuş oğulları. Yük müdür acaba, Dewey Redman gibi birinin şöhretini sırtında taşımak? Biraz da çekinerek soruyorum, babasız bir çocukluk geçirdi çünkü.

Kendi ifadesiyle "orta yaşlı jazz'cı" Joshua Redman, "Büyük bir jazz'cının oğlu olmayı yük olarak görmedim hiç," diyor. "Bir ilham kaynağıdır, evet, gurur kaynağı. Babam müzisyen olarak, saksofoncu olarak beni en fazla etkileyen kişilerden biriydi. Ama ben onun yanında büyümedim, biliyorsunuz, beni annem büyüttü. New York'a taşınana kadar tanımadım babamı. 1991'de onu tanımaya başladım, uzun süre, aslında iki yıl, düzenli olarak onunla çalışma fırsatı yakaladım.

"Ama hiçbir zaman bir saksofoncu olarak babamın izinden gittiğimi ya da onun mirasını sürdürdüğümü düşünmedim. Asla düşünmedim bunu, belki de naif bir şeydir. Müziği hep sevmişimdir ve müzisyen olmayı planlamadıysam da, fırsat çıkınca bu fırsattan yararlandım. Tarihi anlamını ya da ailevi anlamını düşünmedim. "Hey, sevdiğim şey bu," dedim, "dünyanın en iyi müzisyenleriyle yapma fırsatım var." Bu yüzden de Dewey Redman'ın oğlu olmayı bir olgu olarak kabul ediyorum. Beni mutlu eden, gurur duyduğum bir olgu."

1991 onun için çok başarılı bir yıldı. Babasıyla sahneye çıkması bir yana, Harvard'da hukuk okuyacakken, kendini New York'a, bağrına attığı jazz'da yeteneğini kanıtladı. Thelonious Monk Yarışması'na kazandı. Şöhret yoluna adım atti. "Sadece çok şanslıydım, meslek hayatımın başlarında önüme fırsatlar çıktı. Pek çok insan müziğimi dinlemek istedi, çok başlarda albüm yapma fırsatı buldum, büyük bir şirkete. Ve sadece başkalarıyla kayıt yapmakla kalmadım, kendi gruplarıma liderlik ettim. Babam çok daha büyük zorluklarla mücadele etmek zorunda kalmıştı."
Redman o dönemde Genç Aslan olmaktan pek de hoşnut değildi. "Uzun bir süre bana Genç Aslan dendi, artık denmiyor neyse ki. Bundan kurtuldum. Herkesin Genç Aslanlar'ı ağzına dolamasından bu yana neredeyse on yıl geçti. Ben artık orta yaşlı bir jazz'cıyım sadece."

Aslında bu Genç Aslanlar fikri, tanımlaması, babasi Ellis Marsalis'in teşvikiyle Wynton Marsalis'in ortaya attığı ve kabul ettirmeye çalıştığı bir olaydı. Joshua Redman, "Ta başından beri bunun düzmece bir pazarlama terimi olduğunu söyledim. İyi giyinmiş, geleneklere yönelik, teknik olarak mükemmel jazz müzisyenleri! Satacağı düşünülen bir imajı yansıtma yöntemi. Sonunda bu imajdan gelen ve nihayetinde başarılı olan müzisyenler, çünkü biliyorsunuz kimileri başarılı oldu, kimileri olamadı, kendi yöntemleriyle bu etiketin üstüne çıkanlar oldu. Ben kendimi asla Genç Aslanlar grubunun bir parçası saymadım, teknik olarak çok ileri görmedim, asla gelenekçi ya da muhafazakâr olarak da görmedim. Gençtim, sanırım."

1992'nin ardından bir de Chick Corea ile gelmiş ki, işte onu hatırlamıyorum. 1999'daki Genç Aslan gecesinden kısa süre sonra geldiğini, biraz stresli olduğunu hatırlıyorum. Yılda 300 konser verdiğinden söz etmişti. "Evet, öyle bir dönem vardı," diyor. "Şimdi sadece 150 civarında." Bundan hemen önce de Brad Mehldau ile ikili olarak gelmişler, nefis bir dinleti sunmuşlardı. Genelde ikililer hakkında ne düşünüyor acaba?
"Brad'la olan harikaydı, gene yapacağız. Çok özel bir şeydi, içerik ve biçim olarak çok yoğundu. Bu herkesle yapmak isteyeceğim bir şey değil, sık sık yapmak isteyeceğim bir şey de değil. Ama Brad'le çalarken çok iyi vakit geçirdik. Elbet başkalarıyla da yapmayı düşünürüm. Yıllar önce bir seferinde Christian MaBride ile böyle bir konser vermiştik, sanırım önümüzdeki yıllarda tekrarlayacağız." Şu sıralarda, trio ile

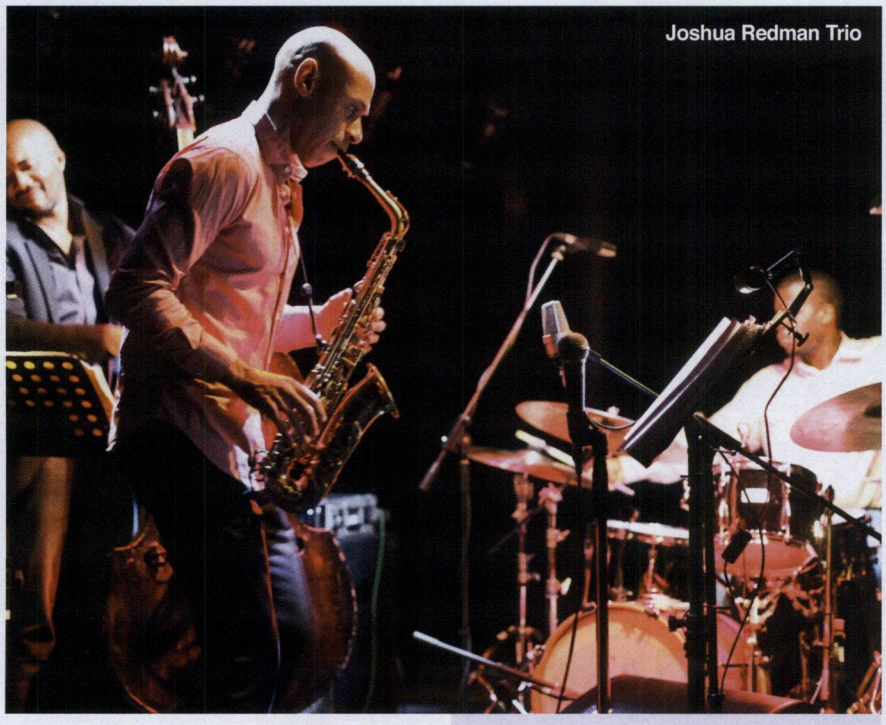
Joshua Redman Trio

turnede ama, değil mi? "Evet, turnedeyiz. Daha sonra James Farm grubu olarak bir şeyler yapacağız, Brad ile bir şeyler yapacağız. Başka projeler de var gerçi ama esas üzerinde durduklarım bunlar." Peki SFCollective ne olacak? Joshua Redman 2000 yılında SFJAZZCollective ile çalışmaya başlamıştı.

Collective, çeşitli kuşaklardan sekiz seçkin müzisyenden oluşan, hem üyelerinin yaratıcılığı, hem de besteyi vurgulamasıyla tanınan bir gruptu. Uzun yıllar sanat yönetmenliğini sürdürdüğü gruptaki çalışmalarına 2007'de ara vermişti. Yeniden dönmeyi düşünüyor mu? " Onlarla çalmayı çok seviyorum, yeniden de çalmak isterim. Müthiş bir dönemdi, harika bir deneyimdi ama artık benim başka şeyler yapma vaktim gelmişti, onların da gruba başkalarını alma vakti".

Redman bu sefer İstanbul'a ikili değil, üçlü olarak geldi. Üstelik de eski bir üçlü bu, yeni kurulmuş bir trio değil. Reuben Rogers (kontrbas) ve Gregory Hutchinson'la ne kadar zamandır birlikte?

"Reuben ve Greg'le neredeyse 10 yıldan fazla bir zamandır birlikteyiz, hatta durun, neredeyse 15 yıldır birlikte çalışıyoruz. Greg'le ilk çalışmaya başlamamız ise çok daha eski. Benim New York'a ilk geldiğim zamanlar, 1991'di sanıyorum, o zamanlarda tanışıp çalışmaya başlamıştık. Birlikte uzun sayılabilecek bir tarihimiz var. 1991 benim için iyi bir yıldı. Reuben ve Greg'le bir trio olarak ise sanırım 5 yıldır çalıyoruz. Çok geniş bir repertuvarımız var. Benim birçok kendi bestemin yanı sıra, zamanında klasikleşmiş jazz parçalarına yaptığım yeni düzenlemeleri ve bazı pop parçaları birlikte yorumluyoruz. Bir yandan da yeni şarkılar yazmaya devam ediyorum. Bu grubu elimizden geldiğince, koruyabildiğimiz kadar canlı tutmayı istiyorum."

Öte yandan, Brad Mehldau ve Christian McBride ile tarihleri de hayli geriye uzanıyor. Davulcu Brian Blade'i de ekliyoruz hemen, çünkü bu iyi davulcu da Redman'ın ilk grubunda yer alıyordu. 1993 ilkbaharında kendi adını taşıyan ilk albümünün ardından 1994'te çıkan "MoodSwing"de onun ilk kalıcı grubuydular: Mehldau, McBride, Blade. Dört yıl sonra da ikinci meşhur dörtlüsünü kurmuştu: piyanoda Aaron Goldberg, basta Reuben Rogers ve davulda Gregory Hutchinson. İlki hariç, ikisi geçen hafta sonunda Salon'da karşımızdaydı.

Redman, İstanbul'a defalarca gelmiş bir müzisyen. Seyirci hakkında da bir fikri olmalı, neler düşünüyor?

"Müzisyen olarak İstanbul'da çok güzel deneyimlerim oldu. Birçok farklı mekânda konser verdim ve her seferinde çok iyi vakit geçirdim. Hiçbir konserim birbirinin aynısı olmadı. Her gelişimde farklı duygular hissedebildim. Çok tutkulu, hevesli ve iştahlı müzik izleyicileriniz var. Karşılarındaki müzisyene çok da saygılılar. Yani bir jazz grubunun istediği her şeyi fazlasıyla yerine getiriyorlar. "

Bu arada, 2000 yılındaki elektro-üçlüsünü, The Elastic Band'i unutmuyoruz. Klavyede Sam Yahel ve davulda gene Brian Blade vardı. Sonradan Jeff Ballard'ın da düzenli olarak davul çaldığı bu grup farklı bir müzik yapıyordu. Şimdiki ise akustik bir grup. Ona bakarsanız, birlikte çalışmaktan ne kadar memnun olduğu her halinden belli olan

James Farm da akustik bir grup. Ben şahsen İnternet'te Redman'ı o grupla da izleme fırsatı buldum, sonra da kendi adlarını taşıyan albümü aldım. Joshua Redman'ın gözünde farkları ne?

"James Farm, aslında akustik bir dörtlü. Saksofon (Redman), piyano (Aaron Sparks), bas (Matt Penman) ve davuldan (Eric Harland) oluşuyor. Onlarla yaptığımız albüm kaydında ekstra bazı entrümanlar, kimi keyboard entrümanları da kullanmıştık. Ama özünde James Farm akustik bir dörtlü. Şimdiki triom ile onlar arasındaki en büyük fark, James Farm'ın kurulduğu ilk günden beri bir müzik grubu mantığıyla, böyle bir işbirliği olarak tasarlanmış, kurgulanmış, öyle yol almış bir grup olması. Bütün parçalar grup mantığıyla yazıldı. Bütün grup üyeleri en başından beri aynı haklara sahipti. Bütün kararlarımızı birlikte alıyoruz. James Farm, jazz triosuna ya da dörtlüsüne göre, biraz daha rock grubu mantığıyla hareket ediyor. Her grup üyesi kendi deneyimlerini ve etkilendiği şeyleri grupla paylaşıyor. Bunları grubun hamuruna katıyor. James Farm'da o yüzden bildiğimiz ve anladığımız anlamdaki jazzdan oldukça uzak bir müzik yapıyoruz. Bazen rock müzikten gelme daha sert melodilerimiz ve sound'larımız olabiliyor. Klasik müzikten de, dünya müziğinden ve elektronik müzikten de etkilenen bir grup o."

Oysa trio jazz çalıyor ve lideri de Joshua Redman, öyle mi?

"Evet. Benim için şöyle bir çalışma farklılığı var: Trioda lider benim ve kararları ben veriyorum. Ama James Farm'da hepimizin düşünceleri eşit. Zaten jazz müziği, benim en demokratik bulduğum müzik türü. Bütün müzisyenlerin fikirlerini söyleyebildiği ve herkesin katılım gösterebildiği, göstermek zorunda olduğu bir müzik türü. Geride durayım, arada kaynayayım diye bir şey söz konusu değil. Herkesin en aktif biçimde sahanın ortasında olması ve performansını en iyi şekilde gerçekleşmesi gerekiyor.

Bir de sinema sorusu: Gerçi TV dizisi "Arthur"a sesini vermiş, Blues Brothers 2000'de Louisiana Gator Boys'dan birini oynamıştı ama biz onu esas 1996 yapımı Robert Altman filmi "Kansas City"nin Hey-Hey Club Müzisyeni olarak hatırlıyoruz. Altman hakkında neler düşünüyor?

"Harikaydı, müthişti, harika bir yönetmen, besbelli efsanevi. Sahiden çok tatlı bir adam, iyi bir adam ve sette çok güzel bir çalışma atmosferi yaratttı. Onunla çalıştığım için kendimi şanslı hissediyorum."

Serkan Boyacıoğlu
serkanboyacioglu@hotmail.com

19. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin en önemli ismi, Avrupa jazz'ının önde gelen müzisyenlerinden Polonyalı Tomasz Stanko ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

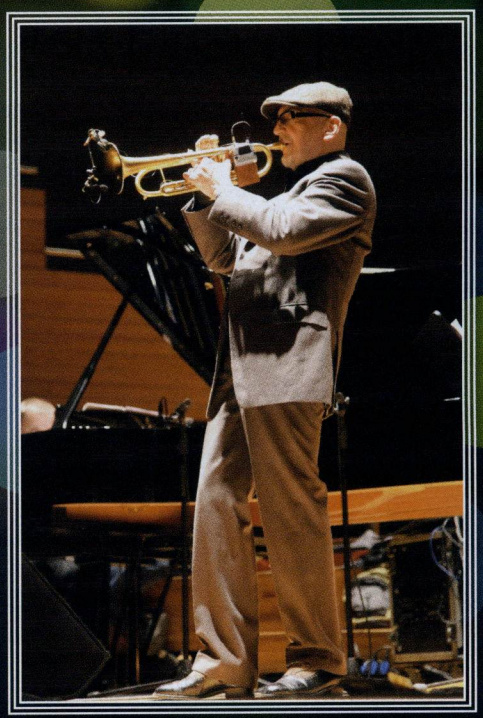

Tomasz Stanko Avrupa Free-Jazz'ının devlerinden usta bir trompetçi. İzmir Avrupa Jazz Festivali önümüzdeki yıl 20. yılına merhaba diyecekken, bunun öncesinde festivalin böyle büyük bir ismi ağırlamasının oldukça anlamlı olduğunu düşünerek, Stanko ile söyleşeceğimiz otele doğru yola koyuluyoruz. Lobiye adım attığımızda bizi Stanko'nun hoş bir parçası karşılıyor. Anlaşılan otel yönetimi kendisine bir jest yapmış, otelin diğer müşterilerine onun müziğinden örnekler sunuyor. Kahvaltı sonrası yanımıza gelen Stanko, sıcakkanlı birisi, sanki içindeki Kuzeyli adamın yanında bir de Akdenizli var. Röportaj sonrası kısa bir İzmir turuna çıkıyoruz. Kordon'da dolaşırken, "hava ne güzel" diyor, "şanslısınız, buraya bahar gelmiş bile". Stanko yaşının getirdiği olgunluk ve birikimle sadece müzik üzerine değil pek çok konuda sohbet edilebilecek birisi. Bir çay tutkunu olduğundan bahsediyor ve Kemeraltı'nda karşısına çıkan bir aktardan tonla çay alıyor. Sonra Saat Kulesi'ni görünce, Güney ülkelerindeki tarihi eserlerin estetiğine olan hayranlığından bahsediyor. "Biz de buradan Kuzeyi aynı şekilde görüyoruz" deyince karşılıklı gülmeye başlıyoruz. İzmir'i modern bir şehir olarak tanımlarken, şehrin kendine has havasından, insanların sıcakkanlı tavırlarından, sokakların ve meydanların canlılığından etkilenmiş gözüküyor. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesiyle kültürel yapısının değişikliğe uğramasından korktuğunu dahi söylüyor o arada. Dünyada pek çok yer gezdiğini ama şehirleri asla bir turist olarak dolaşmadığını anlatarak, kültürün bir tüketim nesnesine indirgenmemesi gerektiğine vurgu yapıyor adeta. Anlıyoruz ki jazz'ın bu efsane ismi kentlerin içinde kaybolmayı sevenlerden. Lafın kısası, Tomasz Stanko İzmir'den geçiyor ama İzmir de bu büyük ustanın, Stanko'nun içine işlemiş gibi gözüküyor.
Trompetin devi İzmir'deydi

1942 yılında Polonya'nın Rerszow kentinde dünyaya geldiniz. Bu dönem II. Dünya Savaşı yıllarına denk geliyor. Savaş sonrası dönemde yetişmek bir çocuk için zor olmalı, o dönemde müziğe nasıl başladınız?

Evet, güney Polonya'da bir şehir olan Rerszow'da doğdum. Aslına bakarsanız, o yıllarda çok ufak olduğumdan ne olup bittiğini, savaşı ve savaş sonrasını çok hatırladığımı söyleyemem. Ama müzik farklı. Babam keman çalıyordu, ama aynı zamanda bir jazz müzisyeniydi. Hatta bazen profesyonel olarak Cracow şehrinde opera da çalıyordu. Sonra Rerszow'dan Cracow'a taşındık. Çocukluğumun, gençliğimin en güzel günleri burada geçti. Eğitimim, jazz müziğiyle ilk tanışmam, hayatımdaki pek çok şey Cracow şehrinde oldu. Bu müzikle, jazz'la tanışmanın oldukça doğal bir yoluydu

diyebiliriz. Orada, oldukça erken bir yaşta, yedi yaşındayken müzik okuluna gidiyordum, okulda keman ve piyano çalıyordum. Derken bir gün klasik müzik çalmamaya karar verdim ve o gün kemandan trompete kesin bir geçiş yapmış oldum. Sonrasında zaten jazz eğitimim başladı.

İlk grubunuz olan Jazz Darings Avrupa'nın ilk free-jazz grubu olarak kabul ediliyor.

Bizim Avrupa'nın ilk free-jazz çalan grubu olarak nitelendirilmemiz Alman gazeteci Joachim Ernst Berendt'in görüşüydü. 1950'lerde ve 60'ların başında Ornette Coleman'ın müziğini dinliyorduk. Arkadaşlarımıza dışarıdan ulaşan plakları dinliyorduk, çünkü o dönemde Polanya'da kendi plaklarımızı edinip, dinleme imkanımız yoktu. İşte o dönemde beni etkileyen ilk isim George Russel ve Ornette Coleman oldu. Bu isimler bugün free-jazz çalmamda çok büyük önem taşıyor.

Free-jazz nedir? Jazz'ın zaten kendisi özgür bir müzik değil midir?

Bunu ifade etmesi gerçekten çok zor. Bu gerçekten çok geniş bir alanı kapsayan bir müzik türü. Bir zamanlar korku filmi etkisi yaratan müzikler sonradan kabul görebiliyor. Free-jazz'a giren pek çok müzik var. Albert Ayler mesela free-jazz çalıyor diyorsak, çok özel tekniklerle jazz icra eden insanlar da free-jazz çalıyor. Bana gelince ben geleneksel stilde de çalıyorum, şu andaki grubumda geleneksel eğitim alan ve her türlü müziği icra edebilecek insanlar bulunuyor.

Müziğe başladığınızda Avrupa'da soğuk savaş başlamıştı ve Polonya Doğu Bloku'ndaydı. O yılların Polanya'sındaki sanat ortamı nasıldı?

Polonya'da özel güçlükler içinde değildik. Çünkü küçük bir çevremiz vardı orada. Ayrıca 'komünist patron'un çocukları da jazz için biraz züppeydi açıkçası. Biz iyi zaman geçirdik o yıllarda, ben sürekli seyahat ediyordum. Sadece Berlin'e gidip, orada çalmakta biraz sıkıntı oluyordu, çünkü biliyorsunuz orası soğuk savaş döneminde kritik bir yerdi. Bunun dışında öyle çok büyük bir seyahat kısıtlaması ya da buna benzer bir sorunumuz olmuyordu. Öteden beri Polonya'da oldukça güçlü bir jazz ortamı olduğunu söylersem, bunun da olası sorunları aşmada kolaylaştırıcı etken olduğunu çıkarabilirsiniz. Her yerde çalabilmek için zaten isim yapmış olmanız gerekiyordu ki bu zaten başka bir konu.

1963'te Krzysztof Komeda'nın grubuna katıldınız. Böyle bir müzikal buluşma hakkında biraz konuşabilir miyiz?

Krzysztof Komeda beni grubuna aldı çünkü ben bir free-jazz müzisyeniydim. Komeda, modern müzik yapmak istediğinden bu konuda deneyimli genç müzisyenler arıyordu. Gene free-jazz'a geliyor konu, free jazz, modern, avant garde anlamlar taşır. Söylediğim gibi Komeda modern müzik yapmayı planlıyordu ve bu sebepten benimle çalışmak istedi.

Onunla çalışan biri olarak biraz Komeda'dan bahseder misiniz?

Komeda harika bir film müziği bestecisiydi. 1968'de bir araba kazasında yaşamını yitirene dek Ünlü Polonyalı yönetmen Roman Polanski'nin pek çok filmin müziğini yapmıştır. 1966'da ise Hollywood'a taşındı, yurtdışında da oldukça ünlü bir müzisyendi, özellikle İskandinav ülkelerinde çok tanınıyordu. İskandinav film yapımcılarıyla işbirliğine girmişti. Ben kendisiyle yurtdışında, şimdi aklıma gelenlerden bir tanesi Stockholm'de olmak üzere pek çok festivalde çalma imkanı buldum. Böyle bir deneyim yaşamak, Komeda ile çalmak elbette ki sonraki dönemlerde müzik hayatımı çok olumlu etkiledi diyebilirim.

Komeda ile çalışmak müzik hayatınızın ilk dönüm noktasıysa, sonraki dönüm noktaları hangileridir?

Daha sonrasında o Hollywood'a taşınınca ben kendi beşlimi kurdum. Bu grupla Avrupa'da özellikle Almanya'da pek çok konser verdik. Berlin'deki bir festival sonrasına denk gelen dönemde oldukça tanınmaya başladık. Sonra ECM firmasından çıkan bir albüme imza attık. Finlandiyalı davulcu Edward Vessala ve İngiliz kontrbasçı Dave Holland ile yaptığımız çalışmalar önemliydi. O yıllarda her zaman için İskandinav müzisyenlerle işbirliği içindeydim. Bugüne dönersek, şu anda, İzmir'e yeni projemle birlikte geliyorum. Yeni albümümü New-York dörtlüsü ile yapıyorum, çünkü New-York'a taşınmak üzereyim, sürekli orada kalacak olmasam bile zamanımın büyük bir kısmı orada geçecek. Bu sebeple Newyork Quartet'ı kurdum. Önümüzdeki Haziranın başında yeni albümümüzü piyasaya çıkarıyoruz. Ayrıca İzmir'e gelen Avrupa grubum var, onu da ayrı bir proje olarak ele alıyorum.

Bildiğim kadarıyla daha önce Türkiye'ye gelmiştiniz, İzmir'de ilk defa mı bulunuyorsunuz?

Evet, bu İzmir'e ilk gelişim. Daha önce, 2008 yılında İstanbul'da çalmıştık. Dün geç saatte geldiğimiz için şehri henüz gezme imkanım olmasa bile, yoldaki izlenimlerime göre ve otelden gördüğüm kadarıyla büyük, modern ve güzel bir şehre benziyor burası.

Türkiye'den bir müzisyenle çalma durumunuz oldu mu hiç?

Elbette, bir ara Okay Temiz'le çalışma fırsatımız olmuştu. İsveç'te yaşayan Muvaffak Falay ismini verebilirim ayrıca, o da oldukça önemli bir müzisyen. Tabii çok çok ilgimi çeken Kudsi Erguner var ki onun yaptığı müzik gerçekten çok zor. Bir keresinde Kudsi Erguner ile Beyrut'ta çalışma imkanımız olmuştu. Orada jazz müzisyenleri ve Türk müzisyenleri bir araya getirdiği bir çeşit atölye çalışması düzenlemişti. Bu gerçekten fantastik bir müzikti ve söylediğim gibi oldukça da zorlu bir çalışmaydı.

Hangi jazz müzisyenlerini beğeniyorsunuz?

Bunu söylemesi inanın çok zor, o kadar çok iyi jazz'cı var ki. Ornette Coleman, Miles Davis, John Coltrane, Fats Navarro.

Müzik dışında hayatınızda neler önemli?

Benim için sadece yaşamak ve yaşamdan zevk almak çok özel. Ben sanatla yaşayan bir insanım. Sanatı seviyorum, sinema, görsel sanatlar, müzeler, tiyatrolar, bunların hepsi benim ilgi alanımda.

Tayfun Avdan
tayfun.avdan@gmail.com

Mats Gustafsson

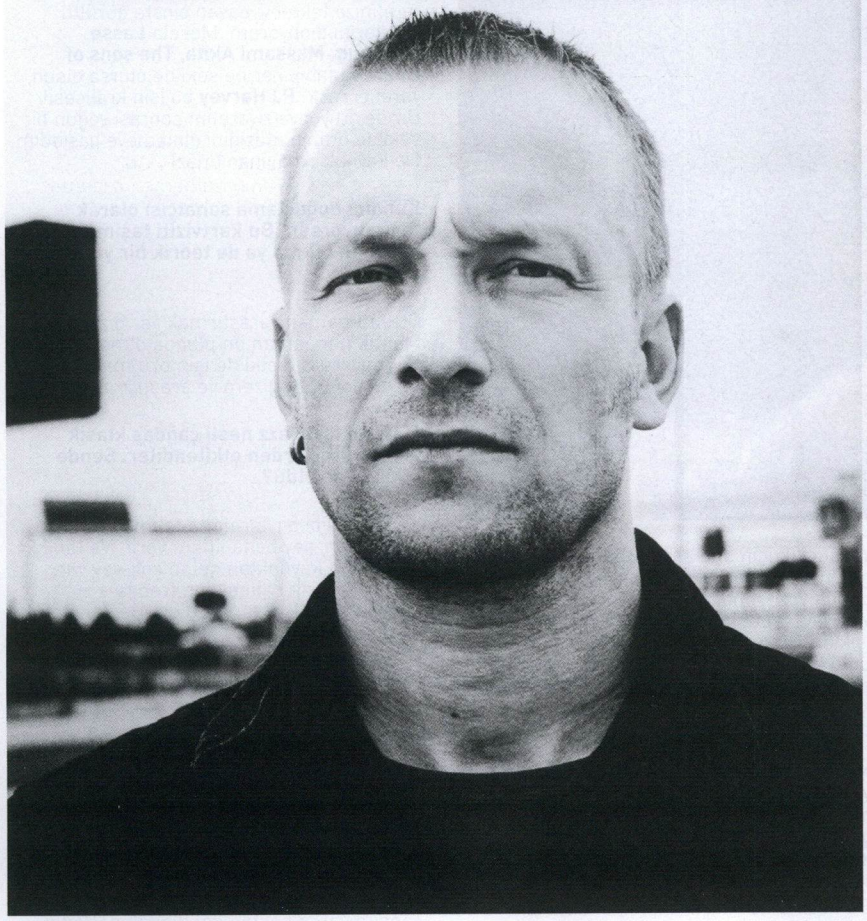

Mats Gustafsson alışkanlıkların, olasılık dahilindeki ve tahmin edilebilenin dışındaki her şeyi üretmeyi deneyen bir ses yaratıcısı. İsveç'in deneysel jazz müziği akımının, özel bir ekolün içinden çıkan en yaratıcı, güçlü, yenilikçi, avantgarde müzisyenlerinden. Enerjisinden, performanslarından ve denemelerinden etkilenmemek mümkün değil. Onun için tarzın önemi yok, çünkü kendisini "doğaçlama sanatçısı" olarak tanımlıyor ve sınırları ortadan kaldırıyor ki böylelikle müziğine özgür bir alan yaratıyor. Aslında sesler, onun saksofon ile yekvücut olduğu zamanlarda, maddenin bir özgür hali.

Bu zamana kadar 1800'e yakın konsere çıkması, birçok önemli ödül alması, kendi solo projeleri haricinde aynı anda 6-8 grupla çalışmalar ve kayıtlar yapması ve bir yandan da diğer sanat dallarındaki projeler için müzikler yapması onun inanılmaz temposunu gösteriyor. Sanırım röportajda olabildiğince kendisi hakkında bilgi veriyor. Yeni projelerini de başka sayılara saklayalım.

İlk olarak söylemek isterim ki sana ait internet sitesi, meraklı bir jazz müzik dinleyicisi için keşfedilecek birçok yeni bilgi ve isim sunuyor ki bunlar sadece senin müziğin ile sınırlı değil. Bu sitenin ziyaretçisine geniş perspektifte bir keşif alanı sağlıyor. O kişilerden birisi olarak ben, senin internet siten ve onun aracılığı ile açtığım diğer internet sitelerinde çokça vakit geçiriyorum. Sitenin güncellenmesi, oluşturulması ve tasarımı ile ilgili ne oranda bir kontrol sahibisin?

Teşekkürler. İnternet siteme ait tüm işleri ben yapıyorum. Bugünlerde bir internet sayfası güncellemek, müzik, foto ya da yazı gibi şeyler yüklemek oldukça kolay. Yakında "discaholic corner" isimli yeni bir internet sitesi daha olacak ve bu site sadece her formattaki plaklar ile ilgili olacak. Bu biraz farklı bir çalışma olacak. Yaratıcı ve önemli bilgilere ulaşmanın, ulaşabilmenin çok değerli olduğunu düşünüyorum ve önemli olabilecek tüm bu bilgilere ulaşmak neden kişisel internet sayfası aracılığı ile olmasın. Müzik zaten

kendini anlatır, tabii ki diğer sanat dallarında olduğu gibi, ama bazı zamanlar yeni yönelimlerin ve perspektiflerin gösterilmesi ve paylaşılması iyi olabilir. Ben bunun için uğraşmayı sürdürüyorum.

Mats ne zaman free jazz ve doğaçlamayı keşfettin ve bu yönelimlerin senin tarzın olduğuna nasıl karar verdin? Bu süreç senin açından nasıldı?

Bu oldukça uzun bir hikaye haha! Ama kısaca şöyle: İsveç'in kuzeyinde "Lapland" bölgesindeki Umeå şehrinde büyüdüm. Orada her zaman büyük bir jazz kulübü ve jazz festivali vardı ve oralarda inanılmaz iyi konserler izledim. **Per Henrik Wallin**, **Steve Lacy** ya da **Sonny Rollins** ve birçok başka müzisyen ismi sayılabilir. Bu ortam hayatımı elektrik piyanoda punk ve garage rock çalmaktan tenor saksofon çalmaya ve yepyeni şeyler keşfetmeme neden olacak oranda değiştirdi. Tüm bu süreçte söz konusu olan en önemli şey "araştırma" idi. Yeni kişilere ihtiyaç duyarsınız ve yaptığınız iş için ihtiyaç duyduğunuz bilgiler direk olarak önünüze gelmez. Kendiniz aktif olmak zorundasınız ve tabii işinize aşık olmalısınız. Sonuçta her şey yine araştırma ile ilişkilidir.
Erken yaşlarda çalmaya ve doğaçlama yapmaya başlayabilmek konusunda ben şanslıydım. 15 yaşımdan beri **Kjell Nordeson** ve 22 yaşımdan beri **Raymond Strid** beraber çalabildiğim, çalışabildiğim ve tanıdığım kişiler. Diğer yandan, kişisel olarak saksofon çalanlardan çok davul çalanlardan daha fazla şey öğrendiğimi düşünüyorum.
"Müzik aynı yaşamın kendisi gibidir, ama daha da iyisi"-Derek Bailey. Süreç hiçbir zaman sonlanmayacak ve başka bir yol da yok aslında!

Bir röportajında, İsveç'te senin de içinde yer aldığın özel bir müzisyen jenerasyonundan bahsediyorsunuz. Nasıl bir oluşumdu bu, komünal bir birliktelik miydi Sun Ra Orc. gibi? İsveç'te o zamanlardaki atmosferin, o birlikteliğin genç bir müzisyen için nasıl olduğundan biraz bahseder misin?

O atmosfer için en yalın şekli ile olağanüstüydü diyebiliriz. Çok fazla olmasalar da önceki nesil müzisyenler ile buluşabilmemiz önemliydi. Ama o olağanüstü dönemde biz beraberce yeni olan şeyleri inşa ediyorduk. Evet adı "Ett minne för livet" (hayatımın anısı) olan kolektif bir çalışma grubu vardı. Birçok müzisyen bu oluşum içinde birleşmişti: **Christer Bothe'n, Iskra, Lokomotiv Konkret**, **Jörgen Adolfsson** ve diğerleri. Ben onların ortamında, **Raymond Strid** ve muhteşem piyanist **Sten Sandell** ile çalışmalar, provalar yapıyordum. Orada, birçok konuda ihtiyacımız olan yardımı aldığımızı hissettik. Özellikle nasıl kendi kendimize organize oluruz ve birşeyleri nasıl olur hale getirebiliriz diye. Çok önemli bir öğrenim süreciydi- özellikle "**Improvized Fridays**" Cuma doğaçlamaları denilen konser serilerine başlayabilmek, **"Sounds"** festivaline ve "Blue Tower Records" isimli kayıt firmasına adım atabilmek için. Tüm bunlarla beraber, plak/CD satış dükkânı sahibi Harald Hult, benim için çok önemli bir yol gösterici oldu.
Bir şeyleri tek başına inşa etme deneyimi muhteşemdi. Müzikle hakkında ve de müzikle ilgili insanlar hakkında çok şey öğrendim. Ama yine söylüyorum: her şeyi gerçekten kendiniz inşa etmek zorundasınız. Biraz zaman alıyor ama kesinlikle bütün emeğinize değer. Başlangıç yıllarından sonra, 80'lerin sonları, sonunda bazı uluslararası

müzisyenleri beraber çalışmak için davet edebilecek duruma gelmiştik: **Paul Lovens, Barry Guy, Derek Bailey, Peter Brötzmann** gibi. İşte ondan sonra bizim için ve benim için her şey başlamıştı.

Günümüzde, internet sayesinde, tüm dünyadaki zengin bilgi kaynaklarına kolayca ulaşabiliyoruz ve gerekirse bağlantı kurabiliyoruz. Ama bir müzisyen olarak yeni yetişmeye başladığın yıllarda böyle bir zenginlikten ve kaynaktan yoksundun. O dönemde İsveç'te ulaşabildiğin müziğin çeşitliliği ve çapı neydi? Bağlantı kurmayı ve ihtiyacın olan şeylere ulaşabilmeyi nasıl başarıyordun?

Daha önce söylediğim gibi, konunla ilişki yeni kişilere ihtiyaç duyarsın ve inanıyorum ki, işin güzel tarafı bu süreç gerçekten zamanını alıyor. Ama kural değişmiyor "araştırma" çok ama çok önemli. Bu süreç kesinlikle zaman alır. Ama sonrasında çok daha fazla şey öğreniyorsun.
İnternet ile yaşamak güzel. Ama orada hiçbir filtreleme yok ve bu "büyük" bir problem. Orada elde ettiğin bilgi kalabalığını nasıl yöneteceksin?
Yaşadığım şehir Umeå 'da büyük bir müzik mağazasına sahip olmak benim için şanstı. Oradan istediğim şeyleri sipariş edebiliyordum. Onlara ulaşmam 3 haftamı alsa da, ha ha!!!
Ama beni en çok çarpan, müziği canlı duymak. Evet bugünlerde durum oldukça karmaşık ve zor. Etrafımızda bir sürü ürkütücü enformasyon dönüyor ve gerçekten bunları ayıklamak çok zor. Müzik, sanat ya da yaşam, bunları diğer insanlardan öğrenirsin ki bu tek yoldur. Araçlar nesilden nesile değişir ama asıl önemli olan ne varsa diğer insanlardan kaptığındır. Sahnede ya da sahne dışında.

Nefes kesen bir üretim ya da sahne deneyimi geçmişin var. Ben bu enerjin karşında oldukça hayrete düştüm gerçekten. Aynı anda 7-8 farklı grupla çalışma, kendi solo çalışmaların, inanılmaz yoğun konser programları ve tüm bunların yanında modern dans, tiyatro ve diğer sanat dalları için hazırladığın çalışmalar: hepsi alt alta sıralandığında, insan tüm bunları üstesinden nasıl geldiğini ve bu enerjinin kaynağını merak ediyorum.

Enerjinin kaynağı mı? Sanırım İsveç-Lapland dağları, oranın insanları ve kültürü. Özellikle olağanüstü muhteşem ve anlayışlı aile.
Yaratıcılık için ana araçlardan birisi geçmişin kullanım şekli olsa da geriye dönüş yok! Ama, üretmek lazım başka yolu yok. İsveç-Lapland'da (not: hani Kuzey ışıkları ve kızak çeken hasky köpekleri ile ünlü kuzey bölgesi) kendimi yeniden şarj edebiliyorum ve tabii ki ailemle birlikte. Ve kesinlikle her formatta, çeşitlilikte plaklarım ile ! J

Müziğini dinlediğimde taze bir enerji ve yeni deneyimlerin heyecanını hissediyorum. Yeni müzisyenlerle ve gruplarla çalışmak enerjine neler katıyor?

Bu kesinlikle bir gereklilik, önemli bir ihtiyaç. Bir taftan uzun süre aynı kişilerle çalışmak önemli. Benim için **Raymond Strid, Ken Vandermark, Peter Brötsmann, Barry Guy** ve diğerleri gibi. Ama -bunun yanında- yeni insanlarla yeni olasılıklar bulmak da önemli. Müziğimi, sanatımı ve dilimi geliştirebilmem için ikinse de ihtiyacım var. Ve şu anda, sahnelerde ok ama çok sayıda yeni ses var. Birçoğu Norveç'ten tabii (**Jon Rune trom, Stine Motland**...vs) ama aynı zamanda çok farklı kültür ve ülkeden...çok farklı alt yapılara sahip insanların oluşturduğu çok ama çok yaratıcı bir karışım: electronic, rock, güncel müzik, gürültü, jazz...birkaç yıl önce çok olası olmayan bir karışım var şu anda.

Diğer müzisyenlerle iş birliği şarkı yazım sürecini ne şekilde etkiliyor?

Çalıştığım herkes beni etkiliyor... Yaptığım her şey beni etkiliyor, tanıştığım herkes, okuduğum şeyler, gördüklerim, duyduklarım. Bütün bunlar seninle birlikte, her ne şekilde istersen kullanabilirsin. Benim için mekanizma bu, ben böyle görüyorum. Ve tabii yazdıklarımı etkiliyor, yaptıklarımı ya da çaldıklarımı da.

Bu sıralar neler dinliyorsun peki ya da bir de merak ediyorum dinlemekten hiç vazgeçmediğin neler var?

Bir tarafıma tekmeyi basan her şeyi dinliyorum. Bu da çok farklı şeyler olabilir. Yapman gereken, algılarını açıp beklemek. Devamlı yeni şeyler piyasaya çıkıyor. Her yerde olağanstü işler yapılıyor. Herhangi bir zamanda, herhangi bir kültürde olağanüstü işler çıkabiliyor. Enim için anahtar kelime "araştırma". Her şeyi araştırmak ile ilgili. Şu sıralar 50'ler İsveç jazz'ını çok dinliyorum: **Lars Gullin, Georg Riedel, Jan Johansson...** Bir de bir tarafınıza tekmeyi basan cinste gürültü ustalarını dinliyorum. Mesela **Lasse Marhaug, Massami Akita, The sons of God...** ve tabii, her ne şekilde olursa olsun, yaratıcı rock: **PJ Harvey** bu işin kraliçesi! Bir de, Etiyopya ziyaretim sonrası yoğun bir şekilde oranın müziğini dinlemeye başladım. Ne kaynak ama, inanılmaz!

Kendini doğaçlama sanatçısı olarak tanımlıyorsun. Bu kartviziti taşımak için izlediğin teknik ya da teorik bir yol var mı?

Olay tamamen "araştırmak ve "gizem". Mantık her zaman ön planda olmuyor. Bilemiyorum, belki de işin özü mantıktır, ha ha. İşin özü gizem ve araştırma.

60'ların free jazz nesli çağdaş klasik kompozitörlerden etkilendiler. Sende etkileri ne oldu?

Dediğim gibi bir tarafıma tekmeyi basan, sarsan her şey bana ilham verir. Ve tabii ki söylediğin kaynaktan gelen çok şey var. Çağdaş müzik sahnesinin free jazz sahnesine çok aktarımı oldu. Başlangıçta da oldu, şimdi de var. Ama başka bir yere dikkatini çekmek isterim ki olağanüstü müzisyen **Stan Kenton**'un 40'larda çıkardığı iş birçok şeyin üstündedir. Hiçbir şey yeni değildir, iş sadece onu nasıl kullandığında.

Meraklıları için sana teknik bir soru da sormak istiyorum. Kayıt teknolojilerinde ve stüdyolarda tercilerin neler?

Kayıt odası çok önemlidir benim için. Bu bir numara. Akustiği önemli. Ve tabii seçme şansım varsa baştan sona analog. Dijital teknolojisinde son 10 yılda bir çok gelişme olsa da benim tercihim hala analog kayıt. 2 inç bantlı bir makine ve eski tip bir mix board çalıştıran w tubes...ve bir sürü başka şey. Ha bir de eski tip büyük mikrofonlardan birkaç tane, işte bunları gerçekten seviyorum.

Yakında yeni ilginç projelerin var mı?

Maceramın benim için son bulmamasını ümit ediyorum. Şu sıralar kendimi tamamen eski ve yeni projeleri planlamaya adadım. Eski ve büyük grubumu 2014 yılına kadar toparlamaya çalışıyorum. "**The NU Ensemble**" Bununla ilgili birkaç olgunlaşmış planım var. Seni haberdar edeceğim. Ama şu sıralar tamamen "**The Thing**" (ve **"Neneh Cherry"**), **"Fire"** ve "**Swedish azz**" için adanmış durumdayım. Planlar, planlar...2013'de çıkacak yeni plağım için bir yığın plan, her şekilde ve her renkte. Ve tabii: " One piece of vinyl per day keeps the doctor away" **Olof Madsen.**

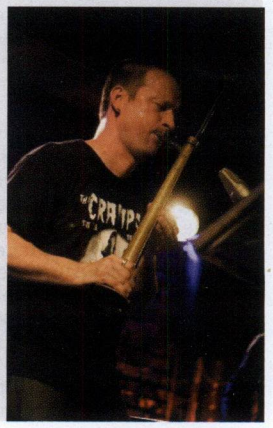

Sanırım bu son cümleni plak girmeyen eve doktor girer diyerek aktarabilirim. Bu ilginç ve keyifli buluşma için çok teşekkürler.

Sami Kısaoğlu
sami.kisaoglu@gmail.com

ACT Records'un İzinde Bir Berlin Yolculuğu

Bazı düşler, planlar ve amaçlar koşullar her ne kadar onları ertelemeyi gerektirse de hayat boyu sahibinin peşini bırakmaz. Günün birinde belki yıllar sonra yeniden o tutkuların sahibi olan kişinin karşına çıkar bu defa gerçekleştirilmek üzere. Almanya'nın jazz elçilerinden biri olan **Siggi Loch** ve bu yıl 20. yılını kutlayan plak şirketi **ACT Records**'un hikayeside işte biraz yukarıda özetlediğim gibi. Henüz bir çocukken izlediği Sidney Bechet konseri sonrasında jazz müziğine sevdalanan ve bu müziğin peşinden bir hayat boyu ilerleyen Siggi Loch şimdilerde yetmişli yaşlarını sürmekte.

ACT 40 yılı geride bırakan ECM ve ENJA gibi faliyetlerini Münih'de sürdürmekte olan bir jazz label'ı. Kataloglarında **Lars Danielsson, Nguyên Lê, e.s.t., Nils Landgren, Vijay Iyer, Wolfgang Haffner**, **Ulf Wakenius** gibi birçok yıldız müzisyeni barındıran ACT da tıpkı ECM gibi firmanın kurucusu ve prodüktörü olan tek bir kişinin estetik beğenileri doğrultusunda bir kayıt rotası çiziyor. Temelleri müzik endüstrisinin farklı alanlarında uzun yıllar çalışan ve kendi plak şirketini kurmadan önceki 18 yılını Nasuhi Ertegün'ün kurduğu Warner Music'de Avrupa bölge müdürü olarak geçiren Siggi Loch tarafından atılan ACT, bugün sektördeki en başarılı müzik şirketleri arasında. Yirminci yılları kapsamında bir dizi özel konser ve kayıt programı planlayan ACT'den aldığım davet üzerine Ocak ayının son günlerimde yolum Berlin'e düştü. Devam etmekte olan yazı Berlin'de tuttuğum jazz günlüklerinin ve Siggi Loch ile gerçekleştirdiğim uzun röportajın bir özetini içeriyor.

AC/DC ile Beklenmedik Bir Buluşma

22 Ocak Pazar Berlin'deki ikinci günümde Siggi Loch'un evindeki sanat galerisinde gerçekleşen konseri izlemek üzere şehrin ormanlar diyarı Grunewald'e gidiyorum. Geçmişi yüzyıllar öncesine uzanan, geniş bahçeli villa ve şatoların yer aldığı bu bölgenin eski sakinleri arasında **Walter Benjamin**, **Ingeborg Bachmann** gibi birçok ünlü Alman yazar yer alıyor. Yeşilin onlarca tonunun bahçelere ve parklara serpiştirildiği bu bölgenin sokakları arasında yol alırken çok geçmeden aradığım adresi buluyorum. Bahçe kapısında ev sahibinden önce onun köpeklerine merhaba diyorum ve çok geçmeden Siggi Loch ve zarif eşi Sissy Loch ile tanışıyorum. Kısa bir sohbetin ardından,

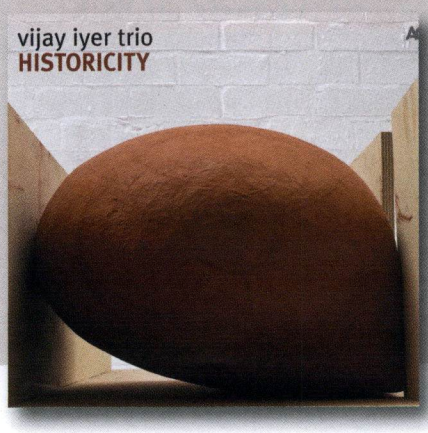

evin giriş katındaki sanat eserleriyle başbaşa bırakıyorlar beni. Yaşayan belki de en önemli Alman ressamlardan biri olan **Gerhard Richter**'in hayli erken dönem bir tablosu çarpıyor gözüme. Daha birkaç ay evvel Tate Modern'de Panorama isimli sergisine rastladığım bu Alman ressamın ardından iki usta Fransız sanatçıyla karşılaşıyorum: **Francis Picabia** ve **Louise Bourgeois.**

Siggi Loch'un yılın belli dönemlerinde evindeki sanat galerisinde düzenlediği konserler dizisinin 22 Ocak günü olan konuğu Alman piyanist ve vokalist **Jens Thomas** idi. Daha önce *Cinema Paradiso* filminin müziklerini besteleyen Ennio Morricone'nin eserlerine yeni anlamlar kazandıran Jens Thomas, bu kez Avustralyalı rock grubu **AC/DC**'nin müziğinde keşfedilmemiş renklerin peşine düşüyordu. Kuzeye özgü derin bir lirizmi çaldığı her notada hissettiren Finlandiyalı trompetçi **Verneri Pohjola**'nın da yer aldığı performansta **Highway To Hell**, **TNT**, **Hells Bells** gibi AC/DC klasikleri bambaşka tınılara ve renklere yelken açıyordu. Oldukça kişisel bir bakış açısının sonucu olarak adeta AC/DC'nin parçalarının yeniden yaratıldığı performansın en unutulmaz anlarından birini, Jens Thomas'ın kafa sesiyle doğaçlama olarak söylediği sözler ve kendi vücudunu bir perküsyon gibi çalarak seyircilerin önünden piyanosuna doğru yürüdüğü dakikalar oluşturuyordu.

Almanya'nın jazz dünyasına hediye ettiği en önemli saksofon ustalarından biri olan **Christof Lauer** ile ortak çalışmalara imza

atan Jens Thomas kariyerinin farklı dönemlerinde Steve Swallow, Albert Mangelsdorff, Carla Bley ve Micheal Gibbs gibi birçok önemli isimli çalışmış bir piyanist. Siggi Loch'un evindeki konsere kadar Jens Thomas ismi benim için her zaman dikkatle dinlenmesi gereken Alman jazz piyanistleri arasında yer almıştı. Fakat bu konserle birlikte aynı zamanda onun ne kadar iyi bir şarkıcı olduğunu keşfettim. İşin ilginç tarafı Jens Thomas'da ilk kez AC/DC projesi ile seyirci karşısında şarkı söylemeye başlamış. Sesi ilk başta belki **Thom Yorke** belki de yer yer **Björk**'e benzetilebilir fakat gerçek şu ki Jens Thomas'ın sessinde tüm bu isimlerden çok daha gizemli ve şiirsel bir dışavurum söz konusu. Tıpkı bir heykeltraşın ahşaba ya da mermere şekil vermesi gibi Jens Thomas da sözcüklere yepyeni formlar kazandırıyor ve tüm bu yeni formlar düş pencerenizden süzülerek zihninizin bir köşesinde yer buluyor. Konser sonrasında verilen resepsiyonda tesadüf eseri 30 yıldır AC/DC hayranı olan ve grubun tüm plaklarına sahip olan bir doktorla tanışmıştım. Onlarca farklı konu üzerine sohbet ederken söz AC/DC'den de açılmış ve bir üst satırda sözünü ettiğim bu beyefendi bunca zaman AC/DC'nin sözlerinden hiçbir şey anlamadığını ama bu konser ile birlikte bu topluluğun ne kadar derin ve anlamlı şarkı sözlerine sahip olduğu gerçeği ile karşılaştığını kulağıma fısıldayıvermişti. Doğru söze söyleyecek pek bir şey olmuyor, ben de çocukluğumda AC/DC dinlediğimden ve o zaman sadece müzikte enerjiye ve coşkuya odaklandığımdan bahsettim. Benim için bu konser gerçekten de tam bir sürpriz olmuştu: Jens Thomas'ın falsetto'lar ve overtone'lar içeren teatral öğeleri de barındıran vokal performansında Highway To Hell gibi adeta rock'n roll'un milli marşlarından biri haline gelmiş bir eser minimalist, incelikli, kırılgan bir ballad'a dönüşürken sanki bir ölünün arkasından okunan bir requiem'i andırıyordu izlediğimiz performansta.

Siggi Loch ile ACT'in 20 Yılı Üzerine

23 Ocak Pazartesi, yağmurlu bir Berlin sabahında Siggi Loch ile ACT'in 20 yılını konuşmak üzere ofisinde buluşuyoruz. ACT'in kuruluş hikayesiyle başlıyoruz uzun söyleşimize:

Yirmi yıl önce kariyerinizde en yüksek noktada olduğunuz bir dönemde yeni bir iş kurmak için herşeyi geride bırakarak kendi işinizin patronu olmaya ve ACT'in temellerini atmaya karar verdiniz. ACT'in hikayesi nasıl başladı?

ACT'in hikayesi hayatımda gittiğim ilk jazz konseri olan **Sidney Bechet** konseriyle başladı. Henüz 15 yaşındaydım. Sidney Bechet müziğinin hayranı olmamla beraber aynı zamanda jazz müziğine de ilgi duymaya başladım. Jazz albümleri toplamanın yanısıra davul çaldığım Red Onions isimli grubu kurdum. Zamanla bir müzisyen olarak yeteneğimin tam olarak ulaşmak istediğim seviyede olmadığını gördüm ve hayatımı bir şekilde bu müzikle ilişkilendirebilecek bir yönde kurgulamaya karar verdim. Düşündüm ki bir prodüktör olabilir ve nihayetinde kendi jazz firmamı kurabilirdim. Yıllar içinde Philips, Liberty Records ve Warner Music'de çalıştım. Warner'daki görevimden 1988'de ayrıldım ilk olarak ACT'i Londra'nın dışında bir müzik yayım şirketi olarak kurdum. Daha sonra Londra'dan Hamburg'a döndüğümüz yıl olan 1992'de ACT'i bir kayıt şirketi olarak yeniden şekillendirdim.

Sohbetimize başlaman önce ayaküstü konuşurken ne zaman kendi plak şirketinizi kurmak isteseniz rüzgarın hep sizi başka bir yöne savurduğundan bahsetmiştiniz. Biraz bu konunun detaylarından bahseder misiniz?

Prodüktör olarak ilk kaydımı Philips için Almanya'nın en önemli jazz müzisyenlerinden **Klaus Doldinger** ile gerçekleştirdiğimde yıl 1962 idi (Doldinger halen grubu Pasaport ile kayıtlar yapıyor ve bugün de Almanya'nın önemli jazz yüzlerinden birisi konumunda). Bu kayıttan 4 yıl sonra 1966 yılında kendi plak şirketim olan ACT'i kurmaya karar verdim. Şirketimin logosunu tasarlamıştım ve bir mottom bile vardı ama daha sonra Avrupa'daki en genç plak şirketi yöneticisi olarak bir Amerikan şirketi olan Liberty Records ile çalışmak üzere Münih'e taşındım. Libertity için önemli kayıtlar yaptım ve 1970 yılına geldiğimiz zaman Liberty için çalışmayı bıraktım ve yeniden hayalini kurduğum ACT için kolları sıvadım. Fakat o dönemde **Atlantic Records**'un kurucusu ve **Ahmet Ertegün**'ün ağabeyi olan **Nasuhi Ertegün** ile tanıştım. Bildiğiniz gibi her ikisi de jazz'a yürekten bağlı insanlardı. O sıralar Nasuhi kurucusu olduğu **WEA International** (şimdiki adıyla **Warner Music International**) için yanında yetiştirebileceği birilerini arıyordu. 1967 yılında Berlin'de tanışmıştım kendisiyle ve ACT'i kurmayı ciddi olarak düşünüyordum. O dönemde Nasuhi bana şöyle dedi: "Siggi sen de benim kadar biliyorsun ki jazz'dan hiç para kazanamazsın. Neden bana katılmıyorsun, her zaman biraz jazz olacaktır hayatımızda." Nasuhi jazz tarihinin gelmiş geçmiş en iyi prodüktörlerinden biri olmasının yanısıra aynı zamanda benim jazz alanındaki kahramanlardan biriydi. Sonuçta kendi plak şirketimi kurmam yönündeki fikrimden vazgeçmemi sağladı ve kendisiyle çalışmam için beni ikna etti. Böylelikle Nasuhi ile 18 yıl boyunca birlikte çalıştık ve her ikimiz de işi birlikte bıraktık. Warner'ı bıraktığımızda o şirketin CEO'su ben ise İngiltere dışında tüm Avrupa müdürü konumundaydım. Nasuhi görevini 1988'de bıraktığında ben de işi bırakmaya karar verdim ve birkez daha kendi plak şirketime odaklanmak istedim. Aklıma ilk kez kendi plak şirketimi kurma fikrimin geldiği günden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Tam 30 yıl geride kalmıştı. Bu fikrin ilk defa peşine takıldığım zaman müzik endüstrisinde kendi plak şirketine sahip olma şansı olan en geç prodüktördüm, bu fikri gerçekleştirmeyi başardığımda ise sektörde bağımsız olmaya çalışan en yaşlı isim konumundaydım. Bu benim için tamamen yeni bir başlangıçtı.

Uzun bir prodüktörlük deneyiminiz vardı ACT'i kurduğunuzda. Şirketinizin biraz kuruluş felsefesinden bahseder misiniz?

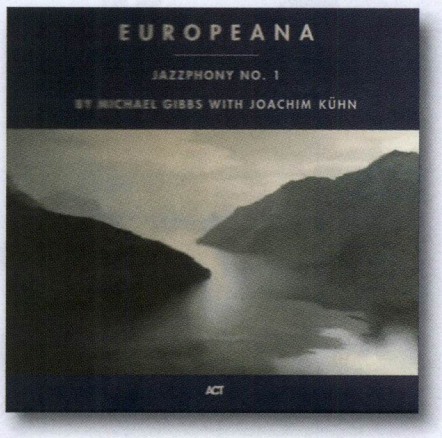

Warner'da kariyerimin sonuna geldiğimde orası için yapabileceğim herşeyi yapmış ve yükselebileceğim en üst noktaya kadar gelmiştim. Nasuhi en tepedeki adamdı ve ben hemen onun altındaydım. Nasuhi ile birlikte geçirdiğimiz onca harika yıldan sonra sorun şuydu sanatçı seçimine dair hiçbir şey yapmamıştık. Yani o zaman yaptığımız albümler aslında prodüktör olarak bizim sanatsal görüşlerimizi yansıtmıyordu. Başka birisinin şirketinde çalıştığınız zaman kendi kişisel beğenilerinizden ödün verirsiniz ve "halk ne istiyor?" sorusuna kulak verip, sanatçıları halkın istediği bu müziği yapmaları yönünde yönlendirirsiniz. Fakat kendi plak şirketinize sahip olduğunuz zaman (buna ilk başladıkları zaman bağımsız bir plak şirketi olan Atlantic Records'u da dahil edebiliriz) daha önce hiç yapmadığınız bir takım şeyleri yapabilir ve kaydettiğiniz müziği alabilecek insanlara ulaşmaya çalışırsınız. Bu yolculuk jazz tarihindeki tüm label'ların başından geçmiştir, buna ECM de dahildir.
ACT'i kurmaya karar verdiğimde hedefim şuydu: Plak firmamda çalışmak istediğim sanatçılarla kendi kaydetmek istediğim müziği kaydetmek. Böylelikle müzik zevkimin uyuşmadığı hiçbir sanatçı ile çalışmıyor olacaktım. Jazz'ın geçmişi ve geleceği için sevmediğim ya da önemli bulmadığım hiçbir albümü kaydetmemeye karar verdim. Bu lüks sadece kendi plak şirketinize sahip olduğunuz zaman yapabileceğiniz bir durumdur. Bunu kurumsal bir şirkette yönetici ya da çalışan olarak çalışırsanız asla yapamazsınız çünkü şirkete para kazandırmak zorundasınızdır. Ayrıca Amerikan jazz'ına odaklanmıyor olacaktım çünkü ben Avrupa'da yaşıyordum ve kendinize karşı dürüst olmak istiyorsanız birlikte yaşadığınız ve anladığınız sanatçılarla çalışmalısınız. Yılda 4 kez New York'a gidip kayıtlar yaparak hiçbir zaman sanatçılarla kişisel bir ilişki kuramazsınız. Nasuhi New York'da yaşıyordu. Modern Jazz Quartet, Ornette Coleman, John Coltrane ve daha onlarca sanatçıyla kapı kapıya idi. Eğer ben

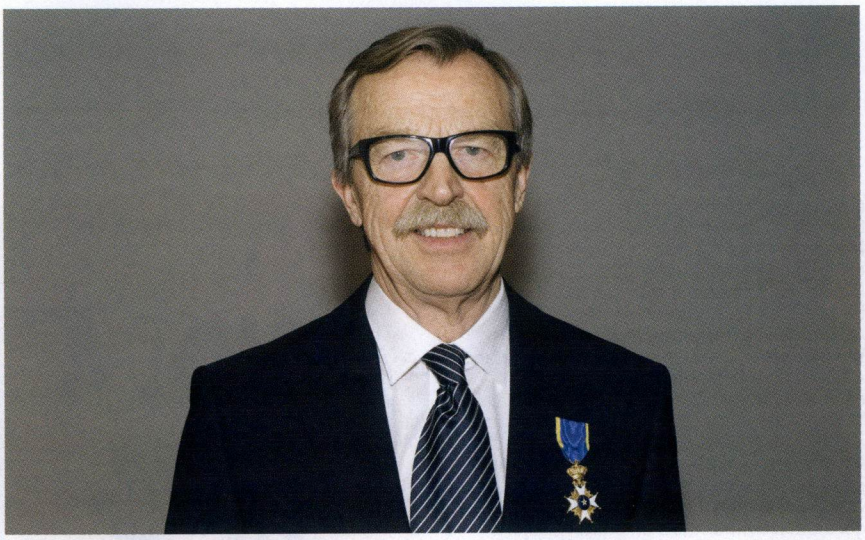

Avrupa'da yaşayacaksam ve kayıtlar için New York'a gideceksem, o tarz bir ilişkiye asla sahip olamazdım. Öyleyse benim odaklanmam gereken istediğim zaman dinleyebileceğim, toplantı yapabileceğim, kişisel ilişkiler kurabileceğim ve güvenebileceğim Avrupalı sanatçılar olmalıydı.

Sizin Flamenkoya karşı özel bir ilginiz var. Hatta ACT'in ilk yıllarında yayınlamış olduğunuz Flamenko albümleri de oldu. Hatta firmanızın hikayesinde bir jazz – Flamenko- fusion albümünün ise çok özel bir yeri var. Biraz bu albümden bahseder misiniz?

ACT'den çıkarmış olduğumuz ilk kayıtlar geçmiş yıllarda prodüktörlüğünü yapmış olduğum albümlerden oluşuyordu. İlk sanatçım olan ve 1962'de kaydettiğim Klaus Doldinger çalışmalarını yeniden yayınlayarak ACT'in ilk albümlerini çıkarmıştık. ACT'den yayınlamış olduğumuz ilk yeni albümse **Jazzpaña** idi. Prodüktörlüğü **Arif Mardin** ve **Vince Mendoza**'nın yapmış olduğu bu çalışmayı ilk olarak Arif ile paylaştığımda bana "bu fikre bayıldım fakat ben oldukça meşgul bir adamım ve para kazanmak zorundayım" demiş ve eklemişti "Her ne kadar bu projeyi çok sevsem de bu işe ayırabilecek fazla zamanım yok ama tamam bu albüm için bir eser yazıyor olacağım". Böylelikle iki bölümden oluşan ve ismini

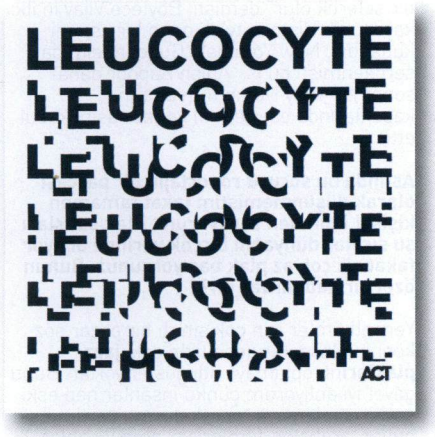

Granada'daki bir bahçeden alan **Generalife** isimli suiti yazmıştı. Arif'in bestelemiş olduğu bu süit aynı zamanda "Jazzpaña" albümünün de başlangıcı oldu. Hatırlıyorum sadece bu eseri kaydetmek için Amerika'dan Almanya'ya gelmişti Arif ve albümün geri kalanını o zamanlar bugünkü ününe sahip olmayan Vince Mendoza kaydetmişti.

Bu albüm için 1992 yılında Köln'ün Westdeutscher Rundfunk Radio (WDR) stüdyolarında ses mühendisi ve prodüktör Wolfgang Hirschmann ile İspanya'nın en iyi Flamenko müzisyenlerini ve jazz dünyasının yıldızlarını bir araya getirmiştik. **Michael Brecker**, **Al Di Meola** gibi solistlerin yer aldığı albüm jazz, blues ve Flamenko'nun yer aldığı kültürlerarası bir köprü niteliğindeydi. İlk yayınlamış olduğumuz albüm olmasına rağmen iki dalda **Grammy'ye** aday olmuş ve Almanya'da **German Jazz Award** ile ödüllendirilmişti.

Arif Mardin ile sonraki yıllarda ACT için başka çalışmalarınız da oldu. Biraz bu çalışmalardan bahseder misiniz?

Evet, Arif ile ilerki yıllarda çalışma fırsatımız oldu. **Duke Ellington** anısına yaptığımız **Ellingtonia** albümü için yeniden Arif ile çalışmıştık. Albümdeki düzenlemeleri yazmış, Almanya'ya gelip orkestrayı yönetmiş ve kayıtlarda bulunmuştu. Arif'i her zaman sevmiş ve ona hayatım boyunca minnettar olmuşumdur.

Kataloğunuzda birçok yıldız müzisyen var. Victoria Tolsoy, Lars Danielsson, Nguyên Lê, Youn Sun Nah, e.s.t., Nils Landgren, Vijay Iyer ve daha birçok isim. Katalog oluşturma ve sanatçı seçimine nasıl başladınız? Aklınızda belli isimler var mıydı? Tüm bu isimlerle ilişkiniz nasıl başladı?

ACT için bir sanatçı ailesi oluşturmak iki temel noktaya dayanıyor: Öncelikle dışarıya çıkmak ve mümkün olduğu kadar yeni sanatçıları ve yeni müzikleri dinlemek. Sadece **Montreux** ya da **North Sea** festivallerine giden bir plak şirketi sahibi ya da prodüktör olursanız sadece isim yapmış müzisyenleri görürsünüz ve bu nedenle çok fazla keşfedebileceğiniz birşey yoktur. O sanatçılar zaten birçok kimsenin bildiği isimlerdir. Öyleyse yeni sanatçıları bulabileceğiniz yeni yerlere gitmelisiniz. Kendimden örnek verecek olursam uzun yıllardır **Jazz Baltica** festivaline katıldığımı belirtmeliyim. Burada daha önce duymadığım birçok İskandinav sanatçıyı dinleme şansına sahip oldum. 1994'de bu festival'de ilk olarak **Nils Landgren** ve grubunu dinlemiştim. **Funk** yapıyorlardı. ACT için Funk müziği kaydetmek gibi bir düşüncem yoktu. Bu müzik Amerikalılara ait olan bir çeşit dans müziğiydi ve ben bir jazz şirketi kurmaya çalışıyordum. Fakat Nils jazz müzisyenleriyle funk çalan bir müzisyendi. Ondan çok etkendiğimi hatırlıyorum. Enstrümanı olan trombonda son derece iyi bir icracı olmasının yanısıra son derece kendine has bir şarkı söyleyiş stili olan harika bir grup lideriydi. İzleyiciler üzerindeki etkisini de unutmamak gerekli. Nils harika bir müzisyen olmasının ötesinde sahnede müthiş etkili bir adamdı. Nils Landgren'in birçok farklı açıdan çok yetenekli bir adam olduğu aşikardı. Ben ondaki bu ışığı gördüm ve birlikte çalışmaya başladık.

Yirmi birinci yüzyılda jazz piyanonun kaderini değiştiren piyanistlerden biri sizin şirketinizden dünyaya açıldı. Tabiki Esbjörn Svensson'dan bahsediyorum. Esbjörn Svensson, Nils Landgren'nin grubundaydı. Sanırım kataloğunuzun oluşmasından tesadüflerin de payı var biraz.

Nils Landgren ilk kayıdı için Hamburg'a geldiği zaman **Esbjörn Svensson** o zamanlar onun grubunda bile değildi. Başka bir klavyeci vardı. Daha sonra Esbjörn Svensson'u stüdyoda ilk defa gördüğümde "ne kadar muhteşem bir yetenek" demiştim. Esbjörn bana o zaman kendi trio'sundan bahsetmişti fakat grubun bir başka şirket ile bir sözleşmesi vardı. Bu nedenle Esbjörn ile olan ilk kaydımı onun triosu ile değildi Nils Landgren'le birlikte duo olarak gerçekleştirdim. İşte bu Esbjörn'un ACT'in yapmış olduğu bir kayıttı ve prodüktörlüğünü ben yapmıştım. Birkaç yıl sonra yani 1999'da Esbjörn yeni kayıtları olan **From Gagarin's Point of View** albümünün bir kopyasını gönderdi. Bu kaydı dinlediğim zaman hayatımda duymuş olduğum en muhteşem jazz albümlerinden biri olduğunu biliyordum. Bu kaydı mutlaka yayınlamalıydım fakat dediğim gibi Esbjörn'un İsveçli bir plak şirketiyle sözleşmesi vardı. Sonuçta Esbjörn'un eski plak şirketini aradım ve bu kaydı İskandinavya hariç Avrupa'nın geri kalanında yayınlayıp satmak üzere bir anlaşma imzaladım. Esbjörn'ün şaşırtıcı yeteneğinden dolayı bu albüm için bir istisnada bulundum ve ilk defa prodüktörlüğünü yapmamış olduğum bir albümü ACT etiketiyle piyasaya sundum. Albüm bildiğiniz gibi müthiş bir başarı kazandı. Tüm bunları yaparken bir yandan yeni sanatçılar araştırıyordum ve birlikte çalıştığım sanatçıların da bana önermiş oldukları isimleri dinliyordum. Nils'in benimle tanıştırmış olduğu sanatçılardan biri de **Victoria Tolsoy**'dur. Nils'e "Victoria Tolsoy ile bir albüm yaparım fakat Esbjörn'ün müzikleri yazması halinde" demiştim. Nils o zaman "bu konuda emin değilim" demişti fakat sonunda bu iş yapılmıştı. Kayıt bittiğinde ise Esbjörn "bu albümde adımın yer almasını istemiyorum" demişti. Biz de kayıtta gerçekte olmayan bir piyanist ismi kullanmıştık oysa ki o piyanist Esbjörn Svensson'du. Esbjörn kendi grubu e.s.t ile olan projesiyle bu işi karıştırmak istememişti. Tüm bu gelişmeler sonucunda daha çok İsveç'e gitmeye ve İsveçli sanatçıları dinlemeye başlamıştım. Böylelikle ACT İsveçli jazz müzisyenleri için en başarılı plak şirketi haline geldi, İsveçli bir jazz şirketi olmamasına rağmen. Bu durum planın bir parçası değildi, sadece yaşanmakta olan sürecin doğal sonucu gibiydi.

1990'ların ortalarından günümüze jazz dünyasına birçok önemli ismi tanıttınız. Halen keşfetmeye ve araştırmaya devam ediyorsunuz. Son zamanlarda ACT için yaptığınız en önemli keşiflerden biri hangisidir?

Beş yıl önce **Londra Jazz Festivali**'nde **Vijay Iyer** isminde Hindistan kökenli bir Amerikalı piyanisti dinlemiş ve müthiş etkilenmiştim. Vijay Iyer'ın piyanoya olan yaklaşımı Esbjörn'de olduğu gibi önemli farklılıklar içeriyordu. Piyano çalış biçimini bir anlamda o enstrümanın şimdiye kadar olan çalış biçimlerini yeniden tarif etmekteydi. Vijay jazz piyano'daki çalış stilerini değiştiriyordu ama öte yandan jazz'ın kökenleriyle de son derece derinden ilişkisi vardı. Başlangıçta quartet olarak ACT'den çıkan ilk albümünü yapmayı önermişti ama bu duruma ben pek sıcak bakmamıştım çünkü onu Londra'da trio olarak dinlemiştim ve kaydı bu şekilde yapmak istiyordum. Sonuçta Vijay ile ACT için yaptığımız bu ilk kayıt (**Historicity**) onun o zamana kadar kaydetmiş olduğu albümleri arasında en başarılısı oldu ve birçok ödül kazandı.

Şüphesiz ACT'in sound'un birçok farklı tanımı var. İskandinav jazz'ı, çağdaş piyano müziği, fusion çalışmaları ve daha farklı türler. Merak ediyorum siz kendi bakış açınızdan nasıl tarif ediyorsunuz ACT'in oluşturmuş olduğu bu müzikal tabloyu? Sizce bu büyük resmin oluşmasında fırça darbeleriyle katkıda bulunmuş olan ressamlar kimlerdir?

ACT'in **ECM** gibi belirgin bir sound'u olduğunu söyleyemem.

İskandinav perspektifinden çizilmiş bir müzikal tabloyu mu kasdediyorsunuz?

Evet "**Nordic sound**" diyebilirsiniz ama aslında burada söz konusu olan bir adamın estetik beğenisidir. ECM konusunda **Manfred Eicher**'dir söz konusu olan kişi. Dikkatlice dinlerseniz onun yapmış olduğu klasik müzik kayıtlarında bile belirgin bir estetik bakış açısının olduğunu görürsünüz. **Arvo Pärt, Giya Kancheli** gibi isimlerle yapılmış olan kayıtlar hep bu bakış açısının ürünüdür.

ACT söz konusu olduğu zaman ise benim müzik zevkim ve estetik beğenilerim söz konusu oluyor. Ben bu konuda biraz daha açık fikirli davranıyorum. Müziğin farklı türlerine karşı olan ilgim henüz 20 yaşımdayken başlamıştı ve o zaman sadece jazz dinlemiyordum. Ravi Shankar da dinliyordum, Beatles ve Flamenko da dinliyordum. 1965'da ilk Flamenko kaydımı yapmıştım. Astor Piazzolla daha Avrupa'ya gelmeden önce bile onun müziği biliyordum ve dinliyordum. Müziğe karşı olan ilgim her zaman derin bir çeşitlilik gösterdi. Yapmak istediğim kişisel beğenilerimi daha da zenginleştirmek. Jazz'ın ruhu aynı zamanda özgürlüğün de ruhudur ve bu düşünce ACT için büyük önem taşır. İşte bu bakış açısıyla birbirinden onlarca farklı renge sahip albüm kaydedebiliyoruz.

Yirmi yılda jazz'dan Flamenko'ya, fusion denemelerinden solo piyano kayıtlarına 250'nin üzerinde albümde prodüktör olarak imzanız yer aldı. Tüm bu albümler arasında ACT'in kilometretaşı albümleri hangileridir?

Al di Meola, Micheal Brecker gibi solistlerin yer aldığı ve Grammy'ye aday olan **Jazzpaña** albümü Arif Mardin'in yazmış olduğu Generalife isimli suit ile başlamıştı. **Vince Mendoza** ve Arif Mardin'in müzikal ortaklığında gerçekleşen albüm, jazz ile Flamenko'yu bigband müziğinde buluşturan bir projeydi. Bu albümün yanısıra sadece ACT'in değil aynı zamanda **Bugge Wesseltoft**'un kariyerinin de en fazla satan albümü olan **It´s snowing on my piano** çalışmasının da bizler için ayrı bir yeri vardır. Yılbaşı konseptine sahip bir albüm olduğu için Bugge Wesseltoft başlangıçta böyle bir kaydı yapmayı hiç istememişti fakat albüm jazz çevrelerinde çok beğenilmesinin yanısıra **German Jazz Award**'a değer görüldü. Bu albümlere ek olarak Esbjörn Svensson ve Nils Landgren'in duo kayıtları, Nils'in grubu Funk Unit ile olan **Paint it Blue** kaydı ve ilk özel kayıt sözleşmesi imzalamış olduğumuz Vietnam kökenli Fransız gitarist Nguyên Lê'nin **Tales from Viet-nam** albümü ACT'in köşetaşı albümleri arasındadır. Dünyaca ünlü Amerikalı tenor saksofon ustası **Eddie Harris**'in son kaydı olan **Last Concert**, Norveç, İsveç, Almanya, Fransa, İspanya gibi ülkelerin folk müziklerinin senfonik bir yazımla bir araya getirildiği ve jazz solistlerinin yer aldığı **Europeana** ve 5 yıl önce Londra Jazz Festivali'nde keşfettiğim Hint kökenli Amerikalı piyanist Vijay Iyer ile yaptığımız ilk kayıt olan **Historicity** albümü de özel bir yere sahiptir. Ayrıca müzikal anlamda yaracılık bakımından e.s.t'nin **From the Gagarin Point of View** albümü ve satış başarısı bakımından **Viaticum** çalışması önemli kayıtlarımız arasındadır.

Web sitenizde "Art in Music" şeklinde bir motto kullanıyorsunuz. Biraz bu sözcüğün sınırlarını genişletebilir misiniz?

Siggi Loch: Sanırım ben sadece müzik değil aynı zamanda da bir sanat bağımlısıyım. Konserlere olduğu kadar müzelere ve galerilere de halen sıklıkla gidiyorum. Ayrıca uzun yıllardır amatör olarak fotoğraf çekiyorum ve sergiler açıyorum. Müzik işine her zaman sanat boyutundan bakabilen bir göze sahip oldum. Bildiğiniz gibi ACT'dan çıkan albümlerin kapaklarında kendi resim koleksiyonumdan eserleri ve koleksiyonumuzda olmayan başka bir takım eserlere yer veriyoruz. Sanatçılarımın büyük çoğunluğu albümlerinin kapaklarında başka bir insana ait bir eseri görme fikrinden başlangıçta pek hoşlanmamış ve albümlerinin kapaklarında kendi fotoğraflarını görmek istemişlerdi. Tabi böyle bir seçim konusunda onları ikna etmem gerekti. Artık sadece bu konuyla ilgili olarak vokalistlerle mücadele etmeyi bıraktım. Çünkü kadın sanatçılarıma kendi fotoğraflarının dışında albümün kapağında başka bir görseli kabul ettirebilmek neredeyse imkansız. Ama geri kalan albümlerde kesinlikle bu konuda istekleyim ve ısrarlıyım. Öncelikle sanatçı ile konuşuyorum ve albüm kapağında

olabilecek olan alternatif görselleri sunuyorum. Başlangıçta ACT'in ilk 15 yılında bir grafik tasarımcı ile çalışıyorduk albüm kapakları için ama artık bu şekilde çalışmayı bıraktık çünkü sanat yönetmenine sürekli olarak nasıl bir albüm kapağı ya da tasarımı istediğimi anlatmaktan yoruldum. Böylece albümlerin kapaklarında yer alan görselleri ACT'in sanat koleksiyonundan kendim seçmeye başladım. Tabi kendi koleksiyonumuzun dışında eserler seçtiğimiz durumlar da oluyor. **Vijay Iyer**'in albümleri için seçtiğimiz Hindistan kökenli İngiliz sanatçı **Anish Kapoor** eserleri bu konuya örnek teşkil edebilir. Vijay Iyer'ı ilk dinlediğimde Anish Kapoor'un eserlerinin onun albüm kapağında ne kadarda uyumlu olacağı gelmişti aklıma ama tabiki Kapoor'un hiçbir eserini almaya gücüm yetmez çünkü milyonlarla ölçülüyor eserlerinin fiyatları. Onun eserini almasam da albümün kapağımda kullanabilirim diye düşündüm ve bunun için kendisinden izin istedim. Başlangıçta buna tamamen karşı çıkmıştı, eserinin bu şekilde kullanılmasını istemiyordu. Ben de ona Vijay Iyer'ı anlattım. "Bu çocukta Hindistan kökenli bir sanatçı ve sanat olarak o kendini jazz ile ifade ediyor. Sence de harika olmaz mı senin eserlerinden biri onun albüm kapağında yer alsa" dedim. Sanırım bu sözlerim bir şekilde onu ikna etmişti ve bunun üzerine "sadece bir seferlik olur" demişti. Böylece Vijay'in ilk kaydı olan Historicity'de onun bir eserini kullandık. New York'daki Guggenheim'da sergilenmişti bu iş. Anish Kapoor daha sonra ise Vijay Iyer'ın tüm albüm kapaklarında eserlerinin yer almasını kabul etti.

Aslında bu soruyu röportajın bir parçası olarak düşünmemiştim fakat tamamen kişisel ilgimden soruyorum. Plak satışları şu sıralar dünyanın birçok yerinde artıyor fakat siz çok az plak basıyorsunuz. Bunun özel bir nedeni var mı?

Yeni albümler için çok sınırlı bir pazar söz konusu. İnsanlar genellikle eski **jazz plakları**nı toplamaya ilgi gösteriyorlar. Bunu gayet iyi anlıyorum çünkü insanlar hep eski şeyleri toplamaya merak duymuşlardır. Eski pullar, arabalar, filmler, vs. ama insanlar gidip yeni arabaların koleksiyonunu yapmazlar taki o araba günün birinde bir klasik haline gelene kadar. Aynı durum müzik için de geçerli. Bugün kaydettiğim müzik tarihsel olarak önemli bir yere sahip olduğu zaman o gün birilerini onun koleksiyonunu yapmak isteyebilir. Bu arada aslında ara sıra plak basıyoruz. Vijay Iyer'in ilk albümünün plağını da yapmıştık. Ayrıca e.s.t'nin **Leucocyte** albümünün plak basımını da yapmıştık. Şimdi **e.s.t**'nin **301** isimli yeni bir albümü de yolda. Bu albüm Leucocyte ile birlikte çıkması planmıştı ama yaşanan talihsiz gelişmeler sonucunda yarım kalmıştı.

Seval Deniz Karahaliloğlu
sevaldeniz2010@gmail.com

Arifa ve Şenol Filiz Aynı Sahnede..

19. İzmir Avrupa Jazz Festivali, Arifa ve Şenol Filiz konseri ile açıldı. Arifa dört ayrı ülkeden, dört ayrı kültürden gelen, dört müzisyenin Amsterdam'da kurduğu müzik topluluğu. 2010 yılında, Hollanda'da Mundus Record tarafından çıkarılan "Beyond Babylon" albümü ile "en iyi dünya müziği albümü" ödülünü alan grup "çağdaş dünya müziğinin" en iyi temsilcilerinden biri olarak kabul ediliyor. Arifa Türk Mustafa Polat, Iraklı Osama Abdulrasol, Romen Alex Simu ve Hollandalı Şahin During'den oluşuyor. Yaptıkları müziğin içinde Anadolu, Balkan, Arap ve Hint melodilerine rastlıyoruz. Bu geleneksel melodiler elektronik ve çağdaş bir altyapı üzerine kurulu doğaçlamalarla besleniyor ve ortaya Arifa'nın yaptığı müzik çıkıyor.

Tire doğumlu Ney ustası Şenol Filiz, bir çok resital ve solo konserler verdi. 18. İstanbul Festivalinde, ud sanatçısı Samim Karaca ile katılarak çalışmalarını ilk kez uluslararası platformda değerlendirdi. 1990 yılında Birol Yayla ile kurdukları "Yansımalar" adlı toplulukla katıldıkları pek çok ulusal ve uluslararası konser ve festivalde kendilerine ait müziklerin yanı sıra geleneksel Türk müziği eserlerini seslendirdiler. Amerika, Fransa, Almanya, Belarus, Sudan, Mısır, Tunus, Bahreyn gibi ülkelerde konserler verdiler. Şenol Filiz 1991 yılında "Yansımalar", 1995'de "Bab-ı Esrar", 2000'de "Serzeniş", 2001'de "Vuslat" adlı albümlerini çıkardı. Önder Focan ve Luigi Campoccia gibi önemli jazz müzisyenleri ile birlikte konserler verdi.

İzmir Kültür, Sanat ve Eğitim Vakfı (İKSEV)'in düzenlediği, 19. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin açılış konseri öncesinde, Ahmet Adnan Saygun Kültür Sanat Merkezi'nde Arifa topluluğu adına grubun ud sanatçısı Mehmet Polat ve ney ustası Şenol Filiz ile müzikal birlikteliklerini, müziğe ve hayata karşı duruşlarını konuştuk.

Öncelikle, Arifa ne demek?

MP– Arif "bilge" demek. Arapçada Arifa "bilge kadın" anlamına geliyor.
ŞF - Kadının Arifalığı yani "bilgeliği" de doğurganlığından kaynaklanıyor.

Neden Arifa ismini seçtiniz?
MP – Biz dört erkek grubu kurarken "dişi" bir isim seçmek istedik. Bilge kadın anlamına gelen bu ismi annelerimize adayarak koyduk. Çünkü hayatımızda gördüğümüz ilk bilge kadınlar "annelerimiz". Anadolu'da ve bütün Arap ülkelerinde, Fas, Yemen, Mısır, Tunus, İran, Irak, Afganistan, Pakistan ve Hindistan'a kadar geniş bir coğrafyada bilinen, kullanılan ve aynı anlama gelen bir isim olsun istedik. Bu büyük coğrafyada Arifa adı kullanılıyor ve aynı anlama geliyor. Orijinal ve güzel bir isim. Çinlisi de İngiliz'i de çok güzel telaffuz edebiliyor. Gruba, herkesin dilinin dönebileceği ve anlaşılır bir isim koymak çok önemli. Bu nedenle Arifa'yı seçtik.

Şenol Filiz ile birlikte çalışma projesi nasıl gelişti?

MP – Şenol Bey'in çalışmalarını uzun zamandan beri takip ediyoruz. Şenol Bey'in verdiği konserlere gidiyordum. Sonra, çıkardığı "Yansımlar" albümünden dolayı kendisine büyük bir hayranlığım vardı. İzmir Avrupa Jazz Festivali, Hollanda çıkışlı bir grup olarak bize Şenol Filiz ile birlikte çalışma imkanı sağladı. Grup olarak hep beraber Şenol Bey'e baş vurduk ve rüyamız gerçekleşti.
ŞF– Daha önce Arifa grubunun çalışmalarını biliyordum ama onlardan gelen davetten sonra yaptıkları müzikle daha ayrıntılı olarak ilgilenmeye başladım. Bu müziğin içinde ne kadar ve ne şekilde yer alabileceğimi düşünmeye başladım.

Sizin ve Arifa'nın yaptığınız müziklerin melodisi çok güzel. Doğudan, Balkanlardan ve özellikle Anadolu'dan besleniyorsunuz. Size göre, ortaya nasıl bir müzik anlayışı çıkıyor?

ŞF – Ona daha ziyade makam müziği diyelim. Aslında geleneğin içindeki renkle beslenen ve var olan tadı ilk önce icra edenin daha sonra dinleyenin hissetmesini sağlayan bir bütünün peşindeyiz. Bizi birleştiren temeldeki makam dokusu oldu.
MP - Bu Şenol Bey'in ustalığı ve yılların vermiş olduğu deneyim sayesinde gerçekleşti. Şenol Bey çok köklü bir klasik müzik geleneğinden geliyor. Bir udi olarak kendisiyle yan yana oturmaktan çok büyük bir keyif alıyorum.

Yaptığınız müzikte, Balkan müziği, Anadolu müziği, Mezopotamya kültürü ve Hint müziği var. Bütün bu kültürler makam anlayışı ile nasıl bir araya geldi?

MP– Arifa grubu olarak, bulunan herkesin geldiği yörelerden ve çaldığı enstrümanlardan dolayı farklı deneyimleri ve alt yapıları var. Etnik kimliğimizi sonradan edindiğimiz tecrübeleri birbirimizle olabildiğince daha küçük parçalara ayırarak kaynaştırmaya çalışıyoruz. Sadece enstrümanları kaynaştırmak yetmiyor. Müzikal gelenekleri ve etnik kimliğimizi bozmadan, ödün vermeden oturup müzik yapmaya çalışıyoruz.

Bu yapıyı çağdaş müzikle nasıl buluşturuyorsunuz?

MP – Mesela klarinet çalan arkadaşımız, enstrümanı kontrbas klarinet gibi çalıyor. Elektronik aletler sayesinde ben de yeri geldiğinde udu kontrbas gibi çalıyorum veya akorlarla birlikte gitar gibi çalıyorum. Araya ritim de giriyor. Bizim kullandığımız ritim aletleri def, İran defi, kanjira, ziller, Anadolu coğrafyasının bildiği defler ve zillerdir.

Neyi dinlerken tasavvuf müziğini anımsıyoruz. Size göre, bu algılama nereden kaynaklanıyor olabilir?

ŞF - Neyin o düşüncelerle özdeşleşmesinden kaynaklanan bir durum. Bu Anadolu psikolojisi. Başka ülkelerde ney üflendiğinde farklı şeyler düşünülüyor. Bizde özellikle Mevlana'dan sonra "neye" farklı bir elbise giydirilmiş. Ney, insanın kendi iç dünyasına farklı pencerelerden bakarak, kendisini seyretmesi açısından yardımcı olur.

Ortak paydada, "jazz müziği" Arifa ile Şenol Filiz'i nasıl birleştiriyor?

MP – Arifa'daki herkes jazz müzisyeni değil ama jazz'a yakın müzisyenleriz. Grubumuzda saksofon çalan Alex Simu çok iyi bir jazz müzisyeni ama biz değiliz ama jazz'a kendimizi yakın hissediyoruz. Hepimiz okuyan, Mesneviyi şöyle bir yoklamış olan, hümanist duruşu olan bir grubuz. Şenol Bey ile sohbet etmekten büyük kıvanç duyuyoruz ve bu konuda hiç zorluk çekmedik.

Sizin daha önce jazz müziği üzerine çalışmalarınız olmuştu. Değil mi?

ŞF– Önder Focan ile birlikte "Swing a la Turk" albümünü yayınladığımızda 2007 yılıydı. Daha

sonra, 2010'da, 17. İzmir Avrupa Jazz Festivalinin açılış konserinde, İtalyan bir topluluk olan Luigi Campoccia ve Önder Focan ile birlikte çaldık. Festivalde birlikte çalmadan önce, aynı Mehmet kardeşimin yaptığı gibi konserde çalacakları parçaları önceden alt yapılarıyla birlikte göndermişlerdi. Ben de üstüne çalıp onlara geri gönderdim. Çalımlar temiz de olmuş. Sonra onlar da üstlerine çalmışlar ve albüm olarak festival gününe yetiştirdiler. Festivalde hem albümümüzü çalmış olduk hem de albümü paylaşmış olduk. Daha sonra yaz aylarında onlarla birlikte İtalya'da Siena Jazz Festivaline ve o bölgedeki diğer jazz festivallerine katılma imkanı buldum.

Müziğinize jazz tonlarını katmak nereden aklınıza geldi?

ŞF – Jazz'ı sevmek ve anlamak için ilk önce iyi bir dinleyici olmak gerekiyor. Makam müziğinin içinde çok özel bir yapı vardır. Onun adına taksim deriz. Taksim, jazz'ın içindeki emprovizasyonun biraz daha akorla yürüyen hali. Sonuçta, jazz'ın aynı rahatlığı ve aynı özgürlüğü kendi içindeki sesi, kendine ait namelerle sunma imkanı veren bir yapısı var. Bu çok yakalayıcı bir unsur. Yaptığınız müziğin üzerine bunu inşa edince çok güzel bir sonuç elde ediyorsunuz.
MP – Ben bağlama ile başladım müziğe. 17 yaşında udu keşfettim ve yola ud ile devam ettim. Ben Urfa'da doğup, büyüdüm. Oraya ait Arap ve Fars kültüründen oluşan karma bir müzik kültürüm oluşmuştu. Anadolu ezgileri, Alevi deyişleri, semahlardan beslendim. Daha sonra Jackie McLean'in yaptığı müzik, jazz müziği ile ilgilenmemi sağladı. Bizim müziğimize ve müzik geleneğimize yakın müzikler yapan Avishai Cohen, Anouar Brahem (Enver İbrahim) gibi müzisyenleri keşfedince, "tamam dedim ben bundan sonra ne yapmak istediğimi biliyorum".

Sizi besleyen jazz müzisyenleri kimler?

ŞF – Bu konuda o kadar yoğun bir süreç var ki, şimdi isimleri saymaya başlarsak birini diğerinden ayırt ediyormuş gibi olacak. Ben klasik tavrın hayranıyım. İlk akla gelenler arasında, Dave Holand dinlemek beni çok mutlu eder. Özellikle kuzey jazz'ında Jan Garberek ile bir şeyleri paylaşıyor olmak mutluluk verici. Neticede amacımız kendimizi besleyen damarlarla müzikal olarak yapabileceklerimizi görebilmek.
MP – Avishai Cohen, Tunus'lu udi Dhafer Youssef (Cafer Yusuf) ve Aziza Mustafa Zadeh'i çok seviyorum. Başından beri Tunus'lu müzisyen, besteci ve udi Anouar Brahem (Enver İbrahim)'i çok severek dinliyorum.

Bütün bu müzikler notlara dökülüyor. Fakat konserde çalarken anlık esinlenmeler çaldığınız müziği ne kadar etkiliyor? Ve Arifa ile Şenol Filiz kendi müziklerini yaparken ortak çizgide nasıl tekrar buluşuyorlar.
ŞF - Çaldığınız müzikte size üzerinde hareket edeceğiniz bir ana ton verilir. Ana tonun gerekli gördüğü kurallara uymak zorundasınız. Sadece sizi bağlayan ana noktası odur. Onun dışında istediğiniz her türlü müzikal ve etnik zenginlikle o ortam içinde yer alabilirsiniz. Ortak noktada buluşmaya gelince, bu zamanın getirdiği bir tecrübedir. Sözle anlatılabilecek bir şey değildir.
MP- Yaptığımız müzik yarı bestelenmiş ve yarı doğaçlamadan oluşan bir yapı. Ortak çalma konusunda Şenol Bey'e katılıyorum.

Her ikinizin müziğini dinlediğimizde bir arınma hissediyoruz. Bu "ruh arınmasında" içinde çaldığınız enstrümanların, mesela neyin, ne ölçüde payı var?

ŞF – Dinleyenler böyle hissedince, biz de kendimizi öyle hissediyoruz o zaman. Biz bunun için özel bir çaba sarf etmiyoruz. Biz sadece kendi içimizdeki rengi dışarı atıyoruz. Yapılan müzik, neyle arınma çizgisinde değil. Yanımızda uduyla, kanunuyla, perküsyonuyla, saksofonuyla bambaşka bir dünya var. Onları dinleyince de bu duygu uyanıyorsa, bu sadece enstrümanların ortaya koyduğu bir şey değil. İnsanların enstrümanlar üzerinde ortaya koydukları halin çıkardığı bir durum. Biz o hali yaşayabiliyorsak ne mutlu. O halin yaşanmasına vesile oluyorsak daha da güzel bir şey.
MP – Bu müziğimizde hiçbir şeyi kanıtlama derdimiz yok. Sadece olduğumuz gibiyiz. Bektaşilikte "olduğun gibi görün, göründüğün gibi ol" derler. Arkadaşlarım da bu görüşü paylaşıyorlar. Temiz bir ruh hali ile müziklerimizi paylaşıyoruz.

Doğup büyüdüğünüz Urfa yöresi müziğinize nasıl yansıyor?

MP – 17 yaşına kadar Urfa'da yaşadım. Müzikal olarak beni besleyen çok özel bir durum var. Urfa'da bir Alevi köyü var. Her hafta gittiğimiz cemlerde, Alevi kültürü ve Alevi müziği ile büyüdüm. Beş yaşında bağlama çalmaya başladım. Önce şehir kültürüne biraz uzak kaldım. İlk önce bizim deyişlerimizi, semahlarımızı, danslarımızı öğrendikten sonra Urfa şehir kültürü ile tanıştım. Ud, kanun ve Klasik Türk Müziği kültürü Urfa'da çok iyidir. O bölgede bizden önce yaşayan bütün milletlerin kültürlerinden etkilendim. Yaptığım her taksimde, çaldığım her notada o yörenin zenginliği müziğime yansıyor.

Aldığınız Hint müziği eğitimi sizi nasıl etkiledi?

MP – Hint müziği sesimi ve entonasyonumu geliştirmeme yardımcı oldu. Önceleri çaldığım müzik aletine daha bağlı kalarak çalıyordum. Amsterdam'da iki yıl boyunca Hint Müziği üzerine yaptığım mastır çalışması, çaldığım uda daha farklı yaklaşmamı sağladı.

Peki jazz müziğinizi nasıl değiştirdi?

MP – Ben jazz müziği konusunda daha başlangıç aşamasındayım. Jazz'ı, jazz gibi çalma sürecine yeni başladım. Blueslar, standartlarla başladık. Bakalım ilerde ne olacak?

17. İzmir Avrupa Jazz Festivali kapsamında, İtalyan grup Luigi Camboccia ile yaptığınız bir kayıttan, bir albümden bahsetmiştiniz. Başka bir jazz albümü çalışması var mı?

ŞF – Önder Focan ile yeni bir albüm daha hazırlıyoruz. Bunlar hayata yeni pencerelerden bakarak alemi seyretmek gibi bir şey. Ben jazz müzisyeni değilim ama jazz müzisyenleri ile birlikte mutlu olduğum ortamlarda buldum kendimi. Bu da beni çok hoşnut kıldı.

Jazz'ın yanı sıra çok sıra dışı çalışmalara da imza atıyorsunuz. Siz, Topkapı Sarayı müzesi arşivlerinde bulunan 1500- 1570 yılları arasındaki döneme ait müzikal eserleri içine alan konserler verdiniz ve "Topkapı'nın İhtişamı" isimli bir de albüm de çıkardınız. Öyle değil mi?

ŞF – Devşirme olarak Osmanlı'ya gelen bir Romen Prensi Dimitri Kandemir'in o döneme kadar kulaktan kulağa meşk edilmiş eserlerin, nota sistemiyle kayda geçirmesiyle oluşan bir defter o. O defter çok da saklı bir eser değil. Biz, Fikret Karakaya'nın projesine destek verdik. O dönem benim de içinde bulunduğum "Bezmara Topluluğu" bu eserlerden oluşan konserler verdi. Projeyi hayata geçirme aşamasında, tarihi defterdeki eserler elimize çevrilmiş olarak geldi. Sadece makamların o dönemdeki icraları konusunda çok kafa patlatmak durumunda kaldık. Mesela, o dönemdeki müzik aletleri minyatürlerden yararlanılarak yeniden yapıldı. Bu çalışma, bize çok farklı bir müzikal zenginlik kazandırdı.

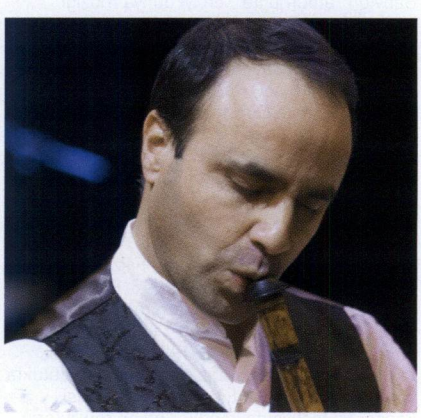

Bu arada, Muhsin Ertuğrul Tiyatro Müziği ödülü almışsınız. Bir tiyatro eserine müzik bestelemek nasıl aklınıza geldi?

ŞF – Tiyatro Kedi'nin sahneye koyduğu Çalıkuşu oyununun müziğidir o. Oyunun müziğini Birol Yayla besteledi. Ben daha ziyade eserin düzenlemesi ve icrası konusunda olayın içine dahil oldum. Ama ödül "Yansımalar" adına verildiği için benim adım da ödülün içine yazıldı. Hakan Altıner ve ortak arkadaşlarımız sayesinde bir araya geldiğimiz çok emek verilerek yapılan güzel bir çalışmaydı.

Arifa ve Şenol Filiz'in bir araya geldiği ilk ortak çalışma bu sanırım. Gelecekte yeni ortak çalışmalar olacak mı?
ŞF – Ben burada misafirim şu anda. Benim müzikal rengimi onlar da ilk kez duydular. Buradaki bütün müzikal oluşum kendilerine ait. Ben bugün burada, bu sahnede olmaktan çok mutluyum. İlerde bir şey olacaksa olur ama bugün bizim için çok tatlı bir gün.
MP- Kesinlikle katılıyorum. Gelecek için inşallah diyelim. Şu anda geleceğe dair planlanmış bir şey yok ama Şenol Bey ile büyük bir onurla ve gururla çalışmak isteriz.

Bilge Himam
bilgeshim@gmail.com

Cristina Vilallonga ile tanışma...

Alaçatı Belediyesi, Bu'ra Lokal ve Kesre Otel' in işbirliğiyle düzenlenen jazz festivali, 24-25 Şubat'ta Cristina Vilallonga Quartet ile başladı. Bu yazımızda sizlere, aynı zamanda Gotan Project'in solisti olan, Cristina Vilallonga'yı tanıtmaya çalıştık.

Konserlerinde spiritüalite, duygusallık ve samimiyetin açıkça hissedildiği Cristina'nın, Gustave Battaglia, Marcelo Mercadante ve Lluis Vidal ile birlikte çalıştığı son performansı şu ana kadar Barselona, Atina ve Istanbul'da sergilendi.

Aslen Barselonalı olan Cristina, 6 senedir Boston'da yaşamakta. Daha önce, uzun yıllar Paris'te yaşadığını, Barselona'ya da gidip geldiğini aktarmakta. Cristina'nın müzikle ilişkisi çok erken yaşta, ailece evde söylenen şarkılarla birlikte başladı. 1978'den 1985'e kadar gazetecilik okuduğu süreçte, aynı zamanda, Barselona'daki Aula De Musica Moderna Jazz'da solfej ve şan dersleri aldı. 1985'den 1990'a kadar Berklee Müzik Koleji/ Boston'da şan, piyano ve beste dallarında okudu. Film müzikleri ve beste dalında mezuniyetini aldı. Roberta Davies, Luz Bermejo ve Fernando Bañó ile vokal çalışmaları yaptı. 1998'de Yuli Galpierin ile beste ve orkestrasyon çalıştı. Cristina, jazz, tango ve Latin Amerikan müzik dallarıyla uğraştı. İlk CD'sini 1980' de yaptı. 1988'de kendi bestelerini, hem canlı hem de banttan olmak üzere Boston, New England, New York ve Paris'te yorumlamaya başladı.

Müziğe başladıklarından beri Gotan Project grubuna solistlik yapan Cristina, bir şarkıcı ve bestekâr olarak sıklıkla kendini bir grup ya da projenin lideri olmak zorunluluğunda hissettiğini ve bunun kendisine diğer işleri için fazla vakit bırakmadığını söylüyor. Ancak diğer sanatçı ve gruplarla ve özellikle gençlerle işbirliği yapmayı da çok sevdiğini ilave ediyor. Müzikle ilişkisini röportajımızda yayınlıyoruz;

Ne kadar süredir müziğin, özellikle jazz müziğinin içindesiniz?

Barselona'da bir jazz okulunda okudum. Daha sonra Boston Berklee Müzik Koleji'ne gittim. Özellikle jazz standartlarındaki dilden çok etkilenmeme rağmen, kendime bir jazz müzisyeni diyemem. Jazz dilinin geçirgenliği, benim için çok büyük bir ilham kaynağı olmuştur. Tango da bence başlangıç noktası olarak muhteşem bir altyapıya sahip. Başta da dediğim gibi kendimi bir jazz sanatçısı olarak görmüyorum ama şarkı söyleyen bir bestekârım diyebilirim.

Nerede büyüdünüz?

Barselona ve biraz da Madrid'de diyebilirim. Tatillerde Balaer Adaları'na ve Barselona yakınlarındaki bir kasabaya giderdik. En önemli yıllarımı Boston'da geçirdim ve sonra 90'larda yeniden Avrupa'ya döndüm.

Nerede yaşıyorsunuz? Neden orada yaşamayı seçtiniz?

Bir yandan yaşayacağım yeri seçiyorum diyebilirim ama bir yandan da hayat rüzgârı hiç fark etmeden sizi bir yerlere sürüklüyor. Mesela Paris ile bu kadar sıkı bir bağ kuracağımı hiç düşünmemiştim ya da memleketim olan Barselona ile.

Şarkı söylemeye ilginiz nasıl başladı? Bu sanata eğilmenizde bir sebep, tesadüf ya da sizi etkileyen özel bir kişilik var mı? Kariyeriniz nasıl başladı? Eğitim hayatınızdan biraz bahseder misiniz?

Diyebilirim ki, ailede popüler müzikle şarkı söyleyerek başlamış olmam benim şansım. Popüler müzik bütünüyle bir tecrübe, müziğin aslına giden bir yol. Evde ailece hep şarkı söylerdik. Farklı müzikler... Özellikle Latin Amerikan ve biraz da tango tarzındaki şarkılar. Amerikan standartlarında müzikler ve Fransız Şansonları da dinlediğimiz müzikler arasındaydı. Ergenlik çağımın sonlarına doğru, biraz pop-rock tarzına sıçradığım da oldu.

Ailenizde sizden başka müzikle ilgilenen var mı?

Evet. Erkek kardeşim de profesyonel bir müzisyendir.

Genelde herhangi bir olaydan ya da durumdan mı etkilenirsiniz yoksa duygularınız mı sizi yaratıcı müziğe taşır?

Bazen fikirler, bazen de çözmek zorunda kaldığım çatışmalar ilham kaynağım olabiliyor.

Müzik sizin hayatınıza şüphesiz enerji katıyor. Yaşam size müzik enerjisi veriyor mu? Felsefi olarak bu iki kavramı nasıl bütünleştiriyorsunuz? Demek istediğim, müzik ve yaşamın kendisini iç içe görüyor musunuz?

Yaşamı asla müziksiz düşünemem.

Müzik her güne mutlu uyanmanızı sağlıyor, öyle değil mi?

Müziksiz, hayatım tamamen bir hata olurdu. Müzik benim için temel gıda. Her zaman diğer müzisyen arkadaşlarımla fikir alışverişi yapmak, onları dinlemek, fikirlerimiz üzerinde çalışmak ve müziği her şekilde hissetmek daha önemli benim için. Aksi halde günlük yaşamın getirdiği her şey kafanızı ve ilginizi darmadağın edebilir.

Günlük yaşamınızda müzikten başka ilgileriniz var mı? Mesela doğa ile aranız nasıldır? Tüm zamanınız müzikle mi dolu?

Evet, gerçekten müzik çoğu zamanımı alıyor ama okumayı çok seviyorum. Arkadaşlarımla fikir alışverişi yapmak, doğaya ve meyve ağaçlarına yakın olmak da beni çok mutlu ediyor.

Enstrüman çalıyor musunuz?

Biraz piyano ve çok az akordeon çalarım. Önceleri büyükanne ve büyükbabamın evinde bir çocuğun oyuncağı ile oynaması gibi piyano ile tanıştım. İlk defa aldığım ders, Aula De Musica Moderna i Jazz/ Barselona'da oldu. Sonra, Boston Berklee Müzik Koleji'nde sesime eşlik etmesi için piyano dersleri aldım. Çok sonra, Paris'e yaşamaya gittiğimde, yanımda bir akordeon da vardı. Bu enstrümanı seviyorum çünkü hem onu kucaklayabiliyorsunuz aynı zamanda havayla çalışan bir çalgı aleti. Ama kesintili olarak çalıyorum. Son zamanlarda elbette temel enstrüman olarak sesime ve bestelerime yoğunlaştım.

Her tip müziği sever misiniz? Mesela oryantalizmden hoşlanıyor musunuz?

Bazı Avrupalı klasik bestekârların bestelerinde yer verdiği etkileri beğeniyorum, evet. Genelde oryantalizm hakkında çok bilgim yok. Ama gerçekten bilmek isterdim. Lütfen siz bana dinlemem için bazı fikirler verin!

Yaptığınız müziğin ana teması genelde neler olur? Bunu sormak biraz zor ama genel olarak benimsediğiniz bir konu var mı?

Yaptığım müziğin içinde genelde yaşamdan ve günden güne yaşadığım tecrübelerimden, yaşamın içindeki metaforlardan bahsederim.

Sahne almayı sevdiğiniz özel bir mekân var mı? Periyodik olarak yer aldığınız bir program veya sahne var mı?

Paris'teki Olimpia Sahnesi taşıdığı tarihi izlerle, benim için her zaman şarkı söylemek için çok özel bir yer olmuştur. Periyodik olarak program yapma konusuna gelince, bu gerçekten çok değişiyor. Ben Paris, Barselona ve Atina'daki belli kulüpleri ve mekânları seviyorum. Ama her gün sahnede olma adrenalinine ihtiyacı olan bir sanatçı değilim. Açıkçası, kendime ait yazma ve beste yapma dönemlerim oluyor.

Müzik hayatınızda sizi çok etkileyen kişiler oldu mu? Bu hayat yolunuzda, ayrıca sizde iz bırakan insanlar var mı?

Birçok insandan etkilendim. Miles Davis'den Paco de Lucia'ya kadar birçok jazz sanatçısı. Özellikle Shirley Horn, söz yazarı olarak Joni Mitchell ve Ricky Lee Jones'dan çok etkilenmişimdir. Bu kişiler benim için büyük ilham kaynağı olmuştur ama tabi ki Roberto Goyenceche, Horacio Salgán, Mercedes Sosa, A.Yupanki gibi Latin Amerikan müzisyenler de benim etkilendiğim sanatçılar arasında yer alıyor. Son zamanlarda folklorik müzik karışımları, tango ve jazz ile flörtleşen diğer köklü müzikler, anadilim olan İspanyolca ve jazz ezgileriyle uçuşan şarkılar da ilgilerim arasına girdi. Ama bu noktada, jazz kelimesi, tango veya benzeri bir etiketleme kelimesi gibi boş kalıyor. Çünkü jazz'ın özelliği, içini çok muazzam bir renk paleti ile doldurabilmenizdir.
Benim "Around Tango" adlı iki kaydımda emeği geçen çok önemli bir insan var; Diego Schissi. Piyanist, aranjör ve benim şarkılarıma yeni bir boyut ve ışık veren, muazzam bir müzisyen. Buenos Aires'de yaşamaya başladığından beri bir araya gelmek pek kolay olmuyor ama onunla birlikte Türkiye'de bir performans sergilemeyi gerçekten çok isterdim.

Daha önce Türkiye'de bulundunuz mu? Anılarınızı detaylandırabilir misiniz? Türkiye'deki jazz performanslarını ve jazz sanatçılarını nasıl buluyorsunuz? Onlardan birini izleme şansınız oldu mu? Ya da dinlemekten hoşlandığınız özel bir isim var mı?

Üç kez İstanbul'da bulundum. En son, İş Sanat'ta sahne aldım. Daha yakın zamanda, 2. Alaçatı Jazz Festivali'nde performans sergiledim. Çok güzel karşılandık. Gerçekten çok güzel bir yer. Bunun gibi, insanların birbiriyle karşılıklı fikir değiş tokuşu yapabileceği, müziğin etrafında toplanabileceği yeni festivaller düzenlemek bence çok güzel bir fikir. Bir yere artistik ve sosyal olarak bu şekilde katkıda bulunmak gerçekten çok verimli bir iş olur. Bu yüzden bu festival gibi müziğin paylaşımının, ambiyansının ve gelişiminin ön planda tutulduğu festivalleri destekliyorum. Gerçeği söylemek gerekirse Türkiye'deki jazz sanatçıları hakkında çok az şey biliyorum. Onlar hakkında daha çok şey bilmek isterdim. Seneler önce Boston'da tanıştığım müthiş bir piyanist ve bestekârı hatırlıyorum; Aydın Esen. Gerçekten muhteşemdi ve sanırım şu anda uluslararası olarak biliniyor, takdir ediliyor ve alkış topluyor.

Sizi Türkiye'de sık sık görmek çok güzel olur.

Tabi ki bunu ben de çok isterim ve umarım benim Türkiye ile olan ilişkilerim gün geçtikçe daha büyür.

Bir profesyonel olarak jazz'ın dünya çapındaki gelişimi ile ilgili neler düşünüyorsunuz? Sizce gerekli ilgi gösteriliyor mu? Yeterince değerlendirilmiş bir sanat dalı olduğunu düşünüyor musunuz?

Diğer tüm sanat ve müzik dallarında olduğu gibi bu müziğin alıcısının olması için de aktif bir tutum sergilemek gerekiyor. Ama bence zengin dillerin mutlaka geri dönüşü olur, yani jazz gibi zengin bir müziğe verilen emeğin mutlaka geri dönüşü olacaktır. Belki de ben çok iyimserim!

Ve son olarak, sizin jazz'ı dünya çapında daha popüler hale getirme ve geliştirmeyle ilgili fikirlerinizi veya tavsiyelerinizi öğrenebilir miyiz?

Tavsiye vermeyi sevmiyorum. Samimiyet ve dürüstlükten geçen her duygu, bence sanatçıyı otantik bir yere götürür. Benim sevdiğim ve tercih ettiğim de bu. Ben sadece; "orijinal olmaya çalışmamak" gerektiğini düşünüyorum.

Ben de öyle düşünüyorum, zaten insanın en doğal hali, bence en orijinal halidir. Bu güzel sohbeti yapmayı kabul ettiğiniz size çok teşekkür ediyorum...

Cristina Vilallonga'nın eşlik ettiği gruplardan bazıları; "Napoli", Bruno Oro (2008); "Vistas al mar", Marina Rossell (2006); "Makaroff" (2002), "Ga Gabunga", Yannis Arzimanoglou (1999); "Necessary lies", Superelvis (1994). Gotan Project ile; "Napoli", Bruno Oro (2008); "Vistas al mar", Marina Rossell (2006); "Makaroff" (2002), "Ga Gabunga", Yannis Arzimanoglou (1999); "Necessary lies", Superelvis (1994).

Bestelerinden bazıları;
-*Trio de viento*, conversation (2011)
-*Mosaicos para ensemble* (2010)
-*Faust i Maria*, String Quartet and two voices (2009)
-*El jardín de al lado* (Der Garten von Nebenan), Opera (2005), olarak sıralanabilir ancak daha pek çok bestesi bulunmaktadır.

Cristina Vilallonga ile ilgili daha fazla bilgiye ulaşmak ve performanslarını izlemek için www.cristinavilallonga.com web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Serdar Sırtanadolu
serdar1@mac.com

Bir Jazz Dünyası Vatandaşı, "Berliner" Bir Türk: Defne Şahin

Defne Şahin'le buluşmak, her ikimiz de dünyanın başka yerlerinde olmamıza rağmen, pek de zor olmadı. Ortak müzisyen dostlarımızın vesilesiyle tanışmamızı takiben, karşılıklı mesajlaşmalarla, hiçbir aksaklık olmadan buluşmamızı planladık. Önemli bir detaydır ki, sanatçının yoğun seyahat trafiğinin arasında (İstanbul-Berlin-New York-Philadelphia) muntazam bir şekilde, herşeyi zamanlı organize edebilmesi, günümüz müzisyenlerinde aranılan bir nitelik olan "mesleki ve sosyal disiplin"inin ne kadar mühim olduğunu bir kez daha kanıtladı. Geçmişi 16. yüzyıla uzanan, ABD'nın Philadelphia şehrinde, baharı andıran bir Mart günü sanatçıyla sohbet edebilme fırsatını yakaladık.

Aslında ben New York'ta buluşabileceğimizi tahmin ediyordum, ancak burası daha kolay oldu her ikimiz için de sanırım...

Kesinlikle. New York çok yoğun geçti. Philadelphia ziyaretim tamamen şahsi bir sebepten. 10 sene evvel lise yıllarımın başlangıcında Berlin'den buraya 1 seneliğine "exchange" öğrenci olarak gelmiştim. Gerçek Amerikan jazz müziğini yerinde yaşadığım zamanlardı. O günleri biraz da olsa tekrar yaşamak, eski dostlarla tekrar görüşmek çok keyifli oldu benim için. Buradan Berlin'e geri dönüyorum. Mart ve Nisan konserlerimden sonra Mayıs'ta tekrar İstanbul'dayım.

Berlin doğumlusun ve büyüdüğün, yaşadığın şehirdi uzun seneler. Nasıl başladı müzik hayatın?

Çok küçük yaşlarda sanatın değişik dallarının ortasında buldum kendimi. 5 yaşımda da piyano derslerine başladım. Bale eğitimi aldım yine o yaşlarda, 5-6 sene kadar. Tiyatro ve korolarda sahne aldım. Berlin mükemmel bir yerdi hepsini bir arada yapabilmek için. Ailem de her zaman en öndeydi, hep beni teşvik eden, zorlama olmadan yolumu çizmeme rehberlik eden.

Jazz'la ilk tanışman da orada mıydı?

Evet. 12 yaşındaydım. Bir gitarist/şarkıcı vokal hocam vardı. Beni popüler müzikle tanıştırdı. Jazz standartları, rythm & blues, pop... Bunun yanında, piyano çalmaya devam ediyordum. Ayrıca bugüne kadar da biraz gitar, perküsyon... Davulla da aşinalığım vardır, herkesi şaşırtacak şekilde! (gülüyor) Profesyonel olarak şarkı söyleyemeye karar vermem çok enteresan bir şekilde Lauryn Hill'i sahnede seyrettikten sonra oldu - dönüm noktası diyebilirim. O güçlü ve özgün sesi kendi stilimi, sesimi keşfetmeme yol açtı. Lauryn'in "Killing me softly" yorumu beni derinden etkilemişti.

Fugees'in Lauryn Hill'le parladığı yıllar. 90'ların ortaları...

Seyrettiğim ilk canlı konser Fugees! (heyecanlanıyor) "The Score" turnesinin Berlin konseriydi. Hala çok etkilendiğim ve örnek aldığım bir stil Lauryn Hill. Sanatıma geniş bir açıdan ve cesur bakmamı sağlamıştır her zaman.

Konservatuarda öğrenim gördüğünü tahmin ediyorum...

Doğru. Berlin'deki UdK Jazz Institute mezunuyum. Ondan önce de, hem Almanya hem de Amerika'daki lise yıllarımda Big Band'lerle sahneye çıktım. İyi hocalarım

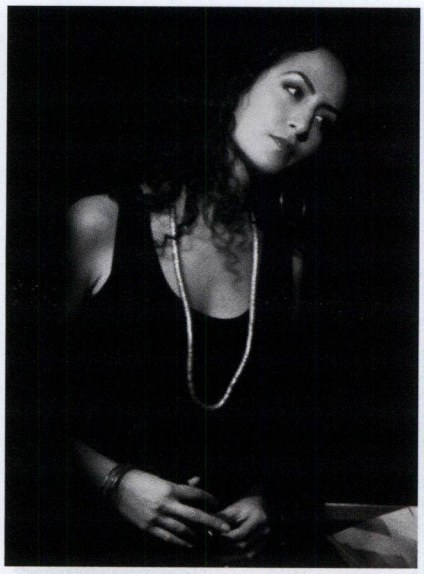

vardı öğrenim gördüğüm her yerde: Judy Niemack, David Friedman, Kurt Rosenwinkel, John Hollenbeck, Carme Canela... Ayrıca Theo Bleckmann, Guillermo Klein ve Jay Clayton'la da çeşitli çalıştaylara katıldım.

Hangi müzisyenlerle çalışıyorsun şu sıralarda? Tanıyabileceğimiz isimler?

Pek çok isim var. Bir defa Guillermo Klein'la sahne aldım. Mesela, Jim Black Trio'nun "Somatic" albümünde çalan Avusturyalı piyanist Elias Stemeseder 6 aydır grubumda. İsviçreli bascı Simon Quinn de, ki Berlin'deki okul yıllarımdan tanırım. Ayrıca uzun süre New York'ta vakit geçirmiş Alman davulcu Martin Krümmling de grubumda. Martin "The Vision Behind" adında çok iyi bir albüm çıkardı, içinde Can Olgun'un da çaldığı. Martin ve Can'la dostluğum konservatuara başladığım yıllardan. Haziran sonunda Can da bize katılıyor, Goethe Institut destekli, İstanbul, Ege ve Akdeniz sahillerini kapsayan mütevazı turnemizde.

En son çalışman, Nazım Hikmet şiirlerinin jazz kompozisyonlarına uyarlanmış hali "Yaşamak", Türk dinleyicileri tarafından tanınmanı sağladı ve çok beğenildi. Bu albümünün bizden önce Avrupa'da bir hayli ses getirdiğini duydum.

Evet. Almanya'nın yakından takip edilen "Jazz Thing" dergisinin "Yaşamak"ın tanınmasında ve beğenilmesinde payı çok büyük. Senede 5 sayı yayımlıyorlar ve her sayıda ek olarak abonelerine "Jazz Thing Next Generation" adlı seri altında özellikle seçtikleri bir CD yolluyorlar. 2011 Sonbahar sayılarında "Yaşamak" yaklaşık 1000 kişilik bir abone listesine yollandı. CD'nin bu serideki ilk çağdaş Türkçe Jazz Vokal albümü olmasının gururunu yaşıyorum. Türkiye'de Kalan Müzik etiketiyle piyasada şu anda bu albüm.

Sırada neler var? Yeni çalışmalar?

Yeni projem var... "berlinIStanbul" adı altında. Yeni bir grup, yeni bir sound olacak. Doğu ve batının harmanı var, ancak klasikleşmiş sentez dışında, tamamen özgün bir yapı. Sürekli besteler yazıyorum. Aklıma gelen fikirleri telefonuma kaydetme gibi bir alışkanlığım bile var. Çevremdeki herşey bana esin kaynağı olabiliyor. Aramıyorum aslında, fikirler bir anda oluşuyor, kendiliğinden. Çok seyahat etmenin, değişik kültürlerle zaman geçirmemin meyvelerini alıyorum sanki.

İspanya ve Brezilya'da yaşadın bir süre. Etnik müziklerin her dönemde dünya dinleyicisini yakaladığı kültürler...

Tamamen öyle. Hepsini yerinde yaşamanın verdiği birikimler sayesinde şekilleniyor sanatım. İster istemez bir stil oluşabiliyor ancak, bu stile bir etiket koyamıyorum. Organik olarak özgür ve şeffaf işler çıkıyor ortaya. Etrafımı da kafaları açık müzisyenlerle donatıyorum hep sanki. Sınırları olmayan, belli bir tarz gözetmeksizin, değişime açık müzikalitelerini ifade edebilen yetenekler.

Kimleri takip ediyorsun son zamanlarda? Seni etkileyen, şekillenmende katkısı olan müzisyenler?

O kadar çok var ki... Ama aklıma ilk gelenler; Cassandra Wilson, Shirley Horn, Ellis Regina, Aaron Parks, Antonio Carlos Jobim, Avishai Cohen, Esperanza Spalding, Thelonious Monk, Billie Holiday, Carme Canela, Estrella Morente... Gretchen Parlato'nun da yeri ayrıdır bende. Geçen hafta Parlato'yu Lionel Loueke'yle izledim Carnegie Hall'da. Mükemmeldiler. Ayrıca, Sezen Aksu'yu da her zaman yakından takip ediyorum. Güçlü sesini ve özgün yorumunu çok beğeniyorum.

Bir zamandır İstanbul'da vakit geçiriyorsun. Ne düşünüyorsun Türk jazz'ı hakkında?

Pek çok ülkenin çok ilerisinde. Son 20 sene içinde ciddi bir ilerleme olmuş anladığım kadarıyla. Özellikle kaliteli müzisyenlerin çokluğu beni hayran bırakıyor. Genç yaşlarında dünya sahnesinde yer alabilecek pek çok müzisyen var. Yüksek müzik bilgisine sahip hocalarımız, yetenekli öğrenciler, teşvik eden aileler... Ayrıca ne zaman gazeteyi açsam yeni bir konser, festival, takip etmesi güçleşiyor. Özellikle İstanbul, dünyanın sayılı "müzik şehirleri" arasında, kesinlikle. Modern sanatlarda Türkiye hızla ilerliyor, her geçen gün. Jazz Dergisi'ni çok yakından takip ediyorum mesela. Down Beat, JazzTimes kalitesindesiniz.

Sanırım Türk dinleyicisi seni izlemeyi bekliyor artık. Şubat sonunda Nardis'teki keyifli konsere yetişemeyenler olduğunu da biliyorum. İstanbul'da yakın zamanda sahne alacak misin?

Nardis gecesi çok iyiydi. Mükemmel bir Türk müzisyen grubuyla sahne aldım. Uraz Kıvaner (piyano), Ozan Musluoğlu (bas) ve Ediz Hafizoğlu (davul) bana eşlik ettiler. Harika bir ortamdı Nardis, çok nitelikli bir dinleyici kitlesi geliyor oraya. Evet, Mart sonu ve Nisan ayı içinde Almanya konserlerim var. Hemen ardından, 8 Mayıs Salı gecesi Almanya grubumla Babylon'dayız. Yetişebilirsin belki?

Büyük ihtimalle o tarihlerde İstanbul'da olurum.

Bizi hiç canlı seyretmedin. Babylon'a bekliyoruz seni.

Defne Şahin - Bahar 2012 Konserleri

17 Mart 2012 Jazzkeller Ulm - Almanya
18 Mart 2012 Jazzfestival Burghausen - Almanya
02 Nisan 2012 b-flat Berlin - Almanya
12 Nisan 2012 a-trane Berlin - Almanya
14 Nisan 2012 Bürgerhaus Kalk Köln - Almanya
27 Nisan 2012 Villa Leon Nürnberg - Almanya
28 Nisan 2012 Fabriketage Berlin - Almanya
08 Mayıs 2012 Babylon Istanbul - Türkiye

Defne Şahin - Yaz 2012 Türkiye Konserleri (Goethe Institut desteğiyle)

25 Haziran 2012 Nardis Galata -Istanbul
26 Haziran 2012 Hangover Alsancak - Izmir
28Haziran2012 Zemda Gümüşlük - Bodrum
29 Haziran 2012 Kaş Jazz Festival (Echo Bar) Kaş - Antalya
01 Temmuz 2012 Jazz Brunch/Goethe Institut Beyoğlu - İstanbul

Beliz Hazan
beliz.hazan@gmail.com

İzmirli yeni nesil bascılarımızdan Halil Çağlar Serin...

Genç yaşına rağmen müzik otoritelerince kabul gören güzel başarılara imza attı. 13 yaşında bas gitara başladı. 2009 yılında Işılay Saygın Güzel Sanatlar Lisesi'nden mezun oldu. Kazandığı pek çok bursla eğitimine devam ediyor.

Kazandığın burslara geçmeden önce bas gitara nasıl başladığını anlatabilir misin? Güzel Sanatlar Lisesi'ne girmeye nasıl karar verdin?

İstersen sanata olan ilgimin başladığı yerden anlatmaya başlayayım. Ben 1991 yılında Akhisar-Manisa'da doğdum. Henüz ilkokuldayken kendi kendime senaryolar, tiyatro oyunları yazıp besteler yapardım. Yine o yıllarda kısa bir süre bağlama kursuna gittim.Ya aradığım şey o değildi, ya da doğru zaman değildi. 2002 yılında şu anda Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi Müzik Bölümü'nde araştırma görevlisi olan ablam Çağla, Işılay Saygın Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi'ni kazandı. 11 yaşındayken ablamın okulu ve babamın işleri sebebiyle ailecek İzmir'e yerleştik. O sırada 6. sınıfa yeni başlamıştım. Ablamın müziğe olan ilgisi beni de etkiledi. Önce klasik gitar aldım, birkaç ay çaldıktan sonra bas gitar çalmaya başladım. Sekizinci sınıfa geçtiğimde ben de Işılay Saygın Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi'ne hazırlandım. 2005 yılında okulu kazandım ve klasik gitar bölümünde eğitim görmeye başladım. Okulda Yusuf Ziya Çelikel ile müziğe giriş, müzik tarihi, armoni ve işitme çalıştım. Son sınıfta yeni çalmaya başladığım kontrabas ile okul orkestrasında yer aldım. Işılay Saygın AGSL sayesinde Klasik Batı Müziğini tanıma ve temel müzik bilgilerini öğrenme fırsatım oldu.

Kazandığın bursların listesinin ilk sırasını Siena'da IKSEV'den 15 günlük eğitim bursu alıyor. Bu bursa başvurmanda seni en çok cesaretlendiren kim oldu? Bu burs sana Ferenc Nemeth, Scott Colley, Anthonio Sanchez, Drew Gress, Ben Alisson, Eddie Henderson, Miguel Zenin ve Dalla Porta ile çalışma fırsatı da verdi. Bu fırsatı iyi değerlendirip kendini geliştirip, okulunla da Almanya'ya gidip konserler vererek deneyimlerine bir yenisini daha ekledin ve aslında bir nevi finali 9 Eylül Müzikoloji bölümüne birincilikle girerek yaptın. Eğitim yaşamın sürerken profesyonel çalışma seni nasıl etkiliyor? İçinde bulunduğun akademik ve profesyonel yaşam şartlarının farklılıklarını bizimle paylaşır mısın?

Önce okuduğum lisenin okul korosu ile Münih-Almanya'ya gittim. Orada misafir olarak gittiğimiz okulun öğrencileri bakır üflemeli ve vurmalı enstrümanlar çalıyorlardı. Onlardan kurulmuş bir Big Band ve Işılay Saygın Okul Korosundan oluşan bir ekipte bas gitar ve kontrabas çaldım. Benim için önemli bir tecrübeydi. Daha sonra lise son sınıfta okurken İKSEV'de katıldığım bir workshop'tan Siena-İtalya'da 15 günlük bir eğitim bursu kazandım. İKSEV'deki workshop'a katılmaya beni Buğra Balcı teşvik etti. Buğra bana klasik müzik, jazz, bas gitar, kontrabas konusunda çok şey öğretti ve çok önemli fikirler verdi. Kendisi çok beğendiğim bir müzisyen ve benim de öğretmenim. Ona her şey için müteşekkirim. 2009 yazında davulcu arkadaşım Olgun Açar'la Siena'ya gittik. Gittiğim yaz, orada çok iyi müzisyenlerle çalma ve çalışma fırsatım oldu. Özellikle Ferenc Nemeth, Anthonio Sanchez, Paolino Dalla Porta, Scott Colley, Pietro Condorelli'den çok şey öğrendim. Siena'daki workshop, bana swing, doğaçlama, armoni, ensemble konularında çok önemli bir tecrübe oldu.
Profesyonel müzisyen olmak, icra ettiğin müzikten para kazanmak anlamına geliyorsa eğer lise ikinci sınıfta profesyonel müzik hayatım başladı. Okuduğum liseye yakın bir yerde cuma ve cumartesi akşamları çalıyordum. Sonra yavaş yavaş İzmir'e gelip giden ve İzmir'de yaşayan şarkıcılarla çalmaya başladım. 2009 yılında 9 Eylül Üniversitesi Müzik Bilimleri Bölümüne girdim. Okuldaki lisans eğitimim hala devam ediyor. Akademik yaşamım kolay değil. Çok ödev yapıyorum. Piyano eğitimi alıyorum, bazı derslerde prezantasyonlar yapıyorum, vize ve finallere hazırlanıyorum. Okuduğum okulda jazz üzerine eğitim almıyorum ama okulun akademik anlamda ileride bana faydası olacağından eminim. Mesela mezun olduğumda müzik diplomam olduğu için yurtiçi ve yurtdışındaki okullarda müzik eğitimi verebileceğim veya jazz üzerine yüksek lisans-doktora yapabileceğim. Akademik yaşantım devam ederken bir yandan alanımla ilgilenmek benim yaşantımı daha da yoğunlaştırıyor. Bir yandan okuldaki derslere, bir yandan müzik işlerine yetişmek aynı zamanda da sosyal hayatı sürdürebilmek gerçekten zor. Ama herkes bir şeyler alabilmek için öncelikle bir şeyler feda etmelidir diye düşünüyorum.

17 yaşındayken Kürşat And gibi bir duayenle çalışmaya başlamak aslında her İzmirli müzisyene nasip olmaz. Bize biraz deneyimlerinden bahseder misin?

Yine lise son sınıfta okurken Kürşat And ile bir süre kontrabas çalıştım. Dinlediğim ve çalıştığım en iyi basçılardan ve hocalardan biri. İnanılmaz bir basçı! Öğretmenim olduğu için mi bilmiyorum ama Türkiye'de swing çalışını en çok beğendiğim basçı Kürşat And. Aynı zamanda iyi bir eğitimci. Bana çok şey öğretti. İzmir'de gerçekten çok fazla jazz müzisyeni yok. Bu sene Emre Kartarı, Yaşar Üniversitesi'nde jazz dersleri vermek üzere buraya yerleşti. Amerika'dan ve Avrupa'dan bir çok müzisyenin de buraya gelip kısa süreli eğitimler vermesini sağladı. Bu İzmir'de yaşayan tüm jazz müzisyenleri gibi bana da çok faydalı oldu. Emre Kartarı ile birçok projede beraber çalıyorum ve onun sayesinde Bob Hallahan, John D'earth, Skip Gailes, Lyle Link, Jason Scott, Dena DeRose, Howard Curtis gibi çok iyi müzisyenler ile çalma fırsatım oldu. E.T. Band olarak bir kez Michiel Borstlap ile de çalmıştık.

Pop müziğinin ünlü isimleriyle birlikte çalıştın. Jazz müziği, doğasında emprovizasyonu içinde barındıran bir müzik. Pop parçalarını yorumlarken hissettiğin duygularla, jazz'ın özgür kulvarlarında gezinirken hissettiğin duygular arasında bir fark var mı? Jazz müziğini icra ederken aklından, kalbinden geçenler emprovizasyonu nasıl etkiliyor?

Pop müzik göz ardı edilemeyecek kadar önemli bir müzik. Ben de Göktan, Seda Üren, Berkay, Altay gibi şarkıcılarla kısa bir süre çaldım. Şimdi de İzmir Express ile çalıyorum. Pop çalarken daha çok parçaların akorlarını duymaya, trafiği takip etmeye çalışıyorum. Genelde pop orkestralarında birçok parça notalı çalınmıyor. Pop çalarken yapmaya çalıştığım şey groove çalmak, doğru sesler basmak, iyi bir zamanlama ile çalmak, grubun sound'una destek olmak. Jazz çalarken bunlara ek olarak, müziğin gittiği yere gitmek ve müziği bir yere götürmek çok önemli. Jazz müzik iyi bir eşlikçi olmanın

yanı sıra iyi doğaçlamalar çalmayı da gerektiriyor. İcra ettiğim müziğin türünü gözetmeksizin sürekli birlikte müzik yaptığım insanları dinleyerek çalıyorum. Birlik içinde olmaya çalışıyorum.
Özellikle doğaçlama çalarken sahip olduğum ruh hali yaptığım müziğe, bastığım seslere, yarattığım melodiye, cümlelere etki ediyor. Çalarken müzikten aldığım haz da, müziğe yapacağım katkı ile doğru orantılı.

Amerika, jazz'ın doğup geliştiği, şekil değiştirdiği, daha fazla insana ulaşabildiği bir yer olarak tarihe geçti aslında. Amerika'da birçok farklı müzisyenin jazz'ın farklı türlerini ortaya koyarken, senin Amerika'da kazandığın burslar jazz'ın hangi türünde gelişimini sağladı. Kısaca kazandığın burslardan ve edindiğin tecrübelerden bahseder misin?

Amerika, jazz müziğini en çok beğendiğim ülke.Tüm dünyanın müziğini çok iyi tanıdığımı söyleyemem tabi ki ama Avrupa'daki jazz müziği daha önce görme fırsatım oldu. Özellikle dinlediğim Avrupalı müzisyenler de var. Gerçekten çok iyi çalıyorlar ama Amerika'daki jazz müzisyenlerinin yaptığı müzikten aldığım hazzı hiçbir müzikten alamıyorum. Bir de oradaki müzisyenler çok müzik yapma fırsatı buluyorlar. Dena DeRose, New York'ta yaşarken haftada 10-14 konserde çaldığını söylemişti.
2010 yazında Amerika'da 2 farklı eğitim bursu kazandım. Bir tanesi Oakland-California'da düzenlenen Lafayette Summer Jazz Camp, diğeri ise Jamey Aebersold Summer Jazz Camp. İkisi de bir hafta sürdü. Kentucky'de 15 gün boyunca Joe Dunn adında çok iyi bir müzisyenin yanında kaldım. O da benim için bir workshop gibiydi. Her gün bir kaç saat jazz standartlarını çaldık. Joe otuzlu yaşların başında klasik kontrabas eğitimi almış, davul çalan, gitar ve bas gitar çalan ve çok iyi derecede piyano çalan bir müzisyen. Ben gittiğim yaz burslu okuduğu Louisville Üniversitesi Jazz Kompozisyon bölümünden mezun oldu.Amerika'da katıldığım bütün workshoplar benim için çok faydalı oldu. Çok iyi hocalarla çalıştım. Özellikle Brian Pardo, Chris Fitzgerald, Jim Snidero, Rufus Ried, Lynn Seaton bana çok şey öğretti. Onun dışında Jamey Aebersold bana yaklaşık 2 saat ders verdi. O da benim için çok önemli bir tecrübeydi.
Bu arada ilgilenen müzisyen arkadaşlarım için söylüyorum; internetten burs başvurularını yaparken öncelikle arama motorlarına "summer, jazz camp, scholarship" gibi anahtar sözcükleri yazıp tek tek araştırıyorum, olabileceklerini düşündüklerime kayıtlarımı, CV'mi, daha önce çaldığım veya çalıştığım hocalardan aldıklarım tavsiye yazılarını (recommendation letter) ve istedikleri makale mektubunu gönderip burslu başvuru yapıyorum. Kazandığım burslara geçen yaz da yeni bir tanesini ekledim. O da Texas Houston'da Summer Jazz Camp diye bir workshop. Texas Southern University'de düzenleniyor ve 5 hafta sürüyor. Geçen yaz onlardan burs kazandığım haberi geldiğinde workshop çoktan başlamıştı beni bu yaz için davet ettiler. Workshoplar genelde klasik jazz ve fusion türlerinde gelişmemi sağladı. Jazz hakkında öğrenmem gereken en temel ve en önemli noktaları bu workshoplar sayesinde öğrendim.

Senin idol olarak belirlediğin isimler var mı? Jazz, geniş bir yelpazede yer alan bir tür aslında. Sen hangi noktada durduğunu hissediyorsun?

Aslında elektrik bas çalıyorum ve daha çok elektrik bas çalışıyorum. Lise son sınıfta yoğun bir şekilde kontrabas çalıştım ama bildiğimiz gibi jazz zor bir müzik. İyi bir zamanlama, teknik ve enstrüman hakimiyeti gerektiriyor. Kontrabası, bas gitarı çaldığım gibi solak çalmıyorum. Herkesin çaldığı gibi sol elimi klaviyeye koyarak çalıyorum ve daha yeni başladım sayılır. Dolayısıyla elektrik bas kadar iyi değilim. Sahnede genelde elektrik bas çalmayı tercih ediyorum. Swing de çalsam çoğunlukla elektrik bas ile çalıyorum. Bu özelliğim klasik jazz'ın yanı sıra biraz acid jazz, fusion, funk gibi türlere de yönelmemi sağladı. Saydıklarım jazz'ın sevdiğim türleri arasında yer alıyor. Elimden geldiği kadar her türlü müziği icra etmeye çalışıyorum. Piyano ile klasik çalmaya çalışıyorum, bas ile Türk müziği, pop, free müzik, swing, bebop, funk, fusion...
John Patitucci, Dave Holland, Ron Carter, Christian McBride, Oscar Pettiford, Larry Grenadier, Paul Chambers, Jaco Pastorius, Matthew Garrison, Hadrien Feraud, Tom Kennedy, Buğra Balcı benim çalışımı çok etkilediler. Hadrien Feraud'un tekniğine, John Patitucci'nin sanatsal sololarına ve swingine, Jaco Pastorius'un groove'una, Dave Holland'ın çalışının yanı sıra kendi bestelerine ayrı bir ilgim var.
Onun dışında Charlie Parker, Miles Davis, John Coltrane, Mark Turner, Brad Mehldau, Roy Haynes, Kurt Rosenwinkel, Joshua Redman, Pat Metheny, Brian Blade, Herbie Hancock, Wayne Shorter, Chick Corea, Aaron Goldberg, Keith Jarrett gibi müzisyenleri dinliyorum. Ayrıca Tower of Power, Jaco Pastorius, Electro Deluxe dinliyorum.
Türkiye'de de çok beğendiğim müzisyenler var. Aydın Esen bunların başında geliyor. Tuna Ötenel, İmer Demirer, Engin Recepoğulları, Emre Kartarı, Serkan Özyılmaz ve artık Türkiye'de yaşamasa da Matthew Hall çok beğendiğim müzisyenler. Onun dışında Türkiye'de çok yetenekli olduğunu düşündüğüm ve çalmaktan zevk duyduğum müzisyenler de var. Olgun Açar ve Tolga Bilgin.

Son olarak İzmir'deki jazz'ın mekanlar ve dinleyiciler açısından ne durumda olduğunu düşünüyorsun? Geleceğe dair yeni projelerin sadece İzmir'i mi kapsayacak? Türkiye'de ve yurtdışında birlikte aynı projede yer almak istediğin müzisyenler kimler?

İzmir jazz açısından çok şanslı bir sene geçiriyor bence. Emre Kartarı'nın Yaşar Üniversitesi'ne gelmesi, Soyer Kültür Sanat Fabrikası'nın açılması, Amerikan Konsolosluğu -Yaşar Üniversitesi- Emre Kartarı'nın işbirliği ile yurtdışından gelen müzisyenler (Jason Scott, John D'earth, Bob Hallahan, Howard Curtis, Dena DeRose, Rex Richardson...) buradaki jazz müziğini hareketlendirdi. Sardunya's ve Sardunya, Soyer, Mavi Bar burada jazz çalınan mekanlar. Onun dışında Yaşar Üniversitesi, Adnan Saygun Sanat Merkezi, İzmir Sanat, İsmet İnönü konser salonlarında da jazz konserleri oluyor. İKSEV her sene olduğu gibi bu sene de yurtdışından workshop yapmaları için müzisyenler getirdi. Onun dışında bu sene 19. Jazz Festivali düzenlendi. İzmir'de aktif olarak çalan jazz grupları In&Out (Kürşat And, Yavuz Darıdere, Alpay Çiftçi, Sevinç Yurdem), Zafer Çebi Band (Zafer Çebi, Emre Kartarı, Halil Çağlar Serin, Tolga Bilgin, Halil Çokyürekli, Gökçen Güngördü, Evrim Özkaynak), E.T (Erdoğan Turanlı, Hakan Hakgönül, Halil Çağlar Serin). Emre Kartarı Trio (Halil Çağlar Serin ve Tolga Bilgin), Ayça Kartarı Quartet (Halil Çağlar Serin, Ayça-Emre Kartarı, Onur Puza).
Gelecekte sadece İzmir'de müzik yapmak istemiyorum. Yüksek Lisansı Amerika'da yapmaya çalışıyorum. Belki orada yaşarım bir süre, belki Avrupa'da. Belki de İstanbul olur gelecekte yaşayacağım yer. Bunu şimdiden söylemek çok zor.
Aklımda birlikte çalmak istediğim çok fazla isim var. Aslında çalışan, gelişen, tecrübe kazandıran ve öğreten her müzisyenle çalmak isterim.
Bu sayıda bana yer verdiği için Jazz Dergisine teşekkür ediyorum.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

A Touch of Ömür Göksel

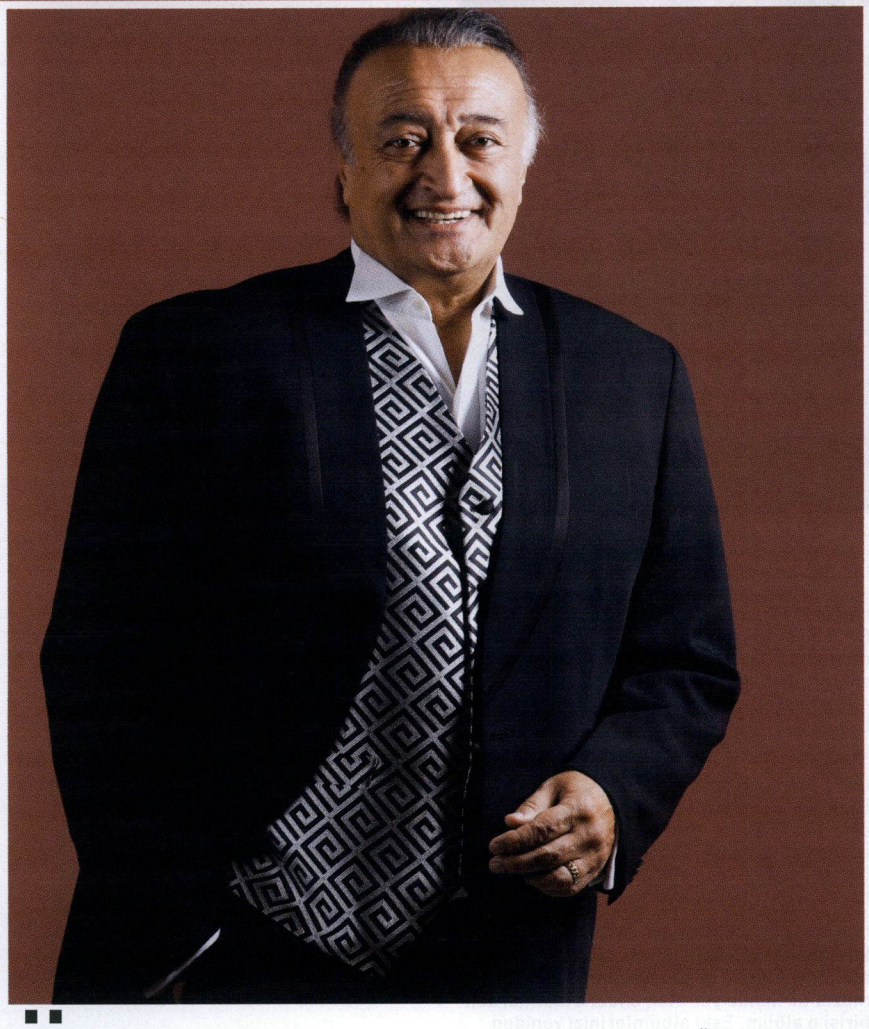

Ömür Göksel bana göre Türk pop müziğinin en önemli erkek seslerinden birisi. 1965 yılından bu yana kariyeri devam eden bir isim, halen müziği yaşayan ve yaşatan bir isim. "Bizler İçin" albümünü ilk dinlediğim günü hatırlıyorum, baştan sona bir pop-jazz bir albümdü, üstelik Türkçe sözlü şarkılardı ve şarkıların hiçbirisi aranjman değildi, hepsi orijinal bestelerdi. 70'li yıllarda defalarca altın plak alan Ömür Göksel 18 yıllık yurtdışı kariyerinden sonra Türkiye'ye döndü. 2006 yılından itibaren "A Touch Of" serisini yapmaya başladı; son albümü "A Touch Of Amore" ise serinin son albümü. Ömür Göksel ile son albümü, müzik yaşamı ve jazz üzerine konuştuk.

"A Touch Of" ile başlayan albümleriniz seri halde bir süredir müzikseverlerle buluşuyor. Kaliteli müziği arayanlar için adeta kaçış gibi albümleriniz. Arada çıkan "Aramızda Kalsın" albümü için de aynı şeyleri söyleyebilirim. Böylesine cesaret gerektiren albümleri yapmak size nasıl bir his veriyor? Sizi korkutmuyor mu?

Ben o albümün piyasaya sürülmesi aşamasında bir hata yaptığımızı düşünüyorum. "Aramızda Kalsın" albümü Hakan Eren'in firması olan "Ossi" etiketiyle piyasaya çıkınca bu albümü "oldies" bir albüm sandılar. Çünkü Hakan Eren'in firması "Ossi Müzik" genellikle "oldies" albümler çıkaran firmaydı. Fakat ben "Aramızda Kalsın" albümünü müzikalite olarak ikinci bir "Bizler İçin" albümü olarak görüyorum. Kalitesi tartışılamayacak kadar güzel bir albümdü. Firma seçim hatası albüme yansıdı.

Yaklaşık 40 yıldır müzik piyasasının içindesiniz ve yaptığınız şarkılarla ve sesinizle her zaman gündemde kaldınız. Yurtdışında Tony Bennett, Andy Williams gibi isimler halen sahnelerde. Sizi de onlarla eş değer görerek sorumu sormak istiyorum. Böylesine uzun bir maraton içerisinde sizler gibi "real book" seviyesinde şarkıları repertuarına katan şarkıcı şu anda yok gibi. Bunun olması için ne gerekiyor?

Bu soru çok güzel bir soru. Dünyanın neresine giderseniz gidin o ülkelerde 60 yaşın üstündeki sanatçıların ve şarkıcıların albümleri kapış kapış satılır. Örneğin "Buena Vista Social Club" grubu bunun en büyük örneği. Dünyada en çok satan albümler arasındadır Buena Vista'nın albümleri. Benim "Touch Of Quality" albümüm ise 72 bin sattı, birçok kişi o albümü aldı ve evlerinde dinlediler. Bir Frank Sinatra albümü günümüzde Türkiye'de en çok 1500 eve girebiliyor. Ben o kadar mutluyum ki "A Touch Of Amore" albümüne gençler çok rağbet gösteriyor. Yılbaşı ve sevgililer gününde kapış kapış sattı albümüm. Çünkü herkes sevgilisine A Touch of Amore CDsini hediye olarak aldı, bir çiçek almaya kalksa buna ödenecek para 40-50 liradır ve o çiçek ertesi gün solacaktır ama bu albüm öyle değil, yıllarca dinlenecek butik bir albüm.

Bu tür albümleri satın alan ve dinleyen insanlar daha yüksek bir müzikaliteye sahip kişiler 10, 15 bin kişi bu albüme sahip çıkabiliyor. Bugün baktığın zaman 10 yıl önce yapılmış bir Tony Bennett albümü raflarda duruyor ve satılıyor Bizde ise albüm satan müzik marketler maalesef 1 hafta sonra albümü raftan kaldırıyorlar ve dolayısıyla alıcılar albümleri bulamıyorlar. Benim "A Touch Of Amore" albümüm Türkiye'de Amy Winehouse'dan daha fazla satılıyor. Bunu söylemekte bir sakınca görmüyorum; NTV televizyonu Ömür Göksel'in yeni yaptığı albüme ancak 2 dakika ayırabiliyor. Fakat Michael Bolton gibi Frank Sinatra şarkıları söylediğini sanan bir kişiye 2 konserlik yer veriyor. Bana göre bu son derece acı birşey. Bütün bunlara rağmen romantik müzik yapıp evlere girmeye çalışıyoruz.

Bugün İsviçre, Almanya, hatta Avustralya radyoları Ömür Göksel'in yabancı dilde yaptığı albümleri çalarken, Türkiye Radyoları kompleks içinde aldıkları bir kararla Türk şarkıcıların yabancı dilde yaptıkları albümleri çalmıyorlar. Ben bunu şu şekilde anlatmak istiyorum; biz Türkler Hiddink'e para veriyoruz Fatih Terim'in, Mustafa Denizli'nin kıymetini bilmiyoruz. Üvey evlat muamelesini biz kendi ülkemizde görüyoruz.

Jazz müziğinin müzisyenlerinin sayısı günümüzde bir hayli fazla. Belirli bir çevrede jazz müzisyenleri oluşmuş durumda. Fakat jazz şarkıcıları için aynı şeyi söylemek mümkün değil. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

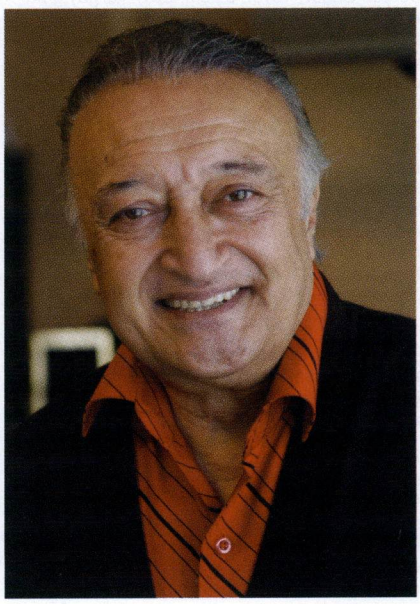

Ben dünyanın her yerinde jazz lokallerinde şarkı söyledim. Bugün Türkiye'de jazz çalanların sayısı dünyanın bir çok ülkesine oranla çok az. Mesela jazz piyanistlerimiz bastıkları notalar doğru olan kişiler. Jazz şarkılarını doğru söyleyen kişi sayısı ise bana göre 2-3 taneyi geçmez. Bu konuda bir eleştiri getirmek istiyorum, jazz şarkıları söylediklerini sanan şarkıcıların çoğu söylediklerinin de anlamını bilmiyorlar. Yabancı dilde şarkı söylüyorsanız kelimeleri doğru dürüst söylemeye mecbursunuz. Hem o dili bilmiyorlar hem de dikkatli dinlemiyorlar şarkıları bence.

Orkestralar bir müziğin oluşumu için hele ki jazz ve komersiyal müzik için bir hayli önemli. Özellikle sahne performansları için olmazsa olmaz bir unsur. Siz çok önemli müzisyenlerle yıllarca çalıştınız. Geçmişe dönüp baktığınızda sizi heyecanlandıran en önemli orkestra hangisiydi?

Şimdi yıllar evvel Süheyl Denizci Orkestrası vardı. Benim şarkı söylediğim en iyi gruptur. Selçuk Başar, Yavuz Özışık, Eray Turgay gibi birçok müzisyenlerden bir grup kurduk. Komersiyal orkestra için Üstün Poyraz Set Orkestrası da çok iyiydi. Bugün tabii bu orkestraları beslemeyezsiniz, lokaller yok çünkü. Ben A Touch Of serisini yurtdışında hazırladım. Alt yapılar Avrupa'da hazırlandı. Latin şarkıları söylemeden önce 6 ay İspanyolca ders aldım, bunlar hep emek harcanan işler. DJ'lerin çoğu popüler müziğin 85'den 90'dan sonra doğduğunu düşünüyorlar, oysa 65'lerde 66'larda bir Ertan Anapa vardı, harika bir şarkıcıydı. Tanju Okan'ın adını bile bilmeyen DJ'ler var, hiçbirşey bilmeden Türkiye radyolarında program yapıyorlar.

"A Touch Of Amore" albümünün yapım aşaması ve şarkıların seçimi nasıl gerçekleşti acaba? Albümün hikayesini anlatmanız mümkün mü?

Bugüne kadar yaptığım tüm albümlerdeki şarkı seçimini kendim yaptım. Hiçbir zaman Unkapanı'ndaki kişilere, İMÇ'deki kişilere fikir sormadım. Ömür Göksel daima kendi inandıklarını yapmıştır ve bunu Kerem Görsev de söylemiştir "Ömür abinin yeri ayrıdır" demiştir. Risk almazsanız başarı olmuyor, ben açıkçası bu serinin ileride bu kadar tutacağını tahmin etmiyordum. 1000 tane 2000 tane satar derken yüzbinlere ulaştı satışların toplamı. Kerem Görsev beni desteklemese belki de buna cesaret edemezdim. Beni programına davet ettii ve eşlik etti. Program sonrası mutlaka Amerikan standartlarından oluşan bir CD yapmamı önerdi. Burada da bana Eser Taşkıran stüdyosunu açtı ve güzel şeyler çıktı ortaya.

İlginç bir şey anlatmak istiyorum; dünyada 20 bin kişi My Way söylemiş ve bu şarkıyı en iyi söyleyen 20 kişi arasında bir Türk şarkıcısı var adı Ömür Göksel fakat yazılı ve görsel basında bunlar haber olmuyor, güzel bir kadının bacakları birinci sayfadan giriyor.

"Bizler İçin" albümünün herkesin müzik kütüphanesinde bulunması gereken bir albüm olduğunu düşünüyorum. Türk Pop müzik tarihinde yer alan ender albümlerden birisi o albüm. Eski albümlerinizi yeniden master yapılmış olarak CD formatında piyasaya çıkması gibi bir durum var mı acaba?

Bunu düşünüyorum ama kendimin bir firma kurması lazım, maalesef başkası kurunca yolluyorlar raflara ve o albümü 1 hafta sonra kaldırıyorlar. O albümün harcanmasını istemem hiçbir zaman. Bizler İçin albümünde Onno Tunç çok gençti, albümü yapmaya 77'de başladık. Piyanoda Ayhan Yünkuş vardı, İsmet Sıral'ın piyanistiydi. Aranjmanlar Onno Tunç a aitti. Albümde Yalçın Ateş Selçuk Başar vardı. Hepsini ben topladım bir araya, ben oluşturdum o orkestrayı. Cepten para harcayarak o albümü yaptım. Fakat ülkemizde albümlerden para kazanmak mümkün değil. Rod Stewart songbook albümü yaptı, bunlar 20 dolara satılıyor yurtdışında. Rod Stewart albüm başına 5 dolar alıyor, bu albümler Tokyo'da da, Kanada'da, Arjantin'de de satılıyor. Adam 1 milyon satınca 5 milyon dolar kazanıyor, bana ise Türkiye'de 1 lira kalıyor, 1 lira ile Unkapanı'nda ancak tuvalete girebilirsin.

Genç kuşaktan gerek jazz gerek latin söyleyen şarkıcıların yetişmesi için sizin gibi değerli isimlerin önerilerine müzik dünyamızın ihtiyacı var diye düşünüyorum. Bunun için neye ihtiyaç var acaba?

Genç müzisyenlerin çok müzik dinlemeleri lazım. Fakat müzik konusunda devlet desteği de gerekiyor, TRT Müzik kanalı ise ise türküden başka birşey çalmıyor. Türkiye'nin müziği budur diyor. Çekindiğim birşey yok bunları söylerken TRT kırılır diye. Bizlere hiç vefa göstermiyorlar. Devlet desteği gerekiyor bu konularda. 60'larda 70'lerde kapımızda yatıyordu bu adamlar. Şimdi ne oldu da değişti. Özel kanallar için de aynı şeyleri söyleyebilirim, bizi kaç defa çağırdılar ki. Onlar için sadece reyting mühim. Oysa niye alıyorlar insanlar Ömür Göksel albümlerini, niye satılıyor rağbet var ki satılıyor bu albümler. Bana göre bütün reytingler de tirajlar da sahte.

"A Touch Of" serisi devam edecek mi acaba? Örneğin "A Touch Of Jazz" gibi bir albüm biz jazz severlerle buluşacak mı? Yeni projeleriniz nelerdir?

Niyetim var, yaşadığım müddetçe dünyadaki bu güzel şarkıları sunmak istiyorum. Alıcı olduğu sürece yapmak isterim. Ama internet işi bozuyor ancak satıldıkça yenisi gelebilir. 10 lira nereye vermiyor ki insanlar. Araba parkı kadar önemi yok yapılan albümlerin insanların gözünde, gidip internetten indiriyorlar.

Bestelerinizi nasıl yapıyorsunuz? Bir enstrüman çalıyor musunuz?

Önce piyanonun tuşlarında melodiyi çalarak banta alıyorum. Ondan sonra süslüyorum tabii ki, arajmanlarda yardım alyorum Eser Taşkıran'dan. Eskiden bunu bana her zaman Esin Engin kardeşim yapardı. Sonra bir zaman Onno ile çalıştım.

Siz bir jazz şarkıcısı olarak Türkiye'den eski ve yeni kimleri beğenir ve dinlersiniz? Yurtdışından eski ve yeni kimleri dinlersiniz?

Frank Sinatra bu işin bir devi. Tonny Bennett, Las Vegas'ta birlikte şarkı söylediğim Andy Williams çok büyük şarkıcılar. Türkiye'de ise Kent Mete gibi müthiş bir piyanist var. Dünyada birçok piyanistle çalıştım ama Kent Mete kadar iyi piyanistine az rastladım. Neco'yu şarkıcı olarak çok beğenmişimdir, Ayten Alpman da çok duygulandırır beni. Yenilerden ise güzel sesler var ama pek duygulandıran yok beni.

Ömür Göksel'e müzik yaşamında başarılar diliyorum. Böylesine kaliteli albümleri bizlerle buluşturduğu için bu satırlardan kendisine bir kez daha teşekkür ediyorum.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Müziğin İyi Niyet Elçisi; Naki Ataman

Naki Ataman çok yönlü bir müzisyen olmasının dışında yurtdışında yaptığı çalışmalarla da ön plana çıkan bir isim. Birleşmiş Milletler tarafından kendisine verilen iyi niyet elçisi ünvanı herşeyden önce beni bir Türk olarak gururlandırdı. Naki Ataman, klasik müzikten jazz müziğine kadar uzanan geniş bir perspektife sahip. Naki Ataman'ın kendisinin de söylediği gibi yurtdışından çok Türkiye'de tanınması ve tanıtılması gereken bir müzik değerimiz olduğunu düşünüyorum. Bu söyleşide Naki Ataman'ı hem Jazz Dergisi okurlarına ayrıntılı bir şekilde tanıtmak istedim hem de gelecekle ilgili projelerini konuşmak istedim.

Müzik serüveninizin aileden geldiğini biliyorum, keman sanatçısı olan babanız Zeki Ataman ve Mithat Fenmen ile başlıyor yanılmıyorsam. Fakat daha fazlasını sizden dinlemek isterim. Müzik yaşamınızdan söz eder misiniz?

Piyanoya 4 yaşında başladım. İlk piyano hocam askeri bando'dan üst teğmen Necdet Bey idi. 7 yaşımda Mithat Fenmen ile devam ettim çalışmalarıma. Tabii ki temel hocam babam, kemancı ve orkestra şefi, Zeki Ataman'dı. Tüm müzik ve piyano derslerim ve çalışmalarım kesinlikle batı klasik müziği üzerindeydi, ancak, babam beni tüm müzik tarzlarına karşı açık olmamı desteklerdi. Genç yaşlarda yapmaya gayret gösterdiğim iptidai emprovizasyonlarıma göz yumardı ve bir nevi beni dolaylı olarak desteklemiş olurdu. Piyano haricinde başka enstrümanlara da ilgi gösterirdim. Babamın müzisyen arkadaşları bana bu konuda çok yardımcı olurlardı. Klarinetçisi bana klarinet üzerine, kontrbasçısı kontrbas üzerine, davulcusu davul üzerine bana ders verirlerdi. Babamın evde saksofonu vardı. Her fırsatta onu çalmaya çalışırdım ve babamın sayesinde az çok, saksofonu da çalabiliyordum. Günde 3 saat piyano çalışmam gerekiyordu. İlk 1 saatini tek başıma. 1 saatini babamla birlikte ve bir saatini de babamın kemanına eşlik ederek geçirirdim. Tabii ki, bu arada, okul ödevlerimi de yerine getirmek zorundaydım.

1983 yılında gelen bir teklifle lüks yolcu gemilerinde çaldınız, halen bu tür çalışmalara devam ediyor musunuz?

Ben Amerika'ya 79 senesinde tekrar döndüm ve 83 senesine kadar Arizona ve Kaliforniya eyaletlerinde kurduğum trio ile birçok yerlerde çalıştım. 83 senesinde, Kaliforniya'daki bir konserim sonrası, Hollywood'tan bir empresaryo, bana lüks gezi gemilerinde konser verebileceğimi anlattı ve çok enteresan ve cazip bir teklif getirdi. İlk başta, teklife hayır dedim çünkü lüks gezi gemileri hakkında hiçbir bilgim yoktu ve böyle bir ortamda konser vermenin bana cazip gelmediğini söyledim. Empresaryo, 3 ay içerisinde, 5 kere beni ikna etmeye çalıştı. En sonunda, 2 haftalık bir kontratı kabul ettim. Gidiş o gidiş, o gün, bu gün, hemen hemen 28 senedir sık sık gezi gemilerinde konserler veriyorum. Genelde 1 haftalığına gidiyorum, bir konser veriyorum ve evime dönüyorum. Bazen 10 gün kalıyorum ve 2 değişik konser verip gidiyorum. Hem dünyayı dolaşıyorum, hem de sevdiğim ve bildiğim işimi yapıyorum. Dünyanın en iyi ve en güzel işi diyebilirim.

Birleşmiş Milletler tarafından size verilen "iyi niyet elçisi" ünvanınız var. Dünyanın çeşitli yerlerinde konserler veriyorsunuz, iyi niyet elçisi olarak ne gibi çalışmalarınız var acaba?

87 yılında Viyana'ya gitim 1 yıllığına. Oradayken, Birleşmiş Milletlerin Uluslararası Kültür Toplantısı'nda bir konser vermem istenildi. Ne çalacağıma dair 1 hafta kadar düşündüm ve en sonunda birçok ülkenin müziğini ihtiva eden bir program hazırlamayı düşündüm. Bu programa "Around The World with Naki Ataman" ismi verildi ve özel olarak BM için derlediğim bu programda, 40 değişik ülkenin müziklerini çaldım. Birkaç sene sonra, bu derlemenin gezi gemilerinde çok tutulacağını düşünerek, programı kısaltarak, 23 ülkenin müziğini ihtiva eden programı yarattım. Haliyle, gemilerde verilen konserler 45 dakika ile 60 dakika arasında değişiyor. Senelerdir, verdiğim konserlerde bir davulcu ve bir basçı kullanırım ve konserlerimin bana has bir unsuru da, durmadan çalıyor olmam. Bütün konserlerim 1 saatlik bir potpuri halindedir. Dünyada bu tip konser veren birtek ben varım. Başka popüler bir konserimin adı 'Somewhere In Time". Bu konserde, 20. asrın her tür müziğine yer veriyorum. Pop, jazz, rock, klasik, Broadway müzikalleri ve film müzikleri, hepsi bir arada. Uzun bir potpuri. Buna benzer, "Try To Remember" ve "Spinnig Wheel" adlı iki başka konserim daha var. Sık sık, bu konserlerimde çaldığım parçaları veya ülkeleri değiştiriyorum, böylece kendimi tazelemiş oluyorum.

Türkiye'de bazı çalışmalarınız olduğunu biliyorum. 70'li yılların ortasında Moğollar ile çalıştınız, Bu Nasıl Dünya/Tanrıların Arabaları 45'liğinde çalmıştınız. 1979 yılında ise yanılmıyorsam Doğan Canku, siz, Bülent Soysal ve Eray Turgay ile konserler verdiniz. 1973 yılı olması gerekiyor, Naki Ataman üçlüsü olarak müzik yapıyordunuz. Türkiye'deki çalışmalarınız nasıl değerlendiriyorsunuz? Moğollar ve diğer çalışmalarınızı?

Amerika'da bulunduğum sürede psikoloji eğitimi gördüm ve doktoramı yaptıktan

Ferit Odman Quintet feat. Stefano di Battista
İstanbul Jazz Festivali 2011
Fotoğraf: Özlem Dinç

sonra Türkiye'ye askerliğimi yapmaya geri geldim 6 lisan bildiğimden, beni Genelkurmay'ın özel tercüme şubesine tayin ettiler. Hatta, askerliğimi tercüme şubesinde sevgili Aziz Üstel'le birlikte yaptık. Ankara orduevinden beni müzisyen olarak aldırmaya birçok girişimde bulunuldu fakat zamanın Genelkurmay 2'nci başkanı tercüme şubesinden ayrılmama izin vermedi ve askerliğimi genelkurmayda bitirdim. Askerken ve askerden sonra, rahmetli Erol Pekcan ile beraber birçok radyo/televizyonda jazz programları ve konserlere çıktım. Ayrıca basçı İlhan Torgul, rahmetli davulcu Engin Yörükoğlu ve Teoman Aras ile Ankara Amerikan Subay kulübünde çalıştık senelerce. Daha sonra davula Bülent Soysal geldi. Uzun bir müddet İstanbul Hilton Oteli'nde basçı Eray Turgay ve davulda Bülent Soysal ile çalıştık. İstanbul Hilton döneminde, sevgili arkadaşım ve saygıdeğer sanatçı Doğan Canku ile birlikte birkaç konserimiz oldu. Doğan ile Türkiye'yi temsilen, Napoli, İtalya'daki NATO üssünde konsere gittik. O aralar, Moğollar ile de çalışmalarım oldu. Ben, Cahit Berkay, rahmetli Engin Yörükoğlu, basçı Alper Feyman ve Amerikalı flütçü Sulubika, Moğollar olarak Paris'e bir albüm çalışması ve konserler için gittik. Daha sonra Almanya ve İtalya'daki birçok Amerikan ve NATO üstlerinde de konserler verdik.

Jazz müziği sizin için ne ifade ediyor? Kendinizi klasik müzik piyanisti olarak mı görüyorsunuz yoksa jazz müziği mi?

Ben kendimi hiçbir zaman bir jazz müzisyeni veya jazz piyanisti olarak görmedim. Evet, jazz çalabiliyorum ve batı klasik müziğinin hemen yanında, jazz müziğini seviyorum. Zaten, genelde, jazz ve klasik müzikten başka müzik de dinlemem. Ne de olsa, klasik piyaist olarak yetiştirildim ve senelerce sırf klasik müzik çaldım ve konserler verdim. Allahtan, nedense, her türlü müziği çalma kabiliyeti var bende. Dolayısıyla, ben de faydalanıp, her türlü müziği çalmaya gayret ediyorum. Müzikte amacım, büyük kitlelere hitap etmek. Jazz ve klasik müzik gibi sınırlı kitle istemiyorum. O işi yapan, hem klasik, hem jazz dünyasında, çok sayıda ve çok iyi müzisyenler var. Yerli ve yabancı. Ben kendime göre bir konser tarzı, bir düşünce tarzı yarattım ve öyle çalışıyorum. Yani, benim konserlerime gelen kitlelerin arasında jazz, klasik, pop, rock müzik sevenlerinin yan yana oturup, çaldıklarımdan zevk alabilmelerini amaçlıyorum. Jazz müziği benim için bir yaşam ve düşünce tarzıdır, bir lisandır. Bu lisanı iyi konuşabilmek ve anlatabilmek için, jazz dünyasında yaşamak gerekir. Bu bir tarzdır. Taklidi, sahtekarlığı yapılamaz. Taklit olduğu hemen anlaşılır. İçtenlikle yapılması gereken bir tarzdır. Lisanı ve ne söyleyeceğini iyi bilmen gerekir. Güzel tarafı, söyleyeceğini, her defasında değişik bir şekilde ifade edebilmendir. Bu başka müzik tarzlarında yapılamaz. Başka müzik türlerinde, herşeyin evvelden yazılıp çizilmesi gerek. Herhangi birşeyi değiştirmek istiyorsan, değiştirebilirsin ama, tekrar yazıp, çizdikten sonra ancak. Jazz'cı lakabını hak etmek için, jazz yiyip içmen gerekir. Başka müzik tarzlarıyla uğraşmak olmaz. Aynı şey klasik müzik için de vakiidir.

Türkiye'de yapılan jazz müziğini nasıl değerlendiriyorsunuz? Yurtdışında müzik yapmış birisi olarak bir kıyas yaptığınızda nasıl bir sonuç çıkıyor ortaya?

Türkiye'de Jazz çok ilerledi. Bugün Türkiye'de halis jazz'cı gençlerimiz çok iyiler ve sayıları çok. Benim gençliğimde jazz'cıların sayısını 10 parmakla saymak mümkündü. Tuna Ötenel gibi kendini jazz'a vermiş değerli sanatçıların sayısı çok az dı. Bu arada, sevgili Tuna, benim çocukluk arkadaşımdır. Babası Cevdet bey ve benim babam, ilk senelerimizde bize hocalık yapmışlardır. Tuna, bence, Türkiye'nin en iyi jazz'cılarındandır. Türkiye jazz dünyasına güzel katkılarda bulunmuştur ve ileri tarihlerde, genç jazz'cılarımızdan çok güzel şeyler bekliyorum.

"Around The World With Naki Ataman" adlı bir albümünüz var, albümde 23 ülkeden farklı ülkenin müzikleri var. Bu albüm dışında albüm çalışmalarınız oldu mu ve bundan sonra olacak mı? Sanıyorum bu albüm fikri 1975 yılında Viyana'da verdiğiniz konser sonrasında gerçekleşti. Ayrıca Try To Remember albümünüzü biliyorum. Önümüzdeki yıllar için bir albüm düşünceniz var mı? Ya da herhangi bir projeniz var mı?

Benim çalışmalarım senelerdir yurt dışında. Ben kendimi Türkiye'nin bir elçisi olarak görüyorum ve sürekli Türkiye'yi dünyaya tanıtmaya gayret ediyorum. Senelerdir yurt dışında çalıştığımdan dolayı, Türkiye'de pek tanınmam. Ancak ben, yurtdışında bir Türk olarak tanınmayı, Türkiye'de tanınmış olmaktan daha önemli görüyorum. Beni yurt dışında izleyen çok Türkler oluyor ve haliyle neden Türkiye'de tanınmadığımı soruyorlar. Ben de tam olarak nasıl bir cevap vereceğimi bilemiyorum. Tabii ki Türkiye'de de konserler vermek ve biraz da olsa, kendi halkım tarafından tanınmayı isterdim. Türkiye'de konserler vermeye her zaman açığım. Ayrıca, Türkiye'de bir iki albüm çalışmaları yapmak istiyorum. Kendi bestelerimi bir yaylı orkestrası veya yaylı dörtlüsü eşliğinde sunmak istiyorum. "Around The World with Naki Ataman" albümünü de Türk basçı ve davulcu eşliğinde tekrardan kayıta almak istiyorum. Bunu bir CD olarak değil de, bir DVD olarak yapmak istiyorum.

Amerika'da geçmiş yıllarda band olarak müzik çalışmalarınız olduğunu biliyorum. Cougar Brass idi sanıyorum grubunuzun adı.

15 yaşımda ailem beni Amerika'ya okumaya gönderdi. Liseyi ve üniversite'yi Amerika'da okudum. Okulda ne kadar müzik programı varsa, hepsine iştirak ettim. Okul bando'sunda davul çaldım. Okul korosunda hem söyledim, hem bazı parçalarda piyanoda eşlik ettim. Koro için birçok aranjman yazdım. Okulun jazz big band orkestrasında piyano çaldım. Ayrıca, o zamanlar çok popüler olan Herb Albert and the Tijuana Brass türünde bir grup oluşturdum ve çevrede bayağı bir sükse yaptık. Konserler, televizyon programları, vs. Daha sonra, gruba o senenin Miss Abilene Texas güzellik yarışmasını kazanan genç şarkıcıyı da ekledik ve süksemiz bir o kadar arttı. Abilene şehrine gelen birçok televizyon sanatçılarına eşlik ettik ve tüm Texas eyaletinin en iyi ve en popüler grubu seçildik. Count Bassie ve orkestrası Abilene şehrine konsere geldiklerinde, Abeline şehri namına benim de konserde Count Bassie orkestrası ile beraber bir iki parça çalmam istendi. Bu konser sonrasında, Dean Martin Show gibi birkaç meşhur Amerikan Televizyon programlarına davet edildim. Üniversite'de okurken bir Quertet'im vardı ve sık sık jazz konserlerine ve yerel televizyon programlarına çıkardık. Davulcum Vic Lewis, ben Türkiye'ye döndükten sonra, Stan Getz'in davulcusu oldu ve senelerce Stan ile çalıştı.

Piyanoda Türk müziği örnekleri verdiğinizi biliyorum. Koma sesler vs gibi engeller var bu konuda fakat piyanoda Türk müziği icra eden müzisyenlerimiz geçmişte de olmuştu. Üstad Feyzi Aslangil bu konuda öncü sayılabilirdi. Piyano ile Türk müziği icrası konusunda ne gibi örnekler veriyorsunuz?

Piyanoda Türk müziği örnekleri verme konusunda çok zayıfım. Türkiye'de geçen gençlik yıllarımda batı klasik müziği ile uğraşıyordum. Daha sonra Amerika'ya gittiğimde de Türk müziğinden uzak kalmış oldum. Sonuçta, Türk müziğini iyi tanımamamdan dolayı, bu konuda ciddi bir çalışmaya giremedim. Piyanoda koma sesleri yaratma kısıtlaması olduğu için, zaten enstrüman olarak böyle bir çalışmaya da açık değil. Gerçi, Tuna Ötenel ve Erol Pekcan, bir ara bu konuda ciddi bazı çalışmalar yapmışlardı. Yaptıklarını sevmiştim ancak pek devamı da gelmemişti hatırladığım kadar.

Naki Ataman gibi önemli bir müzisyenin Türkiye'de bir albüm yapmasını sanıyorum en çok isteyenlerden biri benim. Umarım kendisinin bu isteği kısa bir zamanda gerçekleşir. Biz de bu kadar uzun zamandır yurtdışında bizi başarıyla temsil eden önemli bir piyanistimizin eserlerini dinlemiş oluruz. Daha önce röportaj yaptığım sevgili Arman Ratip gibi Naki Ataman'ın da festival düzenleyen kuruluşlar tarafından atlandığını düşünüyorum. Yurtdışından ülkemizde yapılan festivallere davet edilen ve belki de kendi ülkesinde ünü çok da fazla olmayan isimlere verdiğimiz değer kadar Arman Ratip ve Naki Ataman'a değer vermenin bir borç olduğunu düşünüyorum. Umarım bu satırları festivalleri düzenleyen organizasyon firmaları okuyordur ve sözlerime itibar ediyorlardır.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Popüler Müziğimizin Kilometre Taşlarından Bir Müzisyen Yalçın Ateş

Popüler Müziğimizin Kilometre Taşlarından Bir Müzisyen; Yalçın Ateş

Yalçın Ateş ile röportaj yapma fikri 3-4 yıldır aklımdaydı fakat bir türlü uygun zamanı denk getiremiyordum, Zuhal Focan benden böyle bir röportaj ricasında bulununca "artık zamanı geldi" dedim içimden. Benim için Türkiye'de yapılmış popüler müzik açısından sembol olmuş isimler vardır; Yalçın Ateş, Durul Gence, İsmet Sıral, Süheyl Denizci, Özdemir Erdoğan, Faruk Akel gibi ustalarımızdır bu isimler. Örneğin Süheyl Denizci ile röportaj yapamamak benim için bir uktedir, İzmir-Foça arası halbuki kaç saatlik bir mesafe. Ama o zamanlar bunu bir türlü gerçekleştiremedim. Sevgili Yalçın Ateş için bu isteğimi gerçekleştirdiğim için çok mutluyum. Benim için Yalçın Ateş plak koleksiyonumdaki 45'liklerin göbeğinde yazan bir müzik kahramanıdır adeta, hangi albüme baksam adını görürüm Yalçın Ateş'in, Türkiye'de popüler müziğin yerleşmesinde çok büyük katkıları vardır. Adını popüler müzik tarihine ve İstanbul eğlence hayatına altın harflerle yazdırmış bir müzisyendir. Sorularımı kendisi tüm içtenliğiyle yanıtladı, bir defa daha Türkiye'de müzik uğruna çekilen cefaları görmemi sağladı.

1955 yılından bu yana popüler müziğimiz için bir marka olduğunuzu düşünüyorum. Dönemin birçok star ismiyle çalıştınız. Ajda Pekkan'dan Alpay'a, Gönül Akkor'dan Ertan Anapa'ya kadar daha adını sayamayacağım birçok isimle çalıştınız. Bu kadar isimle çalışmış bir orkestra şefi olmak nasıl bir duygu?

Çok teşekkür ederim. Dediğiniz gibi, döneminin starlarının hemen hepsi ile birlikte çalışma fırsatı bulmuş olmaktan büyük bir onur duyuyorum. Geriye dönüp baktığımda, her biri ile unutamayacağım acı-tatlı hatıralarım var, birçoğu ile hala görüşüyor olmam da beni ayrıca mutlu ediyor.

Müzik dünyamızda sıkça adı geçen Yalçın Ateş 6 Orkestrası hangi müzisyenlerden oluşuyordu ve hangi yıllarda aktif olarak müzik dünyamızda yer aldılar?

Bu orkestra 1968 yılında kuruldu ve piyanoda Atilla Aksel, davulda Melih Çetiner, bas gitarda Norayr Demirci, gitarda Teoman Erzurumlu ve solist olarak da Cantekin'den oluşuyordu. Aynı sene AS Kulüp'te çalmaya başladık. Sonrasında 4 sene boyunca birlikteliğimiz devam etti. 1972'de değişiklikler oldu ve orkestraya, piyanoda Kamuran Kızılboğa, davulda Bülent Ateş, gitarda Neşet Ruacan, bas gitarda Erdoğan Doğu ve solist olarak Tufan Ünalp katıldı. Bu altılı ile de 2 yıl boyunca birlikte çalıştık.

Son Yalçın Ateş 6 Orkestrası'nda ise, piyanoda Ayhan Yünkuş ve Ergüder Yoldaş, davulda Samim Bükülmez vardı ve 1978'lere bu müzisyenlerle birlikte geldik.

Bir orkestra kurmak ve devam ettirmek sanıyorum bir müzisyen için en zor işlerden birisi. Siz senelerce bunu devam ettirdiniz, nasıl başardınız diye sorsam ne söylemek istersiniz?

Tabi ki, birlikte müzik yapmaktan keyif almak, arkadaşlık ve dostluk çok önemli. Ancak bana göre orkestra olarak müzik yaşamımızı bu kadar uzun süre devam ettirebilmemizin esas sebebi, orkestranın her üyesinin, emeğinin karşılığını, her daim zamanında ve en iyi şekilde almasıdır. Ayrıca orkestra ile çalışan şarkı sözü yazarı ve aranjörler de hiçbir zaman ayrı tutulmamış, onlar da emeklerinin karşılığını daima almışlardır.

O yıllarda orkestralar arasındaki rekabet ne durumdaydı? Faruk Akel Orkestrası, Durul Gence 5-6, İsmet Sıral Orkestrası v.b.?

Elbette kıyasıya bir rekabet ortamıydı. Çok kaliteli, nitelikli kulüpler vardı, ancak neredeyse kulüp sayısı kadar da orkestra vardı. En popüler solistlerle, en popüler kulüpte çalabilmek için çalışırdık. Tabi orkestra elemanlarını bir arada tutmak işin en zor kısmıydı. Bazen rekabet acımasızca olur, birbirinden eleman çalmaya kadar giderdi.

Biraz jazz müziğinden bahsedelim istiyorum. Jazz müziğine başlamanız hangi yıllara denk geliyor? Jazz müziği hayatınızda nasıl devam etti?

1968 yılında başladım. O dönem jazz standartları ağırlıklı bir repertuar gerekiyordu, çünkü Türkiye o yıllarda jazz müziğinden çok etkilenmişti. Bugünkü pop müzik neyse, o dönem jazz müziği o anlama geliyordu. Dönüp baktığımızda, İsmet Sıral, Süheyl Denizci, Müfit Kiper, Faruk Akel ve isimlerini sayamadığım abilerimizin orkestraları; ki bir kısmı yurt dışında da tanınırdı, ülkemizde jazz müziğinin kilometre taşları olmuşlar, yaygınlaşıp sevilmesinde büyük rol oynamışlardır. Jazz müziğinde geldiğim nokta ise, herkesin bildiği gibi 1982 yılında girdiğim TRT Hafif Müzik ve Jazz Orkestrası oldu. Burada 2003 yılına kadar sayısız değerli müzisyenle birlikte çalışma fırsatı buldum.

Şarkıcıların dışında Yalçın Ateş Orkestrası olarak da çalışmalarınız var. Örneğin "Koca Dünya" 45'liği. Bir orkestranın tek başına enstrümantal olarak bir plak yapmasının zorluklarını yaşadınız mı?

Aslında zorunluluktan plak yaptım. Orkestra için plak yapmak gibi bir fikir yoktu ortada. Çalıştığımız kulüpten paramızı alamadık ve müzisyenlere evimi ipotek ettirerek ödeme yaptım. Ancak geri ödemede zorluk çekmeye başlayınca, Orhan Gencebay ve Norayr Demirci'nin yönlendirmeleri ile ilk olarak Erkin Koray'ın altyapıları üzerine çaldım. Plaklardan kazandığımla da bankaya olan borcumu ödedim.

Türkiye'de jazz müziğinin, o yıllardan bu yıllara gelişme kaydettiğini düşünüyor musunuz?

Kesinlikle çok büyük gelişme kaydettiğini düşünüyorum. Bir defa yurt içi ve yurt dışı eğitimli müzisyen sayısında müthiş bir artış var ve hepsi de gayet başarılı oluyorlar. Tabi ülkemizde de yapılan festivaller, yurt içi ve yurt dışı konserler, teknolojideki gelişmeler, enstrümanlardaki kalite artışı v.b. etkenler de bu gelişime çok olumlu katkılarda bulunuyor.

Maalesef müzikte belirgin bir yozlaşma da söz konusu ama jazz müziği kalitesini muhafaza ediyor.

Nefesli çalgıların usta bir icracısı olarak, sizden sonraki kuşak için nefesli çalgılar olarak kimleri beğeniyorsunuz?

Tabi ki başta Tuna Ötenel olmak üzere, İmer Demirer, Yahya Dai, Meriç Demirkol, Serdar Barçın, Hakan Çimenot. Bu isimler ilk etapta aklıma gelenler, çok başarılı gençler var ayrıca.

Jazz konusunda bir proje içinde bugün yer almak ister misiniz?

Kesinlikle isterim ve bundan da büyük bir onur ve haz duyarım.

O yıllarda kulüplerde jazz çalınabiliyor muydu? Jazz çalınacak kulüp sayısını bugünle kıyaslar mısınız?

Özellikle jazz kulübü adı altında mekanlar yoktu o dönemlerde. Ancak o zamanki müzik tarzı gereği kulüplerde jazz standartları çalınırdı ve beğeniyle dinlenirdi.

Biliyorsunuz bir süredir Bodrum'un Mazı Köy'ünde yaşıyorum. Takdir edersiniz ki oradan bunun takibi son derece zor. Fakat özellikle İstanbul'da başta Nardis olmak üzere, Jazz Center gibi bir çok jazz kulübünün varlığından haberdarım ve sayılarının artmasını, jazz müziğinin, ülkemizde bir zamanlar olduğu gibi hak ettiği yeri bulmasını diliyorum.

***

Son yıllarda çevremde jazz dinlemeye meraklı insanlar ile konuştuğumda şunun farkına varıyorum; çoğu bu müziğin günümüzden 40 sene önce nasıl yapıldığına dair bir fikir sahibi değil. Fikir sahibi olmadan ise o konu hakkında bir yorum yapmak ne kadar mantıklı bilemiyorum. Aynı şeyi pop ve rock için de söyleyebilirim. Ben düşünce olarak geçmişi bilmeden geleceğin inşa edilemeyeceğini inanan bir kişiyim. Hele konu müzikse bu daha da önemli bir konu. Şunu çok açık söylemek istiyorum; müzik dinlemeye meraklı olan insanların geçmişi bilmemenin ötesinde öğrenmeye çalışmamak gibi bir huyu da var. Belki çok klasik olacak ama ben müzisyen olarak devrinde zirve yapmış isimlere gereken önemin verilmediğini düşünüyorum. Ben kendi adıma bu değeri vermeye elimden geldiğince gayret ediyorum ve edeceğim. Yalçın Ateş gibi müzik değerlerimizin yaşatılması ve anılması onlara herşeyin ötesinde bir vefa borcudur diye düşünüyorum.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Esas mesele post modern dünyada gerçekten hakiki tınlayanı çalabilmek

Tord Gustavsen

Beş yıl aranın ardından Norveçli piyanist Tord Gustavsen'le yeni bir sohbete koyulduk. Ve 12 Mayıs'ta CRR'de verecekleri konser öncesinde son albüm 'The Well' üstünden kısa da olsa hasbıhal ettik.

Yeni albümünüz 'The Well' ismini taşıyor. Buradaki maksat doğrudan kuyu sözcüğü ve çağrıştırdığı anlamlar mı yoksa iyilik, huzur, iyi olma hali gibi göndermeleri de var mı?

Mejazzi anlamda "well" dedim. Enerji ve esin bulmak için gidilen kaynak. Taptaze müzikal ve ruhani heveslerin taçlandırılması diyelim. Best eve doğaçlamaların ortaya çıkmasını sağlayan bir düğüm gibi. Ve kendimizi yenilememiz gereken nokta. Değişim ve karşıtlığın sadece modernist anlamları itibarı ile değil, organik tazelik ve gelişim açısından da öyle. Öte yandan albümün ismi buradaki ilhamın kaynağının doğrudan topluluğun kendisi olmasıyla da alakalı. Ekipteki müzisyenlerin benim fikirlerime ve yaklaşımıma verdikleri karşılık, müzikal enerjiyi ve yepyeni besteleri bir adım ileri taşıyan kaynağın ta kendisi. Yani fikirleri bir bütüne dönüştürüp yepyeni fikirler için ilham kazanmaya yönelik spiral hareket çok önemli bir şey.

Bestelerinizi sözsüz ilahiler ve soyut ninniler olarak tasvir ediyorsunuz. Neden?

Ezgilerimizin büyük bir bölümünün dinleyerek büyüdüğüm ilahiler ve İskandinav folk müziğinin fısıldayan ninnileri ile güçlü bağları olduğunu hissediyorum. Fakat bizim ilahilerimiz belli bir bölgeyle ve teolojiyle bağlantılı değil. Ve bizim ezgilerimiz kesinlikle çok daha katmanlı ve geleneksel ninnilere nazaran armonik açıdan çok daha açık uçlu. Bu nedenle ilahiler sözsüz, sessizce dua edercesine ve ninniler de soyut, huzur verici, mırıl mırıl. Geleneksel ninnilerin melodik yalınlığına bu bakımdan yakın ama politonaliteye doğru ilerleyen ve ritmik açıdan daha karmaşık bir gidiş var.

Peki uzun yıllar bir çok topluluk formatında çaldıktan sonra Tore Brunborg'un yer aldığı bir dörtlü size nasıl geldi?

Tore Brunborg bizim çalış stilimize muhtemelen en çok uyan saksofonist. Sanatsal açıdan güçlü bir bireyselliği ve çok kişisel bir tarzı var. Stelik karşılıklı çalımlarda müthiş mütevazı bir tavrı var. Onun cümleleriyle iletişime geçmekten keyif alıyorum. Solist ve eşlikçinin alışılageldik rollerine karşı çıkışı ve yine de bizim yaklaşımımız içerisinde olabildiğince lirik kalabilmesini seviyorum. Tore benim bestelerime yeni renkler eklerken piyanonun yine de ışıldayabildiği bir alanı koruyabiliyor.

Jarle Vespestad'ın da 'The Well' sound'undaki güçlü etkisi hissediliyor. Onun katkıları albümün melodik boyutuyla nasıl bu kadar ilintili olabildi?

Bildiğim davulcular arasında melodiyle en haşır neşir olanı Jarle. Melodiyle kolaylıkla ve doğallıkla etkileşime geçebiliyor ve hatta bizler çalarken o da bizimle mırıldanıyor. Hassas groovelarındaki istikrar ve duygusal yaratıcılığının bileşkesi müziğimiz için bir temel niteliğinde. Ve had safhada zarif tuşesiyle büyük bir zenginlik ve çeşitlilik yaratıyor sound açısından.

Albümde beste ve doğaçlamaların dengesini nasıl kurdunuz?

Beste ve doğaçlamalar içiçe geçtiği için birinin nerede başlayıp ötekinin nerede bittiğini söyleyebilmek imkansız. Ama bazı parçaları daha çok çalıp, bazıları daha ziyade konserlerde geliştirdiğimiz doğru. Topluluk sound'u uzun süre birlikte çalıp, yolculuk ederken gelişiyor ve grubun organik gelişimi açısından albüm kayıtları temel bir unsura dönüşüyor.

'Changing Places', 'The Ground' ve 'Being There' ile bir müzikal döngüyü tamamladınız. O döngüden 'The Well'e gelinceye kadar müziğinizde değişen neler oldu?

Temel fikrin ve tavrın aynı kaldığını hissediyorum ben. Ses paleti genişledi ve bir şekilde daha yoğun ve derinlikli çalmaya başladık. Daha minimalist bir yol izlemeye çalıştık, daha önce olmadığı kadar ve zaten karmaşıklık gibi bir amacımız hiçbir zaman olmadı.

Bir röportajınızda jazz'ı kendi içindeki geleneklerin genel toplamı olarak tanımlamışsınız. Buradan hareketle, jazz'ın mevcut durumu ve gidişatına dair fikirleriniz neler?

Bununla ilgili söyleyecek çok fazla şeyim yok aslında, tarihsel bilinç, bilgi ve yeteneklerin şimdinin dürüstlüğü ile etkileşimine dayanır daima; gerçekten söyleyecek bir şeyiniz olduğunda onu bulmaya çabalarsanız tabii. Gerçek veya hayati olanı hisseden bir şeydir. Neoklasik Amerikanlaşmış jazz da olabilir bu, jazz'a yüzünü dönmüş folk müzik de veya Cage, Schönberg gibi isimlerin keşiflerine dayalı izlenimcilikle şekillenmiş doğaçlama bir müzik de olabilir. Yola çıkışın her noktası geçerli ve uğraştığınıza değerdir. Müzisyenin sahneye koyduğu müzikal, entelektüel, duygusal alakayla da bağlantılı. Dünyada yabancılaşmış ve suni ama "ilginç" olarak tabir edilen o kadar çok müzik projesi var ki, haddinden fazla. 50'lerin jazz'ını taklit eden zayıf örneklerden bile çok. Buradaki esas mesele, post modern dünyada gerçekten hakiki tınlayanı çalabilmek.

Sümeyra Gümrah
sumeyragumrah@gmail.com

NELER OLACAK

CRR Konserleri

Free Jazz Flamenco

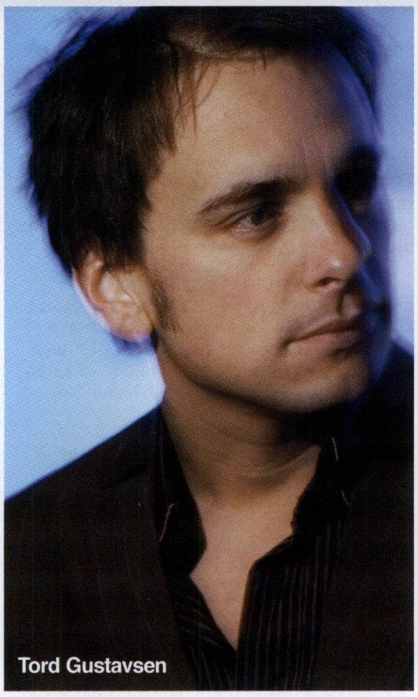

Tord Gustavsen

Hassan Gnava

05 Nisan Perşembe
Ali Rıza Ghorbani

06 Nisan Cuma
Erkan Oğur: Anatolian Blues Project

07 Nisan Cumartesi
Joaquin Grilo

14 Nisan Cumartesi
CRR Senfoni Orkestrası&Oğuzhan Balcı

16 Nisan Pazartesi
Alfio Origlio Quartet

17 Nisan Salı
Free Jazz Flamenco

18 Nisan Çarşamba
Kent Orkestrası& Simavi Uluç

20 Nisan Cuma
Gnava Konseri

21 Nisan Cumartesi
Julliard String Quartet

3 Mayıs Perşembe
Indialucia

04 Mayıs Cuma
Muammer Ketencoğlu

05 Mayıs Cumartesi
Farruco Flamenconcierto

06 Mayıs Pazar
Balkan Brass Battle

12-13 Mayıs Cumartesi-Pazar
Arjantin Tango Grubu

14 Mayıs Pazartesi
Sevilen Müzikaller Ve Film Müzikleri

15 Mayıs Salı
Tord Gustavsen

Hacer Kalay
hacerk@strateji.com

Denise King Ve Olivier Hutman Trio Akbank Sanat'ta

Denise King Oliver Hutman

Pop ve jazz standartlarını blues, soul, hatta gospel dokunuşlarla söyleyen ve müzik otoriteleri tarafından sofistike, duygu dolu, ipeksi bir ses olarak tanımlanan **Denise King, 17 Nisan 2012, Salı** günü **Akbank Sanat**'ta jazz tutkunlarıyla buluşuyor.

Jazz'ı on iki yaşındayken keşfeden; Sarah Vaughan, Ella Fitzgerald, Nat King Cole ve Frank Sinatra'nın cümle kurma tekniklerinden, Lil Jimmy Scott, Nancy Wilson, Carmen McCrae ve Nina Simone'nin şarkı sözlerinden etkilenen **Denise King**'e, **Akbank Sanat**'taki konserinde piyanoda Olivier Hutman, kontrbasda Michel Rosciglione ve davulda Charles Benarroch'dan oluşan **Olivier Hutman Trio** eşlik edecek.

Denise King ve Olivier Hutman Trio ayrıca 18 Nisan 2012, Çarşamba günü Akbank Sanat'ta gerçekleştirecekleri workshop'ta jazz müziği üzerine deneyimlerini aktarıp, katılımcıların sorularını yanıtlayacaklar.

Denise King & Oliver Hutman Trio

Etkinlik: Workshop- Denise King & Oliver Hutman Trio

Denise King hakkında: 12 yaşında jazz müziğini keşfeden Denise King, ilk yıllarında Butch Ballard, Arthur Harper, Sam Dougherty, Cecil Payne, Jymie Merritt, Bootsie Barnes, Lex Humphries gibi efsaneleşmiş isimlere eşlik etti. Prodüktör Dexter Wansel ile tanıştıktan sonra pek çok CD kaydı yaptı. Fransa'dan Brezilya'ya, Japonya'dan Afrika'ya kadar dünyanın dört bir yanında konserler verdi. Roy Hargrove, The Brecker Brothers, Phil Wright, Cecil McBee, Christian McBride, Orrin Evans, Lonnie Plaxico, Uri Caine, Sid Simmons, Dr. Guy Ramsey, J.D. Walter, Barbara Morrison, Derrick Hodge, Chris Beck, Billy Paul, Jean Carne, Celine Dion, Bunny Sigler gibi ünlü isimlerle aynı sahneyi paylaştı.

Oliver Hutman hakkında: Fransız piyanist, besteci ve aranjör Olivier Hutman, Henri Salvador, Yves Montand, Charles Anzavour gibi ünlü şarkıcılara eşlik etmiş; Art Farmer, Dee Dee Bridgewater, Toots Thielemans, Roy Hargrove, Michel Legrand, Peper Adams, Clark Terry gibi önemli isimlerle ortak projelere imza atmıştır. Birçok jazz ve pop sanatçısıyla 200'ün üzerinde CD ve LP kaydı yapan Hutman,1984'te Fransız Jazz Akademisi'nden "En İyi Jazz Kaydı" dalında Boris Vian Ödülü'nü kazanmıştır. Çeşitli film müziklerine de imza atan sanatçı, Bertrand Tavernier, Serge Moati ve Jean Paul Goude ile çalışmıştır.

www.akbanksanat.com

Sıdıka Göztok
sidikag@tribeca.com.tr

Borusan Konserleri

3–4 Nisan 20.00
"Naked Drum Project"

Amy Salsgiver (perc)
Alex Baker (perc)
Üç kıtadan ilham alan iki perküsyoncu, Amy Salsgiver ve Alex Baker, özgün besteleri ve çağdaş repertuarı kendilerine ve çalgılarına has bir yorumla dinleyenlere sunuyorlar. Amerika'dan dünyaya açılan Amy Salsgiver, New York,

Londra ve Dublin'in ardından İstanbul'da da durmak bilmeden müzik yapmaya devam ediyor. İngiliz sanatçı Alex Baker ise keman ve piyano ile adın attığı müzik dünyasının basamaklarını ustalıkla sürdürdüğü perküsyon ve timpanistlik ile tırmanmaya devam ediyor. İkilinin pek çok ortak noktasından biri de kendileri gibi özgün ve başarılı müzisyenlerle işbirliğinden hiç kopmamaları. Klasik müzik çağdaş akımlar, jazz, pop ve *rock*'ı kucaklayan repertuarlarına kişisel başarılarının da eklenmesiyle Salsgiver ve Baker, bu projeyi uzun süre devam ettireceğe benziyor. İkili enerjik, orijinal ve esprili performansları ile Borusan Müzik Evi'nde hayranlarına yenilerini ekleyecek.

Atölye çalışmasına katılım 15 kişiyle sınırlıdır. Başvuru için itumiam@gmail.com

5 Nisan 21.30

Nova Muzak Series
Kammerfilmmer Kollektief

Heike Aumüller (harmonium)
Tom Weber (g, elektronikler)
Jojannes Frisch (b)
Serbest doğaçlama, deneysel jazz ve *noise*'u elektronik müzik potasında özgün fikirler ile harmanlayan Karlsruhe'li üçlü Kammerflimmer Kollektief, Nova Muzak Serisi'nin bu ayki etkinliğinde Borusan Müzik Evi'ne konuk oluyor. 1997 yılında gitarist Thomas Weber tarafından kurulan Kammerflimmer Kollektief birlikte çalmaya başladıklarında pop şarkı formunu bozmaya uğraşırken yarattıkları ses örgüsünü gürültüler ve alışılmadık seslerle bezediler ve müziklerine çağdaş, şehirli bir kimlik kazandırdılar. Kammerflimmer Kollektief özellikle Cinematic Orchestra, Talk Talk ve Mum'ın ilk dönemini sevenlerin kaçırmaması gereken bir konser.

6 Nisan 21.30
"Yansımalar"

A. Şenol Filiz (ney)
Birol Yayla (g, tanbur)
Murat Usanmaz (g)
Pınar Bayraktar (viyolonsel)
Erdal Akyol (b)
Ediz Hafızoğlu (perc)
Yansımalar, '80'lerden '90'lara uzanan müzikal bir yolculuğun ürünü. 1992'den sonra her biri dinleyenlerini fetheden *Yansımalar*, *Bab'ı Esrar* ve *Pervane* gibi albümlerini çıkartan topluluk, yirmi yılı aşkın bir süredir bu özel yerini korumakta. A. Şenol Filiz ve Birol Yayla'nın birikimi ile oluşan topluluk, kendi deyimleri ile "Modern hayatın karmaşasına karşı, sadelik ve huzur" arayışını müzikle bütünlüyor. Yansımalar, klasikleşmiş parçalarının yanı sıra ilk kez seslendirecekleri eserleri ile Borusan Müzik Evi'nde sizleri bekliyor.

13 Nisan 20.00

Borusan New Series
"Nordic-Sounds-Istanbul"
Curiius Chamber Players

Borusan New Series, bu ay da çok özel bir proje ile devam ediyor. Kuzey ülkelerinden çeşitli topluluk ve oluşumları, mekân, müzik ve algı dünyasındaki özelliklerden faydalanarak birleştirmek üzere tasarlanan Nordic-Sounds-Istanbul projesinin devamında İsveçli topluluk Curious Chamber Players, Borusan Müzik Evi'nde olacak. Curious Chamber Players'ı anlatan ilk kelime deneysellik. Öyle ki müzik, topluluğun önceki projelerinde doğaçlama video gösterimleri, tiyatro, tarot meditasyon, dans, şiir ve koku ile birleştirilmiş. 2012 yılı boyunca çok yoğun bir festival programı ile Avrupa'yı gezecek olan Curious Chamber Players'ın Borusan Müzik Evi'ndeki performansı müzik ve merakın sınırlarında gezinecek.

14 Nisan 21.30

Musica Nuda
Petra Magoni (vo)
Ferrucio Spinetti (b)
Yolları ilk kez 2003 yılında kesişen Petra Magoni ve Ferruccio Spinetti'nin ses ve kontrbasın mükemmel işbirliğinden yarattıkları repertuarları ilgiyle izlenmekte. Musica Nuda, aslında onların ilk albümlerinin adı ve bu kayıt tamamen en sevdikleri parçalardan oluşuyor. İkilinin sahnedeki uyumu mükemmel, bu sebeptendir ki ilk albümlerinin ardından bu işbirliğini devam ettirme kararı almışlar. Biraz ozanlık, biraz jazz ve bunun yanında *rock*, hatta *punk*'tan izler taşıyan müzikleri, grubun adından da anlaşılacağı gibi "çıplak", yani sınır ve kısıtlama yok. Musica Nuda, her şeyden çok cesur ve bağımsız özellikleriyle tanınıyor. Eski zamanların yenilik peşinde koşan öncüleri gibi onlar da yaşadıkları çağın müzik türlerini içlerine çekip, yeni bir ses dünyası yaratıyorlar. Musica Nuda, Borusan Müzik Evi'nde Johann Sebastian Bach'tan Beatles, Sting ve Prince'e uzanan bir program sunacaklar.

24 Nisan 20.00

Erdem Şimşek & Erkan Oğur

Erdem Şimşek
Erkan Oğur
Borusan Müzik Evi bir sürprizle bu sezon ikinci kez usta müzisyen Erkan Oğur'u hayranları ile buluşturuyor. Oğur'un konuk sanatçı olarak katılacağı bu bağlama dinletisinde, genç kuşağın dikkat çeken bağlama icracılarından Erdem Şimşek, konserin ilk bölümünde kendi bestelerinden ve geleneksel Anadolu ezgilerinden oluşan repertuarını cura, bağlama, tanbura, divan sazı gibi bağlama ailesinin farklı sazlarıyla seslendirecek. İkinci bölümde ise Erkan Oğur'un katılımıyla birlikte ikili, altı telli bağlamanın büyülü tınılarıyla dinleyenleri doğaçlama bir yolculuğa çıkaracak.

25 Nisan 20.00

Samir Odeh-Tamımı & Hezarfen Ensemble
Açıklamalı Konser
Goethe Institut ve Borusan Müzik Evi "Yeni Müzik-Açıklamalı Konserler" müzik dizisini sunar. Serinin ilk konserinde, Berlin'de yaşayan Filistin-İsrailli besteci Samir Odeh-Tamimi dinleyenleri ile

buluşacak. Samir Odeh-Tamimi Almanya'da yaşıyor ve yapıtlarında bugünkü Avrupalı çevresini, çocukluğunu ve gençliğini belirlemiş olan İslami-Doğulu gelenekleri bir araya getiriyor. Müziğinde, pek çok başka unsurun yanısıra , tanınmış ve saygın bir Sufi şifacı olan büyükbabasının etkisiyle çocukluğundan beri hayatına girmiş olan

Sufi ritüellerinin izleri de yer alıyor. Çalgıların seçiminde Filistin-İsrail kökenlerinin izlerini görmek mümkün. Kültürlerarası projeler, disiplinlerarası performanslar ve müzisyenlerin buluşmaları yoluyla genç yetenekleri destekleyen Hezarfen Ensemble ile Samir Odeh-Tamimi'nin Borusan Müzik Evi'ndeki buluşması, açıklamalı çağdaş müzik dinletilerinin önünü açacak. Sohbet ve müziğin sahneyi paylaşacağı etkinlikte Samir Odeh-Tamimi'nin yeni müzik hakkında yapacağı açılış sunumu merakla bekleniyor. Bestecinin seçilmiş eserleri hakkında açıklamaları ve Hezarfen Ensemble'ın sunumu sayesinde, günümüz müzik dinleyicisinin sorularına cevap bulacağı bir ortamı sağlamayı hedefliyor.

26 Nisan 20.00

Spiral Quartet
"Paristanbul"
Philippe Poussard (ss, aflt)
Bruno Angelini (p)
Christian Lete (d)
François-Charles Delacoudre (b)
Hiçbir ritmi kaçırmamak, ezgilerin tüm zenginliğinden faydalanmak ve güzel

müzik yapmak, Spiral Quartet'in varoluş amacı. Topluluğun kurucusu Philippe Poussard, hem Paris hem de İstanbul'da yaşıyor. Spiral Quartet de bu iki kültür şehrini kapsayan ses dünyasından esinleniyor. Topluluk, birikimlerini kendilerine has yorumlarıyla dinleyenlerine sunuyor. Onların dünyasında Türk halk müziği de var, jazz'ın tüm renkleri de. Spiral Quartet, Borusan Müzik Evi'nde bu ay bir kez daha haklı çıkacak ve modern jazz'ın halk müziğinden nasıl beslenebileceğinin en güzel örnekleri ile sergileyecek.

28 Nisan 21.30

Timuçin Şahin & Mivos Quartet Plays Timuçin Şahin
Timuçin Şahin (g)
Mivos Quartet:
Olivia De Prato (vi)
Joshua Modney (vi)
Victor Lowrie (vio)
Isabel Catellvi (viyolonsel)
Timuçin Şahin ve Mivos Quartet'ten yaylı çalgılar ile elektrogitarı birleştiren dikkat çekici bir performans. Arayışın ve yaşam serüveninin müzikteki yansımaları,onların sanatını anlatabilecek sözlerden yalnızca birkaçı. Sanatçılar,Timuçin Şahin'in Karnatik, Afrikalı ve Ortadoğulu duyumlarını çağdaş müzikle harmanlayan besteleri, Mivos Quartet üyelerinin kişisel deneyimleri ve karakterleri ile birleşince ayaklarının önüne serilen dünyayı, Borusan Müzik Evi'nin konuklarıyla paylaşacaklar.

7 Mayıs 20.00

"Electrosonic City 2012"
Duygu Sungur Fixed Piece, Live Diffusion
Alper Yakın Electric Guitar, Live Electronics
Başar Ünder Fixed Piece, Live Diffusion
Ahmet Kızılay Electric Guitar, Live Electronics
Burçin Elmas Live Electronics
Elisabet Curbelo Fixed Piece, Live Diffusion
Anıl Çamcı Fixed Piece, Live Diffusion
Reuben De Lautour Violin, Live Electronics
Pieter Snapper Live Electronics
Borusan Kültür Sanat-MİAM işbirliğinin en ilgi çekici etkinliklerinden biri olan "Electrosonic City 2012", Müzik İleri Araştırmaları Merkezi'nin eğitmen ve öğrencilerinin yoğun çalışmalarının ürünü olan en yeni yapıtları kapsayan bir proje. Gürültüyü, club müziğini, deneysel ses üretimini ve elektroakustiği de içine alan bir müzik evreninin malzeme olduğu çalışmaların merkezinde aslında şehrin kapsadığı tüm sesler var. İstanbul'un en hareketli müzik merkezinin tam ortasında, Borusan Müzik Evi'nde, Electrosonic City 2012 ile şehrin tüm seslerini içinize çekmeye hazırlanın. Gecede sunulacak yapıtların çoğunun dünya prömiyeri gerçekleşecek.

8 Mayıs 21.30

Alper Maral Multiphonics Ensemble
"İyi Ki Doğdun John Cage!"
Burçin Elmas (s)
Utku Öğüt (vi)
Stefan Fricke (btb)
Alper Maral (btb)
Yapıtları ve düşünceleriyle müziğin tanımında köklü değişiklerin önünü açan sıra dışı kompozitör ve müzik düşünürü John Cage, bu yıl tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de çeşitli etkinliklerle anılıyor. Besteci ve müzik araştırmacısı Alper Maral bu işin başını çekenlerden.

Maral Multiphonics Ensemble, Borusan Müzik Evi'nde gerçekleştirecekleri açıklamalı konserde Cage'in en önemli yönelimlerden birine, müzikte "belirlenmemişlik" öğesini vurguladığı yapıtlarına ağırlık verecekler. Konserde yer alacak diğer bir ilginçlik ise, Maral'ın Hessischer Rundfunk'un siparişi olan "Now" adlı yapıtı olacak. Cage'e bir saygı duruşu niteliği taşıyan bu müziğin temelini bestecinin şimdiki zamana odaklı bir konuşması oluşturuyor.

9–10 Mayıs
Juliana Snapper & Miller Puckette
"Electroacoustic Day"
Atölye Çalışması Ve Konser
"en écho"
Philippe Manoury
Juliana Snapper Soprano
Miller Puckette Live Electronics
"La Fabbrica Illuminata"
Luigi Nono
Juliana Snapper Soprano
"Teratoma"
Juliana Snapper Soprano
Miller Puckette Live Electronics
Atölye Çarşamba 19.00- 21.00 / Konser Perşembe 20.00
Müzikte kompozisyona çağdaş yaklaşımlar konusunda gözlem ve katılım için kaçırılmaz bir fırsat. Borusan Müzik Evi'ndeki bu atölye çalışmasında Juliana Sanpper ve Miller Puckette, canlı performans sırasında interaktif olarak bilgisayar kullanarak sesler üretmek ve bu seslerin analizlerini yapmak konusundaki incelikleri katılımcılarla paylaşacaklar. Analizleri yapılan seslerin içerikleri ise bir sonraki üretimin malzemesini oluşturacak. Atölye çalışmasını en az onun kadar eğitici ve keyifli olacak bir konser izleyecek. Çağımız müziğinin seçkin örneklerinden üç yapıtın seslendirileceği konserde Borusan Müzik Evi'nin konukları, teknolojiden faydalanma konusunda çağın üstadlarından biri olan Luigi Nono'nun "La Fabbrica Illuminata" adlı yapıtını da dinleme fırsatını bulacaklar.

11 Mayıs 21.30

Nova Muzak Series
Moritz Von Oswald Trio
Moritz Von Oswald Elektroakustikler
Max Loderbauer Analog Synthesizerlar
Vladıslav Delay Davul Ve Perküsyonlar
Morris von Oswald Trio, bir elektronik doğaçlama üçlüsü. Elektro akustikleri ile Moritz von Oswald, analog tonları ile Max Loderbauer ve davulu ile Vladislav Delay, yakından tanındıkları Berlin'de elektronik müzik camiası tarafından takdirle karşılanmakta. Üçü bir araya geldiğinde Morris von Oswald Trio, melodik ritimleri dub, tekno ve elektronika'nın alt yapılarıyla harmanlayarak müzikte kendilerine has bir enerji yakalıyor. Borusan Müzik Evi her sahneye çıkışlarında harikalar yaratan ve bunun büyüsünü korumak için çok da sık bir araya gelmeyen bu üç ustayı sizler için ağırlıyor.

12 Mayıs 21.30

Süleyman Erguner "Sufizen"
Süleyman Erguner (ney, vo)
Murat Necipoğlu (vo)
Prasad Khaparde (vo - Hindistan)
Selim Ergen (sarod)
Ahmet Baran (kanun)
Keyvan Chemirani (zarb, bendir-Paris-İran)
Erdem Alpsoy (vo)
Gürkan Özkan (tabla)
Süleyman Erguner, İstanbul ve özellikle Anadolu'nun özü olan Sufi ve daha da doğunun özü olan Zen felsefelerini "Sufizen" adını verdiği bu çalışmasıyla bir araya getiriyor. Gizemli bir buluşmayı vurgulayan "Sufizen", ney, sarod, zarb, tabla, sarangil ve belki de en sihirli enstrüman olan insan sesiyle "doğunun doğusundaki" esrarengiz, büyüleyici nağmeleri ve vurguları sunuyor. Konserde bestelerin icrasının yanı sıra, çok ilgi çekici doğaçlama anları da heyecanla bekleniyor.

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

5 Telli Bir Akdenizli

Renaud Garcia-Fons

Katalan esaslı Fransız bir aileden gelen, ressam bir babanın yetenekli genlerine sahip bir kontrbasçı Renaud Garcia-Fons. 5 yaşında piyano ardından da gitar çalmaya başlıyor ta ki 16 yaşına gelip de kontrbasa geçene kadar. "Kontrbası çalmaya başladığımın 10. saniyesinde hayatım boyunca çalmak istediğim aletin bu olduğunu anlamıştım" diyen müzisyen, Paris Konservatuarı'nda klasik kontrbas eğitimi görüyor ve kendisine şu anda kullandığı kendine has yay ve arşe tekniğini öğreten François Rabbath ile çalışmaya başlıyor. Rabbath'la çalıştığı dönemde O'ndan sadece kontrbası değil aynı zamanda bestelerinin Suriyeli kökenlerini de öğreniyor. Çok zaman geçmeden kontrbasına beşinci teli ekleyerek solo konserler vermeye de başlıyor. Trompetçi Roger Guerin'in big bandinde çalışmaya başladığı sırada Kenny Clarke ve Sam Woodyard gibi ünlü jazz müzisyenleriyle aynı sahneyi paylaşma fırsatı buluyor. 1987-1993 yılları arasında Claude Barthélémy "Orchestre National de Jazz'ında yer alıyor. O dönemde Daniel Humair, Louis Sclavis, Michel Portal, Marc Ducret, Nguyên Lê, Gian-Luigi Trovesi, Mino Cinelu, Michel Godard, Rabih Abou Khalil, Steve Swallow, Howard Levy, Gérard Marais, Kudsi Erguner, Dhafer Youssef, Cheb Mami, Sylvain Luc gibi müzisyenlerle de beraber konserler verme imkanı buluyor yetenekli müzisyen. 21 yaşında performans yarışmalarına katılan ve kazanan Garcia-Fons, Fransız Kültür Bakanlığı tarafından "kontrbasta profesörlük" diploması ile ödüllendiriliyor.

Albümlerini dinlediğinizde bildiğimiz geleneksel jazz tınıları yok denecek kadar az. Endülüs ile güney Fransa arasında bir yerlerdeyiz daha çok. Kesinlikle flamenko kokusu var. Üzerine bazen biraz vals serpilmiş. Anne babası İspanya'da doğan ve evde küçükkken sürekli flamenko dinleyen bir insandan daha azı da beklenemez zaten. Kontrbası eşlikçi bir enstrüman olmaktan çıkarıp tek başına ayakta duran bir solist muamelesi görmesini sağlayan bir yaklaşıma sahip Renaud Garcia-Fons. Kendisi için jazz, folk, geleneksel veya modern bir müzisyenden öte söyleyebileceğimiz daha doğru bir kelime varsa o da "dünya müzisyeni"dir çünkü yaptığı müzik tek bir kategoriye girmediği gibi bütün, parçalarının toplamından fazlasıdır. Bazılarının "Jazzın Paganini'si" diye adlandırdığı müzisyeni dinlediğimizde bir jazz kontrbasından ziyade ud, keman, viyolonsel gibi daha doğuya yönelik bir enstrüman sesi duymamız da müzisyenin enstrümana dair teknik kısıtlamaları aşarak ruhunu özgürleştirecek sınırları zorlamaya çalışmasındandır. İlk albümünü 1992 yılında solo çıkaracak kadar cesur ve maceracı bir müzisyen olan Garcia-Fons'un her albümünün ayrı birer hikaye olduğunu söylesek yeridir. Önce solo ardından 1995'te çıkardığı "Alborea"da 2 kontrbas bir akordeaon ve bir davulla yola devam eden müzisyenin aynı sene içinde "Suite Andalouse" adlı bir albümü daha var. 1997 tarihli "Orientale Bass"da 10, 2001'deki "Navigatore"de 20 kişilik bir ekiple çalışıyor ünlü kontrbasçı. Her yeni albüm yeni bir meydan okuyuş O'nun için. Birçok dünya müzisyeniyle aynı sahneyi paylaşmış olan Garcia-Fons her sene yurt içi ve yurt dışı konserler vermekle kalmayıp opera, bale, film müziği besteleri gibi farklı alanlarda da aktif olarak çalışan bir müzisyen.

Son olarak 2011 yılında çıkardığı ve yoğun Akdeniz kokan "Mediterannees" ile hatırladığımız müzisyen bu albümünde bizi yine deniz kıyısında gezdirirken bazen öğlen kalabalık bir yemeğin coşkusunu yaşamış bazen de bir akşam üzeri güneşin batışını izlemiştik. Bu sene ise ünlü kontrbasçı, 2012 Mart ayında canlı kayıt olan "Solo. The Marcevol Concert"ı çıkartıyor. Bir CD ve DVDden oluşan bu sette biri Madrid'de biri ise Paris'te gerçekleşmiş olan 2 solo konserin kayıdı var. Bu albümle birlikte Avrupa'da solo turneye çıkan müzisyeni, biz şanslı müzik severler 20 Nisan gecesi saat 22.00'de garajistanbul'da izleyebileceğiz.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İş Sanat

Gonzalo Rubalcaba

Los Vivancos

Gonzalo Rubalcaba Trio
06 Nisan 2012
Gonzalo Rubalcaba (p)
Matthew Brewer (b)
Ernesto Simpson (perc)
Müzik yaşamını Küba kültürünün özgünlüğü ve inceliklerini yeniden şekillendirip çağdaş bir forma kavuşturmaya adayan Gonzalo Rubalcaba, üçlüsüyle birlikte İş Sanat'ta jazz severlerle buluşuyor. Duyarlı müzisyenliği ve olağanüstü enstrüman tekniğiyle günümüzün en iyi Latin/jazz piyanistlerinden biri kabul edilen sanatçı, 80'lerin başında adım attığı jazz yaşamında dönüm noktasını 1986'da Alman Messidor firması için yaptığı üç kayıt ve Charlie Haden'la tanışması sonucu önce Toshiba/EMI sonra da Blue Note plak firmalarının dikkatini çekmesiyle yakaladı. 1990'da Haden ve Paul Motian'la Montreaux Jazz Festivali'nde verdiği unutulmaz konserle de dikkatleri iyice üzerinde toplayan Rubalcaba "Yılın En İyi Jazz Albümü" dalında dört Grammy ödülü ve sekiz Grammy adaylığıyla hiç şüphesiz modern jazz dünyasında kalıcı bir güç olarak kendini kanıtladı. Afro-Küban mirasından ilham almaya devam ettiği sanatını sürekli geliştiren Rubalcaba heyecan uyandıran melodik ve ritmik çalışmalarıyla kalıpları değiştirmeye devam ediyor. Başarılı piyanist genç ve yetenekli beşlisiyle kaydettiği ve özgün parçalarından oluşan son albümü Avatar'ı Şubat 2009'da piyasaya çıkardı.

John Williams & John Etheridge
12 Nisan 2012

İş Sanat Nisan ayında biri klasik diğer jazz iki gitaristin buluştuğu orijinal bir projeye ev sahipliği yapıyor. Kendi jenerasyonunda gitarın önde gelen temsilcilerinden biri olarak görülen John Williams ile eklektik tarzı ve yorumuyla Pat Metheny'nin "dünyanın en iyi gitaristlerinden biri" dediği John Etheridge'i bir araya getiren bu orijinal proje farklı stillerin buluşmasından ortaya çıkan zengin ve renkli bir müzik doğuruyor. Klasik gitar ile çelik telli akustik gitarın baştan çıkaran birlikteliğini her zaman keşfetme arzusu duyan John Williams'ın bu tutkusunu gerçekleştirmek için John Etheridge ile bir araya gelmesiyle ortaya çıkan proje aynı zamanda bir ilk olma özelliği taşımakta. Müzikal olarak Afrika etkilerinin köküne inen ancak aslında bundan çok daha fazlasını sunan proje solo setler, özgün kompozisyonlar ve Afrika ile Amerika'dan müziklerin yanı sıra İngiliz besteci Paul Hart'ın tamamen bu ikili için yeni bestelediği, ses getiren ve teknik açıdan oldukça zorlu bir süiti de kapsıyor. Klasik ve akustik gitarı muhteşem bir dengede buluşturan bu konser, hem klasik hem jazz severler için unutulmaz bir deneyim olacak.

Buika
13 Nisan 2012

Aşkın tutkulu sesi Buika İş Sanat'a, kariyerinin en iyi şarkılarını topladığı En Mi Piel adlı best of albümden parçalarla konuk oluyor. Geleneksel copla şarkılarını flamenko, jazz ve rumba ritimleri ile birleştiren Buika, copla şarkılarını söylemenin ötesinde onları yaşayan, deneyimleyen ve kulağımıza fısıldayan bir sanatçı. Türkiye'deki ilk konserini İş Sanat'ta verdiği 2009 yılından beri her geçen gün hayran kitlesi artan, albümleri ile en çok satanlar arasına giren Buika, sadece flamenko ve jazz şarkılarıyla değil aynı zamanda Seal ve Nelly Furtado gibi dünyaca ünlü pop yıldızlarıyla yaptığı düetlerle de dünya listelerinde yer alıyor. Ünlü yönetmen Pedro Almodovar'ın sansasyonel filmi "La Piel Que Habito - İçinde Yaşadığım Deri" için küçük bir rol alarak seslendirdiği şarkılarla da büyük ilgi gören sanatçı ikinci albümü, Mi Niña Lola ile de İspanyol Müzik Ödülleri'nde, "En İyi Prodüksiyon" ve "En İyi İspanyolca Albüm" dallarında ödüllerin sahibi oldu. Seyircilerin konserlerini soluksuz izlediği ve eleştirmenlerin yere göğe sığdıramadığı Buika, Niña de Fuego albümü ile Latin Grammy ödüllerine "Yılın En İyi Albümü" ve "En İyi Prodüksiyon" kategorilerinde aday olurken son stüdyo albümü El Último Trago ile Latin Grammy'lerini kucakladı. Aşk şarkıları ve daha çok kaybedilen aşklar için şarkılar söyleyen Buika, çoğu kendi deneyimlerinden yola çıkarak yazdığı dokunaklı parçalarla size içinize işleyecek büyüleyici bir gece yaşatacak.

Sürpriz Konserler

Madredeus
26 Nisan 2012

İş Sanat bu ay Portekiz müzik sahnesinin en başarılı projelerinden Madredeus'u konuk ediyor. Fado ile çağdaş halk müziğini birleştiren çalışmalarını "Portekiz köklerine bağlılığını koruyan müzikal fanteziler" olarak tanımlayan topluluk, kariyerinin başından itibaren canlı performanslarını, müzikal şiir resitali atmosferinde gerçekleştiriyor. Portekiz kültürüne özgü olan uzaktaki bir yere, kişiye ya da geçmişte kalan anlara duyulan özlemi yansıtan 'saudade' kavramını müziğiyle içten içe bütünleştiren topluluğun çoğu zaman melankolik ve denizi, yolculuğu veya yitikliği konu alan şarkı sözleri Orta Çağ'a uzanan bir şarkı geleneğini devam ettiriyor. 1994'de kadar Portekiz'de iyi bilinen ancak yurt dışında kısmen tanınan Madredeus yönetmen Wim Wenders'in topluluğun müziklerinden etkilenerek Lizbon Hikâyeleri adlı filmde yer vermesiyle uluslararası ün kazandı ve tüm dünyaya kanat açarak Avrupa, Güney Amerika Afrika ve Asya'dan hayran kitlesi edindi. 1987 çıkışlı ilk albümleri Os Dias da Madredeus'un ardından çok sayıda albüm çıkaran topluluk, bugüne kadar dünya çapında 3 milyondan fazla albüm satıştı yakaladı. 1997'de piyasaya çıkardığı O Paraíso albümü ile fado köklerinden uzaklaşan Madredeus, bugün 27 yıllık parlak kariyerini yeni bir ekiple sürdürüyor. 2012 yılında Portekiz ve yurt dışında gerçekleştireceği kapsamlı konser turnesi için "yayınladığımız tüm repertuara yolculuk yapan bir gösteri sunmayı hedefledik" diyen topluluk, aynı zamanda bu yıl yeni parçalar ve klasik parçaların yeni düzenlemelerinden oluşacak bir albüm çıkaracak. İş Sanat'ta kesinlikle sezonun kaçırılmayacak konserlerinden biri...

Los Vivancos
25 Mayıs 2012

İş Sanat, 2011-2012 sezonuna "Flamenko'nun Prensleri" Los Vivancos'un uzun süre akıl çıkmayacak yepyeni gösterisi Aeternum ile veda ediyor. "Eğer şahinin yazgısı göğün en yükseklerine uçmaksa, bizim yazgımız da birlikte dans etmek" diyen Los Vivancos, çocukluklarından bu yana hep birlikte dans eden yedi kardeşten oluşuyor. Okuma yazmayı bile öğrenmeden enstrüman çalmaya başlayan, aynı kanı taşıyan, flamenko ateşiyle sahneleri yakan 7 yakışıklı kardeşin 2004'te bir araya gelerek kurduğu Los Vivancos, o tarihten bu yana katıldıkları tüm televizyon programları, festivaller ve dünyanın dört bir yanında gerçekleştirdikleri gösterilerdeki dinamizmleri, teknikleri ve uyumlarıyla izleyenlere unutulmaz ve keyifli anlar yaşattı. 2005 Ağustos'unda İspanya'da 50 binden fazla kişinin izlediği dans festivali Festival de Musica y Danza de Benicasim'e davet edilen Vivancos kardeşler, Ocak 2008'de 'Los Vivancos 7 Hermanos' adlı gösterilerini Barselona'da Tivoli sahnesinde sekiz başarılı gösteriyle tamamladıktan sonra, 'Muhteşem 7' olarak anılmaya başladılar. Kapsamlı bir Amerika turnesinin ardından dünyada turnelerine devam eden grup, flamenkoyu yeni bir boyuta taşıyan gösterileriyle izleyenleri kendine hayran bırakmaya devam ediyor. Şimdi sıra sizde. Los Vivancos muhteşem gösterileri "Aeternum" ile 25 Mayıs Cuma akşamı İş Sanat'ta!

Madredeus

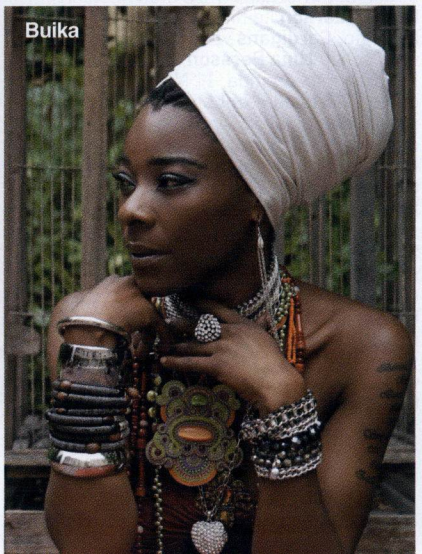
Buika

Berna Özdemir
berna.ozdemir@iksv.org

Salon, Nisan ayında bahar enerjisini yansıtacak yepyeni konserlerle geliyor

Ida Sand

Bağımsız müziğin büyülü, şarkı yazarı ve besteci Shara Worden'ın opera ve kabare öğeleri içeren, indie-rock'ı teatral ve kendine has tarzıyla bir araya getiren projesi **My Brightest Diamond, 6 Nisan Cuma** akşamı Salon'da.

7 Nisan Cumartesi gecesi ise, saat **22.30**'da sahne alacak Amerikalı avant-garde pop grubu **Xiu Xiu** müzikseverlerle, provokatif art-pop müziğini tanıştıracak. Sahne şovları ve iddialı klipleriyle dikkat çeken grup, alternatif duruşlarını Cumartesi akşamı Salon'da sergileyecek.

Salon, güzel havalarda jazz konserlerine de ara vermeyerek, **10 Nisan Salı** akşamı saat **21.30**'da jazz sanatçısı, Amerikalı jazz piyanisti **Aaron Parks** ve ekibini konuk ediyor. Jazz severlerin, duyumsallık ve görsellik arasındaki ilişkiyi keşfe çıkacakları bu yolculukta, Parks'a basgitarda Klaus Norgaard ve davulda Craig Weinrib eşlik edecek.

Türk çağdaş, elektronik müzik dünyasının önemli isimlerinden **Erdem Helvacıoğlu**, birçok film müziğine imza atan besteci **Nathan Larson** ile birçok platin albüm kazanan, **Cardigans** ve **A Camp**'in dünyaca ünlü solisti **Nina Persson**, 31. İstanbul Film Festivali kapsamında, 11 Nisan Çarşamba günü, **777** adında özel bir konser için aynı sahnede buluşuyor. Aynı gün, yine Salon'da gerçekleşecek olan atölyede, Erdem Helvacıoğlu ve Nathan Larson **Sinemada Çağdaş Müziğin Kullanımı** üzerine konuşacak.

Synth-pop grubu **Soaked** yüksek enerjili müziği ve güçlü vokalleriyle Salon'a konuk oluyor. 2009'dan bu yana **30'dan fazla konsere imza atan grup** canlı performanslarıyla ciddi bir hayran kitlesine sahip. 2010'da Reset Magazine tarafından yılın en iyi grubu seçilen **Soaked, 20 Nisan Cuma** akşamı saat **22.30**'da hayranlarıyla buluşuyor.

Henüz bir albüme imza atmamışken İstanbul'da verdiği konserlerle hatırı sayılır bir dinleyici kitlesine sahip olan **Replikas, 21 Nisan Cumartesi** akşamı Salon takipçileri ile buluşuyor. İsimlerini yurt dışında da duyuran başarılı grup **Replikas**, *Biz Burada Yok İken* isimli son albümleri ile karşımıza çıkıyor. Erkin Koray, Cem Karaca, Barış Manço, Moğollar, Ersen ve Dadaşlar gibi Anadolu pop müziğinin öncü isimlerinin kült şarkılarını yorumladıkları son albümlerinin tanıtım konseriyle, **Replikas, 21 Nisan Cumartesi** gecesi saat **22.30**'da Salon'da olacak.

Uzun yıllardır Türk Pop müzik dünyasına kazandırdığı melodilerle hepimizin müzikal hafızasında vazgeçilmez bir yeri olan Fuat Güner, yepyeni projesi **Fuat Güner Project** ile **25 Nisan Çarşamba** akşamı saat **21:30**'da Salon'da olacak. Müzisyen ve besteci kimliğinin yanı sıra rol aldığı tiyatro oyunları ve sunduğu televizyon ve radyo programları ile farklı kimlikleriyle de ön plana çıkan Fuat Güner, 40 yıldır dillerden düşmeyen bestelerini ve 1960'lardan bugüne severek dinlediği yabancı hit'leri kendi yeni grubuyla seslendirecek.

Salon, **27 Nisan Cuma** akşamı saat **22:30**'da jazz sanatçısı **Ida Sand**'ı sahnesinde ağırlıyor. Müziğe küçük yaşta çello ve sonrasında da piyano çalarak başlayan Sand, Göteborg Müzik Akademisi'nde eğitimini tamamladı. Müziğinde, **Stevie Wonder**, **Donny Hathaway** ve **Aretha Franklin** gibi isimlerden ilham alan Sand, **Christian Waltz, Stephen Simmonds, Carola, Lisa Nilsson, Eric Gadd, Bo Kaspers, Jerry Williams, Uno Svenningsson, Jennifer Brown** ve **Nils Landgren** gibi önemli isimlerle ortaklıklara imza attı. İkinci albümü *True Love* ile kişisel sound'unu tam olarak ortaya koymayı başaran **Ida Sand**, jazz, gospel ve soul müzikleriyle 27 Nisan'da Salon'da olacak.

Salon takipçilerinin, Aralık 2010'da Phonem By Miller kapsamında sergilediği keyifli performansıyla hatırlayacakları **Mystery Jets, 28 Nisan Cumartesi** saat **22.30**'da yine Salon'a konuk oluyor. "You Can't Fool Me Dennis", "The Boy Who Ran Away" ve "Two Doors Down" gibi eğlenceli ve hit şarkılara imza attan Mystery Jets, yeni şarkıları seslendirecekleri keyifli bir konserle, kendilerini özleyen İstanbul seyircisine hareketli bir gece yaşatacak.

MY BRIGHTEST DIAMOND
6 Nisan Cuma, saat 22.30

Bağımsız müziğin büyülü ismi, şarkı yazarı ve besteci **Shara Worden**'ın opera ve kabare öğeleri içeren, indie-rock'ı teatral ve kendine has tarzıyla bir araya getiren projesi **My Brightest Diamond**'ı, **6 Nisan Cuma** günü **saat 22.30**'da **Salon**'da. Sydney Opera Binası ile ünlü Lincoln Center'daki performansıyla müzikseverleri büyüleyen My Brightest Diamond adından, **David Byrne, Fatboy Slim** ve **Sufjan Stevens** gibi müziğin takdir edilen isimleriyle gerçekleştirdiği çalışmalarla da sıklıkla söz ettiriyor.

XIU XIU
7 Nisan Cumartesi, saat 22.30

7 Nisan Cumartesi gecesi **saat 22.30**'da sahne alacak Amerikalı avantgarde pop grubu **Xiu Xiu** müzikseverlerle, provokatif art-pop müziğini tanıştıracak. Grup, 2000 yılında Jamie Stewart'ın solo projesi olarak başladı. Stewart, 2002'de yayımlanan *Knife Play* adlı ilk albümü Lauren Andrews ile kaydetti. 2003- 2009 yılları arasında yayımlanan albüm ve EP'leri ise Caralee Mcelroy ile hazırladı. 2009'da Mcelroy'un ayrılmasından sonra Angela Seo Xiu Xiu'ya katıldı. *Dear God, I Hate Myself* adlı son albümleri ise 2010'da Bella Union etiketiyle yayımlandı.

GARANTİ JAZZ YEŞİLİ: AARON PARKS TRIO
10 Nisan Salı, saat 21.30

Salon, güzel havalarda jazz konserlerine de ara vermeyerek, **10 Nisan Salı** akşamı jazz sanatçısı, Amerikalı jazz piyanisti **Aaron Parks ve ekibini konuk ediyor**. Genç yaşta günümüzün en büyük trompet virtüözlerinden Terence Blanchard ile çalışma fırsatı buldu. Terence Blanchard Quintet'in Grammy ödüllü A Tale of God's Will (A Requiem for Katrina) adlı albümünde imzası vardı. Joshua Redman ve Kurt Rosenwinkel gibi isimlerle turneye çıktı. Invincible Cinema adını taşıyan ilk albümünü 2008'de Blue Note Records etiketiyle yayımladı. Jazz severlerin, duyumsallık ve görsellik arasındaki ilişkiyi keşfe çıkacakları bu yolculukta Parks'a basgitarda Klaus Norgaard ve davulda Craig Weinrib eşlik edecek.

777 / NINA PERSSON - NATHAN LARSON - ERDEM HELVACIOĞLU
11 Nisan Çarşamba, saat 21.00

Türk çağdaş, elektronik müzik dünyasının önemli isimlerinden **Erdem Helvacıoğlu**, birçok film müziğine imza atan besteci **Nathan Larson** ile birçok-platin albüm kazanan, **Cardigans** ve **A Camp**'in dünyaca ünlü solisti **Nina Persson**; 31. İstanbul Film Festivali kapsamında özel bir konser için aynı sahnede buluşuyor. **777** adını kullanan ekip, **11 Nisan Çarşamba** günü saat **21.30'da Salon**'da başlayacak konserde, *Palindromes* filminden "Aviva Pastoral", *Boys Don't Cry* filminden "The Bluest Eyes in Texas" gibi parçaların yanı sıra A Camp albümlerinden bir seçki seslendirecek. Gecede, Nina Persson, Nathan Larson ve Erdem Helvacıoğlu'nun 2012 sonlarında yayımlamayı planladığı, henüz adı konmamış albümlerinden de parçalar çalınacak.

SOAKED
20 Nisan Cuma, saat 22.30

Synth-pop grubu **Soaked** yüksek enerjili müziği ve güçlü vokalleriyle **Salon**'a konuk oluyor. 2009'dan bu yana Efes Pilsen One Love ve Rock'n Coke gibi festivaller de dahil olmak üzere 30'dan fazla konsere imza atan grup canlı performanslarıyla ciddi bir hayran kitlesine sahip. 5 şarkılık ilk EP'lerini İngiltere'den Ventilation Label etiketiyle, i-tunes üzerinden dijital olarak piyasaya sürdüler. *Aftermath* adını taşıyan ilk albümleri ise Aralık 2011'de Topkapı Müzik etiketiyle yayımlandı. **2010'da Reset Magazine tarafından yılın en iyi grubu seçildi**. **Balamir Nazlıca** *(vokal, klavyeler, artwork)*, **Hatice Arıcı** *(geri vokal, klavyeler)* ve **Emrah Akar**'dan *(gitar)* oluşan **Soaked, 20 Nisan Cuma** akşamı **saat 22.30'da Salon**'da hayranlarıyla buluşuyor.

REPLİKAS
21 Nisan Cumartesi, saat 22.30

1993 yılında **Gökçe Akçelik**, **Barkın Engin** ve **Orçun Baştürk** tarafından temelleri atılan **Replikas**, **Selçuk Artut** ve **Burak Tamer**'in katılmasıyla bugünkü halini aldı. **Replikas**, henüz bir albüme imza atmamışken İstanbul'da verdiği konserlerle hatırı sayılır bir dinleyici kitlesi kazandı.1999 yılında İtalya'daki *Akdenizli Genç Sanatçılar Bienali*'nde verdiği konserle, müziğini Avrupalı dinleyicilere tanıtma fırsatı buldu. İlk albümleri olan *Köledoyuran* Aralık 2000'de yayınlandı. Bu albüm, *Roll* dergisi ve *portakal.com* sitesindeki değerlendirmelerde **yılın en iyi yerli albümü seçildi**. Yurtdışında ABD'li ve Avrupalı müzik yazarlarının da ilgisini çeken albüm, bazı plak şirketleri tarafından satışa sunuldu. Amerika'da yayın yapan WXYC isimli internet radyosunun listelerinde 2 numaraya kadar yükseldi. 2005 yılında **Kutluğ Ataman**'ın *"İki Genç Kız"* isimli filminin müziklerini hazırlayan grup, bu çalışmalarıyla 2006'da **SİYAD ödüllerinde "En İyi Film Müziği"** ödülünü aldılar. Erkin Koray, Cem Karaca, Barış Manço, Moğollar, Ersen ve Dadaşlar gibi Anadolu pop müziğinin öncü isimlerinin kült şarkılarını yorumladıkları *Biz Burada Yok İken* isimli son albümlerinin tanıtım konseriyle **Replikas**, **21 Nisan Cumartesi** saat **22.30**'da **Salon**'da olacak.

FUAT GÜNER PROJECT
25 Nisan Salı, saat 21.30

Uzun yıllardır Türk Pop müzik dünyasına kazandırdığı melodilerle hepimizin müzikal hafızasında vazgeçilmez bir yeri olan **Fuat Güner**, yepyeni projesi **Fuat Güner Project** ile **25 Nisan Çarşamba** akşamı saat **21:30**'da Salon'da olacak. Müzisyen ve besteci kimliğinin yanı sıra rol aldığı tiyatro oyunları ve sunduğu televizyon ve radyo programları ile farklı kimlikleriyle de ön plana çıkan Fuat Güner, 40 yıldır dillerden düşmeyen bestelerini ve 1960'lardan bugüne severek dinlediği yabancı hit'leri kendi yeni grubuyla seslendirecek. Sanatçıya, gitarda Gültekin Kaçar, klavyede Tolga Kılıç, bas gitarda Eser Ünsalan, davulda Arıkan Sırakaya ve vokalde Özgür Kurum eşlik edecek.

IDA SAND
27 Nisan Cuma, saat, 22:30

1977 yılında müzikal bir ailede dünyaya gelen **Ida Sand**, müziğe küçük yaşta çello ve sonrasında da piyano çalarak başladı. 16 yaşında müzik okulunda eğitim almaya başlayan **Sand**, iki yıl sonra Göteborg'daki Müzik Akademisi'ne alındı. Müzik kariyerinde **Stevie Wonder**, **Donny Hathaway** ve **Aretha Franklin** gibi isimlerden ilham alan **Sand**, 2000 yılında mezun olduktan sonra **Christian Waltz, Stephen Simmonds, Carola, Lisa Nilsson, Eric Gadd, Bo Kaspers, Jerry Williams, Uno Svenningsson, Jennifer Brown** ve **Nils Landgren** gibi önemli isimlerle çalıştı. İkinci albümü ***True Love*** ile kişisel sound'unu tam olarak ortaya koymayı başaran **Ida Sand**, jazz, gospel ve soul müzikleriyle **27 Nisan Cuma** akşamı **saat 22:30'da Salon**'da olacak.

MYSTERY JETS
28 Nisan Cumartesi, saat 22.30

Salon takipçilerinin Aralık 2010'da sergilediği keyifli performansıyla hatırlayacakları **Mystery Jets, 28 Nisan Cumartesi** saat **22.30**'da yine Salon'a konuk oluyor. İlk albümleri *Making Dens* 2006'da, ikinci albümleri *Twenty One* ise 2008'de piyasaya çıkaran grup, "You Can't Fool Me Dennis", "The Boy Who Ran Away" ve "Two Doors Down" gibi eğlenceli ve hit şarkılara imza attılar. Üçüncü stüdyo albümleri *Serotonin* 2010'da yayımlandı. *Readlans* isimli dördüncü albümlerini ise Nisan ayı içerisinde piyasaya çıkarmaya hazırlanıyorlar. **Blaine Harrison** *(vokal, tuşlu çalgılar, gitar)*, **William Rees** *(vokal, gitar)*, **Kai Fish** *(vokal, bas gitar)* ve **Kapil Trivedi**'den *(davul)* oluşan **Mystery Jets**, yeni şarkıları seslendirecekleri keyifli bir konserle **28 Nisan Cumartesi** saat **22.30**'da Salon'da olacak.

Mystrey Jest

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Salon'daki Huzurlu Savaşçı

Aaron Parks

14 yaşında üniversitede, biri bilgisayar mühendisliği diğeri müzik olmak üzere yeterince zor 2 dalda öğretim görmeye başlamış, 16 yaşında "Manhattan School of Music"e geçiş yaparak Kenny Barron'la çalışmış, ilk albümü "The Promise"ı çıkarmış, üniversitenin son senesinde trompetçi Terence Blanchard'la turneye çıkmış, 29 senelik hayata 6 albüm sığdırmış New York jazz sahnesinin yetenekli genç nesil piyanistlerinden biri bu savaşçı: Aaron Parks.

Küçüklüğünü Blue Note'un albümlerini dinleyerek geçiren Parks, daha 30'una gelmeden de bu şirketten albüm çıkarabilecek kadar azimli ve başarılı bir piyanist. İlk albümü "The Promise"i 1999 senesinde, henüz 16 yaşındayken üniversite arkadaşları ile birlikte çıkarıyor "Aaron Parks Trio" olarak. Albümdeki 9 parçadan 4 tanesi kendi bestesi geriye kalan 5'i ise "Billies's Bounce", "Everything Happens To me", "Footprints" gibi bildiğimiz Amerikan jazz standartları. Yaş 16, ilk albüm, 4 beste, altını çiziyorum. Piyanoda Aaron Parks, basta Evan Flory-Barnes, davulda Eric Peters. Hemen ertesi yıl ikinci albüm "First Romance" geliyor. Yine çoğunluğu ilk albümdeki ekibiyle, canlı kayıtlardan oluşan bir toplama albüm. Açılış parçası ve albüme adını veren "First Romance" ve "The Wizard" dışındaki besteler Aaron Parks'a, diğer parçalarsa rahmetli Amerikan bestecileine ait. Ardından yine 1 sene sonra, sonunda tamamı kendi bestelerinden oluşan ilk albüm "The Wizard" geliyor 2001 yılında. Bu defa quintet formatında bir albüm. Piyanoda Parks, trompet, tenor ve soprano saksofonda Jay Thomas, basta Jeff Johnson ve Josh Ginsburg, alto saksofonda Tim Green ve davulda Obed Calvaire. 2002 yılında dördüncü albüm "Shadow" geliyor. Usta Kenny Barron'un "Parks'ın piyano hakimiyeti, olgunluğu, fikirlerinin zenginliği ve tuşesi beni sarhoş etti" şeklinde tanımladığı bu albümde 4 orijinal bestesinin yanında piyanist, Radiohed'in "Knives Out"u ve Miles Davis'in "Solar"ı gibi daha modern bestelere yer vermiş. Basta Matt Brewer ve davulda yine Obed Calvaire'in eşlik ettiği albümde bir de sürpriz konuk var, o da tek bir parçada konuk sanatçı olarak katılan ve Parks'ın ilerleyen dönemlerde sıkça birlikte çalışmaya başlayacağı, yine jazz sahnesinin genç yetneklerinden trompetçi Ambrose Akinmusire.

Parks "Shadows" albümünden sonra biraz da farklı havalar solumak istemesinden olabilir, Terence Blanchard'la çalışmalara devam ederek trompetçinin 3 albümünde yer alıyor. Mike Moreno ile duo konserlerin yanında gitaristin albümlerinde de çalan Parks bunun dışında Kendricks Scott, Gretchen Parlato, Matt Penman gibi birçok isimle de aynı sahneyi paylaşıyor. 2008 senesine geldiğimizde 6 yıl aradan sonra müzisyen biraz daha olgunlaşmış, biraz daha dinamik ve kararlı bir şekilde geri döner listelere yeni albümü "Invisible Cinema" ile. Albümün adının gerek Parks'ın spontan ve filmsel anlatımını vurguladığını gerek de müziğin kendisine gönderme yaptığını düşünen müzisyen, müziğin de bir şekilde görmeden bir hikaye anlatmak

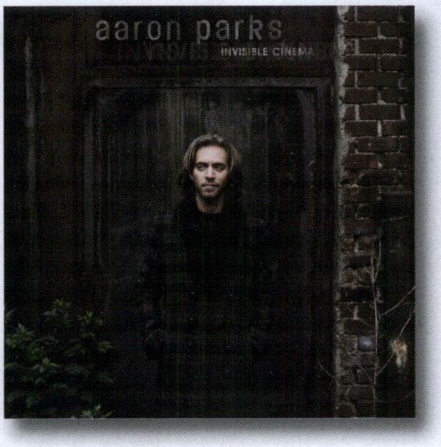

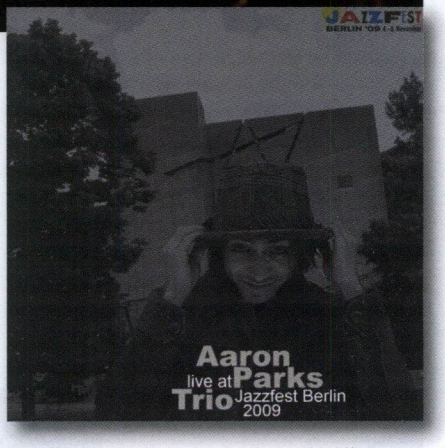

olduğunu ve içinde drama barındırdığını söylüyor. Bunun yanında albümdeki parçaların dizilişinin piyaniste göre bir hikaye örgüsü de varmış kimselere açık etmek istemediği. Tamamı kendi bestelerinden oluşan bu albümde müzisyene gitarda Mike Moreno, basta Matt Penman ve davulda Eric Harland eşlik ediyor. Müzikte biçime önem veren Parks, tıpkı mimari şekilleri sevdiği gibi bestelerinde de planlanmış birçok öğe olmasına dikkat ediyormuş. Oluşturduğu bu sağlam formları daha sonra yavaş yavaş bozmak ve sonunda formun içinde özgürlüğü bulabilmekmiş amaç. Belki bu kadar sağlam temeller üzerinde kurulu olduğu için albümü arka arkaya defalarca dinlemek insanı her dinleyişte yeni bir şey duymaya itiyordur kim bilir?

Bu aralar New York jazz sahnesinin ağırlıklı olarak yeni nesil müzisyenleriyle çalan ve 2009 senesinden beri de Joshua Redman, Matt Penman ve Eric Harland'dan oluşan akustik "James Farm" oluşumunda da yer alan genç müzisyeni, 10 Nisan Salı gecesi, bas gitarda Klaus Norgaard ve davulda Craig Weinrib'le birlikte Salon İKSV'de izleyeceğiz. Şimdiden hepimize keyifli konserler!

Can Karakuş
kuscan@gmail.com

Nigel Kennedy Salon'da...

Kusursuz tekniği, benzersiz yeteneği, kitlelerin ilgisini cezbeden tarzı ve deneyselliği ile hem klasik müziğe hem de jazz'a yeni bir soluk getiren, tüm zamanların en çok satan kemancıları listesinde ilk sıralarda yer alan, 20 yılı aşkın süredir Britanya topraklarının müzik dünyasına armağan ettiği en önemli yetenekler arasında gösterilen İngiliz keman dehası Nigel Kennedy, 18 ve 19 Nisan tarihlerinde Salon İKSV'de dinleyicileri ile buluşmak için İstanbul'a geliyor.

Vivaldi konçertolarının punk giysili popüler yorumcusu, müzik dünyasındaki statükoya isyanını sürdürüyor. 2001'de Londra Senfoni'yi tembellikle suçlayıp ülkesini terk etmiş, Polonya'ya yerleşmişti. Burada klezmer grubu Kroke ile tanıştı. Öğretmeni Menuhin'e nazire yapıp "East Meets East" albümünü kaydetti. Deneyselliğe oldukça önem veren ve müziğindeki köşeleri yontarak sınırlarını zorlayan Nigel Kennedy'de Türk dinleyicilerin ayrı bir yeri var. Ona göre Türkler, İngilizler gibi değil ve konsere kafalarında şablonlarla gelmiyorlar.

Kennedy'den bahsederken müziğinde farklı türleri ve tatları harmanlamasına özel vurgu yapmak gerekiyor muhakkak. Doğu'yu Batı ile buluşturan çeşitli albümlere alışık olduğumuzu düşünürsek müzisyenin Doğu ile Doğu'yu buluşturan "East Meets East" albümü oldukça ilgi çekici. Bu albüm onun modern bakış açısını ve yenilikçi vizyonunu sembolize ediyor. Albüme "East Meets East" adını verişini Nigel; Yahudi, Müslüman ve Hıristiyan müziklerini dinlerken aslında bu müziklerin Ortadoğu'dan kaynaklandığını fark etmesi ile açıklıyor. Müziğinde çeşitli otantik ezgileri sık sık kullanışı ile ilgili müzisyen, "Klasik Batı Müziği kimi zaman çok köşeli hale gelebiliyor. 12 ton ve kesin sınırlar içinde çalıyoruz. Oysa otantik çalgılar sınır tanımıyor, büyüleyici bir akışkanlığa ve duyarlılığa sahipler. Bana çekici gelen de bu" diyerek kalıpların dışına çıkma ihtiyacına dikkat çekiyor.

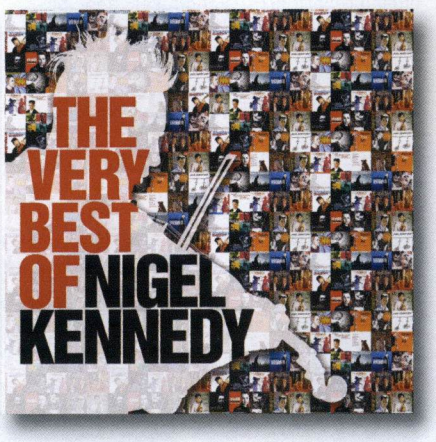

Dünyanın beş kıtasında sayısız konser veren İngiliz keman dehası Nigel Kennedy, İngiliz kraliyet ailesine sunduğu dinletilerin yanı sıra dünyanın en önemli orkestraları ve müzisyenleri ile performanslar sergiledi. Müzisyenin en önemli performansları arasında 1977 senesi London Royal Festival Hall konseri, 1980 senesi Berlin Filarmoni konseri, 1987 New York debut konseri, 2004 Fransa debut konseri sayılabilir.

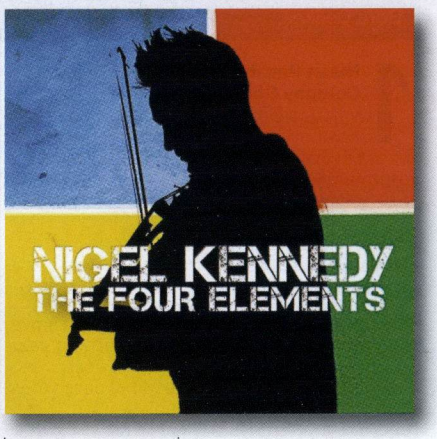

İngiltere, Fransa ve İsviçre'de birçok ödül alan Kennedy'nin albümleri de birçok ödüle layık görüldü. Ayrıca Vivaldi'nin" Dört Mevsim"ini çaldığı albümü, Guinness Rekorlar Kitabı'na en çok satan klasik albüm olarak girdi.

Müzisyen, jazz'a olan tutkusunu jazz devleri Ron Carter ve Jack DeJohnette ile kaydettiği "Blue Note Sessions" albümüyle gösterdi. Grammy ödüllü Jay Newland'ın yapımını üstlendiği albüm, 2006 senesinde piyasaya sürüldü. Bu albüm aynı zamanda bir EMI Classics müzisyeninin ilk kez Blue Note tarafından davet edilişi anlamını da taşıyor.

18-19 Nisan akşamları Salon İKSV'de kemanı ile kan akışımızı hızlandıracak müzik dehası Nigel Kennedy'yi izlemek için geri sayım başladı. Bu heyecan verici performans için şimdiden yerinizi ayırtın.

Gül Adıyaman
gul@tamirane.com

Tamirane'de jazz...

Bora Çeliker

1 Nisan Pazar "MorningJazzSessions"
Dolunay Obruk Trio

Vokalde Dolunay Obruk, klavyede Uraz Kıvanerve saksofonda Yahya Dai'nin yer aldığı Trio, Jazz standartlarına getirdiği yorumlarıyla Pazar günlerinin keyfi "Morning Jazz Sessions" kapsamında.

8 Nisan Pazar
"MorningJazzSessions"
Liz Merendino Quintet

New York, Londra, Japonya, İskoçya, Prag ve Hong Kong'dan sonra şimdi de Morning Jazz Sessions'da sahne alan New York asıllı kadife sesli şarkıcı Liz Merendino, Jazz ve Broadway standartlarından oluşan bir repertuara yer veriyor. Vokalde Liz Merendino, klavyede Ceyda Pirali, trombonda Ebru Kennington, bas gitarda Çağlayan Yıldız ve davulda İnci Sunar.

15 Nisan Pazar
"MorningJazzSessions"
BOBB

BOBB, özgün bestelerin yanı sıra, Jazz standartlardan oluşan bir repertuar ile Pazar günlerinin keyfi "Morning Jazz Sessions" kapsamında Tamirane'de sahne alıyor.Gitar ve vokalde Bora Çeliker, tenor saksofonda Barış Ertürk, kontrbasta Baran Say ve davulda Olgun Acar.

22 Nisan Pazar
"MorningJazzSessions"
İmer Demirer Quartet

Uluslararası festivallerde sıklıkla yer alan, Aaron Goldberg, Essiet Essiet, Ari Honig ve Emin Fındıkoğlu gibi isimlerle çalışmış, Türk Jazz müziğinin önemli trompetçilerinden İmer Demirer, klavyede Serkan Özyılmaz, davulda Cem Aksel ve kontrbasta Ahmet Türkmenoğlu ile sahne alıyor.

29 Nisan Pazar
"MorningJazzSessions"
Emin Fındıkoğlu Quartet Saksofonlar ile Buluşuyor

Nina Simone'dan Paul Simon'a uzanan ve Jazz standartları ile Latin melodilerden oluşan repertuarı seslendirecek, genç bir şarkıcının etrafında kurulu Emin Fındıkoğlu Quartet saksofonlar ile buluşuyor. Vokalde Meltem Ünel, klavyede Emin Fındıkoğlu, kontrbasta Derya Davulcu, saksofonlarda Duru Tuna,Serhan Erkol ve Barış Ertürk, davulda Monika Bulanda'da.

Dolunay Obruk

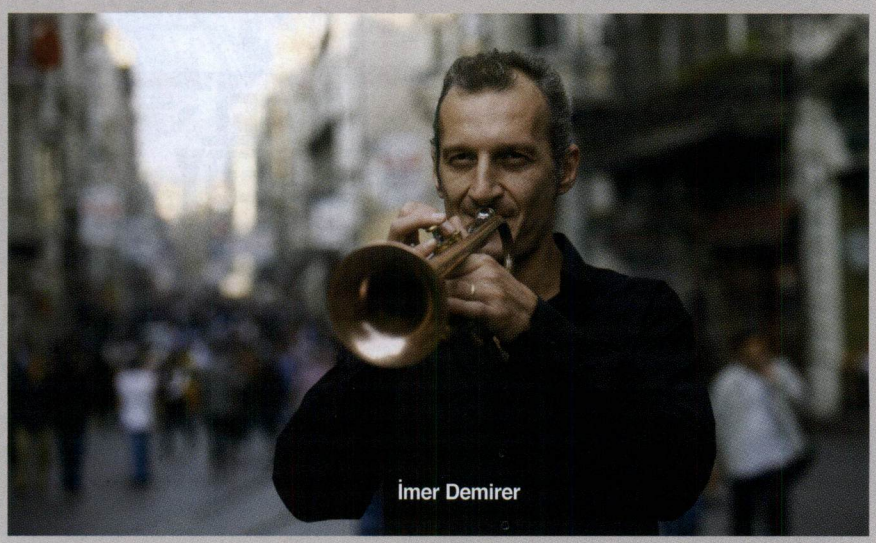

İmer Demirer

Işıl Kılkış
isil@babylon.com.tr

İskandinav müziğinin en çarpıcı isimleri Babylon sahnesinde!

Garanti Jazz Yeşili Nordik Müzik Festivali Nisan Ayında Babylon'da Başlıyor

Kings of Convenience

Bu sezonun en çok merak edilen şehir festivallerinden biri olan **Garanti Jazz Yeşili Nordik Müzik Festivali** Babylon'da Nisan ayında başlıyor. Garanti'nin jazz müziğine desteğinin 15. yılını kutlamak üzere gerçekleştirilen festivalde, **10-15 Nisan** tarihleri arasında **İskandinav müziğinin en başarılı isimleri** konuk edilecek. Garanti Jazz Yeşili ve Babylon işbirliğiyle ilk kez düzenlenecek olan ve sadece İskandinav yarımadasından çıkma müziklere ayrılacak bu özel haftada **Kings of Convenience, Sin Fang, Amiina, Soley, Hess Is More, Korallreven ve 123** gibi gruplar Babylon sahnesini renklendirmeye hazırlanıyor.

Garanti Jazz Yeşili Nordik Müzik Festivali özellikle Türk müzik severlerin kültürel olarak en çok ilgi gösterdiği coğrafyalardan biri olan İskandinav bölgesine ve buradan çıkma müzik ve diğer sanat kollarına ayrılmış durumda. Bu coğrafyadan çıkan her tür müzik ve sanat tarzı ne olursa olsun herkes ayrı bir yere sahip. Garanti Jazz Yeşili Nordik Müzik Festivali ile 10-15 Nisan tarihleri arası sırf müzik değil buna paralel olarak gelişecek birçok farklı aktiviteyle bu günler boyunca Babylon ve Babylon Lounge'da tamamen Nordik bir hava solunacak.

Garanti Jazz Yeşili Nordik Müzik Festivali Programı:

123 featuring Special Guest– 10 Nisan @ Babylon
Sin Fang + Soley - 11 Nisan @ Babylon
Kings of Convenience - 12-13 Nisan @ Babylon
Hess Is More & Korallreven - 14 Nisan @ Babylon
Amiina - 15 Nisan @ Babylon
123 featuring Special Guest // 10 Nisan

Berke Can Özcan, Burak Irmak, Feryin Kaya ve solist Dilara Sakpınar'dan oluşan 123'ün müzik geçmişi 2004'e dayanıyor. Tamburada ve DanDadaDan gruplarında beraber çalan dört arkadaş geçmişte yaptıkları müzikten tamamen farklı bir tarzda oluşturdukları albümleri "Aksel", "Stereo Love" ve "Arve" ile dinleyenleri müzikal bir hikâyeye çağırıyor. Dilara'nın yumuşak sesi ve trip hop ile downtempo arasında gidip gelen taze parçalarıyla 123 çok özel sürpriz bir konuklarıyla beraber Garanti Jazz Yeşili Nordik Müzik Festivali'nin açılışını yapacak.
Sin Fang & Soley // 11 Nisan

İzlandalı indie pop grubu Seabear'ın ve Morr Music'in iki ismi Sindri Már Sigfússon (Sin Fang) ve Sóley Stefánsdóttir (Soley) ikilisi, solo projeleriyle Garanti Jazz Yeşili Nordik Müzik Festivali kapsamında 11 Nisan akşamı Babylon sahnesinde.

Sin Fang

Seabear'ın esas çocuğu ve İzlanda indie sahnesinin en üretken isimlerinden biri olan Sindri Már Sigfússon'un solo projesi, Sin Fang Bous adıyla başladı. 2009 senesinde bodrumundaki stüdyosundan taşıdığı sesleri Morr Music etketiyle yayınladığı Clangour albümüyle tüm dünyaya yaydı ve alternatif popun yeni akımına dahil oldu. Tüm vaktini yeni şarkılara ayıran ve hızını alamayan indie pop dehası Sin Fang geçtiğimiz yıl Mum, Amiina ve diğer Seabear üyelerini de yanına alarak Summer Echoes adlı albümü yayınladı. Hareketli şarkıların arasına piyanosuyla kattığı duygusallığı İzlanda kültürüne özgün folk ezgileriyle birleştirerek twee'den shoegaze'e kadar zengin tatlarla donattığı masasını bu güzel bahar akşamında Babylon'a taşıyor.

Soley

Müziğe piyano ve kompozisyon eğitimiyle başlayan Sóley Stefánsdóttir ya da kısaca Soley ilk olarak İzlanda'nın en önemli bağımsız projelerinden Seabear ve Sin Fang projelerinin mimarı Sindri Sigfússon'ın yanında yer alarak sahnelere adım attı. Sigfússon'un Soley'in içindeki cevheri fark etmesi ve cesaretlendirmesiyle naif vokalini bizlerle paylaşmaya başlayan İzlanda'nın bu utangaç sesi solo projesinin ilk kaydı olan "Theater Island" EP'sini 2010 yılında Morr Music'ten yayınladı. Farklı projelerde sesini ve müziğini geliştirmeye devam ederken bir sonraki sene "We Sink" adlı LP'si oldukça beğeni topladı. Indie ve dream pop'un gelecek vaat eden temsilcileri arasında gösterilen Soley'in nazik ve sakin sesi dinleyicilerin arasında akıp giderken büyüleyici melodiler 11 Nisan akşamı Babylon'da yankılanacak.

Kings of Convenience // 12-13 Nisan

Çocukluk yıllarından beri birbirlerini tanıyan Norveçli ikili Erlend Oye ve Erik Glambek Boe'den oluşan Kings of Convenience ilk olarak 2001 yılında çıkarttıkları albümleri "Quiet is the New Loud" ile isimlerinden söz ettirdi. Coldplay'in de prodüktörlüğünü yapan Ken Nelson ile Londra'da kaydettikleri bu albümle listeleri zorlayan grup, 2004 yılında yayınladıkları "Riot on an Empty Street" ile otoritelerden tam not almayı başardı. I'd Rather Dance With You, Misread, Homesick, Cayman Islands gibi pek çok başarılı parçanın altına imza atan ikili, Kanada'nın büyüleyici sesi Feist ile beraber seslendirdikleri Know How ile de büyük beğeni topladı. Son olarak 2009 yılında yayınladıkları "Declaration of Dependence" ile uzun bir aradan sonra müzikseverlerin karşısına çıkan Kings of Convenience, baş ilham kaynaklarından biri olan Simon & Garfunkel ile sık sık karşılaştırılıyor. Erlend Oye'nin insanın içine işleyen yumuşak sesi ve kendisine eşlik eden Erik Glambek Boe ile Kings of Convenience Babylon sahnesini 2 gece üst üste şereflendirmeye hazırlanıyor.

Korallreven // 14 Nisan Cumartesi

Eski The Radio Dept. üyesi Marcus Joons'un, Samoa'ya yaptığı gezi sırasında karşılaşıp

hayran kaldığı yerel kilise korolarından ve Güney Pasifik'ten aldığı ilhamla, yine The Radio Dept'ten Daniel Tjäder'ı da yanına alarak başlattığı Korallreven projesi Babylon'da! İlk albümlerini geçen Kasım'da yayınlayan İsveçli grup, Britney Spears ve Ciara'lı mixtapeler yaparak electro-pop müziğe farklı bir yerden giriş yaptı. Güneylerden gelen rap müziğine ek olarak, batının dreampop, reggae ve minimal teknosundan etkilendiklerini söyleyen ikili, İsveç'ten alışık oldukları soğuk kış günlerini sıcacık yaz şarkılarıyla protesto ediyor. Joons ve Tjäder, çıkış albümlerinde vokallerde Victoria Bergsman (Taken By Trees, The Concretes) ve Julianna Barwick gibi isimlerle beraber çalıştı. Garanti Jazz Yeşili Nordik Müzik Festivali kapsamında Korallreven, samimi İskandinav usulü electro pop müzikleri ve eğlenceli canlı performanslarıyla Babylon sahnesini ısıtmaya geliyor.

Hess Is More // 14 Nisan Cumartesi

Danimarka müziğinin en üretken isimlerinden Mikkel Hess, başını çektiği müzik projesi Hess Is More ile Babylon sahnesinde İstanbullu müzikseverlerle bir araya geliyor. Neredeyse tamamı müzisyen bir ailede yetişen Mikkel, jazz efsanesi Ed Thigpen'in hocalığında aldığı davul eğitiğimiyle yeteneğini uç noktalara taşıdı. Hess Is More ilk olarak The Wind in the Willows adlı tiyatro oyunu için yazdığı parçalardan oluşan albümü The Soundtrack'i sonrasında ise kendi kayıtlarından eklemelerle düzenleyerek Tip Top Dynamo'yu yayınladı. Ülkesinde ödülleri topladıktan Captain Europe ile çıkışını devam ettiren Mikkel Hess, bu albümde yer alan ve Bang Chau ile beraber seslendirdiği Yes Boss ile adını Danimarka dışına da taşıdı. 2009'da Nublu Records etiketiyle yayınlanan toplama albümü Hits, Time Out dergisi tarafından yılın en iyi 10 yeni kaydından biri olarak seçildi. Son olarak geçtiğimiz yıl Creation Keeps The Devil Away ? adlı albümü yayınlayan Mikkel Hess ve ekibi, Hess Is More'un yanı sıra film, tiyatro ve televizyon serilerine fon oluşturmaya devam ediyor. Jazz, electronica ve İskandinav folk öğelerini melodik bir şekilde sentezleyen Hess Is More, melankoli ve eğlenceyi bir arada kucaklıyor.

Korallreven

Amiina // 15 Nisan

İzlandalı ambient-folk orkestrası Amiina 15 Nisan'da Garanti Jazz Yeşili Nordik Müzik Festivali kapsamında ilk kez İstanbullu müzikseverlerle buluşuyor. İlk olarak Hildur Ársælsdóttir, Edda Rún Ólafsdóttir, Maria Huld Markan Sigfúsdóttir ve Sólrún Sumarliðadótt'lu kadrosuyla İzlanda'nın müzik dünyasına sunduğu en önemli oluşumlardan Sigur Ros'a bazı performanslarında hem de () ve Takk... albümlerinde stüdyoda eşlik ederek adlarından söz ettirmişlerdi. 2004'te Animamina EP'leri ile bağımsız projelerinin ilk meyvelerini sunan Amiina, 2007 yılında kendi plak şirketleri Bláskjár etiketiyle yayınladıkları çıkış albümleri Kurr'la tüm dünya da tanınmaya başlamıştı. 2009 yılında çıkardıkları Re Mionore EP'sinden sonra beraber çalıştıkları Magnús Trygvason Eliassen ve Kippi Kaninus'un katılımıyla altı kişiye çıkan kadro 2010 yılında Puzzle adlı albümü yayınladı. Grup, albüm ve single'ların yanı sıra Screaming Masterpiece ve Heima gibi İzlanda müziğini yakından tanımamıza vesile olan belgesellerde de yer aldılar. Sahnede yaylılardan tuşlulara kadar bir çok farklı enstrümana yer veren Amiina, minimalistik folk dokunuşlarıyla çağdaş klasik müzik esintilerini bir araya getiriyor. Bu büyülü gecede Amiina'ya eşlik etmek ve İzlanda'nın huzurlu havasını hissetmek için tüm müzikseverleri Babylon'a bekliyoruz.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

NİSAN AYI PROGRAMI

Eren Noyan Band
02 Nisan 2012 Pazartesi
Eren Noyan (vo), Umut Ünleyen (p), Sinan Aktaş (b), Barış Baykan (d).

Ülkem Özsezen's Newbury Quintet
03 Nisan 2012 Salı
Engin Recepoğulları (ts), Ülkem Özsezen (p), Eren Gümrükçüoğlu (g), Alper Yılmaz (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Nicolas Meier Trio
04 Nisan / Apr. 2012 Çarşamba
Nicolas Meier (g), Cemil Tatlıpınar (b), Korhan Ogan (d).

Yavuz Akyazıcı Quartet
05 Nisan 2012 Perşembe
Yavuz Akyazıcı (g), Serhan Erkol (ts), Ozan Musluoğlu (b), Derin Bayhan (d).

KARMA DOLUCA GECESİ
Selim Benba & Tahsin Ünüvar Quartet
06 Nisan 2012 Cuma
Tahsin Ünüvar (ts), Selim Benba (p), Önder Focan (g), Nezih Yeşilnil (b), İzzet Hiçkalmaz (d).

Selen Beytekin Project
07 Nisan 2012 C.tesi
Selen Beytekin (vo), Şenova Ülker (tp), Yahya Dai (ts), Serkan Özyılmaz (p), Ozan Musluoğlu (b), Onur Alatan (d).

Cenk Erdoğan Trio
09 Nisan 2012 P.tesi
Cenk Erdoğan (g), Cemil Tatlıpınar (b), Korhan Ogan (d).

ODTU CAZ GECESİ
Yeşim Pekiner Septet
10 Nisan 2012 Salı
Yeşim Perkiner (vo), Stephane Haessler (s), Emre Tukur (p), Murat Arkan (g), Baran Say (b), Alp Türeci (d).

Özge Pınar Quintet
11 Nisan 2012 Çarşamba
Özge Pınar (vo), Engin Recepoğulları (ts), Kaan Bıyıkoglu (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Selçuk Sun Quartet feat. Sibel Köse
12 Nisan / Apr. 2012 Perş.
Sibel Köse (vo), Selçuk Sun (p), Kağan Yıldız (b), Deniz Dündar (d).

Garanti Jazz Yeşili
Roy Hargrove Quintet
13 Nisan 2012 Cuma
14 Mart 2012 Çarşamba
Roy Hargrove (tp), Justin Robinson (s), Sullivan Fortner (p), Ameen Saleem (b), Quincy Philips (d).

Emre Kayhan 5tet
16 Nisan 2012 Pazartesi
Engin Recepoğulları (ts), Emre Kayhan (tb), Cem Tuncer (g), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Nezih Yeşilnil Quartet
17 Nisan 2012 Salı
Meriç Demirkol (as), Neşet Ruacan (g), Nezih Yeşilnil (b), Deniz Dündar (d).

Bora Çeliker Quartet "Bahar Şarkıları"
18 Nisan 012 Çarşamba
Burak Bedikyan (p), Bora Çeliker (g, vo), Ozan Musluoğlu (b), Ateş Tezer (d).

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

6, 7 Haziran'da Garanti Jazz Yeşili 15. Yıl Konserleri kapsamında Nardis'te

I Remember Benny

Benny Golson

Dünyadaki en güzel jazz ballad'larından birini yazmış insandır Benny Golson benim için. 25 yaşında araba kazasında hayatını kaybeden usta Clifford Brown için yazmıştır, bu sözleri Jon Hendricks'e ait parçayı. Bundan yaklaşık 56 sene önce. Benny Golson'ın zamana ve mekana sığmayan, zamanın ötesinde bir insan olduğunun en önemli göstergesi değil midir bugün bile birçok modern jazz müzisyeni tarafından selendirilmesi "I Remember Clifford"ın?

1929 doğumlu, bebop ve hard bop tenor saksofoncusu, söz yazarı, eğitmen, prodüktör ve aranjördür Benny Golson. Jazz standartları repertuarına hiç eskimeyen 8 parça kazandırmış hala yaşayan tek efsanedir. 9 yaşında piyano çalmaya başlayan ve piyanist olma hayalleriyle yaşayan Golson'ın fikri, izlediği ilk canlı konser olan Lionel Hampton konseriyle değişir. Sahneye çıkan saksofoncu Arnett Cobb'u dinleyen Golson artık saksofoncu olmanın hayalini kurmaya başlamıştır. Ardından her gün radyoda, çalacak olan saksofon soloları beklemeye başlayan Golson'a annesi ne yaptığını sorunca, oğlunun saksofona olan düşkünlüğünü anlamış ve ona ilk saksofonunu almaya karar vermiştir. Annesinin "Ne tür bir saksofon?" sorusuna henüz altoyla tenorun farkını bilmeyen Benny "boynu kıvrık olandan" diye cevap vermiş ve annesi de oğlunun müzik kariyeri için ilk adımı atmıştır. Saksofonunu aldıktan sonra evdeki odasında arkadaşlarıyla beraber jazz çalmaya başlayan saksofoncu, yoldan geçen komşuların açık camdan istek parçalar istemesiyle giderek daha iyi çalmaya başladıklarını farkeder.

Üniversiteden mezun olduktan sonra Bull Moose Jackson'ın orkestrasında çalışmaya başlar. Orada aynı dönemde birlikte çalıştığı, bop döneminin önemli piyanistlerinden biri olan Tadd Dameron'dan çok etkilenir. Zaten en önemli bestelerinden biri Sarah Vaughan için yazdığı "If You Could See Me Now", "Good Bait" ve "Lady Bird" olan bir adamdan etkilenmemek mümkün müdür? Ondan etkilenip "I Remember Clifford" yazıyor olmak acayip midir? Değildir. 1953-1959 yılları arasında Dameron'ın orkestrasında çalışan Golson, aynı dönemde Art Blakey and The Jazz Messengers'la da çalışmaya başlar. John Coltrane, Jimmy Heath, Art Farmer, Red Garland, Percy Heath, Philly Joe Jones, Mel Torme, Johnny Hodges, Lionel Hampton, Dizzy Gillespie, Art Blakey, Anita O'Day, Shirley Horn, Carmen McRae, George Shearing, Miles Davis, Quincy Jones birlikte çaldığı, parçalarının düzenlemelerini yaptığı devlerden sadece birkaçıdır.

55 yılı aşkın süredir devam eden müzik hayatında 300'den fazla bestesi bulunmaktadır. Kariyerinin ilk dönemlerinde günde 2, 3 parça yazdığını ve bunları kısa zamanda kaydettiğini söyleyen müzisyen için parçaların melodileri kadar isimleri de çok önemlidir. Hatta bazen parçayı yazdığı süreden daha uzun zaman parçanın adını bulmak için harcar usta müzsiyen. Golson'ın dünya standartları sayılan besteleri arasında, 1956 yılında Dizzy Gillsepie Big Band'de çalışırken bestelediği belki de en çok bilinen, birçok jazz müzisyeni tarafından defalarca çalınmış ve çalınmakta olan "Whisper Not" sayılabilir. Müzisyenliğinin dışında jazz muhabiri de olan Leonard Feather'ın yazdığı sözleriyle parça sadece enstrüman çalan müzisyenler arasında değil vokalistler arasında da büyük sükse yapmış ve başta Ella Fitzgerald olmak üzere birçok önemli vokalist tarafından kaydedilmeye başlanmıştır. 57 yılında Art Blakey ile çalışmaya başladığı yıllarda bir diğer muhteşem bestesi olan "Along Came Betty"yi ve "Are You Real"i besteler Golson. Bu arada diğer müzisyenler yavaş yavaş bu genç ve yetenekli bestecinin farkına varmaya başlarlar. Golson'ın bir bestesini ilk kaydeden ise James Moody olur. "Blues Walk" ile başlayan Golson rüzgarına Miles Davis sayesinde bir yenisi daha eklenir. Bir gün John Coltrane'in "bu aralar yeni bir beste var mı? Miles yeni bir şeyler arıyor" diye sorması üzerine, Boston'daki bir grup arkadaşı için yazdığı "Stablemates"i verir Golson Coltrane'e. Miles'ın çok hoşuna gitmiş olacak ki Miles Davis Quintet olarak 1956 yılında çıkardıkları "The Legendary Prestige Quintet Sessions" albümünde bu parçaya yer verirler. Aynı dönemde çalışmaya başladığı Art Blakey'nin, kendisi için çok önemli olduğunu her zaman söyleyen Golson, yumuşak ve sakin çalışının Blakey sayesinde kırıldığını ve müziğinin bu anlamda çok geliştiğini düşünür. Ardından 59-62 yılları arasında trompetçi Art Farmer'la birlikte Jazztet'i kurarlar ve ilk olarak da Golson'ın bir kadın tacirinin hikayesini anlatan "Killer Joe"sunu kaydederler. Jazztet sayesinde birçok farklı müzisyenle çalışma fırsatı bulan Golson, McCoy Tyner gibi genç yetenekleri de jazz sahnesine çekmeye bu grup sayesinde başlamıştır. 1962 yılında 12 sene kadar jazz sahnelerinden stüdyo kayıtlarına geçer ve film müziği bestelemeye başlar. "M.A.S.H", "Mission: Impossible" hatta 2004 yılında "The Terminal" gibi birçok televizyon dizisi ve filmin müziklerini yaptıktan sonra yeniden sahnelere dönüp 1983 yılında Jazztet'i bir araya getirir.

Bugün Golson 83 yaşında ve hala hem ülke çapında hem uluslararası turnelerine devam ediyor. Bugüne kadar kendi adı altında 30'dan fazla albüm yayınlamış olan Golson'ın besteleri bugün sadece müzik alanında değil sanatın birçok farklı alanındaki yaratıcılara ilham vermeye devam ediyor. Bunun en güzel örnekleri arasında, çok sevdiğim modern Japon yazarlardan Haruki Murakami'nin 2004 senesinde, Golson'ın "Five Spot After Dark"ından etkilenerek yazdığı ve konusunda da yine jazz'i barındıran "After Dark"ı gösterilebilir. Müziğin ya da jazz'ın evrenselliği sayesinde Amerika'da bir adam bir beste yapabilir, bir Japon bunun üzerine bir kitap yazabilir ve Türkiye'de biri bunu okumaktan büyük keyif alabilir. İşte biz bu güzel döngüyü başlatan, yıllar önce de Nardis sahnesinde izlemiş olduğumuz bu yaşayan efsaneyi yazın ilk günleri olan 6, 7 Haziran'da Garanti Jazz Yeşili 15. Yıl Konserleri kapsamında piyanoda Burak Bedikyan, kontrbasta Kağan Yıldız ve davulda Ferit Odman'dan oluşan şık ve dinamik trioyla dinleyeceğiz. Canlı olarak jazz tarihini izleyeceğimiz bu harika geceyi mümkünse kaçırmayın!

Ayten Göymen
aytengoymen@ag-iletisim.com

MSM'nin Sanat Yolculuğunun Yeni Durağı Karaköy Oldu

Müjdat Gezen, Halit Kıvanç, Uğur Dündar

1991 yılından bu yana sayısız öğrenci yetiştiren Müjdat Gezen Sanat Merkezi, 15 Mart 2012 Perşembe günü, Öğren'me Devrimi adlı yeni merkezini İstanbul Karaköy'de sanat dünyasının önemli isimleri ve basın mensuplarının katılımıyla ve yoğun ilgisiyle açtı.

Eğitim alan kişinin kendi ihtiyacına yönelik, doğrudan neyi almak istiyorsa onu alabileceği, kendini, yaşamı ve yaşamayı keşfedeceği ve dahası fark edebileceği bir eğitim anlayışını benimseyen Müjdat Gezen Sanat Merkezi, amacına hizmet etmek için yeni bir adım olan Karaköy'deki yeni merkezin mülk bağışçısı Süha Fazlı'ya da tüm konuklar ve basın mensuplarının önünde bir kez daha teşekkür etti.
Müjdat Gezen'in Vefa Lisesi yıllarından yakın arkadaşı, can dostu Uğur Dündar ve büyük usta Halit Kıvanç'ın da hazır bulunduğu açılış kokteylinde pek çok ünlü isim bir araya geldi.

Göksel Kortay, Metin Uca, Lal Dedeoğlu, Füsun Kostak, İsmail Ünal, Umur Bugay, Sennur Nogaylar gibi değerli isimler de Müjdat Gezen'i yalnız bırakmayan dostlarındandı.

Metin Uca'nın Aptallık Yönetimi dersleri verecek olması ise herkeste merak uyandırdı. Uca, kendisinin en iyi yaptığı şeyin bu olması nedeniyle tam da dersini bulduğunu belirterek gülümsetti.
Her zamanki üslubuyla konukları ve basın mensuplarıyla keyifli bir sohbet gerçekleştiren usta sanatçı, basın mensuplarının sorularını da içtenlikle yanıtladı.
Gezen ayrıca son günlerde basına yansıyan yanlış ve eksik beyan içeren haberlere de kendisi ve kurum yetkilisi Can Bana'nın kaleme aldığı açıklamalarla cevap verdi.

Birbirinden değerli eğitmenleriyle hayata geçen Öğren'me Devrimi, amacından bir an olsun sapmadan ve daha da güçlenerek yeni katılımcılarını ve belki de geleceğin sanatçılarını bekleyen Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nin şimdilik son soluğu.
Müjdat Gezen'in 'bu son artık' demesine karşılık Uğur Dündar'ın da dediği gibi 'siz yine de Müjdat Gezen'i izlemeye devam edin.'

MÜJDAT GEZEN SANAT MERKEZİ KARAKÖY

ÖĞRENME DEVRİMİ
- Seminerler -
15 MART – 1 HAZİRAN
saat : 19:00 / 21:30 arası

YAŞAMA ve ÇALIŞMA SEVİNCİ!

• Üstün DÖKMEN Ailede ve İş Ortamında Kaliteli İletişim
• Filiz KAYA İletişim, ilişki ve yaratıcılık
Pazartesi 19.00/21:30
• Metin UCA Aptallık Yönetimi
• Sumru DİNÇEL Motivasyon
Salı 19:00/21:30

KİŞİLİK GELİŞTİRME VE MOTİVASYON!

• Tınaz TİTİZ Vizyonunuz yaşamınızı değiştirir!
• Betül ARIM Yaşam sanatı
Çarşamba 19:00/21:30

• Mesut YAR Etkili Konuşma
• Sumru DİNÇEL Motivasyon
Perşembe 19:00/21:30

TİYATRO-SİNEMA-TELEVİZYON OYUNCULUĞU SIRLARI!

• Müjdat GEZEN Tiyatro-Sinema-TV oyunculuğu
• M.Barış TAŞKIN Tiyatro
• Gülgûn FEYMAN Diksiyon
• Evren DUYAL Doğaçlama
• Evrim SOLMAZ Televizyon
• Reis ÇELİK Sinema
• Cem SERTESEN Kamera
Cuma – Cumartesi – Pazar 19:00/21:30

Kayıtlar başlamıştır!
Tel: 0212 245 87 07-08
http://www.mujdatgezensanatmerkezi.com.tr/

Ezgi Ayçe KIZILDERE
ezgi@gencjazzcilar.org

İzmir Uluslararası Jazz Kampı

Dena derose

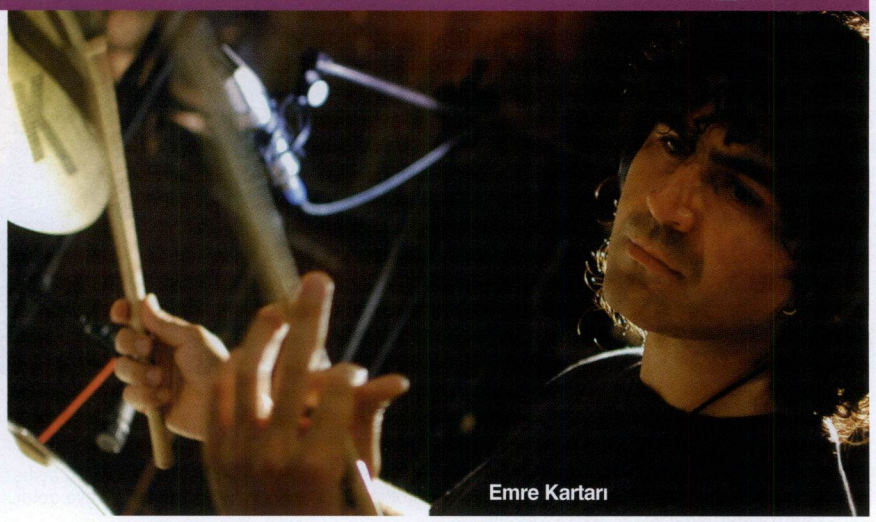
Emre Kartarı

Jazz müziği ile ilgilenen amatör veya profesyoneller... Türkiye'de ki jazz eğitimi eksikliğinden ötürü yurt dışına gitmeyi tercih eden müzisyenler; güzel bir gelişme var sizlere aktarmak istediğim...

Türkiye'de jazz okullarının durumu ile ilgili yazı yazacakken, bir jazz kampının açılacağı kulağıma geldi. Araştırdım, ulaştım. Sitesini inceledim ve hemen yetkili kişi Emre Kartari'yle görüştüm. Bu haber güzel bir gelişme, bir çoğumuzun işine yarayabilir, düşüncesini, planını değiştirebilir, kimilerinin hayatında yeni bir yol açabilir. Detaylara inelim.

Bu yaz, İzmir'de Türkiye'nin ilk jazz kampı açılıyor. Projeye Virginia Commonwealth Üniversitesi de destek veriyor. Bu jazz kampında daha önce Yaşar Üniversitesi'ne ve Hacettepe'ye gelen dünya standartlarında jazz eğitimciler ve müzisyenler yer alacak. Emre Kartari kampın kurucularından hem de kampa Yaşar Üniversitesi'nden hoca olarak katılıyor.

Jazz'la ilgilenen gençler artık aylarca para biriktirip jazz eğitimi konusunda sıkıntı çekmek zorunda kalmayacak. Daha makul ücretler karşılığında kısa dönem içerisinde öğrendiklerini birbirleriyle ve eğitmenlerle harmanlama fırsatı bulacak, uluslararası bir tecrübe yaşayacaklar, sosyalleşerek müzik yapma ve bilgi transfer fırsatı bulacaklar. Kamp süreci katılımcılar için hem bir öğrenme süreci, hem de hocalarla arkadaşlık kurmak ve yurtdışı ile ilişkiler kurmak adına bir köprü oluşturacak.

Kampın asıl amacı nedir Emre? ***'Katılımcılara, hocalarla tanışıp ilgili okullarla direk bağlantı kurmaları için fırsat oluşturmaya çalıştığımız bir jazz eğitimi vermek'.***
Daha önce devlet okullarında da hocalık yaptığı için bu işin illa özel üniversitelerde, kamp ve workshoplarla mı yürütülmesi gerektiğini merak ediyor ve soruyorum ***'Türkiye'de bir devlet okulunda jazz yapmak o kadar zor ki. Konservatuarlar da yeterli değil bu eksikliği doldurmak için. Jazz bu ülkede çok yeni, çevre küçük. Biz jazz eğitimi konusunda ciddi anlamda gerideyiz. Mesela çok iyi bir müzisyeni sadece diploması olmadığı için okula getiremiyorsunuz ders vermesi için. Bu ve bu tarz olaylar çok zorluyor. Bu kampın asıl amacı bu sorunları aşıp sadece müziğe odaklanmak. Ders programı tamamen bize ait. Bu şekilde direk amaca yönelik bir hareket sağlanıyor. YÖK'le bağlantısı olmayan bir sertifika da veriyoruz'.***

Bir ve/veya iki haftalık eğitim paketleri mevcut. Tabi aklıma gelen ilk soruyu hemen sordum. Bu bir okul değil, kamp. Dolayısıyla buradaki eğitim sence katılımcılar için yeterli olacak mı? ***'Bir hocayı bir dönem boyunca haftada bir saat görmek var, bir de bütün gün o hocayla çalışmak var. Kamp da bütün bir gün müzik olacak. Farklı ve faydalı bir eğitim olacağını düşünüyoruz'.***

Kampa katılım için belli bir seviye var mı? ***'Hayır kesinlikle yok, her hangi bir müzik okuluna gidiyor olmanız da gerekmiyor. Kamp her seviyeden katılımcıya açık'.***

Kampı bir veya 2 haftalık süreçler olarak belirlemenizin amacı nedir? ***'Aslında amacımız daha da uzun olabilmesi. Ama o müzisyenleri uzun bir dönem bağlamanız imkansız. Başka yerlerde de ders veriyorlar. Bir de yurtdışında bu işi uzun süre yapmış çok deneyimli, seçilmiş hocaları getirmek istedim. İleride bu kampın süresi uzayabilir. Eğer öğrenci katılımı yükselirse zamanla 2-3 aylık kamplar da yapmak istiyorum. Amacım çok iyi insanları bir araya toplayıp, çok iyi müzik yapmak. 4 farklı okuldan hocalar geliyor. Virginia Commonwealth Üniversitesi, James Madison Üniversitesi, Graz Konservatuarı ve Yaşar Üniveristesi'nde daha önce eğitim veren dünyaca tanınan deneyimli eğitmenlerden Dena Derose (piyano-vokal), Annette Giesriegl (vokal), Katia Cruz (vokal), Emre Kartarı (davul), Howard Curtis (davul &perküsyon), Robert Hallahan (piyano), Adam Larabee (gitar&banjo), Skip Gailes (saksofon& piyano), Francesco Angiuli (piyano &kontrbas), Andrew Jay Randazzo (kontrbas), Victor Haskins (kompozisyon), gibi isimler şimdiden heyecan veriyor'.***

Bir müzisyen olarak bu haberi duydum/gördüm. Kampa kaç haftalık katılım sağlamalıyım. Bunu neye göre seçmeliyim? Bu konuda kime danışabilirim? ***'Kampın direktörlüğünü ben yapıyorum. Bana ulaşırsanız konu ile ilgili yardımcı olabilirim.***
Email: info@vcujazzcamp.com. Sitede telefonum da mevcut :) Başvurmak isteyenler bir an önce benimle kontağa geçsinler çünkü kontenjan sınırlı. 9 hoca-25 öğrenci. Kayıtlar hemen dolabilir.'

Kamp nerede gerçekleşecek? ***'Aliağa'da bir köy ortamında, Tolgonay Kültür Merkezi'nde gerçekleşecek. 200 kişilik amfitiyatrosu olan güzel bir alan. Şu an hala yapım halinde'***

Bir de kamp sonrası festival var galiba ***'Değerli iş adamı Mehmet Soyer, müzisyenlerin performanslarını izlemişti ve bu doğrultuda projemizi desteklemek istedi. Soyer Kültür Merkezi'ni açtı. Hatta bu değerli müzisyenleri bir festival kapsamında değerlendirmek istediğini söyledi ve şu an Ayvalık Belediyesi ile görüşmekte. 20-21-22 Temmuz tarihlerinde, 3 günlük çok güzel bir festivalimiz olacak. '***

Bundan sonraki amacın nedir? ***'Amerika ile bu konuda direk köprü kurabilmek. Yaşar Üniversitesi bu konuda çok güçlü bir okul. Projelere çok açıklar ve tümüyle destekliyorlar. Zaten bu kampın da ticari bir amacı yok, bu lüks bir olay ve fiyatlar ona rağmen uygun. Amaç jazz müziğine katkıda bulunmak.'***

Jazz Kampı Programı (5-19 Temmuz)

09.00 kahvaltı
10.00 ders başlangıcı
12.00-14.00 öğle yemeği
14.00-18.00 ders
20.00'den sonra hocalarla jam session

Her seviyede katılımcıya açık kampın kontenjanı 25 kişilik ve son başvuru tarihi 8 Haziran. Kamp 7 veya 14 günlük kurslar halinde. Detaylar için; http://vcujazzcamp.com/ sitesini gitseniz de gidemeseniz de ziyaret edin. Bu ülkede jazz adına neler yapıyor bilin, aktarabilin..

Howard Curtis

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Antalya, 2016 Dünya Koro Olimpiyatına aday

NELER OLACAK

Türkiye'nin dört bir yanında 50'yi aşkın üniversite konseri, "Vokal Total"de (Avusturya) iki gümüş diploma, 6. Dünya Koro Olimpiyatları'nda (Çin) bir dünya ikinciliği, iki dünya üçüncülüğü, o çok konuşulan 'metro videosu' ile gönüllerimizde taht kuran Boğaziçi Jazz Korosu ile tanıyıp bildiğimiz Koro Olimpiyatları'nın Türkiye'de yapılmasını biz de çok arzu ediyoruz.

Boğaziçi Jazz Korosu

Sarp Dökmeci

Antalya'yı bir destinasyon (varış noktası) olarak tek çatı altında daha iyi pazarlamak için kurulan, turizmde Türkiye'nin ilk modeli Antalya Tanıtım AŞ'nin atakları sürüyor. Antalya Tanıtım AŞ yönetimi, dünyadan ezgilerinin yarışacağı 2016 Dünya Koro Olimpiyatları'nı kente çekmek için ITB Berlin'de görüşmeler yaptı.

Berlin'deki görüşmelere katılan Antalya Ticaret ve Sanayi Odası (ATSO), aynı zamanda Antalya Tanıtım AŞ Yönetim Kurulu Başkanı Çetin Osman Budak, AKTOB Başkanı Şururi Çorabatır ve Antalya Tanıtım AŞ Genel Müdürü Dr. Yusuf Örnek, Dünya Koro Olimpiyatları'nı organize eden Interkultur'un Genel Sekreteri Stefan Buhlenden'e söz konusu etkinliğin ev sahipliğine aday olduklarını belirttiler.

Bu organizasyonun Antalya bölgesine büyük saygınlık ve tanınırlık sağlayacağını belirten Antalya Tanıtım AŞ Yönetim Kurulu Başkanı Budak, şunları söyledi: "2016 Dünya Koro Olimpiyatları'nın hangi şehirde yapılacağı henüz belirlenmedi. Müzik olimpiyatı olarak kabul edilen bu organizasyon için ciddi bir rekabet var. Adaylık süreci 2013 yılında verilecek kararla son bulacak ve ev sahibi kent bütün dünyaya ilan edilecek. Adaylık sürecinin sağlıklı geçip, sonunun başarıya ulaşması için başta Antalya Tanıtım AŞ ve Antalya Kongre Bürosu olmak üzere tüm Antalyalılara büyük iş düşüyor."

Olimpiyatın ev sahibi kent olarak seçilmeleri halinde müzik etkinliklerini Kemer, Belek, Side gibi tatil merkezlerine yayabileceklerini ifade eden Budak, "Bazı konserleri antik tiyatrolarda gerçekleştirebiliriz. Ayrıca 'Çiçek ve Çocuk' temalı EXPO 2016 kapsamında da çok sayıda çocuk ve gençlik korosunun da konserler vermesini sağlayabiliriz" diye konuştu.

Dünya Koro Olimpiyatları'nın iki yılda bir değişik ülkede yapıldığını söyleyen Budak: "Bu organizasyon şimdiye kadar, Avusturya, Çin, Güney Kore gibi ülkelerde yapıldı. Bu yıl ABD'nin Cincinnati kentinde, 2014'de ise Letonya'nın başkenti Riga'da yapılacak. Yarışmalara 50'yi aşkın ülkenin 400'ü aşkın korosu katılıyor ve etkinlikler 10 gün sürüyor. Yarışma saatlerinin dışında kent ve bölgenin çeşitli yerlerinde halka açık konserler veriliyor. Dünya Koro Olimpiyatlarına sadece yarışmacı olarak 20 bini aşkın kişi katılıyor."dedi.

Can Karakuş
kuscan@gmail.com

Jan Garbarek Group

Can'a Jan katan bir gecenin ardından...

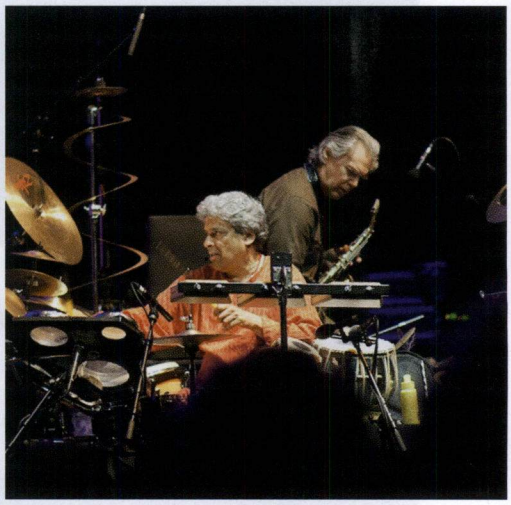

Bugüne kadar yazdığım onlarca şiirden, makaleden, denemeden daha zor bir yazıya başlıyorum. Şiir yazarken, her zaman iyi bir kaçış imkanı verebilecek "şair burada acaba ne anlatmak istemiş" sorusunun tembelliğine sığındım belki çoğu kez. Akademik makalelerde final sınavından alınacak iyi bir nota belki. Ya bu konser yazısı? Konserde hissettiklerimi tam olarak anlatamayarak bu yazıyı sonlandırma düşüncesi rahatsız edici. Ama bir taraftan da bu konserde hissedilenler sözcüklerle anlatılabilseydi Jan Garbarek diye bir adam olmazdı, böyle bir konser olmazdı diyorum ve yine kendi sığınağımı yaratıyorum. Müzik konusunda bir alaylı olarak bu konseri bir parça teknik ve yoğun şekilde de duygusal açıdan incelemek istedim.

Cemal Reşit Rey şüphesiz en iyi akustiğe sahip konser salonlarından bir tanesi. Böyle bir mekanda, eğer müzikalitenin ön planda olduğu; seslerin birbirini öldürmediği, armonilerin net olarak hissedildiği; seslerin tadında bir reverb ile hacim ve derinlik kazandığı bir müziği deneyimleme şansınız oluyorsa, zaten teknik anlamda mükemmel bir tınıyla karşı karşıya kalıyorsunuz. İşte ilk parçada karşılaştığım sound ile tüm bu saydıklarımı yakaladığımı söyleyebilirim.

Jan Garbarek'in müziğine gelecek olursak, onun bazı jazz çevrelerince fazlaca kalıpsal olmak ve serbest doğaçlamaya az yer vermek ile eleştirilmesine anlam veremediğimi açıkça söylemeliyim. Bunu folkloruna bağlı olması ve köklerini müziğinde ustaca kullanması olarak nitelendirmek daha doğru olacaktır. Dolayısı ile ben bu kalıpların Garbarek'in müziğini kısıtlayan bir unsur değil, bilhassa ona tat veren baharatlar olduğunu hissediyorum. Onun İskandinav kültürünü jazz içerisine homojen olarak karıştırmasını hayranlıkla izliyorum. Polonya asıllı Norveçli sanatçı bunu CRR sahnesinde yine o kadar ustaca yaptı ki ona neden İskandinav jazz'ının babası dendiğini bir kez daha anlama fırsatı bulduk.
Trilok Gurtu'nun (perküsyon) efil efil yüzümüzü yalayan ılık baharat kokulu ritimlerinin bir anda Jan Garbarek'in saksofonu ile önce kuzey Britanya'nın alabildiğine geniş yemyeşil ovalarına, sonra da İskandinavya'nın buzlu karanlığına uğraması, Yuri Daniel'ın (perdesiz bas) akıp giden notalarına binip karlı dağlar boyunca yükselerek soğuması ve Rainer Brüninghaus'un (keyboard) her bir dokunuşunda bir yağmur damlası olup içimize düşmesi... En güzel tarafı da bu yağmurun bir anda değil, yavaş yavaş tane tane yağmaya başlaması, belli belirsiz hızlanarak ruhumuza nüfuz etmesi ve en sonunda da biz doruktayken kendini açan güneşin ve gökkuşağının sonsuz huzuruna bırakması. Gurtu'nun yıllar önce Mercan Dede Ensemble konserinden sonra Arkın (Mercan Dede) ile bir araya geldiğinde, Arkın'ın çok genç yaştayken alıp ekibine kattığı, üflemelilerde (klarinet ve trompet) süper yetenek olarak görülen Aykut Sütoğlu hakkında yaptığı "Özel bir yeteneğe sahip ama cümleleri yavaş yavaş inşa etmeyi öğrenmeli" yorumuyla kastettiği şeyi bu konserde birebir kendisinden ve arkadaşlarından görmüş olduk. Tane tane, tek tek ve sırasıyla gelişti müzik, olgunlaştı duygular. Bulutları getiren bir rüzgarla başladı, küçük yağmur damlalarından sonra büyüdü büyüdü ve sağanak oldu. Önce ıslandık, içimize işledi nemi, titredik. En sonunda açan güneşle ısındık, yüzümüzün ortasında asılı kalan bir gülümsemeyle gökkuşağının her bir renginde farklı bir keşfe çıktık.

Evet gökkuşağındaki renkler gibi Garbarek'in müzikleri, farklı duyguları içinde barındırıyor. Onları keşfetmek ise büyük bir ayrıcalık bana göre. Kuzey jazz'ına ait o müthiş melankoliyi nota nota işleyen bir saksofon solosundan bir anda Gurtu'nun egzotizmine bırakıyorsunuz kendinizi. Bu ritimlere eşlik eden dolu dolu bir groovy perdesiz bası Rainer'ın tuşlarında hayat bulan lirik bir şiir izliyor. Bu duygular o kadar ustaca iç içe geçiyor ki siz ne neden nasıl diye soramadan bir anda kendinizi bu müthiş girdabın içinde buluyorsunuz.

Bu parçalar zamanın süzgecinden başarıyla geçmiş, geçerken olgunlaşmış ve yıllandıkça da demini bulup tatlanmış parçalar. Hepsinde farklı bir hikaye anlatılıyor gibi. Kendimi çokça melankolisine kapılıp gittiğim bir hikayenin başrolünde buluyorum. Bunun sebebi Garbarek'in saksofonunun haykırışları. Bir Lars von Trier filminin içindeyim sanki. Film "Melancholia" olabilir mi? İskandinav melankolisi beni çok uzaklara taşıyor... Derken, daha epik ve pastoral bir İskoç melodisi geliyor kulağıma. Evet, İskoçların köklerinin İskandinavya'ya bağlandığını duymuştum, bu bağı Garbarek'in müziğinde hissedebiliyorum. Daha sonra bir anda keyboard'un akorları, bas ve davulun uyumu ile Latin jazz'a çalan bir melodiyle güneye, daha sıcak ülkelere göç ediyorum. Her bir coğrafyada ayrı bir Jan oluyorum.

Geceyi ellerimiz kızarana kadar alkış tutarak noktaladık. Jan bize insanlığımızı, duygularımızı hatırlattı, koşturmaca içinde geçen hayatımızda nereden gelip nereye gittiğimize ışık tuttu adeta. Böyle konserler yılda bir kaç kez geliyor ve ben bunlardan bir tanesine tanıklık etmekten dolayı müthiş mutluluk duyuyorum. Su gibi bir konserdi. Usulca aktı gitti. Giderken de içimi ıslattı. Can'ıma Jan kattı.

Niels Henning Oersted Pedersen

(1946-2005)

Hülya Tunçağ
htuncag@gmail.com

Günümüzde Jazz

"Yakın dostum Audrey Genovese'nin Chicago'daki evinde Dexter Gordon'ın bir plağını dinliyordum. Bası Niels Pedersen çalıyordu. Bu müzik devini ilk kez o zaman keşfettim. Onunla yalnızca tanışma zevkine erişmem yeterli değildi. Aynı zamanda birlikte çalmamız gerekti. Bu efsane bascıyı duyduktan sonra farkına vardım ki, bir şekilde, bir yerde karşılaşmalı ve birlikte çalma olanağını bulmalıydık... Bu dileğim, 1970 başlarında gerçeğe dönüştü ve ona yeni üçlümde çalmasını önerdim."

Jazztimes'dan bir alıntıydı ve Kanadalı usta piyanist Oscar Peterson'a aitti. 19 Nisan, kısaca NHOP diye de bilinen Danimarkalı virtüoz bascı Niels-Henning Oersted Pedersen'in yedinci ölüm yıldönümüydü...

Pedersen, 27 Mayıs 1946'da Zealand adasında, Roskilde yakınındaki Oersted'de doğdu. Babası kilise orgcusuydu. Müziğe piyano ile başladı. 13 yaşında akustik basa geçti. Çalıştığı ilk topluluk, Jazzvintet 60'dı. Kopenhag'daki Montmartre Jazzhus gibi kulüplerde deneyimli müzisyenlere eşlik etmeye başladığında henüz 15 yaşındaydı. Jazzhus aynı zamanda Amerikalı jazz ustalarının Avrupa turu sırasında daima uğradıkları bir durak noktasıydı. Böylece genç Pedersen, Sonny Rollins, Dexter Gordon, Rahsaan Roland Kirk, Stan Getz gibi ünlü tenor saksofoncularla çalma olanağını buluyordu. Count Basie orkestrasından Amerika turu için öneri aldığında 17 yaşındaydı. Ancak Amerika'da müzisyen olarak çalışması için yaşı küçüktü. Öneriyi çevirmek zorunda kaldı, yalnızca Danimarka'da katıldı orkestraya. Öte yandan piyanonun şiirsel yorumcusu Bill Evans, 1965 yılındaki Avrupa konserlerinde onu seçmişti eşlikçi olarak. Ben Webster, Bud Powell, Dizzy Gillespie, Jackie McLean, Ella Fitzgerald, Jean-Luc Ponty derken Avrupa'nın en aranan bascısı haline geldi. 1971 yılında piyanist Oscar Peterson ile başlayan iş arkadaşlığı yıllar içinde yakın dostluğa dönüştü. Peterson ile 1980'lerin ortalarına kadar çalışan Pedersen, Ray Brown'ın da değindiği gibi jazz tarininin en hızlı piyanistiyle uzun soluklu çalabilen, ona ayak uyduran genç kuşağın tek bascısıydı. Önce 1976 Montreux Jazz Festivalinde, daha sonra 1981'de İstanbul'da Oscar Peterson Trio'da dinleme şansını bulduğum bu çok özel müzisyen, virtüozitesinin yanısıra kulisdeki söyleşimizde güleryüzü, alçakgönüllü ve esprili kişiliğiyle de beni büyülemişti. Oscar Peterson da Pedersen'in ölümünden sonra çıktığı konser turunu ona adamıştı. Pedersen yalnızca "ana akım" bascısı değildi. Albert Ayler'in 1963 yılına ait "My Name is Albert Ayler" ve Archie Shepp ile 1980'de yaptığı "Lookin' At Bird" albümünde, "walking bass" sınırını aşabileceğini henüz çok genç yaştayken kanıtlamıştı. Ayrıca, 1964-1982 arası üyesi bulunduğu Danimarka Radyosu büyük orkestrası, ona geniş toplulukta çalma olanağını vermişti. Yıllar sonra sonucunu yine aynı orkestra ile 1993 yılında yaptığı "Ambiance" albümünde gördü. Onun adını pekçok stüdyo çalışmasında da görüyoruz. Başarılı bir örneği de Art Tatum ekolünden gelen Katalan piyanist Tete Montoliu ile 1974'de yaptığı "Catalonian Fire" albümü... Ayrıca piyanist Kenny Drew, trompetçi Chet Baker, gitarcı Joe Pass, kemancı Stephane Grappelli ile farklı alanlara gitti.

Söz Niels-Henning Oersted Pedersen'e gelince anlatacak çok şey var... 58 yıllık yaşamı, başarılar, belki de düş kırıklıklarıyla ama daima iyi müzikle dopdoluydu. Profesyonelliğe genellikle Amerikalı ustalarla başlayan Pedersen, 1980'lerden sonra ağırlığı Avrupalı müzisyenlere vermişti. Danimarkalı trompetçiler Palle Mikkelborg ve Allan Botschinsky ile son derece yaratıcı bir topluluk kurdu. Yanısıra, Portekizli şarkıcı Maria Joao ve Japon piyanist Aki Takase ile trio, Belçikalı gitarcı Philip Catherine, İsveçli gitarcı Ulf Wakenius, Fransız piyanist Michel Petrucciani ve Danimarkalı piyanist Kenneth Knudsen ile bağımsız çalışmalar yaptı. Davulcu Atilla Engin'in Kopenhag'da 1988'de çıkan "Melo Perquana" albümünde de onun adını görüyoruz. 1981'de Dowbeat Dergisince "en iyi bascı" seçilen sanatçı, 1991'de Nordic Council Music ödülünü aldı. Bir yandan geleneksel Danimarka şarkılarını jazz'a uyarlarken diğer yandan piyanist Mulgrew Miller'a Avrupa turnesinde eşlik ediyordu. Bu ekibe daha sonra davulcu Alvin Queen katıldı ve müthiş bir trio ortaya çıktı. "My Little Anna", "Jaywalkin" ve "The Puzzle" adlı melodik yapısı sağlam parçaları da besteci yanını gösteriyordu.

Bas tekniğine gelince; 1930'dan 1960'a dek süren gelişmesi içinde kontrbas, modern çizgiye Scott Lafaro ile çekilmişti. NHOP ile bu çizgi bir başka noktaya ulaştı: sağ elinin dört parmağıyla en ağır telleri bile ustaca çekerek gitar tekniğine yakın bir çalışı andırdığı gibi aynı zamanda dolgun bir ton sağlıyordu.

İşte Cüneyt Sermet'in "Cazın İçinden" kitabında yer verdiği Pedersen bölümünden bir alıntı: **"Niels Pedersen'i duyduktan sonra vaktiyle kontrabası bıraktığıma sevinmiş, ama diğer kontrbascılar hesabına da üzülmüştüm. Pedersen'in anormal tekniğine rağmen kontrabas sonoritesinden feda etmemesi (birçok bascı hızlı çalabilmek için telleri yaklaştırıp kontrabasın asil sesinden feragat etmiş, hele tizlere çıktıkları zaman ise bir nevi dejenere viyolonsel sesi almışlardı) müzik ve armoni bilgisi ve kontrabası piyano rahatlığıyla çalarken, iki üç teli birden aynı anda kullanması inanılır gibi değildi".**

Niels-Henning Oersted Pedersen, eşini, üç çocuğunu ve elliden fazla birbirinden değerli kayıtlarını geride bırakarak 19 nisan 2005'de bir kalp krizi sonucu yaşamını yitirdiğinde 58 yaşındaydı.Son sözü ise ona bırakıyorum... Basın günümüzdeki konumu için bakın nasıl düşünüyordu: **"Kontrabas giderek bağımsızlaşıyor. Eski jazz'da çalgıyla solo arasında güçlü bir bağ vardı, ancak solonun çalgı tarafından sınırlanmaması gerektiğini düşünüyorum. Kontrabasın bugünkü durumunda en çok hoşuma giden şey, teknik zorluklarla karşılaşılabilecek noktanın artık geride bırakılmış olması. Artık kendini herhangi bir şeyden teknik olarak etkilenmiş hissetmek için hiçbir neden kalmadı..."**

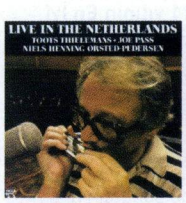

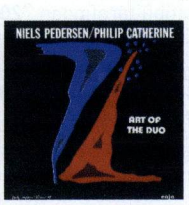

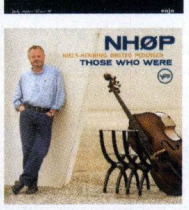

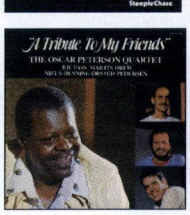

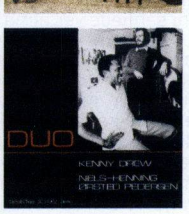

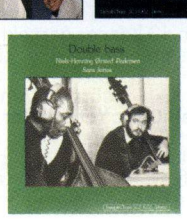

Carmen Lundi

Sarp Dökmeci

21. AKBANK JAZZ FESTİVALİ'NE "EN İYİ ORGANİZASYON" ÖDÜLÜ

Türkiye'nin en uzun soluklu festivallerinden biri olan ve geçtiğimiz yıl **13 Ekim - 3 Kasım 2011** tarihleri arasında gerçekleştirilen **21. Akbank Jazz Festivali**, Galatasaray Üniversitesi (GSÜ) İşletme Kulübü tarafından **"2011 yılının En İyi Organizasyonu"** ödülüne layık görüldü.

Dünyanın en önemli jazz sanatçılarını ülkemizde ağırlayan **21. Akbank Jazz Festivali,** 10 gün boyunca klasik jazz'dan avangart tınılara, dünya müziklerinden elektronik keşiflere kadar sanatseverlere farklı deneyimler sunduğu zengin programı ile 9 ilde 250'nin üzerinde sanatçının katılımıyla 50'ye yakın konseri izleyiciyle buluşturdu. Pozitif'in organizasyonu ile düzenlenen Festival, aralarında Avishai Cohen "Seven Seas", Arild Andersen Trio, Maffy Falay Sextet, Dusko Goykovich Quartet, Robert Glasper Experiment, Vijay Iyer Trio ve ZAZ gibi birçok ünlü ismi ağırlarken, genç ve başarılı yeteneklere de performanslarını sergileme ve usta isimlerle aynı sahnede yer alma imkanı sundu.

Konser programının yanı sıra atölye çalışmaları, paneller, yarışmalar, jazz'lı brunch'lar ile zenginleşen **21. Akbank Jazz Festivali** kapsamındaki Kampüste Jazz etkinliği ile 17 Ekim - 03 Kasım tarihleri arasında İstanbul'un yanı sıra Eskişehir, Ankara, Trabzon, Erzurum, Adana, Kayseri, Konya ve Bursa'nın da aralarında yer aldığı 9 ilde toplam 13 konser gerçekleştirildi. Festival kapsamında bu yıl ilk kez gerçekleştirilen ve Türkiye'nin dört bir yanından büyük ilgi gören **"JAmZZ Akbank Jazz Festivali Genç Yetenekler Yarışması"**, 30 yaşını aşmamış amatör genç yeteneklere, Festival'in bir parçası olma ve profesyonel sanatçılarla birlikte sahnede Jam Session yapma imkanı sundu.

Leyla D. Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Radyo Cazkolik'te yeni Radyo Programı Jazz, Müzik ve Kadın hakkında bir kaç söz...

Şubat ayı itibariyle radyoculuk serüvenine, Radyo Cazkolik'te „**Jazz, Müzik ve Kadın**" isimli program ile başlamış oldum. Çıkış noktasına bakacak olursak aslında bu bir yıl evveline dayanıyor diyebilirim. Aklımda radyo programı yapmak ve sunmak hiç yokken takip ettiğim Cazkolik sitesindeki **Radyo Cazkolik**'te **Tunçel Gülsoy**'un hazırlayıp sunduğu „**Evde Çalamadıklarım**" programını dinlerken konuk olma fikri doğmuştu bende. **Viyana'da yaşıyordum** o yıllar ve „Jazz Tarihindeki Kadın Sanatçılar" konusunu araştırırken hem Jazz Dergisi'ne bunu yazıyor hem de yaptığım bu çalışmayı insanlara da bir şekilde aktarmak istediğimi düşünüyordum. En güzel yolun radyo olabileceği fikriyle Tunçel Bey ile programımızı gerçekleştirdik. Dostluğumuz devam etti... **Akbank Jazz Festivali** kapsamında bir panel düzenlenecekti. Benim de katılmamı istemişti. Onu da gerçekleştirip Türkiye'ye geldikten sonra çokça Tunçel Bey ile kayıtlara gider olmuştum ve birçok yeni değerli insanla tanışma fırsatım olmuştu. Bana hep söylediği bir şey vardı; „Leyla! İstiyorum ki sen de bir radyo programı yap ve bu birikimini dinleyiciler ile paylaş". Olur mu olmaz mı derken, Cazkolik sitesinin kurucularından Feridun Ertaşkan da onaylayınca kendime peki dedim ve bir tarih koydum önüme. Şubat dedim...

Radyo projemin konsepti tabii hep aklımda „jazz kadınları" olarak şekilli iken, bu kadar dar bir çerçeveye oturtmak yerine birazcık sınırları açayım dedim. Elimde 350'ye yakın kadın jazz sanatçısı var. Amaç onların yaşam öykülerini okuyup araya da onlardan birkaç parça sıkıştıracak kadar basit olmamalıydı. Hep düşündüğüm şey, eğer bir şey yapılacak ise hele ki bir kitleye hitap ediyorsanız, sizi dinlemeye hazır olan o kitleye güzel şeyler vermek durumundasınız. Bu, onlara değer verdiğinizin bir işaretidir. Yaptığınız şey de tabii sizin yansımanız. Bu bağlamda ben de hem konumla ilgili hem de biraz insanlara „ne verebilirim" düşüncesini de içinde barındıran bir program yapmak istedim. Birkaç saniye düşündükten sonra „**Jazz, Müzik ve Kadın**" oluştu.

Bunun açılımında da şu var: Konum itibariyle evet jazz kadınları var ama jazz müziği birçok müzikten etkilenmiştir. Jazz, bir halkın müziğidir içine siz belirli dozlar ölçüsünde dünyadaki her müzikten biraz bir şeyler katabilirsiniz. Yeri gelir etno jazz olur, yeri gelir klasik jazz olur, yeri gelir Türk müziği öğeleriyle harmanlanan bir harman çıkar. Bunu kullanabilmek adına jazz, müzik ikilisini gözettim. Kadına gelince, konsept itibariyle jazz kadınlarından dinleyenlere playlistler dinleteceğim ve konuklarım olacak. Çeşitli meslek gruplarından kadınlar ile söyleşilerimiz olacak. Kadının onlar için anlamı, yaşamda ve mesleklerinde yaşadıkları zorlukları ve mücadeleleri bizlerle paylaşsınlar istedim. Konuklarımı seçerken de elbette jazz müziğinden gelenler olacak ama hiç müzikle alakası olmayan ancak bize faydalı bilgiler verebileceğine inandığım konuklarım da olacak. Bugüne kadar gerçekleştirdiğim 6 programımda (ilki tanıtım ile Feridun Ertaşkan ve Tunel Gülsoy) **Derya Akkaya** (yaşam koçu), Ayten Alpman (Türkiye'nin en önemli kadın vokallerinden biri) -Ayşe Gencer (kızı ve vokal), Beynem Uran (AB uzmanı), Nilüfer Verdi (Türkiye'nin ilk kadın jazz piyanisti) ve Hülya Tunçağ (Türkiye'nin en önemli radyo programı yapımcısı ve müzik yazarı) konuklarımdı. Saydığım bu isimlerde hem ünlü olanlar hem de sanatçı olmayan ama kendi içlerinde çok iyi konumlara gelmiş örnek insanlarla birlikte bir şeyler paylaştık. Öyle bir şey olsun ki dedim, dinlerken akıllarda ister istemez kalmasını sağlayacağımız „iki dirhem" bilgi bile olsa keyifli müzikler eşliğinde program bittiğinde bir iz bırakması. Ben inanıyorum ki her programda akılda kalacak bir minik bilgi var. Ya da bir parça...

8 Mart Dünya Kadınlar Günü kutlamasi için „Jazz Müzik ve Kadın" gecesi üzerine...

„Hiç bir şey tesadüf değil" cümlesi gerçek ise bu gecenin organizasyonunda da hiç bir şey tesadüf değildi. İki hafta içerisinde karar verip organize olmak, müzisyenlerle temasa geçmek, mekân bulmak onları (hiç bir kazanç elde etmeksizin) ikna etmek derken... (Her şey için buradan da Nilüfer Verdi'ye sonsuz teşekkür etmeliyim. Çünkü fikir annesi oydu ve o gece senin gecen olsun dedi). Adını da „Jazz, Müzik ve Kadın" olarak duyuralım dedi. Benim gecem değildi aslında tüm kadınlar adına sesimizi duyurabileceğimiz bir geceydi. Tüm kısıtlı imkânlara ve her şeye rağmen, katılım inanılmaz iyiydi. Beklenenden fazla dinleyici geldi. Bir kere cezbeden tarafı çoktu. İçeri giriş ücretsizdi, gelen ve çalacak olan sanatçılar arasında çok önemli isimler vardı. Nerdeyse „babalar" oradaydı. **8 Mart Dünya Kadınlar Günü** ile ilgili gece belki bu konuda daha önce yapılmış etkinlikler arasında en yoğun katılıma sahip olan gecelerden biri oldu. İstanbul`un popüler jazz kulüplerinden **İstanbul Jazz Center**`ın mekan katkılarıyla gerçekleşen geceye **Ata Nirun**`un yaptığı konuşmanın ardından **Burcu Durukan**, **Şebnem Özer**, **Levent Doğrular**, **Rana Uludağ**, **Mansur Karakoç** ve onlara eşlik eden **Volkan Polat** hocanın oluşturduğu **İstanbul Müzik Akademisi Ensemble Grubu** ile başlandı. Bu isimlere yakın gelecekte adlarını çokca duyuracağa benziyor. Bu anlardan bir not iletelim, **Volkan Polat**`ın performans esnasında soloları gitarcıların hemen dikkatini çekerek kullandığı pedalı sordularsa da hiç bir pedal kullanmadan çıkardığını söylediği bu özel tonu gitarist **Murat Sezen** ve kendi becerisine borçlu olduğunu ekledi.

Ardından bir duayen olan **İlham Gencer**, **Neşet Ruacan**, **Kamil Özler**, **Yahya Dai**, **Deniz Dündar**, **Hakan Behlil** gibi çok önemli isimlerin performansları vardı. **İlham Gencer'**e **Deniz Dündar** ve **Hakan Behlil** eşlik ederken, **Neşet Ruacan'**a sonrasında vokalde **Duygu Argın**`ın eşliğini izledik. **İldeniz Çetin**, **Nedim Ruacan**, **Bora Çelikel**`in sahnelerinin ardından **Erkut Taçkın**, **Kamil Özler**, **Hakan Behlil** ve **Deniz Arcak** sahneyi teslim alıp rock`n roll ile konukları yerlerinde oturtmadılar. Kısa bir aradan sonra ise **Radyo Cazkolik**`te geçen haftanın konuğu olan akordiyonist **Tezer Gücükoğlu** iki tango şarkısıyla geceye renk kattı. Eski Caz **Derneği** başkanı **Sevgi Karasapan** ve **Bilgen Korzay** ise gecenin sonunda sahne alan isimler oldu.

Bu renkli anların benzerleri de **Duygu Argın**`ın harikulade yorumu, **Deniz Arcak**`ın **Erkut Taçkın**`ın show`u esnasında sahneye çıkıp **Erkut** ustayla etkileyici bir düet ikili oluşturmaları ve **Nedim Ruacan** ile **Nilüfer Verdi**`nin enfes performasları oldu. Gecenin anlamını usta vokalleriyle daha da artıran isimler arasında **Ayşe Gencer**, **İldeniz Çetin**, **Duygu Argın**, **Gökçe** ile **Bilgen Koray** ve **Ceyda Özbaşarel**`in olmasıydı.

Gecenin en anlamlı yanlarından biri, esasen jazz müzisyenlerinin her tür sosyal etkinlik ve mesajın içinde yer almaktan aslında ne kadar mutlu ve katılımcı oldukları, olabilecekleri yönünde oldu ki bu da bir çok insana gelecekte böyle projelerin daha fazla gerçekleşmesi gerektiği ana fikrini aşıladı.

Ezgi Ayçe Kızıldere
ezgi@genccazcilar.org

10. Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali'nde neler yaşanmış, hissedilmiş, kaleme alınmış...

Gizli olmayan bir günlüğün sayfalarını karıştıralım...

Gençcazcılar ve Anadolu Üniversitesi Caz Kulübü'nün ortaklaşa düzenlediği 10. Amatör Caz Müzisyenleri Festivali rüya gibiydi... 10. seneye büyük bir gururla giren festival, bu seneye özel olarak, 10 sene boyunca en sevilen ve beğenilen grupları ağırladı. Seçim süreci zorluydu fakat, yaşam zaten çoğunlukla tercih etmek değil mi?

12 Mart, yağmurlu bir hava, Eskişehir'e doğru yola çıktık; ben, Nilay, Sarp... Eğlenceli yolculuğumuz Sakarya'daki Tunatan dinlenme tesisinde yediğimiz müthiş ıslama köfte ve kabaklı cevizli çorba ile bir kez daha anlam kazandı. İner inmez bizi gençcazcılar ekibi; Devrim ve Yalçın karşıladılar. Hemen misafirhaneye gittik ve yerleştik. Ben ve Nilay hem geniş hem de hamam kıvamında (bundan çok memnundum) bir odada, yan odamızda Sarp ve Yalçın, en son odada da Devrim konaklayacaktı. Festivalin ilk günüydü ve tatlı telaşe zamanıydı. Yorgunluğu kenara bırakıp akıntıya kapıldık.

Pino'da hamburgerlerimizi yedikten sonra Sinema Anadolu'ya geçtik. Hazırlıklarımızı tamamladık. 6 gün boyunca sürecek olan yeni insanlar tanıma faslı başlamış oldu.

İlk gün: Gökçe Gürçay sahnede. Bedenin müziğini konuşturan adam. O ne ritm duygusu, hakimiyet? İnteraktif gösteride, hiç konuşmadan her şeyi beden diliyle aktardı izleyenlere, yönlendirdi ve atıştı onlarla. Küçük el hareketleri ve şakalarla şovunu birleştirdi. Flamenko adımları, roman havası, üç ayak, hayal edin gerisini...

Açılış konserinde 123, bizleri çoğunluğu İngilizce şarkılardan oluşan repertuarı ile rahatlattı, hayal ettirdi, gevşetti. Dilara Sakpınar çıplak ayakları ile çıktığı sahnede tatlı tatlı salındı, yumuşak sesi ile kulaklarımızı okşadı. Konser sonrası hemen kulise girdim ve Dilara'nın sıcak tavırları iyi ki girmişim dedirtti :) Yapılan müziğin türü hakkında beni aydınlattı; ***'Belli bir türü yok, farklı türler dinleyerek ortaya çıkan bir tarz'*** Grubun sürekli birlikte vakit geçirmesinin müziğe yansıması üzerine sohbet ettik. Keyifliydi... Ardından festivalin ana sponsoru Varuna Cafe Los Amigos'a yemek yemeğe geçtik. Yol yorgunluğundan ötürü, müzisyen arkadaşlarımızla masa başı sohbetleri yaparak geceyi erken bitirdik. Müzisyenlerle birlikte kaldığımız misafirhaneye döndük.

İkinci gün: Kahvaltıyı kaçırmak pahasına güzelce uykumu aldım. Kendime gelince Pino'ya geçtim. Devrim, Yalçın, Sarp ve müzisyenlerin oturduğu uzun masaya oturdum. Hamburgerimi ve patatesimi bol ketçapla yerken Funda Sezer'le muhabbet ettim. Çok tatlı, mütevazi biri. Soundcheck öncesi hoş dakikalar geçirdik. 4. ACMF'ne İstanbul Quintet grubuyla katılan Funda, festivale o güne kadar katılan ilk latin jazz topluluğunun solistliğini üstlenmişti. Bu açıdan festivalin onun için ayrı bir yeri olduğunu, bu 6 senede kendi adına çok şeyin değiştiğini, geliştiğini ama değişmeyen tek şeyin heyecanı olduğunu söyledi ve ekledi ***'Festival amatör ruhla yapılıyor ve en güzel özelliği bu. 10. ya gelinmesi ayrı bir başarı zaten. Keşke daha fazla destek olsa...'*** Müzik tarzından konuşurken ***'Farklı şeyleri denemeyi seviyorum, spesifikleşen jazz'cılardan değilim. Daha önce flamenko da söyledim. Denemeyi seviyorum, belki de bu şekilde en uygun tarza karar veriliyor'.*** Hemen sonrasında 17.00'de Evo Trio sahnedeydi. 6. festivale özgün besteleri ile katılan grup kulis muhabbetimizde ses sisteminden şikayetçi olduklarını söylediler. Gelen müzisyenlerin profesyonelliği ile festivalin isminin bağdaşmayışı tartışıldı. Buradan bilgilendirme; Festival, 10. yıl şerefine profesyonelleri ağırladı...

19.00'da sahne alan Serhan Erkol Quartet, Serhan'ın harika soloları ile dinleyicileri doyuma ulaştırdı. Festivalin bu sene ilk bis alan grubuydu. Grubu dinlerken farkettim ki sürekli dikkatim davulda. Bir şekilde o ritmlerin her seferinde farklı bir ruhla atan Ediz Hafızoğlu'na selam olsun :) Yemekte yakalayıp bir kaç soru sordum onlara; Müziğe başlangıcını ***'Zamanında düğünlerde çaldım, yönlendiren biri yoktu, kararlarımı kendim veriyordum'*** şeklinde samimi yorumlayan usta müzisyen Serhan, Bilgi Üniversitesi'nin yetiştirdiği nadide jazz'cılardan.. Yemek masasında bunları konuşurken arkadaşım Ediz Hafızoğlu da ekledi ***'Şu an Türkiye'de jazz, aktivite olarak gelişme göstermekte ve maddi açıdan da Avrupa'dan daha iyi diyebiliriz ama en büyük eksiklik burada eğitimin olmayışı. Jazz'ın gelişimini engelliyor malesef'.***

Serhan Erkol ilk sene bu festivale katıldığında halen Bilgi Üniversitesi öğrencisiymiş. A26 isimli grubu ile açılış konseri vermiş ve ayakta alkışlanmışlar. Ertesi yıl, 2004'te festivale çoğunluğu kendi bestelerinden oluşan Teneffüs adlı grubuyla katılmış. Geçen yıl, 9. ACMF'nde Tamer Temel Quartet ile genç profesyoneller kategorisi açılış konserinde yer almışlar. Ne kadar sahne alsalar az diyorum...

21.00'de Fundo Latino, bossa nova ağırlıklı şarkılarıyla latin rüzgarları estirdi. Küçük

aksaklıklara rağmen Funda'nın başarılı hakimiyeti beni etkiledi. Konser bitiminde tekrar festival müzisyenleri ile Los Amigos'ta yemek yendi ve ardından jam session başladı. Kardeşim de o gece Eskişehir'deydi, bize katıldı. Gece Travellers'da devam etti, Eldem Residence'da son buldu :)

Üçüncü gün: Sabahtan EsTV'ye konuk olduk, festivali anlattık. Ardından 12.00'de 'Onur Aymergen'le Jazz Müziği'ne Giriş' atölye çalışmasına katıldık. Genç jazz meraklıları Onur'un anlattıklarını dinlediler, uyguladılar. 18.00'de On Your Horizon sahnedeydi. Rock-Jazz sound'u ile daha çok deneysel müziğe yakın duran grubun müziğinde beni en çok etkileyen, Gülşah Erol'un çelloyla bütünleşmesiydi, ancak bu kadar duygu katılabilirdi..

İlk festivale F-Inity ve 7. festivale MCNKY grupları ile katılan Onur Aymergen, performansını en çok merak ettiğim müzisyenlerdendi. Onur Aymergen Quartet'i anlatmaya nereden başlasam bilemiyorum... Onur'la Akın Bağcıoğlu'nun tatlı atışmasından mı, hızlı ve sağlam bas gitarist Orhan Deniz'in parmaklarını takip edemeyişimden mi? Bence Onur, festival'in en başarılı bestecilerindendi. Quartet'de piyanoya neden yer vermediğini ve beste yapma metodlarını merak edip sordum ***'İlham gelme gibi bir durum yok, bestelerim çalışırken ortaya çıkar. Genelde quartetlerde piyanolar şov yapar, o durumda jazz armonisinin kaybolduğunu düşünüyorum. O yüzden gitarı saz olarak seçip ana temayı saksofona veriyorum'.***

Gece Los Amigos'ta yemek ve jam sessionlarla devam etti. Nilay'la kendimizi sahnede Venus söylerken bulduk. Ardından Travellers'da gitar eşlikli takılmalar devam etti. Onur, Orhan, Akın ve Ali Erel bize dokundurmalı bestelerini söylediler. Biz de Gürkan Polat, Neva Abrar ve Bahadır Dalım Varoğlu ile pop takıldık...

Dördüncü gün: Hiç bir sabah erken kalkamadık ve ben erken kahvaltıların hiç birine yetişemedim:) Bu durum karşısında değerli doktor-işletmeci-iş adamı Şeref Çinpolat bizi Los Amigos'a kahvaltıya davet etti. Uzun zamandır öyle güzel kahvaltı etmemiştim. Coltraine Jazz Club'ın ismi o masada belirlendi. İsim kahramanları başta Devrim, Şeref Bey, ben, Nilay, Sarp ve Yalçın'dır. Kahvaltıda fazlasıyla yayıldıktan sonra, konsere kadar Eskişehir'i gezdik. Odun Pazarı Evlerini gezdik, lüle taşları ile zaman harcadık. Boza içtik, helva yedik, turşu suyu içtik.

18.00'de Merih Aşkın Trio'yu dinledik. 21.00'de Küğ Jazz sahnedeydi. Grup, Claude Bolling'in düzenlemeleri ile klasik-jazz ziyafeti verdi. Daha önce 5. festivale katılan grup, 'Suite For Flute and Jazz Piano' isimli eserle, barok müzikle çağdaş müzik arasındaki serüveni dinleyicilere jazz deyişiyle aktardılar. Emin Hoca'nın sempatik tavırlarına bayıldık. Nitekim full seyirci ile izlendi, festivalin 3. bise çağırılan grubuydu hem de 2 kez... Ve sonrasında her gece tekrarlanan ritüeller, yemek ve jam...

Beşinci gün: 12.00'de Devrim 10 senelik festival arşivinin sunumunu yaptı bizlere, detaylı anlattı, merakla dinledik. Keşke katılım daha fazla olsaydı, emeğe saygı olarak... Sonrasında şehir merkezine indik, Gazi Lokantası'nda yemek yedik. Ida Terra konser hazırlıklarındayken kulise girdik. Editör olarak konser sonraları hep kulise giriyordum zaten röportaj veya sohbet için ama öncesinde girmenin daha mantıklı olduğunu o an kavradım, muhabbetler, sohbetler... 17.00'de sahne alan Ida Terra festivalin tartışmasız sahnede en güler yüzlü ve canlı grubuydu. Dinlerken çok zevk alacağınız besteleri mevcut. Festivalin 2. ve 3. yıllarında üstüste sahne alan tek grup özelliğini hala korumakta.

Erdinç Aktuğ Project 21.00'de sahnedeydi. Ankara Caz Derneği'nin koordinatörleri arasında yer alan Erdinç Aktuğ, ilk kez geçen yıl festivale katılmış. Performansta Nejdi Şimşek'in Tuna Ötenel için bestelediği 'Harika Çocuk' hepimizi çok duygulandırdı. İlk yarı enstrümantal, ikinci yarıda Meltem Ege ile sahne alan grup festivalin en uzun konserine imza attı. Klasik jazz parçaları seslendiren Meltem Ege'nin harika mimikleriyle taçlandırdığı 'dat dere' harikaydı. Ve tabi ki ritüel devam etti o gece de. Fakat sadece yemek yedik. Jam session yoktu üzücü haberlerden ötürü.

Altıncı gün: Sabah Los Amigos'un harika kahvaltısı ile güne başladık. O gün, o masada güzel bir iş arkadaşlığına imza attık. Çok yakında diyelim. Bu arada hayatımda ilk kez kaymak yedim, çilek reçeli ile. Meğer güzel bir şeymiş. Kahvaltı sonrası Nilay'la çarşıda gezindik. Konsere yetişelim diye koştuk bir çok yere bakamadan.

17.00'de sahne alan Rocky Swing Project daha önce 8. festivalde sahne almışlar. Blues ağırlıklı eğlenceli performansları ile herkesi dans ettiren tek gruptular.

21.00'de, kapanışı Jehan Barbur yaptı. Sahne sohbeti güzel olan sanatçı masalsı dakikalar yaşattı. Konser esnasında Kubilay Gürbüz'ün bir şarkıya bas klarineti ile eşlik etmesi en ilginç olaydı bana göre. İlk defa gördüm, bir adam boyu kadar saksofon hayal edin :)

Konser sonrası Şeref Bey'le birlikte son kez Los Amigos'a geçtik. O gün arkadaşım Ferhat Hasanoğlu (Ferdin Düzağaç'ın bas gitaristi), Nilayla beni Eskişehir'de gezerken görmüş, beni aramıştı. Akşam görüşelim diye sözleştik ve onlar da geldiler Feridun Düzağaç ile birlikte. Upuzun bir masa kuruldu her gece olduğu gibi ve keyifli zaman geçirdik. Son kez sahneye davet edildik Nilay'la ve jam'i biz noktaladık. Çorbacıda devam ettik. Sarp'e takıldık o gece bol bol:) Masa altı kartvizitlere gülüştük:) Sabah erkenden İstanbul'a dönüş yaptık Nilay ve Sarp'le. Yol ile ilgili hiç bir şey hatırlamıyorum, tamamen sızdık...

Son dediğime bakmayın planlara göre bu gezinin sonu yeni bir oluşumun başlangıcıydı:)

Bu oluşumda olmamı sağlayan başta Devrim Dikkaya'ya, harika ev sahipliği ile bize sahip çıkan Şeref Çinpolat'a, sıcakkanlı Eskişehir müzisyenleri ve dinleyicilerine çok teşekkür ediyorum. Çok özel zamanlardı. Bakalım bir sonraki görüşme ne zaman olacak :)

Serhan Erkol Quartet

Sevim Yolaçtı
Fotoğraflar: Sevim Yolaçtı ve Ernest Gregory

Chick Corea'dan 70. yaş konserleri

Dünyaca ünlü piyanist ve besteci Chick Corea, 70. yaş gününü konserlerle kutladı.

50 yıllık kariyeri boyunca birlikte çalıştığı müzisyenlerle New York'ta bir araya gelen Corea, 10 değişik grupla 1 ay boyunca Blue Note'da sahne aldı.

New York'un kendisi için çok özel olduğunu belirten ünlü piyanist, şehre liseden mezun olduğu 1959 yılında taşınmış. Kısa bir süre Columbia Üniversitesi'ne giden sanatçı, gerçek deneyimin sahnede kazanılacağını düşünerek 1 ay sonra okulu bırakıp aktif müzik hayatına atılmış. NY City'i, 60'lı yıllarda jazz'ın en iyi yapıldığı yerlerden biri olarak tanımlayan Corea, "City'de müzikal kahramanlarım Miles Davis'ten Sonny Rollins'e, John Coltrane'den Thelonious Monk'a jazz'ın efsane isimlerini canlı dinleme şansına sahip oldum ve bu benim müzikal kimliğimin oluşmasında önemli rol oynadı" dedi.

Kulübün açıldığı 1985 yılından itibaren neredeyse her yıl Blue Note'da konser veren Corea'nın 70. yaş kutlamaları, 1972 yılında kurulan ünlü jazz-fusion grubu "Return to Forever" ile başladı. Gary Peacock ve Brian Blade ile trio konserlerinin ardından Corea, John Mclaughlin, Kenny Garret ve John Patitucci'in yer aldığı, 2009 yılının en iyi enstrümantal albümü dalında Grammy ödülünü alan 5 Piece Band'le sahne aldı.

Ünlü vokal ustası Bobby McFerrin ile gerçekleştirdiği düet'in ardından eski arkadaşı vibrafon ustası Gary Burton ve Harlem Yaylı Orkestrası ile konserler veren Corea, "From Miles" projesinde Eddie Gomez, Jack DeJohnette, Wallace Roney ve Gary Bartz ile buluştu. Chick's Flamenco Heart grubunda ünlü davulcu Jeff Ballard'a yer veren piyanist, konserler serisine Marcus Roberts ve Herbie Hancock ile gerçekleştirdiği düet konserlerle devam etti. Hancock ile arkadaşlıklarının 60'lı yıllara dayandığını anlatan sanatçı, "Herbie yaptığı her türlü müzik ile bana ilham vermeye devam ediyor. Özellikle iki piyano çaldığımız zaman aramızda oluşan inanılmaz empati yıllardır sürüyor" dedi. Kutlamaların kapanışını elektrik piyanoda Chick Corea, gitarda Frank Gambale, saksofonda Eric Marienthal, basta John Patitucci ve davulda Dave Weckl'dan oluşan original kadrosu ile 80'lerin ünlü fusion gurubu "Elektrik Band" yaptı.

İlerleyen yaşında rağmen enerjisinden hiçbirşey kaybetmeden müzikal yolculuğuna devam eden Corea, yaşın kendisi için sadece bir rakamdan ibaret olduğunu söylerken, yaratıcı ilhamını konserlerinde seyircilerin yüzlerinde oluşan gülümseme ve mutluluktan aldığını söyledi.

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

Sinan Bakır & Aaron Goldberg'den muhteşem konser

Son yıllarda Amerika'da adından sıkça sözettiren jazz gitaristimiz Sinan Bakır dünyaca ünlü jazz piyanisti Aaron Goldberg ile konser verdi.

Hartford Public Library Baby Grand Jazz Series'de dörtlüsü ile sahne alan Bakır & Goldberg konserine ilgi büyüktü.

Jazz eleştirmeni Owen McNally, Hartford Courant Gazetesi'nde gitarist ve konsere ilişkin tam sayfa ayırdığı yazısında Bakır'ı Türkiye'nin Hartford'a büyük bir hediyesi olarak tanımladı.İlk albümü "On My Way" ile müzik eleştirmenlerden övgüler alan yükselen gitarist bu yıl içerisinde yeni albümünü kaydedeceğini söyledi. Geçtiğimiz ay "Yes!" isimli yeni albümünü yayınlayan piyanist Aaron Goldberg Türk jazz severlerin yabancısı olmadığı bir isim. Önceki yıllarda sıklıkla ülkemize gelen ve konserler veren piyanist ile albümüne yönelik yaptığımız röportajımızı Jazz Dergisi'nin gelecek sayısında okuyacaksınız.

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Paris'ten....

Mina Agosi

Piyanist Alain Jean-Marie'nin gözleri yaşlıydı... Fransızların en büyük resmi iki ödülünden biri olan " Chevalier de Mérite" nişanını görkemli bir merasimle taktılar. Bunun bir jazz müzisyeni için büyük bir anlam ifade ettiğini söylemek durumundayız. Önemli olan, jazz severler tarafından dinlenmek ve beğenilmek de olsa, resmi mercilerin de jazz'ın arkasında olduğunu görmek bir başka güven duygusu yaratıyor.

Alain Jean-Marie Guadeloupe adasından. Piyanoya başladıktan sonra 1967 yılında Kanada'ya gidiyor. 3 yıl sonra adasına dönüp 1973 yılında Paris'e yerleşiyor. 1999 yılında After Blue albümüyle Boris Vian, 2000 ve 2004 yılında ise Django d'Or ödüllerini kazanıyor. Müzik anlayışını da şöyle ifade ediyor, "Bambu gibi ve onun boşluğunu seslendirmek... Bunun için de iç dünyamızın hazırlıklı olması gerekiyor. Lüzumsuz yüklerden kendimizi arındırarak bambunun boş kısmına ses verebiliriz". Bu da böyle bir görüş...

"Bir başına orkestra" olarak anılan Michel Legrand 80. yılını Chatelet tiyatrosunda verdiği iki konserle kutladı. Birincisi senfoni orkestrası eşliğinde diğeri ünlü koloratür soprano Natalie Dessay ile duet olarak. Dessay, birlikte çalışmaları sırasında Mozart'la birlikteymişim gibi bir hisse kapıldım diyor. Michel Legrand'ın "genius" olduğu kesin. Orkestra müziğinin yanı sıra melodileri açısından paha biçilmez değere sahip bir müzisyen. Michel Legrand'ı klase etmek çok zor kanımca. Stravinsky gibi... Zaten en sevdiği müzisyenlerden biri. Ayrıca avant-garde'dan néoklasiklere kadar bütün müzik akımlarında büyük bir rahatlıkla gezinmiş bir müzisyen. İlk olarak Colombia şirketi 1954 yılında albüm yapma teklifini getiriyor. I Love Paris albümü Amerika'da büyük bir sükse topluyor.1958'de New York'taki ikinci albüm Legrand Jazz. Bu arada Sarah Vaughan, Ella Fitzgerald, Stan Getz gibi isimlere eşlik ediyor. 1960 yılından itibaren ise film müzikleri yapmaya başlıyor. Şerburg Şemsiyeleri filmini kim hatırlamaz ki? Ve diğerleri...

Michel Legrand'ın kompozisyonları beni hep çok etkilemiştir. Akılda kalan o güzel melodileri dinlerken açık sonsuz bir ufuk görürsünüz önünüzde hüzünlü bile olsa... Yıllar önce bir karşılaşmamızda sormuştum kendisine bu işin sırrı nedir diye, bana verdiği cevap şu oldu, "Hayatım boyunca peynircilerimi değiştirdim. Yoksa her şey çok monotonlaşırdı". Soyadının Le Grand (büyük) olmasının nedeni anlaşılıyor. Değişim, özeleştiri ve insanları şaşırtmak. Yani Stravinsky gibi...

Sunside jazz kulübünde Minino Garay Cordoba'yı dinledim. Minino 1990 yılından beri Paris'te yaşıyor. Ricard Galliano, Michel Portal , Dee Dee Bridgewater gibi isimlere eşlik etmiş çok iyi bir perküsyonist. Tambour de Sud isimli 9 kişilik grubuyla yaptığı müzik modern tango, jazz, fusion içeriyordu. Ben kuartet olarak daha güzel buldum. Belki de yaptıkları latin jazz'ın tango rengiyle daha yüklü ve belirgin olmasındandı...

"Mavi Banliyöler" kapsamında piyanist Jean Michel Pilc, François Moutin ve Ari Hoenig üçlüsünü dinledim. Pilc için 20. yüzyılın Martial Solal'ı deniyor. 17 yıl önce New York'ta oluşan bu grup, rekor derecesinde birlikteliğini koruyor.

Yine Sunset jazz kulübünde Aldo Romano, Enrico Rava (tp), Baptiste Trotignon (p), Thomas Bramerie (b) dörtlüsü konserinde Aldo Romano'nun ne kadar lirik bir davulcu olduğunu bir kez daha gözledim. İtalyan çağdaş jazz'ının doğuşunda büyük bir rolü olan Enrico Riva'yı ise ilk kez canlı bir performansta dinledim. Kompozisyonlarından (aynı isimli albümünden) Beyond Fellini ve Too Young To Know ve diğerlerini çok güzel yorumladılar.

La Velle

Yine ilk kez dinlediğim vokalist La Velle "Special" isimli albümün sunumu için bir konser verdi. Emil Spanyi (p), Jacques Schvarz-Bart (s), Christophe Lincontany (b), ve Sangoma Everett (d). La velle küçük yaşta piyano ve şan eğitimi alıyor. İleriki yıllarda L.A'da kulüplerde çalıp söylemeye başlıyor. Ray Charles, Eddie Haris, Steve Lacy, Kirk Lightsay, Archie Shepp, gibi müzisyenlere eşlik etmiş. Sangoma Everett, albümünde bu büyük leydinin davetlerini kabul ettiği için son derece mutlu olduklarını ve onur duyduklarını belirtmeden geçemiyor. Gerçekten şaşırtıcı bir performansa sahip La Velle. Geniş ve o derece derin, olgun ve duygu yüklü bir sesi var. Gospel, soul ve jazz, tümünde çok başarılı. Keyifli bir konserdi...

Sunset yeni formüller arayışı içinde. İki katlı olarak Sunset ve Sunside olarak çalışan kulübü dışarılara taşıyıp Trianon Tiyatrosunda konserler düzenliyor. Bunun yanı sıra, tenis turnuvalarının yapıldığı ünlü Roland Garros'a ait müze bölümünde de ayda bir kez jazz konseri gerçekleşiyor. Orijinal bir yaklaşım.

Trianon'daki konserin ilk kısmını Dan Tepfer grubundan dinleyeceğiz. İkinci kısmında vokalist Mina Agossi altılısı var. Özel davetli ise Archie Shepp. Mina'yı yıllar önce tanıdım. Caveau des Oubliette jazz kulübünde geleneksel jam sessionlara katılırdı. Çok çalıştı ve çok emek verdi. Bu arada yıllar önce davulcu Philippe Combelle ile bir albüm yaptı. Davul ve vokal. Bu ikilinin olması zor gibi olsa da ortaya ilginç bir albüm çıkmıştı. O nedenle Mina'nın hak ettiği sükseyi bulduğuna inanıyor ve 24 Mart konserini sabırsızlıkla bekliyorum.

Hotel Lutetia jazz kulübü yıllardır kendi halinde bir yerdi. Ama son zamanlarda önemli müzisyenlerin uğrak yeri olmaya başladı. Biraz fazla ışıklı kocaman bir yer. Fakat çeşitli ülkelerden gelen otel müşterilerine rağmen çok sıkı ve dikkatli bir dinleyici grubu var. Mayıs ayında başlayacak olan St.Germain Jazz Festivali kapsamında, Lutetia'nın programı son derece çekici (dinledikten sonra paylaşacağım sizlerle).

Duc de Lombard jazz kulübüne gelince, uzun zamandır dinleyemediğimiz John Pizzarelli Trio konser için Duc'teydi alışılmış grubuyla. Larry Fuller (p), Martin Pizzarelli (b), Tony Tedesco (d). Kulübün yeni düzeniyle ayakta bir kıyı köşe bile bulmak öylesine zor ki. Ancak dışarıdan kulak misafiri olabildim...

Çok yakında Chez Papa'da Hayati Kafe'yi dinleyeceğiz. Hayati Kafe Paris'teyse bahar geldi demektir...

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Sam Rivers

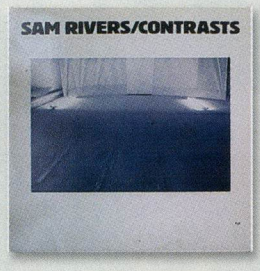

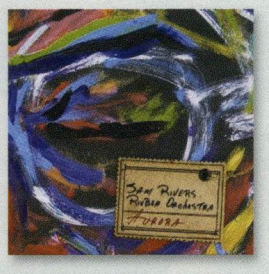

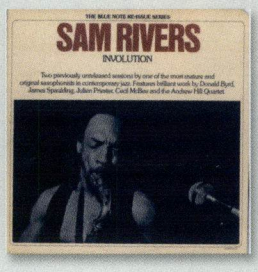

26 Aralık 2011 tarihinde 88 yaşında aramızdan ayrılan saksofoncu Sam Rivers, jazz'ın hem klasik hem bebop dönemlerinin son temsilcilerinden biriydi. Rivers, tenor ve soprano saksofonun yanı sıra flüt, piyano ve viyola da çalmaktaydı. Müzikal tercihi çoğunlukla, denenmiş garanti tarzlar yerine denenmemişler yönündeydi. Topluluklarında çalıştığı Miles Davis, BB King ve Wilson Pickett gibi müzisyenleri de doğrudan etkilemişti. Besteci, eğitimci, düzenlemeci ve virtüöz bir yorumcu olarak, New York'un 1970'lerdeki dinamik loft jazz sahnesinin kilit oyuncularından biri oldu. Eşi Beatrice ile birlikte işlettiği Studio Rivbea, dönemin önde gelen mekânlarından biriydi. Çağdaşları saksofoncular John Coltrane ve Ornette Coleman gibi, kalıpları yıkmaktan korkmayan Rivers'ın hiçbir zaman terk etmediği çıkış noktası blues oldu. Hatta ona göre iyi blues çalmak, daha karmaşık gözüken çağdaş müzik türlerinden çok daha zordu. Bu yüzden, yaptığı en radikal müziğin içerisinde bile blues izlerine rastlamak mümkündü. Rivers her boy ve formattaki toplulukta çalmasına rağmen en etkileyici çalışmaları tenor saks, bas ve davul triolarında oldu.

Özellikle basçı Dave Holland ile sağladığı uyum dikkatleri çekti. Uzun ve hızlı sololarında jazz kadar çağdaş klasik müzikten de yararlanırdı. "Ben evrilerek kendimi sonunda avant garde jazz kulvarında buldum, başkaları gibi temelsiz birşekilde bu tarza atlamadım" demişti. Samuel Carthorne Rivers, 25 Eylül 1923 tarihinde Oklahoma eyaletine bağlı El Reno şehrinde doğdu. Babası Samuel, gezici bir gospel grubunda şarkı söyler, piyanist olan annesi Lilian ise aynı grupta akordeon çalardı. Dedesi Marshall Taylor 1882 yılında, siyahi kiliseler için "A Collection of Revival Hymns and Plantation Melodies" adlı ilahi derlemesini yazmış ünlü bir papaz ve müzisyendi. Müziğe piyano çalarak başlayan Rivers, 13-14 yaşlarında saksofona yöneldi. Amerikan donanmasındaki askerlik görevinin ardından 1947 ile 1952 yılları arasında Boston Konservatuarında okudu. 1950 ve 1960'lı yıllarda jazz'ın en büyük isimleriyle çalıştı. 1964 yılında yayınlanan Miles Davis'in Miles in Tokyo albümünde yer aldıktan sonra kendi adına ilk albümünü yayınladı: Fuchsia Swing Song. Ritm bölümünü, Miles'ın ekibi olan basçı Ron Carter ve davulcu Tony Williams oluşturuyordu. O dönemde hard bop ile kendi tarzı arasında gidip geliyordu. Piyanist Cecil Taylor ile yaptığı çalışmalar sonucunda hem beste hem de doğaçlamalarında kendi stilini oluşturdu. Yenilikçi Impulse! ve Avrupalı plak şirketleri adına yayınladığı albümlerde karmaşık yapıda süitler yazdı ve bunları da kendi doğaçlamalarıyla harmanladı. Flüt yorumlarıyla dikkat çeken Rivers, solo'dan big band'e kadar uzanan formatlarda çaldı. 1979 yılında Rivbea stüdyosunu kapattıysa da Rivbea Orkestrası çalışmalarına devam etti. 80'li yıllarda çağdaş funk saksofoncusu Steve Coleman ile ritm bölümü olmayan bir nefesliler topluluğu kurdu. 1987 ile 1991 yıları arasında trompetçi Dizzy Gillespie orkestrası ile turnelere çıktı. Rivers'ın basçı Doug Matthews ve davulcu Anthony Cole ile kurduğu yeni triosu aynı zamanda Orlando'da tekrar bir araya gelen Rivbea Orchestra'sının nüvesini oluşturdu. 1997 yılında, nefesli çalgıların yanı sıra piyano çalıp şarkı söylediği Portrait adlı solo albümünü yayınladı. Alman piyanist Alex von Schlippenbach ile yaptığı Tangens adlı duo albümü, beklentilerin aksine bir free jazz patlaması değil izlenimci ve anlatımcı bir müzikal öykü olarak Rivers'ın diskografisine geçti.

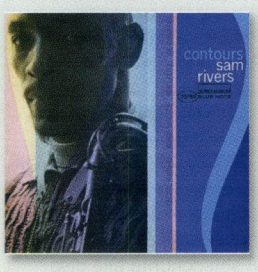

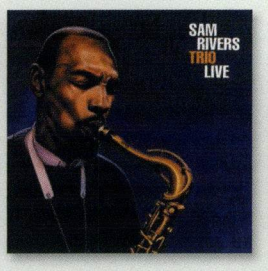

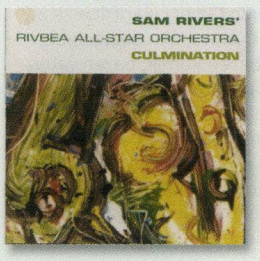

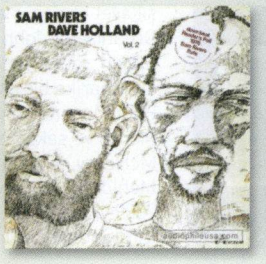

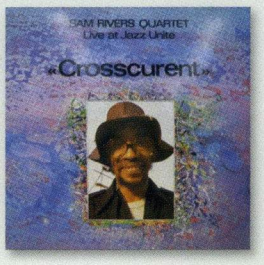

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Paul Motian

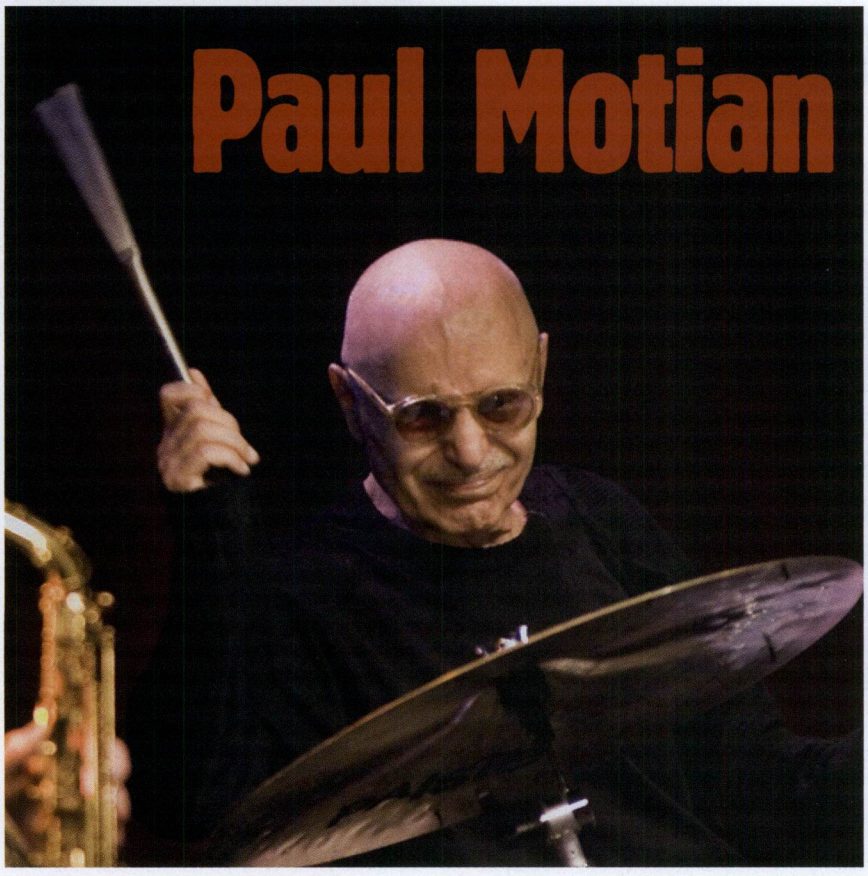

2 Kasım 2011 tarihinde 80 yaşında yaşama veda eden perküsyonist ve besteci Paul Motian, kurmuş olduğu grupların liderliğinden ziyade eşlik ettiği piyanistlerin eserlerine yaptığı katkılarla jazz tarihine geçmiştir: Bill Evans (1959-1962), Paul Bley (1962-1964) ve Keith Jarrett (1966-1977). Bir davulcu için pek söylenmeyen "zarif" sıfatı Motian ile bir anlam kazanmıştır. Macera tutkunu bir çok müzisyen yola onunla çıkmaya can atmıştır. Bunlar arasında saksofoncular Joe Lovano, Joshua Redman, Chris Potter, Tim Berne, gitaristler Bill Frisell, Wolfgang Muthspiel, basçı Charlie Haden, piyanistler Geri Allen, Alan Pasqua ve Marilyn Crispell en göze çarpanlardır. Motian'ın metodu doku, renk ve ritm sağlayan bir perküsyoncu ile standart bir jazz davulcusu arasında bir yerde durmaktan geçerdi. O anda gereken swing ise, bunu kusursuz sağlar ama daha çok zil ve kick-drum kullanarak yaptığı spontan fısıldamaları tercih ederdi.

Melodi doğaçlamasıyla bağlantılı ritmik vuruşlar konusunda Motian'i 1940'larda Charlie Parker'e eşlik eden Max Roach'a benzetebiliriz. 1972 yılında yayınladığı, piyano ve flütte Keith Jarrett ve basta Charlie Haden'in yer aldığı Conception Vessel albümü ile, doğaçlamaya davetiye çıkaran eserler besteleyen bir sanatçı kimliği de kazandı. Stephen Paul Motian, Malatya'dan Amerika'ya göç etmiş ailenin çocuğu olarak 25 Mart 1931 tarihinde Philadelphia'da dünyaya geldi. 12 yaşında davul çalmaya başladı. Kore Savaşı'nda denizci olarak askerlik görevini tamamladıktan sonra 1954 yılına kadar Washington'da donanmaya ait konservatuarda okudu. Ardından öğrenimine Manhattan Müzik Okulunda devam etti. Aynı anda, orkestra şefleri Gil Evans and George Russell, piyanist Thelonious Monk, saksofoncular Stan Getz, Zoot Sims ve Al Cohn ile çalıştı. 1958 yılında "cool ekolü"nün Miles Davis'e göre daha şatafatsız kolunu yaratan piyanist Lennie Tristano ve saksofoncu Warne Marsh ile çalıştı.

Motian bu çalışmalar sırasında Tristano'nun klasik eğitimli öğrencilerinden Bill Evans ile tanıştı ve Evans'ın 1956 yılında yayınladığı ilk albümü New Jazz Conceptions'da yer aldı. Evans ve Motian'a basçı Scott LaFaro'nun katılmasıyla ortaya anlık kontrpuanların yer aldığı ve piyanonun trioyu domine etmediği bir sound çıktı. Üçlüyü 1961 yılında New York'ta dinleyen Manfred Eicher, aldığı ilhamla 8 yıl sonra yeni tür doğaçlamaların yer aldığı jazz etkisinde oda müziği kayıtları yapan ECM plak şirketini kuracaktı.

Motian yavaş yavaş free jazz'a yönelmeye başladı. Jazz Composers' Orchestra Association (Jazz Bestecileri Orkestra Birliği) kanalıyla tanıştığı saksofoncu Ornette Coleman, trompetçi Don Cherry ve besteci/piyanist Carla Bley ile çalışmaya başladı. 1977 yılında kendi triosunu kurarak festivallere katıldı. Bu trionun elemanları basçı David Izenson ve saksofoncu Charles Brackeen idi. 1981 yılında, Lovano ve Frisell ile belki de kariyerindeki en güçlü trioyu oluşturdu. Topluluk, It Should've Happened A Long Time Ago (1984), Monk bestelerine yer verdiği Misterioso (1986) ve standartlara yeni yorum getirdiği On Broadway albümleri ile piyanosuz trio olarak jazz tarihinde özel bir yer edindi. Motian, 1990'ların başında Japon piyanist Masabumi Kikuchi ve basçı Gary Peacock ile Tethered Moon adını verdikleri lidersiz bir üçlü daha kurdu. Ayrıca Paul Bley, Muthspiel ve İtalyan piyanist Enrico Pieranunzi ile çalışmalar yaptı. 1992 yılında funky elektrik jazz yorumladığı Electric Bebop Band'i kurdu. Zıt stillerden iki gitarist (Brad Schæppach ve Kurt Rosenwinkel) ve saksofoncu Joshua Redman ile bebop'a farklı dönem ve ekollerden yaklaştı. 70'li yaşlarında geçirdiği kalp ameliyatından sonra hareketleri biraz kısıtlandıysa da Motian yanına yalnızca bir zil alarak şehir dışı konserlerini sürdürdü. Tahsis edilen davul seti döküntü bile olsa şikayet etmez, o anın tadını çıkarırdı. Organizatör John Cumming'in dediği gibi "sakin, mütevazı, bazen komik, bazen yalnız ama harika bir ekip elemanıydı".

Paul Motian son yıllarında piyanist Jason Moran ve saksofoncular Chris Potter ve Bill McHenry ile çaldı. Ayrıca piyanist Brad Mehldau, Haden ve saksofoncu Lee Konitz ile 2009 yılında ECM plak şirketi adına Live At Birdland albümünü yayınladı.

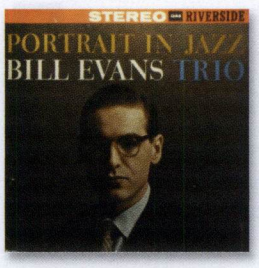

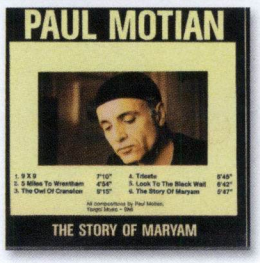

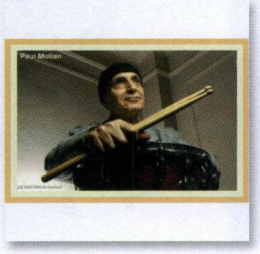

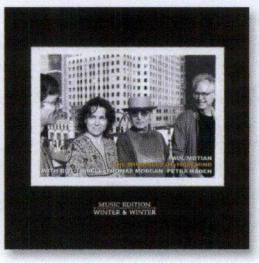

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Bob Brookmeyer

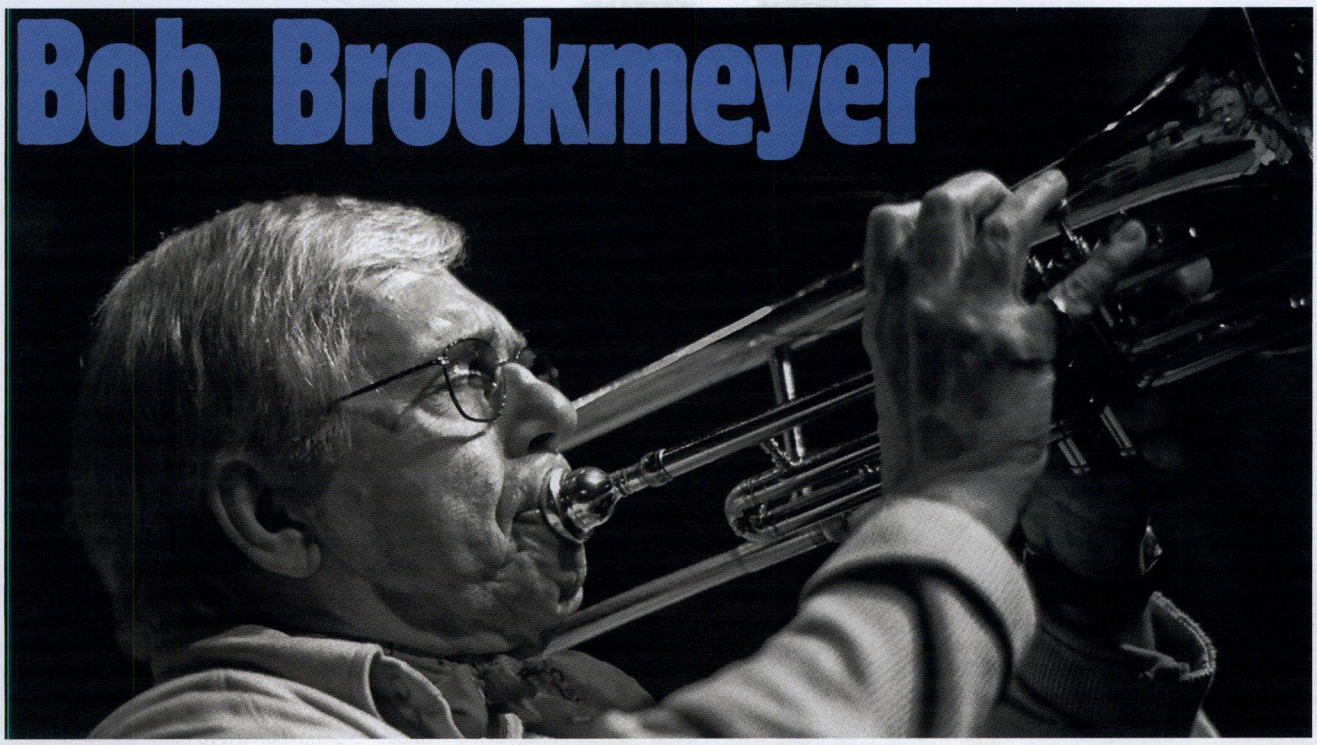

Kariyerinin başlarında, Gerry Mulligan ve Stan Getz ile yaptığı progresif çalışmalarla ismini duyuran, ileriki yıllarda yenilikçi big band besteleri ile ses getiren ve New England Konservatuarında verdiği derslerle akademik çevrelerinin de saygısını kazanan tromboncu, besteci, düzenlemeci ve eğitimci Bob Brookmeyer, 15 Aralık 2011 yılında, 82.ci yaş gününe 4 gün kala aramızdan ayrıldı.

Brookmeyer'in melodik zerafeti, armoni ve kontrpuan bilinci ve trombona has hoyrat tınılardan uzak duruşu onu John Lewis gibi, oda müziği kıvamında jazz yorumlayan müzisyenlerden biri haline getirdi. Ağır siklet bir enstrümanın tüy siklet bir yorumcusu olarak, klasik trombon yerine seslerin daha belirgin çıktığı valve (valf) trombonu tercih etti. Besteci ve aranjör olarak yaptığı çalışmalar çağdaş big band liderlerinden Maria Schneider'i ve yeni nesil Kanadalı müzisyen Darcy James Argue'ya ilham verdi. Brookmeyer modern jazz'ın, aralarında Stan Getz, Gerry Mulligan, Zoot Sims gibi müzisyenleri ve Thad Jones/Mel Lewis gibi öne çıkan orkestralarıyla çalıştı. Son yıllarda davulcu/besteci John Hollenbeck, trompetçi Kenny Wheeler ve Alman müzisyenlerden oluşan New Art Orchestra ile projeler üretmekteydi. Gene de bu eklektik yaklaşımın ilk izleri 1950'lerin ortalarına uzanmaktaydı.

Daha 15 yaşındayken yalnızca dinleyerek Charlie Parker'in bir solosunun transkripsiyonunu yazabilen Brookmeyer, Jimmy Giuffre ile birlikte değişik tür müziklere yeni armoniler belirleyerek Alman ECM plak şirketinin 20 yıl sonra başlayacak yaklaşımına öncülük etti. Alkol bağımlılığı dolayısıyla 1970'lerde ara verdiği müziğe geri döndüğünde Stravinsky ve Witold Lutoslawski gibi 20. yüzyıl serialist bestecilerinin düşüncelerini geliştirmeye koyuldu. Robert Edward Brookmeyer, 1929 yılında Kansas City'de doğdu. Küçük yaşlarda klarinet çalmayı öğrendi. Onbir yaşındayken babası onu bir Count Basie konserine götürdü, bu deneyim onun duygusal ve müzikal anlamda iyileşmesine ön ayak oldu. Lise yıllarında, hem trombon hem de piyano çalmaktaydı. Çift enstrümanı konservatuar, askerlik dönemi ayrıca Claude Thornhill topluluğunda da sürdürdü.

Thornhill ile çalışırken, standard trombon yerine valve trombonu çalmayı tercih etti ve bu tercihi kariyeri boyunca değişmedi. 1953 yılında Stan Getz ve Woody Herman ile çalıştı. Daha sonra Gerry Mulligan'in dörtlüsüne trompetçi Chet Baker'ın yerine katıldı. 1957 yılında, Jimmy Giuffre'nin gösterişsiz ama çığır açacak üçlüsüne dahil oldu. Brookmeyer, Bill Evans ile düet piyano albümü (The Ivory Hunters, 1959) yayınlayacak kadar iyi bir piyanistti. 1960 ile 1964 yılları arasında Mulligan'ın konser orkestrasında hem müzisyenlik hem de aranjörlük yaptı. 1965 yılında Thad Jones-Mel Lewis orkestrasının oldukça dikkat çeken düzenlemelerini yazdı. 1968 ile 1976 yılları arasında, alkolün kendisini nereseyse öldürecek derecede esir almasından dolayı yarı zamanlı stüdyo müzisyenliğinden öteye gidemedi. Alkolden kendini temizlemeyi başardıktan sonra Brookmeyer klasik müzik bestecisi Earle Brown ile çalışmaya başladı hatta jazz'ı tümüyle terk etmeyi düşündü. Sonuçta solistin doğaçlama özgürlüğünü destekleyen ama besteci vizyonundan taviz vermeyen bir yol benimsedi. Jazz müziğinin icrasındaki ritüelleri hiçbir zaman kabul etmedi. Ona göre doğaçlama ancak başka hiçbir şey yapılamadığı durumlarda son çare olarak devreye girmeliydi. Bob Brookmeyer en kalıcı çalışmalarını 60 yaşından sonra verdi. 1997 yılında, solist olarak Gerry Mulligan'ın yer aldığı bir Alman festival orkestrası ile doldurduğu New Works/Celebration ve 2007 yılında tahta nefesliler ve synthesizer ağırlıklı New Art Orchestra ile doldurduğu Spirit Music albümleri büyük beğeni topladı. Klasik jazz melodilerine, New Art Orchestra ve şarkıcı Fay Claassen ile yeni yorumlar getirdiği ve dinleyicilerin mali desteği ile oluşan ArtistShare proje kapsamında yer alan Standards, Bob Brookmeyer'in yayınladığı son albüm oldu.

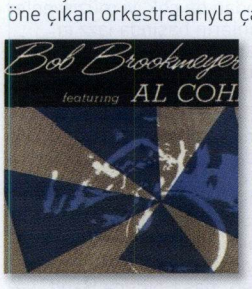

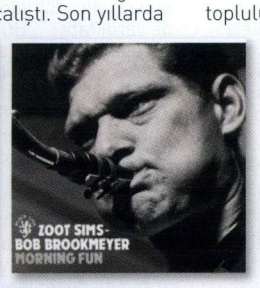

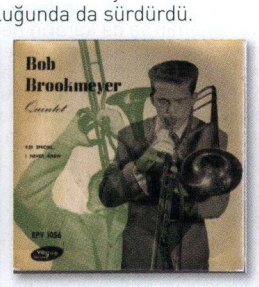

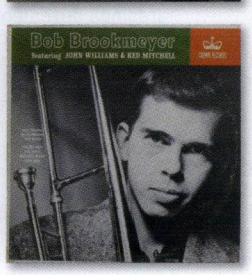

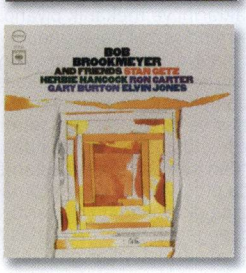

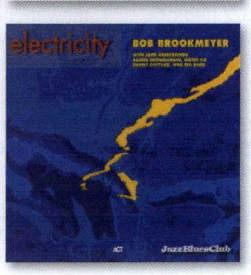

İsben Önen
isben.onen@gmail.com

Durduğunuz Yeri Kazın!

Ya da Klaus Schulz'un Yaşamı

Klaus Schulz, Porgy&Bess jazz kulübünün önünde, 2012. Foto: İsben Önen

Geçtiğimiz Şubat ayında bir gece yarısına doğru, uyuyakaldığım koltuktan "k-a-z!" diye bağıran bir iç sesle uyandım. Rüyaymış... Saptırılan bilgiler, örtülen örtüler ve unutturulanlar herkesin canına tak etmiş ve insanlar birbirinden habersiz sokaklara çıkmış ve kazmaya başlamış. Çukurlar etrafında kalabalıklar ve bulunanlarla bambaşka bir hale gelen delikli kent, toz, toprak... Bu kadar şeyin unutulduğunun farkına varılmasının hüznü, şaşkınlığı ve yeniden bulunmuş olmalarının coşkusu! Karışık bir şey yani anlayacağınız.

"Amerikan birliklerinin BDN (Blue Danube Network) radyosunu dinlerken duyduğum ve daha adının jazz olduğunu bile bilmediğim bir müziğe tutulmamın üzerinden neredeyse elli [şimdilerde altmış] yıl geçmiş.". Yazıya başlığını veren İngilizce'deki "Dig where you stand!"i kendine *motto* olarak seçen, jazz tarihinin deneyimli delikanlısı **Klaus Schulz**'un karşısına büyük bir heyecanla oturdum. "Biliyorsun" dedi, "Eğer şu sokaktan geçen on kişiyi çevirip 'jazz nedir?' diye soracak olsak, on bir farklı yanıt alırdık.". Her kazı, bir gereçle beraber bir de yürek ister. Bu kadar göreceli ve katmanlı bir alanda kazıya girişmek ise güzel bir de us ister. Kaldı ki, jazz gibi önceleri sınıfsal bir ayrımcılık ve istenmeyen bir damgayla yola koyulup, en başından bu yana bir delta gibi kendine pek çok türden yeni akarsular ekleyerek çoğalan bir bütüne kazma vurmaksa bildiğiniz "cazarkeoloji", ya da daha Türkçe haliyle "cazıkazıbilimi!"dir.

Klaus, ya da ona dediğim gibi *maestro*, 1940 yılında doğduğu ailede müzisyen olmamasına rağmen, daha on beş on altı yaşlarında müziğe ilgi duymaya başladı. Yukarıda sözünü ettiğim radyo programlarını dinleyip, büyük bir ilgiyle gazete ve dergi yazıları, resimleri ve plak şirketlerinin kitapçıklarını biriktirmeye başladı. Bir parantez açıp – onun da belirttiği gibi – bu yayınların asıl amaçlarının jazz müziğinin değil Amerikan yaşam biçiminin yayılmasını sağlamak olduğunu söylemek gerek. Neyse ki insana ilişkin her şey çok yönlü gelişiyor. İnsanların dünyasında bir eylemin ya da kararın neleri tetikleyeceğini ve neyin neyle tepkimeye gireceğini kestirmek neredeyse olanaksız. Neyse, daha ileriye gitmeden önce, Klaus bu topraklara ayak basmadan jazz adına neler olduğunu, onun yazdığı kitaplar ışığında aktarmakta yarar var.

Jazz'ın Avusturya'ya ikinci dünya savaşı yıllarında geldiğini düşüncesinin yanlış olduğunu belirterek başlayabiliriz. Avusturya-Macaristan firmalarının çıkardığı Ragtime ve Cakewalk plaklarını ve mekanik piyano notalarıyla yirminci yüzyıl başlarında karşılaşmak olasıydı. Ayrıca önceki yüzyılın sonlarından birinci dünya savaşına kadar olan dönemde pek çok *afro-amerikan* topluluk konser ve gösteriler için gelmişlerdi ama Türkiye'de olduğu gibi burada da jazz müziğin adından söz ettirmeye başlaması yirmili yıllarda oldu. Ayrıntı ve kahramanlarını başka bir yazıda okuyacağınız bu tarih, diğer örnekleri gibi engebeli bir arazi olmasına rağmen, ellili ve altmışlı yıllar gibi düzlüklere de olanak tanımıştı. Bu düzlükler yan gelip yatma değil, aralıksız deneme, soruşturma, yapma ve yaratıcılığın sınırlarını zorlama düzlükleriydi. Yirmili yıllar pek çok müzisyene sahne olmuştu olmasına ama, Klaus burada bir noktanın altını çizmek istediğini söyledi: "Tıpkı bugün olduğu gibi o zamanda jazz çok karmaşık bir şeydi. Dört dörtlük ritimdeki ya da banjo, davul ve saksofon ile çalınan, ne kadar berbat [aslında başka bir sözcük kullandı] olursa olsun, her şeyin jazz olduğuna ilişkin bir yanlış anlama söz konusuydu. Bir yandan da çok iyi müzisyenler de vardı tabi...". Bunların başında jazz'ın Avrupa'da yayılmasında önemli rol oynayan, 1926 yazında İstanbul'da Taksim Bahçesi'nde de çalan, Arthur Briggs ve grubu "Savoy Syncops Band"di. Briggs ilk olarak 1919 yılında geldiği Viyana'da, 1925'teki ziyaretinde bu kez sekiz ay kadar kaldı ve çoğunlukla "Weihburg Bar"da çaldı. Dönemin bir diğer önemli orkestrası ise yerel müzisyenlerde kurulu olan "Sonora Band"di. Yirmilerin jazz patlamasını, otuzların ekonomik ve politik çöküşlü, bol krizli yılları izledi. 1931-37 yılları arasında düzenlenen "das Goldene Band" ya da Altın Orkestra ödülü, önceki yıllara göre sessiz olan jazz sahnesini hareketlendirdi. Bunu izleyen 1938-45 yıllarında gayri-resmi (Tirol ve Vorarlberg'de ise resmen) olarak yasaklanan her tür *ateşli, egzotik, Anglosakson, Yahudi ve "zenci" müziği* tabi ki jazz'ı da içine alıyordu. Bu *swing* çalma ve dans etme yasağı, jazz tutkusunu köreltmek yerine bir karşı duruşu tetikledi ve Klaus'un da yazdığı gibi "kahramanlarının yaratıcılık zengini buluşlarıyla" önceki on yıldan çok

Klaus Schulz'un kaleminden Count Basie, Foto: İsben Önen

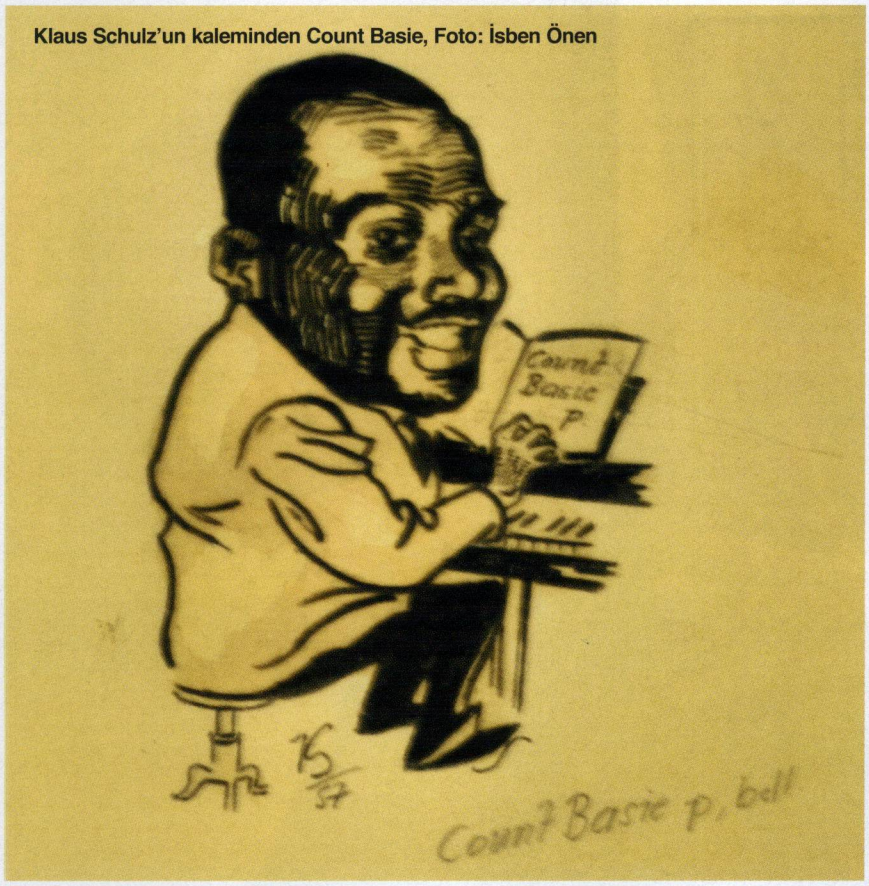

daha özgün bir jazz dinlemenin olası olduğu, coşkulu bir "yer altı" yaşamı oluşturdu (Schulz, 2003 ve 2008).

Sıkıştırılmış bir kırk küsur yıldan sonra, artık Klaus'un öyküsünün başlarına dönebiliriz. Sadece ailesinde değil, arkadaş çevresinde de jazz'a ilgi duyan kimsenin olmadığı Schulz: "Arkadaşlarımın arasında en uzun bendim ve ortalık Elvis Presley ve Billy Haley'yle çalkalanırken ben çoktan Woody Herman, Stan Getz'i ve biraz da Lee Konitz'i dinlemiştim. Onlar da her halde uzunlar nasıl olsa kafadan çatlak olur diye düşünüyordu. Kısacası ben bir beyaz kargaydım" dedi ve hemen ekledi: "Ama şunu söylemek isterim ki, ailemde müzisyen olmamasına ve jazz'a hiç ilgi duymamalarına karşın, müzik dinlemeyi tabi ki seviyorlardı ve arada radyoya gidip istediğim dalgayı seçmemi anlayışla karşılıyorlardı. İşte o yıllarda duyduğum Four Brothers ya da Early Autumn beni yakmış bitirmişti". O yaşlarda Klaus'u yakıp bitiren bir başka şey daha vardı: uzun yıllar oynadığı futbol!

Jazz'ın "çiçek açtığı" yıllar 1950'ler oldu: "O yıllarda konserlerin sayısında patlama olmuştu ama şimdiki gibi her enstrümanda onlarca iyi müzisyen yoktu. Tüm enstrümanlarda aralarında *Joe Zawinul, Hans Koller, Attila Zoller, Hans Salomon* da olduğu en fazla on iyi adam çıkardı. Bir yandan da Amerikan yapımcı *Norman Granz* ülkeyi adeta bombalıyordu. Öyle ki "Modern Jazz Quartet"in iki gün içinde dört kere sahne aldığını anımsıyorum". Ama her şeyden önemlisi, 1955 yılı Klaus için çok hareketli bir yıl oldu ve üç önemli kişilikle ve müzikleriyle karşılaştı: birkaç ay gün arayla dinlediği "Konzerthaus"taki Sydney Bechet ve "Musikverein"daki, ilerde yakın dostu olacak olan ve hatta bir anlamda menajerlik yapacağı, bir diğer usta saksofoncu Koller. Koller'in cenaze töreninde yaptığı konuşmada onun için: "Henüz genç bir adamken senin müziğini duymamış olsaydım, hayatım bambaşka olurdu. Bu müzik bana bir dünyanın kapılarını açtı ve beni yıllardır – şimdiyse her zamankinden de çok – müzik endüstrisinin insanların üzerimize boşalttığı bu çöplükten kurtardı" diyecekti. Üçüncü karşılaşma ise o zamanlar Annagasse'de bulunan Fatty's Saloon'un da sahibi olan Franz George Pressler (as, cl) ya da daha bilinen adıyla Fatty George ve müziğiyle oldu. Aslına bakılırsa Koller'in müziği sadece Klaus'u değil kendisinden altı yaş küçük George'u da etkilemiş ve onu da 1942'de "yoldan çıkarmıştı". Öykü ise evlere şenlik: bir demir atölyesinde çıraklık yapan Fatty iş dönüşü, bir bisiklet galerisinin kırık bodrum kat penceresinden hafifçe yayılan bir müzik duydu. O dönemlerde Naziler tarafından "bozulmuş" müzik olarak damgalanmış olan bu müziği çalan müzisyenler ise izin yapan üniformalı asker Koller ve piyanist Jeff Palme'ydi. Fatty George ilerde kendisinin de böyle müzik yapmak istediğine o gün karar vermişti (Schulz, 2010). Bu arada bugün Porgy&Bess jazz kulübünün olduğu birinci bölgedeki Riemergasse'deki kulübün yerinde, Rondell adlı bir kulüp vardı. Zaman zaman jazz konserlerinin de düzenlediği giriş katta ise bir müzik kutusu duruyordu. 1956 yılında arkadaşlarına takılıp kulübe giden Klaus, bir jazz parçası seçmek için kutunun başında beklerken arkadan bir ses duyuldu: "E-8'e basacaksın!". Bu numaranın karşısında Haley'in "Razzle Dazzle"ını gören Schultz bir daha gelmemek üzere orayı terk etti. Riemergasse'deki bu kulübün öyküsü Viyana ve jazz tarihinin ilginç öykülerinden birini oluşturuyor, ama gelin bunu da başka bir yazıya bırakalım.

Klaus, "azınlığın içindeki azınlık" olarak tanımladığı jazz dinleyicisinin "rock'n roll"a kaydığı altmışlı yıllara bakınca, Friedrich Gulda'yı anımsadı. O yıllardan başlayarak korkusuzca sınırları zorlayan bu çok yetenekli ustanın, hem senfonik hem de jazz müziğindeki yetkinliğiyle her zaman ön plana çıkan bir kişilik olduğunu söyledi. O aralar çok kullanılan: "Eğer Gulda çalmışsa kesin iyidir!" tümcesini eklemekte yarar var. Bu dönemlerde sıkça rastlanmaya başlanan bir olgu da çoğunlukla dixieland çalan amatör müzisyenler oldu. Kendisi açısındansa 1962 yılında Konzerthaus'taki Coltrane konseri... Kazı işlerine dönersek: 1966 yılında bu kez onun gibi jazz'a tutulmuş Graz'lı Dietrich H. Kraner ile tanıştı ve beraber 1972'de yayınlanan "Jazz in Austria" araştırmasını yaptılar. Bu arada VOX, Fox auf 78, Der Jazzfreund, Jazz Podium gibi dergilerde; Musik in Österreich, Kunst & Kultur in Österreich gibi seçkilerde yaptığı yayınlarla; RST-Records için hazırladığı albümlerle ve Die Wiener Jazzchronik, Jazz made in Austria ve Radiokolleg gibi radyo programlarıyla Avusturya'da jazz müziğinin gelişimi üzerine düzenli olarak araştırma yapmaya ve bunları yayınlamaya devam etti. Peki tüm bu jazz araştırmalarıyla yaşamını

5- Charlie Mariano, Klaus Schulz, Hans Koller ve ORF'den Paul Polansky, Viyana Teknik Üniversitesi büyük amfi, 1980ler. Foto: Peter Brunner.

Klaus Schulz evinde, Hans Koller tabloları önünde, 2012. Foto: İsben Önen

devam ettirebiliyor muydu? Beklendiği üzere hayır. 1955 sadece jazz tarihi arkeologu olarak işe koyulmaya karar verdiği değil, aynı zamanda çırak olarak iş yaşamına atıldığı yıl da olmuştu. Klaus jazz kazılarını yaptığı dönemde Viyana'daki büyük alışveriş merkezlerinden birinde başladığı iş yaşamını, satış temsilciliği ve daha sonra da yöneticilik yaparak sürdürdü.

Klaus Schulz Fatty's Saloon'nun tarfından tasarlanmış kapısını önünde, 1960. Foto: Friedrich Schulz.

Yetmişli yıllar bölümün altındaki ilk madde daha önceki yazılardan birinin konusu olan Jazzland. Axel Melhardt'la konuşurken hiç adı geçmeyen Klaus'un, aslında bu kulübü onunla beraber kurduğunu öğrendim: "Burayı öyle güzel yazman gerek ki, bizi birbirimize düşürmeyesin. Aman sonumuz mahkemede bitmesin!" dedi, ben de derin bir nefes aldım ve dinledim: "O dönemlerde Art Farmer ve Jimmy Woody Viyana'da yaşıyordu. Biz de 1974'te Axel ile beraber Jazzland'i uluslar arası bir jazz programı olan bir yer olmasını isteyerek açtık. Ama daha ikinci haftada kimlerin gelip çalacağı üzerinde büyük bir anlaşmazlık çıktı". Axel'in amatörlere daha çok yer vermek istemesi ve Klaus'un öngördüğü anlamda bir müzik ve müzisyen topluluğu oluşamayacağını anlamasıyla ortaklık sona erdi. Umarım ortalığı karıştırmadan bu tümceyi kurmayı başarmışımdır. Daha sonraları ise bir dostu tarafından işletilen "Willys Rumpelkammer"in müzik sorumluluğunu üstlenip "session"lar ve eş zamanlı olarak buradan bağımsız, ORF için konserler düzenledi. Ayrıca bu yıllar hem Koller'le yakın bir dostluk kurup, hem de onun için turneler ayarladığı bir dönem oldu. Bir müzisyen ve insan olarak çok şey öğrenmesinde büyük rol oynadığını söylediği bu dostluk, bir yanlış anlama sonrası ne yazık ki seksenlerde bozuldu.

Son otuz yıla gelecek olursak... 1986'da başlayıp yirmi yıl boyunca sürecek olan radyo programları "Jazz Nacht" ve "Jazz Club" ile, kazı işlerine bu kez ORF stüdyolarında devam etti. Tüm yaptığı araştırmalar içinde en değerlilerinin sonunun genelde sıkı bir dostlukla sonlanan karşılıklı söyleşiler olduğunu söyleyen *maestro*, programlarında ülkenin jazz tarihine yön veren dostlarını ve Avusturya'yı ziyaret eden ustaları konuk etti. Salzburg Jazz Festivali'nin küratörlüğünü yaptı. 1997 yılında ise AKM (Avusturya Yazar, Besteci ve Müzik Yayıncıları Birliği) için "Avusturya'da Hafif Müziğin 100 Yılı" adlı çalışmayı tamamladı. "Jazz in Österreich 1920-1960" (2003), "Hans Koller" (2007), "Steffl Swing: Jazz in Wien Zwischen 1938 und 1945" (2008) ve "Vienna Blues: Die Fatty George Biographie" (2010) adlı kitapların yazarı olduğunu da eklemek gerek.

"Hobi, yapacak işi olmayanlar içindir!" diyen saksofoncu Koller'i doğrular derecede jazz müziğini ve tarihini araştırmayı bir hobi değil, bir yaşam biçimi olarak benimseyen Klaus'un, içinde bulunduğu tüm olanaksızlıklara ve gündelik yaşamın zorunluluklarına rağmen yapmayı başardıkları gerçekten de inanılmaz bir emeğin ürünü. Tüm bu araştırmaları bir yana koyarsak, edindiği bilgilerin en önemlilerinin kaynağının müzik eleştirmenleri ya da kuramcıları değil müzisyenlerin kendileri olduğunun altını çizen *maestro*, bakın jazz'la kurduğu ilişkiyi nasıl tanımlıyor: "[onunla] olan uğraşım, yaşamımın vazgeçilemeyecek bir yerinde duruyordu. Aynı zamanda da her zaman sıkıntısız olmayan gündelik yaşam için de mutluluk veren bir teselliydi".

Bulunduğunuz yeri kazmak için ne bir izne ne de kazma ve küreğe gereksiniminiz var, siz yetersiniz!

Uğur Hüküm
ugur.hukum@gmail.com

"Paris Jazz Corner" Yirmi Yaşında

Hiç bir zaman dükkânımın batacağına inanmadım. Adım adım inşa ettik. Dünyaya tanıttık. Hayatta kalacaktık! Mohikanların sonuncusu (*Soyu tükenmiş Kuzey Amerika kızılderililerinin simgesi*), **Asteriks'in** (*Romalılara direnişin Galyalı hayali çizgi roman kahramanı*) **köylüsü gibi sıfatlara uygun biçimde hayatta kaldığımızın bilincindeyim. Bu hazzı başkalarıyla paylaşmayı çok isterdim. Ama kapitalist sistem ve rekabet acımasız! Gerçekten ölüm-kalım kavgası verdik. Neyseki tutkulu bir** (*cazoman*) **azınlık var da bizi yaşattı, ayakta kalabildik."**

Yukardaki sözler sadece ve sadece (istisna biraz sonraya) kelepir "**jazz**" ürünleri satan **Paris Jazz Corner**'in (**PJC**) kurucusu ve ana ortağı **Arnaud Boubet**'ye ait. Yıllardır giderim PJC'a. Kasada kim varsa, onunla "*-Merhaba! -Merhaba! -İşler nasıl? -Havalar gibi (veya) İdare ediyor (ya da) Kesat...*" gibi kısa diyaloglarla konuşuruz. FNAC'lara, Virgin'lere oranla minyatür bir mekân olan PJC'da çoğu zaman yaş ortalaması 60'ın üstünde 3-4 kişilik bir grup, daima neşeli ve dostane bir atmosferde -genellikle- Jazz ve siyasetten atışırlar. İstemiyerek (aslında keyifle) kulak misafiri olduklarımdan PJC'da bir kaç ortak ve şirketin varlığını anlamıştım. Ancak sohbet ve havalarına girmek istemezdim. Geçtiğimiz yıl Noel'e doğru, Aralık ayı başı ziyaretim tesadüfen öğlen saatlerine denk gelmişti. Üstünde, sürekli yeni gelen kelepirlerin, eski kitap, dergi, broşürlerin durduğu minnacık tezgâh kasaya iğreti bir şarap masası kurulmuştu. Kasanın arkasındaki Arnaud taze taze "**baguette**"lere (ince uzun, kıtır Fransız ekmekleri) bol bol "**rillettes**" (prensipte domuz veya tavşan, ördek, kaz gibi av hayvanlarının etiyle de yapılabilen bir cins yumuşak kavurma, fakat bol yağ içinde ezilerek, bol baharatlı hazırlandığından sürülerek yenir) sürerek Güneybatı şarabı ve Fransız hıyar turşusu "**cornichon**" eşliğinde fakir ziyafeti çekiyor. Beni de davet etti! Zaten "**baguette/cornichon/rillettes**" üçlüsünün kokusuna dayanabilene aşkolsun. Pezevengi de şarap olunca gitti bizim perhizler! Sohbet de cabası...

"*20. yıl kutlamalarına devam ediyoruz*", dedi Arnaud. "*Hepsini kendi ellerimle hazırladım. Maalesef pek bekletmeye fırsat bulamadık. Ama şarkütericininkini aratmaz...*" der demez, "*Ne 20. yılı?*", diye bastırdım. "*Bu yılın başında PJC 20 yaşını doldurdu. Eh, artık büyüdük. İkram, izzetin yeridir, hem de keyifle!*" deyince kadehler PJC'ın ikinci 20 yılının sağlığına kalktı. Gazetecilik içgüdüsü dürtünce sıraladık soruları. Son derece sıcacık bir insan ve insansever Arnaud başladı atlaya sıçraya anlatmaya. Hikâyenin gediklerini ve bütünlüğünü üçaylık **Jazz Hot** dergisinin 658 kış sayısında hazırlanmış daha uzun ve sistemli anlatıdan tamamladık. Arnaud (kitaplaşmış-dergileşmiş) kâğıt ve plak meraklısı. Hele de Jazz içeriyorlarsa...

PJC'nin Üç Aşaması

Arnaud'nun serüveni aslında tam 30 yıl önce başlıyor. "Süreci üç aşamalı yaşadım", diyor. Cazoman kitapsever ilk aşamada, 1982'de önce üç kuruşuyla "**Kelepir kitapçı**" lisansı satın alır. Ve de kısa sürede **Seine** nehri kıyısındaki "**Sahaflar**"dan da bir döşek edinir. Nehrin iki yakasındaki koyu çam yeşili, bir örnek kapaklı-raflı kilometrelerce "**Bouquiniste**"lerden **Notre-Dame Katedrali** ve **St. Louis** adasına nazır, **Sol Yaka**'da **La Touraine** rıhtımında üç metrelik tezgâhında 33 devirlik plaklar satan ilk "sahaf" olur. CD'ler çok azdır o devirde. Hep Jazz'dır tutkumuz... Etrafa taşıp durur kutuları. Jazz dergileri, özellikle de **Jazz Hot** dergisinin eski sayıları, Jazz kitapları derken stoklar öbek öbek çoğalır. Yağmur yağdı mı, felâket! Plastik örtü yetiştiremez. Bir kaç sokak gerideki

Jussieu-Musique mağazasının sahibi imdadına yetişir. Bodrum katını depo/satış yeri olarak Arnaud'ya kiralar. Bu arada sadık bir müşteri kitlesi edinir.

Jussieu-Musique ile anlaşmazlık çıkınca ikinci perde açılır. Arnaud'nun deyişiyle 'mucizevi' biçimde aynı mahallede (5. Arrondissement/Bölge) şimdiki dükkânını bulur. Ocak 1991'de **Navarre** sokağıyla **Arènes/ Arenalar** sokağının kesiştiği köşede (!) "**Paris Jazz Corner**" (*) dükkanı açılır. Hem de Paris'in İlkçağlar'dan kalma **Lutèce Arenası**'nın bulunduğu **Capitan Parkı**'nın tam karşısında. Üstelik şimdilerde yılda bir de olsa Arena'nın **Jazz Festivali**'nde cazomanlar uğruna jazz'cılar "vuruşuyor"!

Böylece başlayan ikinci aşamada 20 yılda neler mi oluyor? Örneğin, PJC şirketinin kurucu ortağı **Etienne Lacoste** 2007 müzik piyasasını yıkan (özellikle küçük satıcı ve üreticileri tabii ki) krizde havlu atarken, mağazanın tek emektar çalışanı (yani benim de şahsen çoğunluğun gördüğüm) **Maxime Hubert** 20. yılda PJC'in ortağı olur. CD'ler LP'leri tahtından indirip K7'in (*Fransızlar kasetin kısaltılmışını K7 yazarlar. Niçin bilir misiniz? Çünkü Fransızca Sept -set okunur- yedi demektir. Dolayısıyla Ka ve Set birleştiğinde pratik olsun diye K7 yazarlar. U*) de soyunu tüketir. Ama kim demiş CD ve K7 Arnaud'nun gönlündeki LP sultanlığını yıkabilir diye? Arnaud PJC'daki LP stoklarının önemli bir kısmını inatla ve sebatla muhafaza ettiği gibi arttırır da (aranızdaki 33 devirlik tutkunları Arnaud'nun nostaljisinin nelere dayandığını kolaylıkla anlarlar). Bırakın LP'nin son yıllarda yeniden "moda" olmasını, bir azılı azınlık vardı ki plağın cızırtısını, kokusunu, kapağın artistik boyutunu, cazip görüntüsünü vs, vs asla terkedemez... Onlar için LP asla "demode" olmamıştır. İşte PJC son 20 yıl içinde bu cemaatin en civcivli, ateşli tekkelerinden birine dönüşmüştü. Arnaud LP aşkını şöyle anlatıyor: "*20 yıl önce LP'leri zemin kata, CD'leri de bodruma yerleştirmiştim. Artık CD'ler çoğunlukta, ama ben hâlâ öyle devam ediyorum. İster gerikafalı veya gerici desinler, ister tutucu bence 33'lük asıl malzemedir. Plağı eline aldığın zaman tutuşun bile bir başkadır. Kılıfın üstündeki yazıları okumak için gözlük veya büyülteç ya da mikroskopa gerek yok.*"

PJC'nin bir başka özelliği ilke olarak yalnızca ikinci el albümler satması. İstisnası yok mu? Var. Arnaud bunları "**Yeni kelepir**" niteliyor. Bazı müzisyenler ve bağımsız küçük plak şirketleriyle anlaşmış. Onların yeni disklerinden hem de ödeyerek stoklar yapıyor. Sonra bunları kelepir fiyatına satıyor. Bu süreçten herkes kazançlı çıkıyor. "*İlk başta yeni ürün de satmak istemiştim. Fakat tekeller sürümden kazandıklarından büyük mağazalara verdikleri fiyatı bize vermeyince hiç bir yaşama şansımız kalmıyordu. Zaten mahalle plakçısı olsaydım çoktan iflas etmiştim*", sözleriyle küçük mağazaların açmazını da özetlemiş oluyor.

İnternet mucizesi: ParisJazzCorner.com dükkanı

Güzel bir raslantıyla PJC'nin kuruluşunun 10. yılında, Mayıs 2001'de üçüncü aşama kendiliğinden gündeme giriyor. "*Bazı sadık müşterilerimiz, özellikle de taşrada yaşayanlar, niye postayla satış başlatmıyorsun diye ısrar edip duruyorlardı. Zamanım yoktu, imkânım yoktu... Derken başka bir maceraperest, yeni bir ortak, **Antoine Rajon** ile bu defa Seine nehrinin Sağ Yakası'nda yalnızca internet üzerinden satış yapan bağımsız bir şirket daha kurduk: **'ParisJazzCorner.com'** (*)*" Arnaud, ortak Antoine'nın da bir süre yılıp bıraktığını, kendisinin direndiğini, kardeşi **Raphael**'in üç yıl şirketi ve işleri yürüttüğünü belirtiyor. Şimdilerde Madagaskar kökenli **Fandala Andriamantea** ile büro mükemmele yakın çalışıyormuş. Salı ve Perşembe günleri kamuya açık büroya internetten sipariş verenler geliyor. 1-1,5 yıl önce bir albümü almak için gitmiştim. Gerçekten de sıcacık bir arkadaş evi gibi bir büro. Bir kaç sıradan ama rahat koltuk, Jazz kitapları, dergileri, kıvır zıvır Jazz malzemesi. Oturup okuyabilirsiniz, Fandala'nın vakti varsa, laflayabilirsiniz...

Yorulmaz, yılmaz Arnaud PJC macerasını radyoya da taşımış. Paris ve yakın çevresindeki bağımsız küçük dernek radyolarının ortak frekans ve mikrofonu **FPP**'de (**Fréquence Paris Pluriel – FM 106,3 / http://www.rfpp.net/**) Cuma günleri arkadaşı Big Joe ile 15.30 – 16.30 arasında **Paris Jazz Corner** diye bir program sunuyor. "*Free değil katıksız Libre/Özgür program*" diyor. Ayrıca aylık **Jazz News** dergisinde de **On The Corner** diye bir köşede her ay piyasada mevcudu olmayan eski bir Jazz LP'si tanıtıyor, daha doğrusu hatırlatıyor. İnternet mucizesinin sağladığı olanaklarla ilki 2006'da yayınlanan, "**Goldmine – Record Album / Price Guide**"a benzer üçte ikisi Fransız Jazz plaklarından oluşan "**La Cote Européenne du Jazz**" başlıklı bir Avrupa Jazz Albümleri fiyat piyasası rehberi hazırlıyor.

Yakın dostluk ve mesleki işbirliği nedeniyle 5 yıl önce Jazz Hot dergisinin 70 yaşını doldurması etrafında başlayan konser organizasyonu deneyimleri de eklemlenmiş. Eh işin içine bu kadar girilir de **Paris Jazz Corner Productions** doğmaz mı? Çoğunluğun eski albümlerin yeni baskısının yanı sıra tanınmış Fransız piyanist (1935) **Michel Sardaby**'nin bir konserini de albümleştirmişler. Bütün bu faaliyetlere rağmen Arnaud bir ara, az buz değil 3 yıl kendine maaş bile veremeyecek duruma düşmüş. Fakat mücadele gücü ve iyimserliğini hiç yitirmemiş. Şimdi tişört, çanta, hediyelik küçük eşyalardan sanat eserlerine bir dizi türev ürün üretimi düşünülüyormuş. Ama daima jazz için ve jazz ile içiçe...

Arnaud Boubet diyor ki, "***Fransa'da, Avrupa'da hatta Amerika dahil dünyada tek jazz, hem de ikinci el albümler satıcısı dükkan olmamız pek mümkün. Paris Jazz Corner sonuçta Paris'te küçücük bir köşe. Dileğim önce jazz'ı sevenlerin, sonra da jazz'a inananların çoğalması. Esas bu sayede dünyadaki jazz köşelerini kalelere dönüştürerek jazz'ı ve ailesini daha sağlama almış oluruz.***"

.....

FESTİVALLERDEN: L'Etage, BB, Liberchies

Bunu da yaptılar sonunda. Şair (**Aragon**) haklı! "***İnsanlığın geleceği kadındır***", diyor usta. Korkun bu kadınlardan! Korkun beyler, zira her işi bizim ortalamadan daha iyi yapıyorlar. 2012'de üçüncüsü kutlanan "**Festival Jazz à L'Etage**"ın altbaşlığı "**Women Only**". İyi okudunuz "**Sadece Kadınlar**". Neyseki bazı ultra-feministler gibi epeyce ileri gidip konser salonlarının kapısına "**Sadece Kadınlar Girebilir!**" diye bir ibare koymamışlar. **Robin McKelle, Sandra Nkake, Joelle Leandre, Elisabeth Kontomanou, Pat Cohen & Pat Wilder, Anne Pacéo, Shimrit Shoshan, Nicole Jo, Géraldine Laurent.** Rennes'de düzenlenen, paralel faaliyetleri de bir hayli zengin bu şenliğin hamisi erkek olunca (**Avishai Cohen**) işe hile karışmış. Programda iki akşam da erkekler var. **Planet Jazz** nötr adıyla cinsiyetini çaktırmıyor. Ama **Eric Le Lann & Cesarius Alvim**, kendilerini isimden ele veriyorlar. Sürpriz, sürpriz! Erkeklerin konserleri bedava. Son bir soru: Bilin bakalım festival

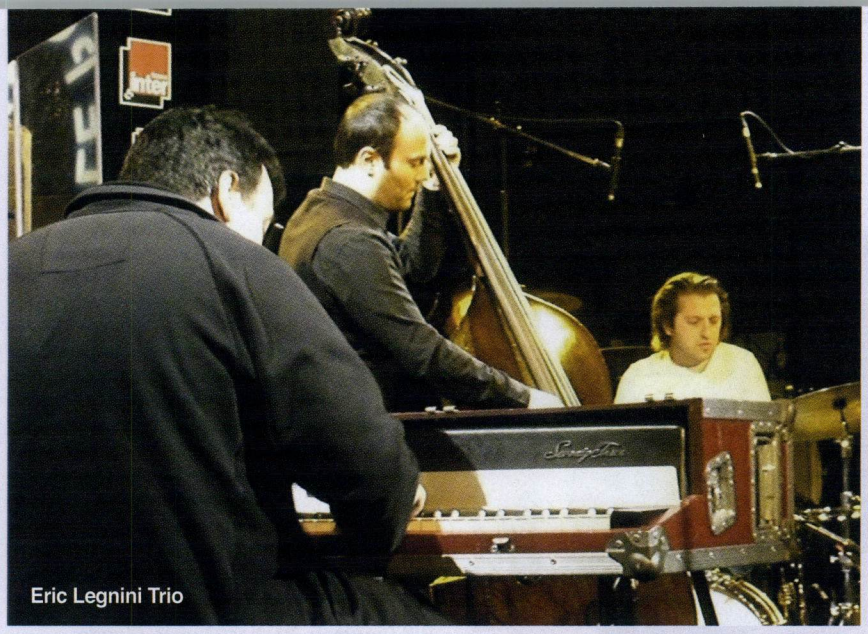

Eric Legnini Trio

hangi tarihlerde düzenlenmiş? 2 Mart ile 9 Mart arası. Niçin? İlk bilene bir adet yeni **Melody Gardot** (sabır taaa 28 Mayıs'ta çıkacak) albümü hediye.
http://www.jazz35.com/

Bu kadar sorunlu bir banliyöye bu kadar sorumlu bir festival olur mu? Bellekleri güçlü okurlarımız hatırlayabilir. Arada bir Paris'in Kuzey ve Kuzeybatısını kaplayan **93** idari nolu **Seine-Saint-Denis** ilinden söz ederiz. Özellikle de "**Banlieues Bleus (BB)/ Mavi Banliyöler**"in mevsimi geldimi! Dergimizin 50. sayısında (Nisan 2008) BB'nin 25. yılı vesilesiyle şöyle yazmışız: "*Her zaman olduğu gibi kararlı-inançlı-inatçı bir avuç insanın enerji, azim ve fedakârlık tavır ve duygularına, ilerici ve aydınlık bir politika, siyasi irade ve idari merci sahip çıkarsa ortaya insanoğlunun en yetkin, yaratıcı ve başarılı ürünler yaratma şansı da artar... Geçtiğimiz 14 Mart – 18 Nisan tarihlerinde 25. yaşını keyifle kutlayan "**Banlieues Bleues (BB) / Mavi Banliyöler**" işte böyle bir yaklaşımın tipik örneğidir.*" Varoş ve gecekondu gibi olumsuz olguları çağrıştıran, toplumsal uyumsuzluk, sabıka, çatışma, şiddet gibi ırkçı savların ekmeğine sürekli yağ süren olayların yaşandığı 93 nolu banliyöler ili 29 yıldır Büyük Paris'in en yaratıcı, en zengin Jazz festivalini üretiyor. 93 sadece festival düzenlemekle kalmıyor. Yıl içine dağılan "**La Dynamo**" merkezi çevresindeki Jazz ve Doğaçlama Müzik Okulu, seminer, atölyeler, stüdyolar ve benzeri faaliyetler de BB'nin başarısına eklemlenmiş kalıcı, yaratıcı yapılar. Sosyal sorumluluk dediğin böyle taşınır...

Céléa-Parisien-Reisinger Triosu'nun ön konserini takiben yaşayan en büyük piyano ustalarından **McCoy Tyner Trio** ve konukları saksofoncu **Joe Lovano**'nun 16 Mart'ta açtığı şenlik geleneksel konserler dışında her yıl olduğu gibi bir dizi yeni yaratıya sahne oldu, oluyor. ABD-İngiltere-Küba ortak yapımı besteci-vokalist **Amp Fiddler**'den "**Motor City Remix**", Ray Lema "**Station Congo**", Fas-Filistin-Fransa-Mısır ortak yapımı **Aicha Redouane, Daniel Yvinek, Kamilya Jubran, Magic Malik, Vincent Artaud** ve ötekilerle "**Ümmü Gülsüm'ün İzinde**", gitarist **Misja Fitzgerald Michel** öncülüğünde Fransız-İngiliz yapımı "**Time of No Reply, A Portrait of Nick Drake**"(13 Nisan'da festivali kapatıyorlar), Irak savaşı çevresinde ABD-Fransa-Irak ortak yapımı rapçı **Mike Ladd**, şair **Ahmed Abdul Hussein** ve **Vijay Iver, Serge Teyssot-Gay** ve ötekilerden "**Sleep Song**"... Bir parmak bal da konserlerden: Akdeniz'den **Rabih Abou-Khalil**, Balkanlar'dan **Taraf de Haidouks & Kocani Orkestar** (Cümbüşü düşünebiliyor musunuz?), Japonya'dan eski bir piyanist daha **Aki Takase**, Küba'dan yeni dahi bir piyanist daha **Harold Lopez-Nussa Trio** ve Malili **Mammani Keita**, Amerika'dan yeni deha trompetçi **Ambrose Akinmusire Quintet**... Ayrıca **Aldo Romano-Louis Sclavis-Henri Texier Üçlüsü Bojan Z** ve **Nguyen Le**'yi davet ediyor. Gerisini merak ediyorsanız siz bulun. İşte adres: www.banlieuesbleues.org

Kendisi kısacık mesajları, lezzetleri çooooook uzun bir festival. Tarih 5-6 Mayıs. Avrupa'dan dünya çapında çıkan en büyük, sakat elli Jazz devi Fransa sınırına çok yakın doğduğu köy, Liberchies'de tam 10 yıldır birinci sınıf yaşamsever müritleriyle anılıyor. "**Django à Liberchies**". Yaşasaydı **Django Reinhardt** 102 yaşında olacaktı. Ayrıntı **http://www.djangoliberchies.be/**

.....

MEKANLARDAN: Agora, Châtelet, Pleyel

Jazz ailesi büyüdükçe yuvaları da çoğalıyor. 18 yılımızı keyifle geçirdiğimiz o güzelim **Radio France** binasının koynunda dört dörtlük teknik olanaklarla kurulan minnacık mücevher konser ve kayıt salonu "**Agora**" açılışı (Jazz à FIP) 14 Mart'ta yeni nesil piyanistlerden **Eric Legnini Trio** ile yaptı. "**Dünyanın En Güzel Boş Vakitleri**"ni dinleyerek geçirme radyosu **FIP'in** konseriydi. Dailymotion'dan yok olmadan izleyin, lütfen. Fransızca yorumlara da kafayı hiç takmayın:

http://www.dailymotion.com/video/xphlak_fip-rendez-vous-au-club-jazzafip-eric-legnini_music?start=3#from=embed

(71 dakikalık kulak/göz-zihin/gönül ziyafeti)

Tam 40 yıldır Amerika'da yaşayan en tanınmış Fransız jazz'cı dersek kaçınızın aklına **Jean-Luc Ponty** gelmez? Klasik kemanı Jazz'da en sevdiren ve saydıran **Stéphane Grappelli** üstattan sonra, elektro kemanı Jazz'a sevdiren, Jazz-Rock'un öncülerinden kabul edilen Ponty usta meslekteki 50. Yılını Paris'in en saygın mekânlarından **Châtelet Tiyatrosu**'nda - çoktan kapanmış gişelerle- 11 Nisan'da kutluyor. Aynı sahneyi 23 ve 24 Nisan'da **Bobby Mc Ferrin** işgal edecek. 9 Şubat'ta da **Ahmad Jamal** oradan geçti.

Sardunyalı (Hâşâ İtalyan değil!) trompetçi **Paolo Fresu**, organik bandeoncu (bu kez İtalyan) **Daniele di Bonaventura** ve de Korsikalı çoksesler (Hâşâ Fransız değil!) **A Filetta** klasik müziğin favori salonlarından **Pleyel**'de 25 Şubat akşamı gönüller fethettiler. Kaçırdık diye üzülmeyin! Edinebilirseniz hemen bir adet **"Mistico Mediterraneo" (ECM)** edinin ve de gözlerinizi kapatıp Akdeniz'in öteki gezegenlerine uçun!

.....

SÜRELİLERDEN: Jazz Hot, JM/Jm, Jazz News ve So Jazz

3'ü aylık 1'i üçaylık 4 doğrudan Jazz dergisi (2 Soul ve Blues dergisi, aylık bir Jazz bülteni, yıllık bir Jazz Defterlerini saymazsak) anlaşılan bu piyasaya biraz fazla geldi. Hani yani pek gerçek dışı bir gözlem ve dahiyane buluş değil söylediğimiz. Açıkçası içlerinde en hafif gözüken **So Jazz**'dı. Bir ay kayboldu. Sonra bir reklam broşürü gibi ve devşirme dokuda bir kâğıtla 30 sayfa uzunluğunda Şubat ve Mart sayılarını yayınlandı. Özellikle de yaklaşık bir sene önce piyasaya çıkan **Jazz News**'un kalitesini görünce, hani şaşırmadan edememiştik. Her neyse So Jazz kısacık ve daracık da olsa son iki sayısını kapak sayfalarına taşıdıkları **Ahmad Jamal** ve **Bojan Z** ile iki güzel söyleşi gerçekleştirmiş. Ayrıca nispeten kısa da olsa geçmişten **Thelonius Monk, Wes Montgomery** ve günümüzden **Gregory Porter, Portico Quartet** ve **Tord Gustavsen**'in son albümlerine ilişkin tanıtım ve anlatı yazıları da hiç fena değildi.

Yalnızca aboneyle satılan ve bir-iki kitapçı ve plakçıda (Paris Jazz Corner) bulabileceğimiz üç aylık **Jazz Hot** ise zaten bir hayli seçkinci bir yayın politikası izliyor. Derginin elimizdeki 658 ve 659 numaralı sayıları daha önceki iki sayıda başlamış, sanırız ve dileriz yakın gelecekte kitaba dönüşecek, Fransa'nın en önemli jazz eleştirmen ve yazarlarından **Charles Delauney**'in (1911-1988) hayatı etrafında bir deneme-araştırma niteliğindeki geniş bir dosyanın III. ve VI. bölümlerini aktarıyor. İki sayının sırasıyla kapak konularıysa Amerikalı iki jazz sanatçısı, saksofoncu **Billy Harper** ve kontrbasçı **William Parker**.

Jazz Magazine/ Jazzman'in (**JM/Jm**) 633/634/635 nolu sayıları maalesef anlatmakla bitiremiyeceğiz dosya, söyleşi ve albüm tanıtımlarıyla dolu. Özetlemek gerekirse Ocak'ta JM'nin ağırlığı 1954/59 Collector Arşiv seçmeleriyle Lübnan kökenli genç trompetçi yetenek **İbrahim Maalouf**'a hasredilmiş. 50'lerin New York'u ve **Paul Motian**'a saygı diğer önemli başlıklar. Şubat'ta **Jazz ve Sinema** dosyası ve kapak yıldızı yaşayan en büyük piyanistlerden **Ahmad Jamal**. Mart sayısının büyük kapak yıldızı 40. sanat yılında üflemelilerin yaratıcı yorumcu ve bestecisi, yorulmaz bir eğitimci **Louis Sclavis**. Küçük kapak yıldızları da Amerika'dan transfer **Esperanza Spalding** ve **Robert Glasper**.

Jazz News yayın hayatına çok iddialı bir giriş yaptı. Derginin her anlamda kalitesi

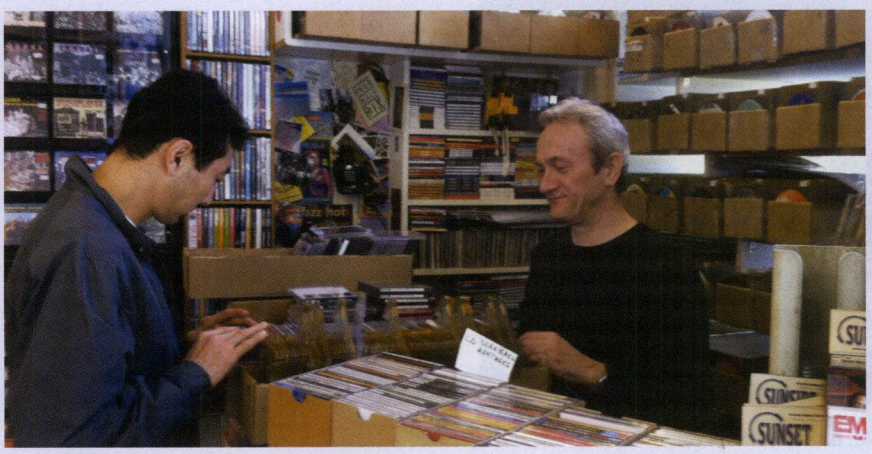

her sayıda artarak büyüyor. 8 numaralı Ocak sayısının kapağında genç ama tanıdık bir sima var: **Louis Armstrong** "**Zulu Halkının Kralı**" başlıklı kapak dosyasında doğumunun 110. (1901), ölümünün de 40. (1971) yılında trompet ve vokalin bu benzersiz kişiliğine arşivlik bir malzeme derlenmiş. Ayrıca dergi kendi eleştirmenlerince Yılın Albüm ve sanatçılarını seçmişler. Başlıcaları: İlk üç albüm sırasıyla , **Miguel Zenon** ve **"Alme Adentro", Bill Frisell** ve **"Sign of Life", Pierrick Pedron** ve **"Cheerleaders"**. Yılın Sanatçısı **Ahmad Jamal**, Yılın Yeteneği de **Trombone Shorty**. Şubat sayısında enfes bir dosyayla 1939-2012 arası "**Blue Note**" kapakta. "**Grammy Awards Gizli Yüzü**", yine Ahmad Jamal ve **Etta James**'e saygı yazıları iç sayfaların kayda değer çalışmaları. Mart ayı kadın jazz'cılara ayrılmış. "**Doğum Günün Kutlu Olsun Aretha Franklin**!" ve kapak yıldızı Altın Kontrbasçı Kız **Esperanza Spalding**. İçsayfalarda Fransa'nın en Jazzcı sinema yönetmeni **Betrand Tavernier** ile yapılmış çok hoş bir söyleşi yer alıyor. Hararetle tavsiye edilir. Bu arada sözünü verdiğimiz **Citizen Jazz** internet sitesinin tanıtımını gelecek sayıya ertelemek zorunda kaldık. Özür dileriz.

.....

KİTAPLARDAN: Becker&Faulkner, Paczynski, Guillon, Thieyre

Howard S. Becker ve **Robert R. Faulkner** biri Chicago ekolünden, diğeri Massachuttes Üniversitesi'de öğretim üyesi iki Amerikalı sosyolog, ikisi de Jazz amatörü. "**Qu'est ce qu'on joue maintenant"/ Şimdi Ne Çalıyoruz?**" (Eds. La Découverte) başlıklı kitaplarında Jazzcıların konser veya gösteri öncesi ruh halleri, davranışları ve konuşmaları üzerine son derece ilginç bir gözlem deneme hazırlamışlar.

Edebiyat doktoru, pedagog, vurgulu çalgılar ustası, Jazz bestecisi **Georges Paczynski** aynı zamanda eşsiz bir üç ciltlik "**Une Histoire de la Battérie de Jazz/ Bir Jazz Baterisi Tarihi**"(Eds. Outre Mesure) adlı araştırma kitabı yazarı. Üçüncüsü yeni çıkan kitabın ilk cildi 2000 yılında Jazz Akademisi tarafından Yılın En İyi Jazz Kitabı seçilmiş. 1500 sayfaya yakın gerçek Jazz Baterisi Ansiklopedisi. Vurmalılar ve bateriye dair ne ararsanız var.

Jazz üzerine 9 kitabı olan sosyolog ve Evry Üniversitesi öğretim üyesi **Roland Guillon**'un son çalışması "**L'empreint de Parker, Gillespie, Ellington sur le Jazz des Années 1950-60/ 1950-60'lı Yıllar Jazzı'nda Parker, Gillespie, Ellington İzi**" (Eds. L'Harmattan – 2011). Sanırım başlık yeterince açık.

Gazeteci, yayıncı, kitapçı **Philippe Thieyre** Blues türünün 150 gönlünce önemli albümü etrafında araştırma, söyleşi ve makalelerden derlenmiş başarılı bir inceleme kitabı yayınlamış: "**Parcours Blues en 150 Albums/ 150 Albümde Blues Güzergâhı**"
(Eds. Le Mot et le reste - 2010)

.....

ALBÜMLERDEN: Delbecq, Mignard, Z

Yugoslav kökenli piyanist **Bojan Z**'nin dillere şimdiden destan solo albümü "**Soul Shelter**" (Universal) sanatçının kök ve birikimlerini yansıtması açısından alanında şimdiden klasik olmaya aday.

Jazz'ın taçsız kralı "**Duke**" öleli 38 yıl geçmiş. Ancak etkisi hiç eksik olmadığı gibi son zamanlarda en yenilikçi ve yaratıcılar dahi onda esin kaynağı arıyorlar. İşte buna Fransa'dan son, iki güzel örnek. İlki ciddi bir Big Band oluşturan **Laurent Mignard**'dan. "**Laurent Mignard Duke Orchestra - Ellington French Touch**" (Juste une trace). Diğeriyse son yılların yükselen değeri piyanist **Benoit Delbecq**'den. "**Crescendo in Duke**" (Nato) Çok beğeniliyor.

İki tanınmış yazarın çocuğu Guadalupe adası doğumlu Fransız saksofoncu ve besteci **Jacques Schwarz-Bart**, namı diğer "**Brother Jacques**" özgün yolculuğuna **Quartet**'i ile devam ediyor, en güzel düşler eşliğinde ."**The Art Of Dreaming**" (Aztec Musique).
Yerimiz epeyce dar olduğunda son ayların "**Gözdeleri**" ile noktalıyalım:
Baloni – "**Fremdenzimmer**" (Cleanfeed),

Elisabeth Kontomanou – "**Secret of the Wind**" (Plus Loin),

Eric Legnini - "**Ballads**" (Discograph),

Francesco Bearzatti – "**X (Suite for Malcolm)**" (Parco Della Musica),

Senem Diyici – "**Dila Dila**" (Baykuş),

Toufik Farroukh – "**Cinéma Beyrouth**" (Harmonia Mundi).

.....

ŞAPKALAR: Bas, Gilson, Christian, Djinn, James, Reichel, Rivers, Vielleville ve Haynes

Boris Vian Orkestrası'nın piyanisti olarak ünlenen, 1926 doğumlu **Jef Gilson**'u 5 Şubat'ta yitirdik. Uzun yıllar **Jef Gilson Yedilisi ve Orkestrası**'nı yöneten, gerçek adı **Jean-François Quiévreux** olan sanatçı **Bill Coleman, Bernard Lubat, Claude Luter, Lloyd Miller, Jean-Luc Ponty, Michel Portal, Hal Singer** ve **Henri Texier** gibi tanınmış Fransız, Amerikalı jazz'cılarla çalışmıştı.

Gospel ve Jazz'ın özgün seslerinden 1937 Harlem doğumlu **Manda Djinn** 26 Kasım'da Paris'te; **daxofon** isimli enstrümanın mucidi, 70'li yıllarda **Doğaçlama** müziğin önde gelen isimlerinden, 62 yaşındaki Alman gitarist **Hans Reichel** 22 Kasım'da; **Caveau de la Huchette**'in 1966-69 arasında 3 yıl afişlerinden inmemiş, 81 yaşındaki Fransız tromboncu **Raymond Fonsèque** 19 Kasım'da; Amerikalı Jazz piyanisti, tanınmış **Bebop** ve **Free Jazz** isimlerinden 1932 doğumlu **Jodie Christian** 12 Şubat'ta dünyaya veda etmişler.

Fransız piyanist ve orgçu 87 yaşındaki **Raymond Delage**'ı 12 Aralık'ta; trompet ve tuba yorumcusu 62 yaşındaki **Olivier Brard**'ı 23 Aralık'ta; 53 yaşındaki Fransız Jazz gitaristi ve sokak şarkıcısı **Philippe Bas** ve Fransız baterist **Dominique Vielleville** namı diğer **Dom Garry**'yi 10 Şubat'ta yitirmişiz.

Umarım değerli **Jazz Dergisi** yazarı arkadaşlar 20 Ocak'ta 73 yaşında kaybettiğimiz **R'nB**'un en büyük seslerinden **Etta James**'i; Avantgard ve Free Jazz'ın gerçek öncülerinden, jazz dünyasına yıllarca parmak ısırtan 88 yaşında aramızdan ayrılan saksofoncu **Sam Rivers**'ı unutmazlar.

Esas şapkamızı ise 88 yaşına basan, baterinin ulu çınarı ve de jazz'a verdiği hizmetten ötürü **Charles Cros Akademisi**'nin "**Prix in Honorem/ Şeref Ödülü**" ile taltif edilen **Roy Haynes**'e çıkartıyoruz. Nice ödüllere, senelere üstad!

Paris Jazz Corner'ın kahraman şövalyesi, "**Dartanyan**" (**Don Kişot** demiyoruz bakın!) **Arnaud Boubet** paradoksal, hatta trajik bir iyimserlikle der ki, ***"Bu zalim piyasada Jazz müziği satan yüzlerce dükkâna yer yok. Sıkı tutunmak; pusulayı, yönü değiştirmemek zorundayız. En kötüsünü atlattık, artık bize bir şey olmaz. Hayatta kalacağımıza, bu dükkânın benden sonra da yaşayacağına inanıyorum."*** Herkesin inancına saygılıyız, ne diyelim! Paris Jazz Corner ve jazz'a ebedi yaşam, jazz severlere de son nefeslerine kadar jazz dinleme şansı dileyelim. Jazz'ı bol bahar günlerinde sağlık ve mutlulukla kalın...

CD VİTRİNİ

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**s**ax	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**t**a	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**k**eyb	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**m**an	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**w**bd	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**x**yl	xylophone

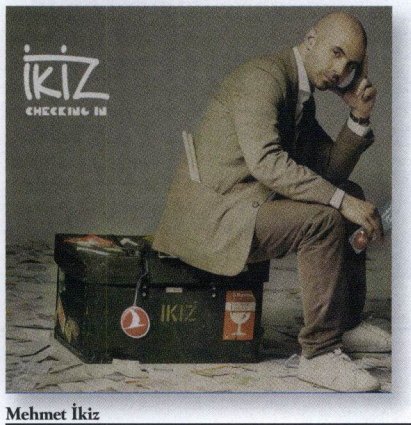

Mehmet İkiz

Cheking In
Stockholm Jazz / Equinox 54847 (2012)

Müzisyenler
Mehmet İkiz (d)

İsveç'te yaşayan davulcumuz Mehmet İkizi'in solo albümü Checkin In'i Equinox Müzik dağıtıyor.
Robert Mehmet Sinan İkiz, 1995-1998 yılları arasında Stockholm Müzik Konservatuarı'nda Afro-Amerikan müzik programında eğitim gördü. 1998 yılında Stockholm Müzik Konservatuarı'nda kazandığı yarışmanın sonucunda, eğitimine Los Angeles Müzik Akademisi'e burslu olarak devam etti.
Los Angeles'ta Tony Inzalaco, Sherman Ferguson ve Joe Porcaro ile çalıştı. Güney Kaliforniya'da kaldığı süre boyunca, Justo Almario ve Ralph 'Buzzy' Jones'un da dahil olduğu David Ornette Cherry'nin 'Impressions Of Energy' projesinde yer aldı.
Avrupa'ya dönüşü ile birlikte pek çok başka projede, değişik gruplar ile çalıştı, kayıtlar yaptı. Avustralya, Çin, Fransa, Meksika, Amerika, Güney Afrika, Rusya, Kıbrıs, Yunanistan, Macaristan, Avusturya, Çek Cumhuriyeti, Romanya, Norveç, Finlandiya, Hollanda, Belçika, İtalya, Sırbistan dahil olmak üzere 40'a yakın ülkede sahne aldı ve workshoplar düzenledi. Sanatçının başarılı çalışmalarını beğenen İsveç Kraliyet Müzik Akademisi, 1999 ve 2003 yıllarında 'perküsyon', 2004 yılında 'jazz' dalında Mehmet İkizi ödüllendirdi.
Jazz'a olan ilgisi nedeniyle, 2002 yılında Stockholm Jazz Records isimli plak şirketini kuran İkiz, halen şirketindeki çalışmalarına ortağı Daniel Tilling ile devam etmektedir.
2012 yılında kendi plak firmasından yayımladığı 'Checking In' sanatçının ilk solo çalışması olup, China Moses, Shai Maestro, Nils Landgren, Magnus Lindgren ve Karl Olandersson bu albümde İkiz e eşlik etmiştir.
Çok yönlü bir davulcu / perküsyonist olan Robert Mehmet Sinan İkiz, jazz, funk, pop türlerinde dünya sahnesinde beğenilen sanatçılar arasında yer almaktadır.

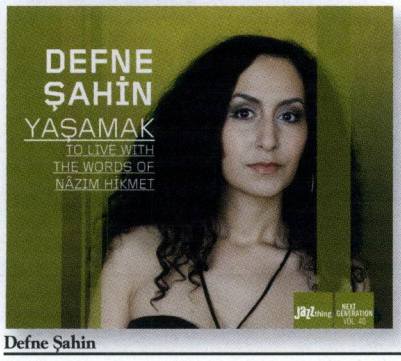

Defne Şahin

Yaşamak
Jazzthing / Kalan 10972 (2011)

Müzisyenler
Defne Şahin (vo)
Matti Klein (p)
ofer Wetzler (b)
Lucia Martinez (d)
Defne Şahin Nâzım Hikmet'in sözlerine ses kattığı "Yaşamak" adlı albümü geçen yıl Avrupa'da Jazzthing etiketi ile piyasaya çıktı. Önümüzdeki günlerde ise Kalan Müzik etiketi ile piyasaya çıkacak. Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da çeşitli mekanlarda konserler veren sanatçı ilk albümü için bu büyük Türk şairinin eserlerini besteledi. Özellikle şairin özgürlük fikri ve şiirlerindeki güçlü doğa hayranlığı Berlinli Türk sanatçıyı büyülemiş gibi. Besteleri jazz, pop ve oryantal tınılar ve ritimlerle kendine özgü bir ses cümbüşü oluşturuyor ve Nâzım Hikmet'in şiirlerine yeni bir yaşamda ayrı bir can katıyor. Albümde çalan grup Berlin Senatosu'nun dünya ve pop müziği için verdiği 2010 yılı stüdyo ödülünü almaya hak kazandı. Nâzım Hikmet'in şiirlerindeki özgürlük gibi Yaşamak albümü de hep uzakta olanı seslerle yakalama arayışında. Bu albüm genç sanatçının türk kökeniyle jazz arasında bir köprü oluşturuyor.
"Defne Şahin olağanüstü güzel hikayeler anlatıyor şarkılarında. Nâzım Hikmet'in bestelenmiş şiirleri bunlar. Bu güzel lisan ve Defne'nin duru sesi büyüleyici. Şarkıların içiçe geçmiş armonik yapısı ile melodilerine eklenen sürpriz groove'lar her şarkıyı, dilini anlamasam da, beni içine çeken ayrı bir dünyaya dönüştürüyor. Müziği ile birlikte bir müzisyenin ne kadar hızlı geliştiğini görmek çok güzel" diyor piyanist ve besteci Julia Hülsmann...

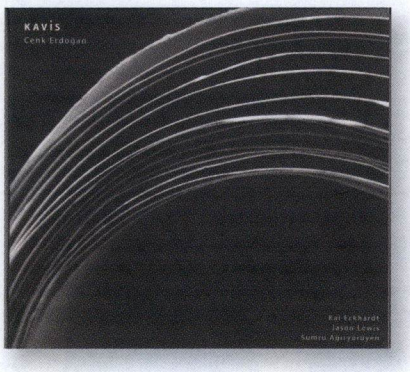

Cenk Erdoğan

Kavis
Baykuş Müzik 0059 (2012)

Müzisyenler
Cenk Erdoğan (g)
Kai Eckhardt (b, vo)
Jason Lewis (d)
Sumru Ağıryürüyen (vo)
Gökhan Sürer (keyb)
Prodüktörlüğünü Ron Scudder'in üstlendiği Nisan ayında San Francisco'da Bird&Egg stüdyolarinda kaydedilen Cenk Erdoğan'in ikici stüdyo albümü önce Berkeley Jazz School, ardından Türkiye'de de Baykuş etiketi ile yayınlandı. Albümün kayıtlarını Nino Moshella mastering'ini ise Mike Wells yaptı. Bu albümde Cenk Erdoğan'a bas gitarın önemli isimlerinden Kai Eckhardt, davulda Jason Lewis ve Türkiye'nin önemli vokalistlerinden Sumru Ağıryürüyen eşlik etti. 12 parçadan oluşan Albüm Cenk Erdoğan'in kompozisyonları ve düzenlemelerinden oluşmakta. Ayrıca basçı Kai Eckhardt ilk defa bir albüme sesiyle de katılarak kendi kariyerinde bir ilke imza atmış. 13 saatte canlı kaydedilen albümün kapak fotoğrafı Ankaralı fotoğraf sanatçısı Banu Mısırlı'ya ait.

Senem Diyici Quartet

Dila Dila
Baykuş 066 (2012)

Müzisyenler
Müzisyenler
Senem Diyici (vo)

Alain Blessing (g)
Can Ömer Uygan (tp)
Bruno Tocanne (d)
Anadolu'nun birbirinden farklı yörelerinin Türkülerinden bestenen bir dünya vatandaşı... Sadece Türkiye'de değil yurtdışında da övgü ile bahsedilen çok yönlü bir müzisyen... Bugüne kadar gerek Türkiye'de gerek yurtdışında 10 albüme imza atan Senem Diyici'nin yeni albümü *Dila Dila* ise bir buluşma hikayesi.
2010 yılında İstanbul'da verecekleri konsere davulda Bruno Tocanne'i davet eden Diyici ve Alain Blesing burada trompetçi Can Ömer Uygan ile tanışarak bir maceraya atılmaya karar verirler... Yine Anadolu ezgilerinin beslediği, bestelerle ve elektronik altyapı ile zenginleşen; zaman zaman cazı geleneksel ve elektronik müziklerle birleştiren, zaman zaman bu tarzları birbirinden ayıran, sürekli bir evrim halinde bir albüm ortaya çıkar: *Dila Dila*.

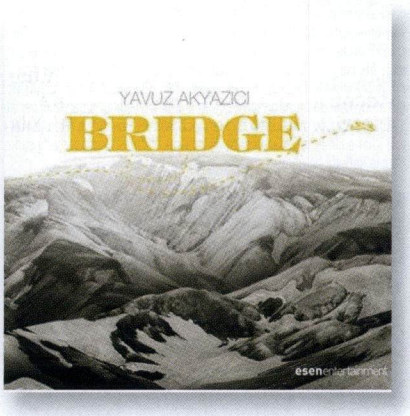

Yavuz Akyazıcı

Bridge
Esen Müzik 701252 (2012)

Müzisyenler
Yavuz Akyazıcı (g)
Eric Person (s)
Joe Fonda (b)
Matt Wilson (d)
Gitarist Yavuz Akyazıcı bir sene aralıkla ikinci albümünü de piyasaya çıkardı. Pop parçaalrın caz yorumu ile başarılı bir albümden sonra çoğunluğu kendi bestelerinden oluşan "Bridge" isimli albümüyle "Sway" ve "House of the Rising Sun" gibi iki popüler şarkının jazz yorumunun yanı sıra, Sam Rivers'in "Beatrice" isimli jazz standardını yorumladı. Albümde "I Know You Can Hear Me" isimli şarkı Türkiye'nin tanınmış müzisyenlerinden kontrabasta Ozan Musluoğlu ve davulda Derin Bayhan ile trio olarak kaydedilirken, albüme adını veren "Bridge" isimli ballad ise bir Ozan Musluoğlu, Yavuz Akyazıcı düeti oldu.

Akın Eldes & Sinan Cem Eroğlu

Hane-i Akustik
Piccatura 530741 (2011)

Müzisyenler
Akın Eldes (g)
Sinan Cem Eroğlu (kaval, g, kopuz)
Albüm ile ilgili geniş açıklamayı Tunçel Gülsoy'un kaleminden bu sayımızda okuyabilirsiniz.

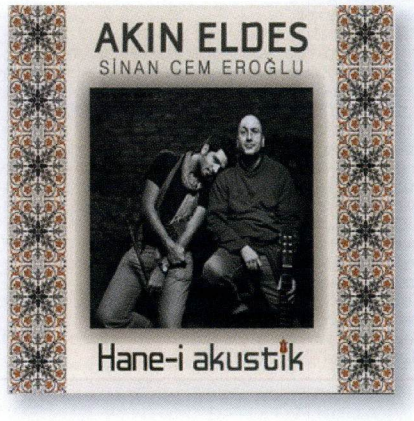

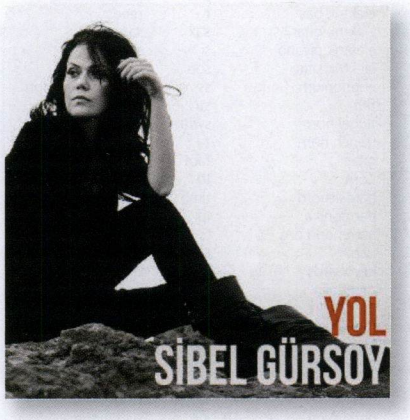

Sibel Gürsoy

Yol
Equinox Music 0018 (2012)

Müzisyenler
Sibel Gürsoy (vo)
Şenova Ülker (tp),
Yahya Dai (s),
Selen Gülün (p)
Serkan Özyılmaz (p, keyb)
İlker Özalp (b)
Cengiz Baysal (d)

1978 Bulgaristan doğumlu olan Sibel Gürsoy çok küçük yaşlarda başladığı müzik hayatını 16 yaşında iken Türkiye'ye gelerek profesyonel olarak sürdürdü. Ağırlıklı olarak film müzikleri seslendiren ve 90'larda birçok pop çalışmasında geri vokallerde yer alan sanatçı, Pasaporte Latino grubu ile de üç yıl çalıştı. 1998 yılında Fahir Atakoğlu ile konser ve albüm çalışmalarında bulunan Gürsoy, 1999 yılında ilk albümü olan Gündüz Gece'yi David Bowie, Tina Turner, Freddie Mercury gibi birçok isimle yaptığı çalışmalardan tanınan Erdal Kızılçay'ın müzik direktörlüğünde gerçekleştirdi. Yol, 2007 yılı Nisan ayında AT ve MIAM stüdyolarında bir hafta içinde canlı olarak kaydedildi. 8 parçanın yer aldığı albüm Türk jazz'ının önemli isimlerinden Nükhet Ruacan ve Ajlan Büyükburç'a ithaf edilmiştir. Pınar Uçarlar ise albüme "Tuzak" isimli parçada şarkı sözleriyle katkıda bulundu.

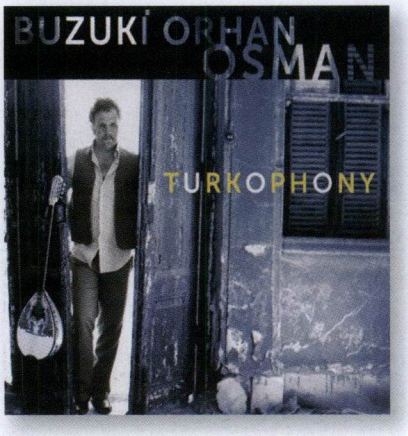

Buzuki Orhan Osman

Turkophony
On Müzik 10874 (2012)

Müzisyenler
Orhan Osman (buzuki)
Dave Weckl (d)
Horcaio Hernandez El Negro (d, perc)
Amik Guerra (tp)
Ivan Melon Lewis (p)
Daniel Noel Martinez (b)
Mor Karbasi (vo)
Thomas Kennedy (b)
Eric Levy (keyb)
Kai Eckhardt (b)
Sean Rickman (d)
Stavros Pazarentsis (clt)

Balkantar'dan Anadolu'ya kadar çok geniş bir yelpazede yöresel ezgileri müziğine taşıyan Orhan Osman,"Turkophony" ile müzik severlerin karşısında... Beş yıllık bir çalışmanın sonucu raflara çıkan albüm dünya devlerini bir araya getiriyor... Amerika ve Kanada'da çıkan ve Grammy'e aday adayı olan albüm şimdi Türkiye'de. "En ilgi çekici Türk motifleri harmanı Nam-ı diğer Buzuki Orhan 2007 yılından bu yana kayıtlarını sürdürdüğü projesinde dünya devlerini buluşturdu. Gerek stüdyoda gerekse sahnede starlar biraraya geterek unutulmaz Turkophony konserlerine imza attı. Albüm kayıtları İstanbul, Amerika, Yunanistan, Londra olmak üzere farklı lokasyonlarda yapıldı. Mastering ise Bob Katz imzası taşıyor. Turkophony "Türk-jazz" kategorisinde. Ancak, sizi zahmetsizce Anadolu kadar Bulgar, Greek motiflerinde de dolaştırıyor. Buzuki Orhan bu uluslararası projede; kompozisyon ve aranjmanları ile en ilgi çekici Türk motifleri harmanını sergiliyor. Albümde yer alan tüm eserler Orhan Osman bestesi. Mor Karbasi ve Sean Rickman'ın da sözleri yer alıyor.
Turkophony Eylül 2011'de Kaliforniya'da 1995 yılından beri world müzik ve jazz alanlarında faaliyet gösteren bir plak şirketi olan Golden Horn işbirliği ile Amerika ve Kanada'da piyasaya çıktı. Albüm; 54. Grammy Ödüllerin'nde "Best Jazz Instrumental Album" dalında ön aday oldu.

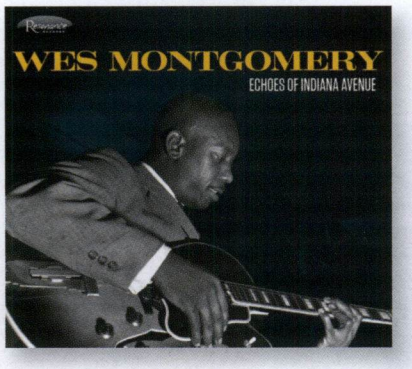

Wes Montgomery

Echoes of India Avenue
Resonance Rec. 95562 (2012)

Müzisyenler
Wes Montgomery (g)
Monk Montgomery (b)
Buddy Montgomery (p)
Mingo Jones (b)
Earl Van Riper (p)
Sonny Johnson (d)
Melvin Rhyne (p)
Paul Parker (d)

Uzun süren hafiyelik sürecinin ardından Wes Montgomery'nin kayıp albümleri yeniden bulundu ve onarıldı. Resonance Records, sanatçının ilk albümü olan ve 25 yıllık hiç duyulmamış müziklerinden oluşan "Echoes of Indiana"yı buldu ve Montgomery'nin 88. yaş gününde geçtiğimiz Mart ayında yayınladı. Albüm ustanın müzikal hayatına genel bir bakış tadında. Albümde sanatçının 1957-1958 arası memleketi Indianapolis'de gece kulüplerindeki kayıtlarının yanında stüdyo kayıtlarını da bulmak mümkün. Albümde aynı zamanda çok güzel bir kapak tasarımının yanında Montgomery'nin daha önce yayınlanmamış fotoğraflarını da görebilirsiniz.

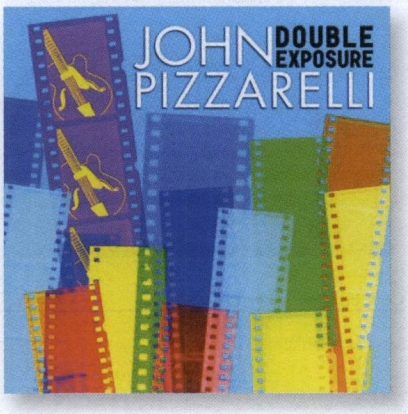

John Pizzarelli

Double Exposure
Telarc 33221 (2012)

Müzisyenler
John Pizzarelli (g)
Martin Pizzarelli (b)
Tony Tedesco (d)
Larry Fuller (p)
Larry Goldings (org)
aaron Weinstein (vi)
Tony Kadleck (tp, flgh)
John Mosca (tb)
Kenny berger (bs, bclt)
Andy Fusco (as, ts, clt)
Jessica Molaskey (vo)

John Pizzarelli'nin Telarc'dan çıkan son albümü, tek albüm içinde 2 farklı stile değiniyor. "Double Exposure" jazz düzenlemeleri yapılmış büyük pop bestecilerinin parçalarından oluşuyor. 13 parçalık set yüksek tempolu "I Feel Fine" ile açılıyor ve Montgomery bu parçayı "Lennon ve McCartney'in Lee Morgan'la buluşması" olarak nitelinderiyor. Albümde son 50 yıldaki McCartney, Neil Young, James Taylor, Leiber ve Stoller, Tom Waits, Joni Mitchell gibi muhtelif pop müzik bestecilerinin parçalarını bulmak mümkün.

Chick Corea

Further Explorations
Concord 33364 (2012)

Müzisyenler
Chick Corea (p)
Eddie Gomez (b)
Paul Motian (d)

Bill Evans'ın zamanında jazz'a getirdiği anlayış bugun bile jazz müzisyenleri üzerindeki etkisini sürdürmeye devam ediyor. Tıpkı Bill Evans'ın da beraber çalıştığı müzisyenler olan basçı Eddie Gomez ve davulcu rahmetli Paul Motian'la çalışan Chick Corea gibi. Bu 3 usta müzisyenle birlikte Evans'ın anısı yine kulaklarımızda çınlamaya devam ediyor. 2010 yılında canlı olarak Blue Note'da kaydedilen bu albüm 2011'de Evans'in meşhur Scott LaFaro'lu Paul Motian'lı "Explorations"ının 50. senesinde çıkıyor piyasaya. İlk CD "Peri's Scope"la başlıyor. "Alice in Wonderland," "They Say That Falling in Love Is Wonderful," "Laurie," "Very Early," "Turn Out The Stars" ve Monk'un "Little Rootie Tootie"si bu Bill Evans'a ithafen yapılmış albümdeki parçalardan sadece bazıları.

Kenny Garrett

Seeds from the Underground
Mack Avenue 1063 (2012)

Müzisyenler
Kenny Garrett (as, ss, p)
Benito Gonzalez (p)
Nat Reeves (b)
Ronald Bruner (d)
Rudy Bird (perc)
Nedelka Prescod (vo)

Saksofoncu Kenny Garrett'dan çok alkış getirecek akustik yepyeni bir albüm. Hepsi orijinal Garrett bestesi olan ve müzisyene gerek müzikal gerek insancıl olarak ilham verenlere adanmış bir albüm. Sağlam sololar, ilginç zamanlamalar ve hafızada kalacak melodilerden oluşan besteler. Hem alto hem soprano saksofonda insanı saran ve her an alev alabilecek güçteki motiflerden oluşan bir müzik Garrett'inki. Jackie McLean için bestelenmiş swingli "J. Mac", Duke Ellington, Woody Shaw ve Thelonious Monk için yazılmış "Du-Wo-Mo," parçalardan bazıları. Garrett'in en ilham verici vahşilikteki kuwetli ve köşeli cümlelerini duyabileceğimiz bu albümde Garrett'a piyanoda Benito Gonzalez, basta Nat Reeves ve davulda Ronald Bruner eşlik ediyor. Vokalist Nedelka Prescod'ın sözsüz vokalinin de parçaların karanlık taraflarını aydınlatmaya yardımcı olduğunu söyleyebiliriz.

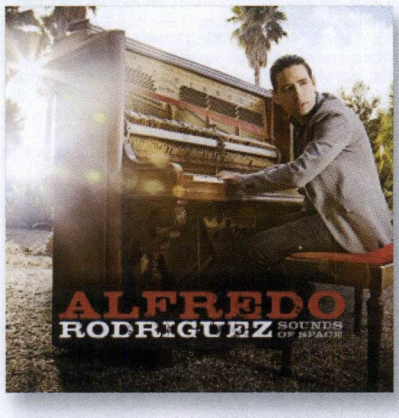

Alfredo Rodrigez

Sounds of Space
Mack Avenue 1064 (2012)

Müzisyenler
Alfredo Rodriguez (p)
Gaston Joya (b)
Peter Slavov (b)
Michael Olivera (d)
Francisco Mela (d)
Ernesto Vega (clt, s)
Santa Cecila Quartet (flt, obua, french horn, bassoon)

Mack Avenue'nün etkileyici ilk albümleri çıkartmak gibi bir alışkanlığı var. Sanatsal güvenilirliği çok yüksek olan "Sounds of Space"in ortak prodüktörü de Quincy Jones. Çok kişisel hatta biraz da otobiyografik bir çalışma olan bu albüm de müzisyenin şu anda olduğu noktaya gelmek konusundaki heyecanını açık olarak görebiliyoruz. Albümdeki 11 parçanın hepsi Rodriguez tarafından Kübalı usta Ernesto Lecuona, Bud Powell ve Thelonious Monk'a teşekkür niteliğinde bestelenmiş ve düzenlenmiş. Quincy Jones'un da onayını almış bu albümü kaçırmayın.

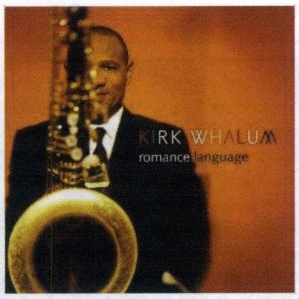

Kirk Whalum

Romance Language
Mack Avenue 5148 (2012)

Müzisyenler
Kirk Whalum (ts, ss flt)
Kevin Whalum (vo)
Hugh "Peanuts" Whalum (vo)
Marcus Finnie (d)
Brayton Lacy (b)
Kevin Turner (g)
Michael "Nomad" Ripoll (g)
Ralph Lofton (org)
John Stoddart (p, keyb, org)
Bashiri Johnson (perc)
Javier Solis (perc)
George Tidwell (ftgh, tp)

"Romance Language" Whalum'un 19. solo albümü ama ortak çalışmaları da sayarsanız 29. ediyor. Sanatsal ilham olarak modern jazz ve dünyevi müzik alanındaki başarısı aşikar olan bir müzisyen Kirk Whalum. Albümün adında Fransızca bir kelime olmasını müzisyen "Fransızca romantizmin lisanıdır" diyerek açıklıyor. Fransızca, İspanyolca ve İngilizce bilen Whalum bu albümde de 1963 yılında John Coltrane ve Johnny Hartman'in yakaladığı romantik duyguyu yakalamak istediğini belirtiyor. Sanatçı Coltrane'in Hartman'ı seçmesi gibi yetenekli ve albümün parlamasını sağlayacak bir vokalist de seçmiş: kardeşi Kevin Whalum'u. "Kevin'in sesinin tınısı Hartman'inkine çok benziyor" diyen abi Whalum başarılı bir iş çıkarmış gibi gözüküyor.

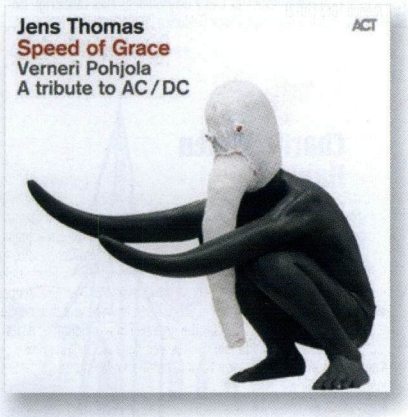

Jens Thomas

Speed of Grace
ACT 9509 (2012)

Müzisyenler
Jens Thomas (vo, p)
Verneri Pohjola (tp)

8 yıl aradan sonra piyanist Jens Thomas ACT'den yeni albümünü çıkarıyor. İlginç bir şekilde "Speed of Grace" Avusturalyalı hard rock grubu AC/DC'ye ithafen yapılmış. Onların kalabalık rock değil de daha samimi ballad'larını tercih etmişler seslendirmek için. Bundan 10 sene once Almanya'daki jazz sahnesinin en hızlı çıkışını yapmış müzisyenlerden biridir Jens Thomas. 2000 yılında ACT'nin çıkardığı "You Can't Keep A Good Cowboy Down" büyük yankı uyandırmıştı. Ardından bir buçuk sene sonra "Shadows In The Rain" çıktı ve Sting'in parçalarının yeniden yorumlandığı parçalardan oluşan bu albüm diğerinden daha da başarılı olarak "Yılın Albümü" ödülünü aldı. Bu son albümdeki AC/DC seçiminin sen derece risksiz bir seçim olduğunu söyleyebiliriz. Hard rock bu albümde lirik oda müziğinin doğaçlama dolu yumuşak ballad'lara geçişi gibi sakin bir şekilde duyuluyor. Dinleyicilerin bu albümde keşfedecekleri çok fazla şey var.

Ulf Wakenius

Vagabond
ACT 9523 (2012)

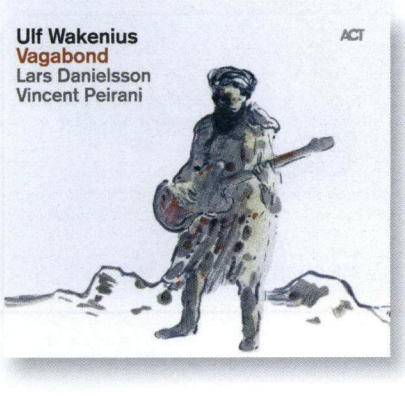

Müzisyenler
Ulf Wakenius (g, ud, vo)
Vincent Peirani /acc, vo)
Lars Danielsson (b, cello)

"Vagabond"da dünya gezgini Ulf Wakenius'un dünyanın geri kalanında yapılan müziklere ne kadar meraklı olduğunu ve müzisyenin ne kadar çok yönlü bir gitarist olduğunu bir kez daha görüyoruz. Fransa'nın "Bretagne"ından, Kuzey tonlarındaki "Psalmen"ine, eski Amerikan yerlilerinin "Witchi-Tai-To"sundan Uzakdoğu etkisindeki "Song For Japan"a kadar birçok farklı yere yaptığı seyahatlerden kart atıyor bize sanki yetenekli müzisyen.

Lars Danielsson

Liberetto
ACT 9520 (2012)

Müzisyenler
Lars Danielsson (b, cello, Wurlitzer p)
Tigran (p, vo)
John Parricelli (g)
Arve Henriksen (tp)
Magnus Öström (d, perc)

Bazen mutlu rastlantılar insanı hiç beklenmedik sonuçlara götürebilir. Hiç kimse basçı Lars Danielsson'un Amerikan piyanisti Tigran ile bir araya gelerek Avrupa jazz sahnesinin önemli rüya takımlarından birini oluşturacaklarını tahmin edemezdi. İkili Liberetto'daki kayıttan sadece 1 hafta önce bir araya gelip ilk defa duo konser verdiler. Daha ilk notadan bu ikilinin müzikal anlamda birbirlerinin ruh eşi olduğu anlaşılmıştı. Danielsson'un "Müziği aynı benim gördüğüm gibi görüp besteleri de aynı benim yaptığım gibi yapıyor" dediği Tigran ile bu karşılaşmasının daha çok güzel eserler vereceğine eminiz.

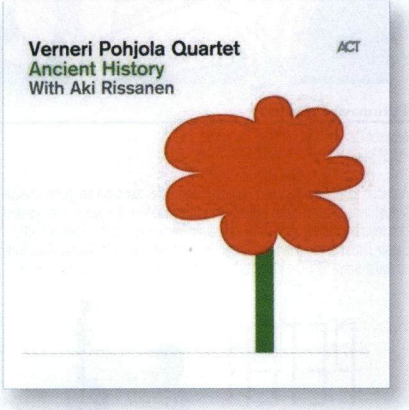

Verneri Pohjola

Ancient History
ACT 9517 (2012)

Müzisyenler
Verneri Pohjola (tp)
Aki Rissanen (p)
Antti Lötjönen (b)
Joonas Riippa (d)

Genç Finli trompetçi farklı tarzları ve modları müziğinde birleştiren bir müzisyen. Bundan bir sene önce sahnelerde çokça görmeye başladığımız genç müzisyen ilk albümü "Aurora"yı çıkarmıştı. Destansı bir albüm olarak nitelendirilmiş olan bu albümle kriktiklerden tam not alan Pohjola, uluslararası jazz sahnesinin yıldızları arasına da girmeyi başardı bu sayede. Harika bir tona sahip ve boşlukları çok iyi kullanmayı bilen müzisyen bu albümde kendi besteleri dışında Bjork gibi müzisyenlerin bestelerinin yeniden yorumlarına da yer vermiş. "Ancient History"nin jazz listelerine taze kan olarak gireceğini ve kısa zamanda klasikleşecek bir albüm olacağını söyleyebiliriz.

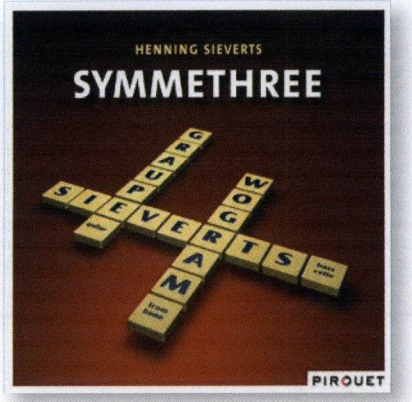

Henning Sieverts

Symmethree
Pirouet 3061 (2012)

Müzisyenler
Henning Sieverts (b, cello)
Ronny Graupe (g)
Nils Wogram (tb)

Yeni albümü "Symmethree" ile Henning Sievert bize başdöndürücü müziğinin nasıl da parıl parıl parladığını ve özel yetenekli bir basçı ve çellist olarak ne kadar iyi bir espri anlayışına sahip olduğunu gösteriyor. Aynı zamanda müzisyenin güzelliğe olan düşkünlüğünü ve karmaşık yapıdaki bestelerin bile ne kadar doğal şekilde duyulabileceğini görüyoruz. Bu üç müzsiyenin ustalığı sayesinde müzik son derece kolay bir şeymiş gibi duyuluyor ve parçalardaki motifler sanki suyun üzerinde birden beliren baloncuklar gibi beliriveriyorlar. Dinleyici asla bu zor parçaların icrasındaki zorluğu hissetmiyor. Kesinlikle eğlenceli ve haz verici bir müzik.

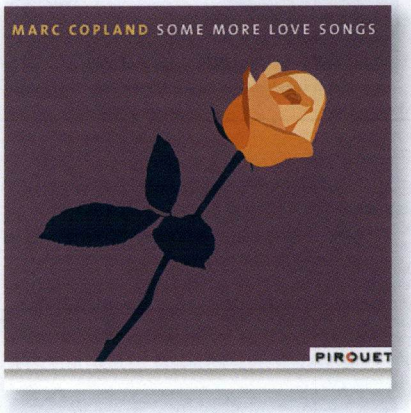

Marc Copland

Some More Love Songs
Pirouet 3062 (2012)

Müzisyenler
Marc Copland (p)
Drew Gress (b)
Jochen Rueckert (d)

Zarif ve zeki büyüsüyle bu albümün zamanın akışını durdurduğunu söyleyebiliriz. Yorumlamalarındaki büyünün gözünüze sokulan türden değil de daha çok müziğe güzelliğini ve aykırılığını verecek serbest alanı verecek türden olduğunu söyleyebiliriz. Aşk şarkıları bundan daha özgün ve daha uygun bir biçimde olamazdı. Ve aşkın güzel ve acı verici gücü nadiren bu kadar sakin ve duyarlı anlatılabilir.

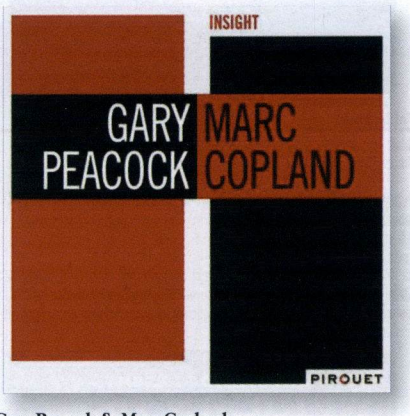

Gary Peacock & Marc Copland

Insight
Pirouet 3041 (2012)

Müzisyenler
Müzisyenler
Marc Copland (p)
Gary Peacock (b)

Peacock ve Copland bas ve piyano, daha derin bir müzikal bakış açısı ve iç huzur için bir araya gelmiş rüya ikili. İki ruh eşi derin tonlardaki güçlü piyano zerafeti sayesinde klasik standartlardan mükemmel bir seçki yapmışlar. İki enstrüman şiddetli derecede duygulu bir müzikal diyalog içine girerek yanar dönerli iç içe geçmiş bir jazz atmosferi yaratıyorlar. En zarif haliyle bir oda müziği..

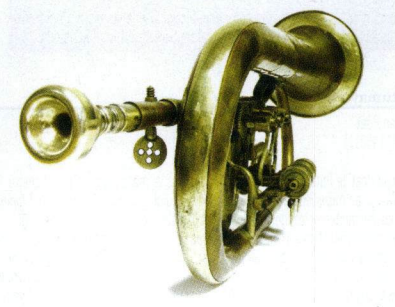

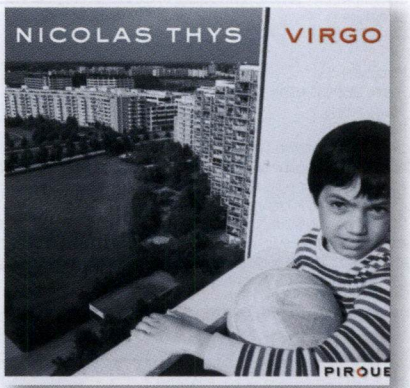

Nicolas Thys

Virgo
Pirouet 3038 (2012)

Müzisyenler
Nicolas Thys (b)
Chris Cheek (ts)
Jon Cowherd (p)
Ryan Scott (g)
Dan Rieser (d)
Son derece duyulara hitap eden ve sürekli dinleyiciyi zorlayan müziklerle dolu bir albüm. Soul dolu ve baş döndürücü yoğunluktaki heyecanı ile müzik adeta renklerin ve etkilerin zenginliğini sunuyor bize. Lirik melodilerle dolu büyülü bir etki bırakıyor albüm dinlediğimizde. Unutulmaz, güzel ve rengarenk, işte Nicolas Thys'in müziği.

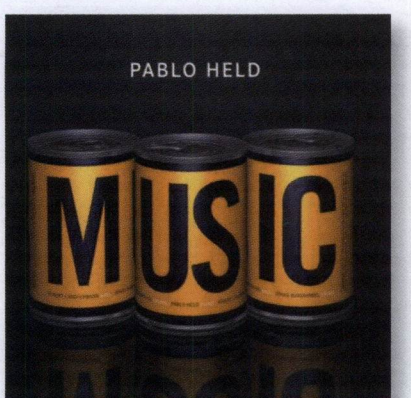

Pablo Held

Music
Pirouet 3045 (2012)

Müzisyenler
Pablo Held (p)
Robert Landfermann (b)
Jonas Burgwinkel (d)
Adı "Music" olan bu albüm basit ama anlamlı adı sayesinde Pablo Held'in kendine güveni ile her hakka sahip olduğunu kanıtlıyor. İddia ve gösteriş olmadan kendini gösteren bir huzurla trio, kendini müziğin gücüne emanet etmiş durumda. Kendi atmosferinde kendine has ve özel bir müzik.

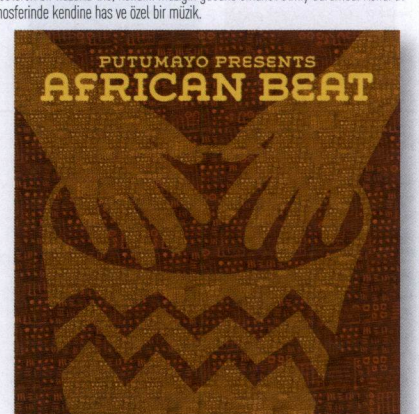

Putumayo Presents

African Beat
PUT311 (2011)

"African Beat"te Putamayo Afrikalı davul, soukous ve mbaqangası gibi özel enstrümanları çalan müzisyenleri topluyor. Bu parçalar global dünyadaki müzik kirliliğinin yanında geçmişten geleceğe bir köprü niteliğindeler. Atalarına ve köklerine bağlı müzisyenler. Vieux Farka Touré ve Les Barons'un batılı djler tarafından yeniden mikslenmiş versiyonlarını duymak mümkün. Güney Afrika'nın Busi Mhlongo'su, Senegal'in Lëk Sèn'i, Malili Fransız grup Dondo'nun elektronik ve diğer müzik türlerinin Afrika müziğinin içine nasıl entegre olduğunun ve Afrika müziğini nasıl da yeni yönlere doğru götürdüğünün en güzel göstergesi.

Putumayo Presents

Latin Beat
PUT312 (2011)

"Latin Beat"te funk ve yeni Latin müziği karışımları, elektronik vuruşlar, hip-hop tatları, DJ remiksleri ve groove son derece rahat bir şekilde Küba tınıları, Meksika'nın bandası, İspanya'nın flamenkosu ve Afrika kökenli müzikle birleştirilmiş durumda. Kübalı grup Moneda Dura Buena Vista'dan İbrahim Ferrer'in sesini modern break ritimli parçalara eklemişler burada. Bunun yanı sıra geleneksel Latin ritimlerinin günümüz pop parçalarıyla nasıl başarılı bir şekilde miksleneceğini görmek için harika bir albüm.

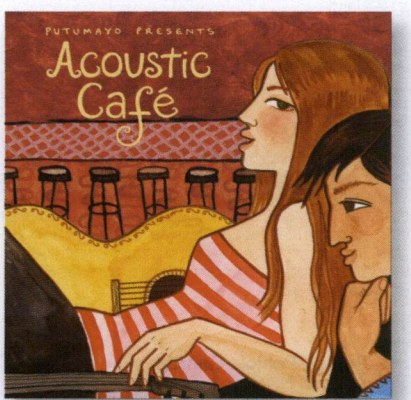

Putumayo Presents

Acoustic Cafe
PUT313 (2011)

Acoustic Café Putamayo'nun "Acoustic and Café" serisinin en güzel örneklerini birleştiriyor. Albüme genç yıldızlar ve yeni keşfedilen dünyanın farklı yerlerinden müzisyenler var. Amerikalı şarkıcılar Trevor Hall, Justin Townes Earle, Sarah Jarosz'in yanında Kanada'dan Harry Manx, Güney Afrika'dan Alan Isakov ve Avusturalya'dan The Waifs de albümdeki sanatçılardan sadece birkaçı.

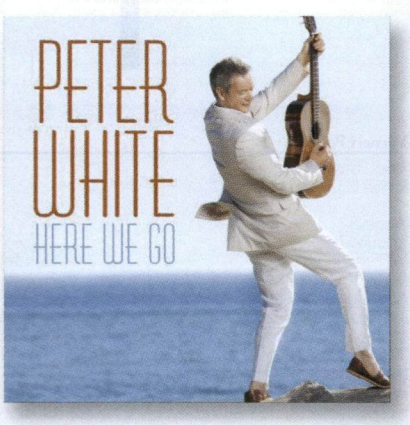

Peter White

Here We Go
Heads Up 32905 (2012)

Müzisyenler
Peter White (g)
David Sanborn (s)
Kirk Whalum (s)
Philippe Saisse (p, keyb)
Hem eşlikçi hem de solo sanatçı olarak neredeyse 40 yıl süren beste, turne ve kayıt sürecinin ardından Peter White hala daha hiç geçilmemiş yolu aramaya devam ediyor. İster yeni fikirler ister yeni tarzlar veya birlikte çalışılacak yeni müzisyenler olsun bu modern, klasik, pop ve İspanyol gitar virtüözü hep kendini geliştirecek ve ufkunu açacak yeni bir alan bulabiliyor. White için önemli olan daima yolculuğun kendisi ve o her zaman gitmeye hazır. Müzisyenin kendisinin yardımcı prodüktörlüğünü de yaptığı bu 11 parçalık albümde White'a saksofonlarda David Sanborn ve Kirk Whalum eşlik ediyor.

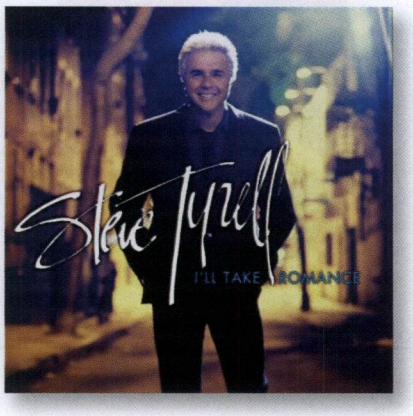

Steve Tyrell

I'll Take Romance
Concord 33274 (2012)

Müzisyenler
Steve Tyrell (vo)
Quinn Johnson (p)
Bob Mann (g)
Zev Katz (b)
Allen Schwartzberg (d)
Genellikle dünyanın en duygu yüklü romantik şarkıcılarından biri olarak sayılan efsanevi ballad ustası Steve Tyrell'in 12 parçalık yeni albümü çıktı. Albümde kendisine yaylılar orkestrası eşlik ediyor. Albümle birlikte albüm tanıtım turnesine de başlayacak olan müzisyen dinleyicilere aşk dolu bir albüm sunuyor. "That's All," "Taking a Chance On Love," "All of You," "At Last,""Trust In Me," ve Sam Cooke'un "(I Love You) For Sentimental Reasons"u albümdeki parçalardalardan sadece bazıları. Albümde yer alan konuk müzisyenler; David Mann (s solo), Darryl Tookes, LaTanya Hall (background vo), Alan Pasqua (p), Bob Magnusson (b), John Guerin (d), David Finck (b), Kevin Winard (d), Randy Brecker, David Mann (solo), Andy Erzin (p, organ), Jim Saporitto (d), Plas Johnson (s solo), Judith Hill (vo), David Mann (ftt), Will Galison (har), Randy Kerber (p), Chuck Berghoffer (b), Mike Landau (g), Jon Allen (synth), Ralph Grierson (p), Chuck DeMonico (b), Ed Smith (d).

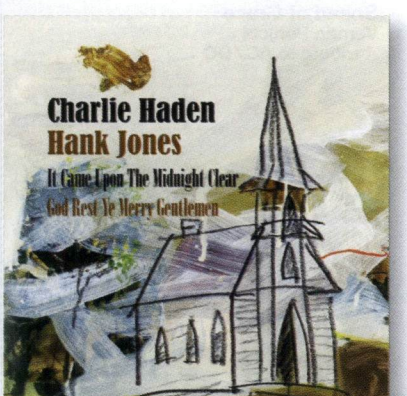

Charlie Haden & Hank Jones

Some Sunday
Universal 50368 (2012)

Müzisyenler
Hank Jones (p)
Charlie Haden (b)
Charlie Haden ve 2010 yılında 91 yaşındayken hayata gözlerini kapayan Hank Jones'un birlikte hazırlayıp tamamladıkları albüm Come Sunday Ocak 2012'de müzik marketlerdeki yerini aldı. Jazz ustaları piyanist Hank Jones ve basçı Charlie Haden, uzun yıllar birlikte çalışmış iki arkadaş. İlerleyen yaşları ile birlikte kilise şarkılarına getirdikleri bu yorumlarla belki de en özel albümlerini kaydetmişler. Albümde 12 parça yer alıyor. İlk şarkısını henüz 22 aylıkken söyleyen ve kariyerine bir basçı olarak devam eden Charlie Haden, bugüne kadar 60'dan fazla albüme imza attı. Pek çok konserde birlikte çaldıkları Hank Jones ile hayranlarına bu CD ile arşivlik bir albüm sunuyorlar.

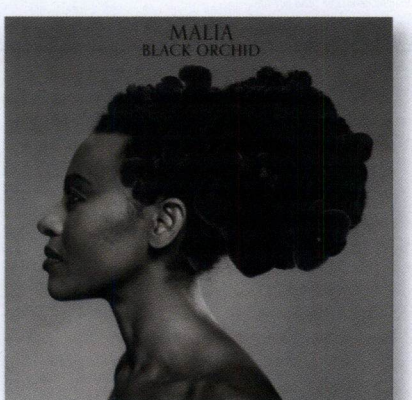

Malia

Black Orchid
Universal 2786059 (2012)

İngiliz jazz vokalisti Malia, Afrikalı ve İngiliz mirasa sahip bir aileden geliyor. Yerel radyo yayınları ve babasının Beatles albümleri koleksiyonuyla büyüyen müzisyen Londra'ya taşındıktan sonra etrafını saran geniş müzikal vahadan çok etkilenerek müzikal yelpazesini arttırmış. Sarah Vaughan ve Billie Holiday'den çok etkilenen vokalist ilk 3 albümünden sonra Avrupa sahnesinin aranan isimlerinden biri haline gelmiş. Dumanlı sesi ve duygulu yorumu ile listelerde en üst sıralara yerleşen vokalistin bu son albümü "Black Orchid"i çok beğeneceğinize inanıyoruz.

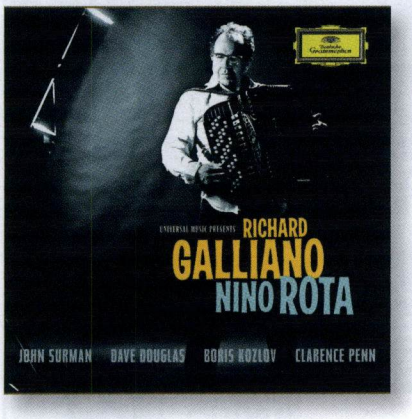

Richard Galliano

Nino Rota
Universal 64615 (2011)

Müzisyenler
Richard Galliano (acc)
John Surman (ss, actt)
Dave Douglas (tp)
Boris Kozlov (b)
Clarence Penn (d)
Fransız akordeon ustası Galliano ekibini Londra Jazz Festivali'ne getiriyor ve sonuç muhteşem. Nino Rota'nın zamansız film müzikleri harika bir ekip tarafından yorumlanıyor. Klaviyelerde John Surman, trompette Dave Douglas, basta Boris Kozlov ve davularda Clarence Penn'den oluşan bir ekip." The Godfather Love Theme" gibi önemli film müziklerinin yorumlamalarının yer aldığı bu albümde müzisyenlerinin her birinin enerjisi sayesinde besteler olduklarından da öteye taşınmış adeta.

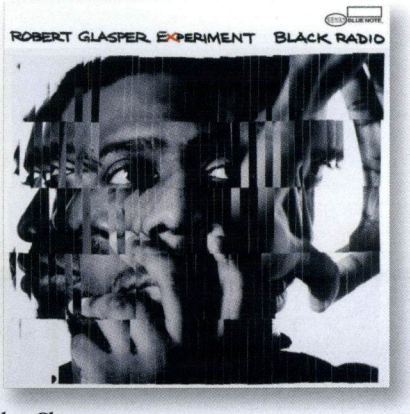

Robert Glasper

Black Radio
Blue Note 29767 (2012)

Müzisyenler
Robert Glasper (p, Fender Rhodes, keyb)
Casey Benjami (vocoder, as, flt)
Derrick Hodge (b)
Chris Dave (d)
Müziğin geldiği yeni yerin sınırlarını çizen bir albüm, Robert Glasper'ın "Black Radio" albümü. Jazz'dan hip-hopa, R&B'den rock'a uzanan geniş yelpazeye sahip bir albüm. Grammy adayı piyanist albümde Erykah Badu, Bilal, Lupe Fiasco, Latah Hathaway, Shafiq Husayn (Sa-Ra), KING, Ledisi, Chrisette Michele, Musiq Soulchild, Meshell Ndegeocello, Stokley Williams (Mint Condition) ve Yasiin Bey (Mos Def) gibi birçok farklı vokalistle çalışarak şehirli bir müzik ortaya çıkarmış. Son derece yüksek enerjili bu genç müziği her gün dinlemeye doyamayacaksınız.
Albümde yer alan diğer müzisyen konuklar; Jahi Sundance: turntables (1, 10); Eykah Badu: vokal (2); Latah Hathaway (3, 12); Mos Def: vokal (10); Shafiq Husayn: vokal (1); Bilal (4, 11); Stokley Williams: vokal, perc (9, 12); Chrisette Michele: vokal (7); Musiq Soulchild: vokal, sampling (7); Meshell Ndegeocello: vokal (8); Amber Strother: vokal (6), Anita Bias: vokal (6); Ledisi: vokal (5); Lupe Fiasco: vokal (4).

Chris Isaak

Beyond The Sun
Rhino 6724 (2011)

Chris Isaak'in Vanguard'dan çıkan bu ilk albümü aşkın müzisyenin yorumuyla tarifi diyebiliriz. Yetenekli ve dürüst bir müziğe sahip olan müzisyenin ilk müzik sevgisi anne ve babasının 45'likleriyle başlamış. Ardından Elvis Presley, Johnny Cash, Roy Orbison, Carl Perkins ve Jerry Lee Lewis gibi müzisyenlerden etkilenen Isaak bu albümde klasik yönünün değişken panltısını keşfederek kendi müzikal kimliğinin derinliklerine iniyor.chumann'ın çocukluğuna ithafen 1838 yılında bestelediği 13 opusdan oluşuyor.

Amos Lee

As The Crow Flies
Blue Note 31281 (2012)

Daha bir sene önceki albümüyle listelerde 1 numaraya yerleşen sanatçının yeni albümü "As The Crow Flies" Blue Note'dan çıktı. Kritiklerin Philadelphia'dan çıkan ve New Jersey'de yetişen bir insanın nasıl olur da Amerikan müziğine bu kadar derinlemesine hakim olarak icra edebilir diye sorduğu Lee, bu albümünde de müzikal paletinin tüm farklı renklerini kullanmış. Soul ve country'nin karışımı ve gospel'i de ekleyerek kendi sesini bulan müzisyenin bu albümde 6 parçası var.

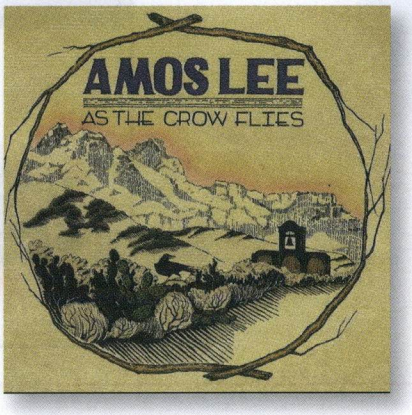

Lyambiko

Sings Gershwin
Sony 83102 (2011)

"Something Like Reality" albümü ile ECHO Jazz tarafından son 10 yıldır devam eden aralıksız çalışmaları ile "Yılın Kadın Sesi" seçilen Lyambiko, Almanya'nın en başarılı jazz ekiplerinden biri ile çalışıyor. Ülkemizde de konser veren sanatçının performanslarından biri "Boston Globe" tarafından içlerinde Dave Brubeck ve Wayne Shorter gibi isimlerin yer aldığı prestijli listede en iyi 10 canlı performanstan biri seçildi. Lyambiko şimdi yepyeni bir albüm olan "Lyambiko Sings Gershwin" ile piyasada. Kendi bestelerinin yanı sıra Tracy Chapman'dan "Crossroads", Soundgarden'dan "Black Hole Sun" şarkılarını yorumladığı bir önceki albümü "Something Like Reality"nin ardından sanatçı, şimdi de farklı bestelerle karşımızda. "Köklerime döndüm" diyen sanatçı yeni albümünde Gershwin eserlerini yorumluyor.

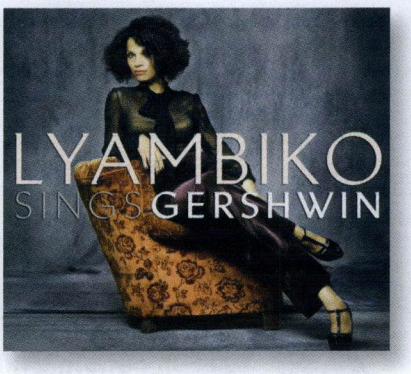

Lyambiko

Something Live Reality
Sony 83102 (2010)

Yedinci stüdyo albümü ile hayranlarının karşısına geçen Lyambiko'nun "Something Like Reality" albümü sanatçının ve ekibinin sahnedeki 10. yılını kutlarken grubun henüz sahnede çalmadığı ve ilk kez bu albümde yer alacak eserlerin de yepyeni yorumlarını içeriyor. Piyanoda Marque Lowenthal, basta Robin Draganic ve davulda Heinrich Koebberling ile Lyambiko bu albümde Earl Brent ve Matt Dennis'den "Angel Eyes", Nat Adderley'nin swing klasiklerinden "Work Song", Tracy Chapman'nin folk şarkısı "Crossroads"u ve son olarak ise and Chris Cornell'in (Soundgarden) grunge hiti "Black Hole Sun"ı seslendiyor. Bir jazz combo grubundan şaşırtıcı seçimlerin yer aldığı, enteresan bir albümle hayranlarının karşısına geçen Lyambiko Tanzanya'dan Almanya'ya uzanan bir geçmişe sahip bir sanatçı. Günümüzün en başarılı kadın jazz seslerinden biri olan ve ülkemizde de konser veren Lyambiko'nun bu albümü tüm jazz severlerin arşivlerinde mutlaka yer almalı.

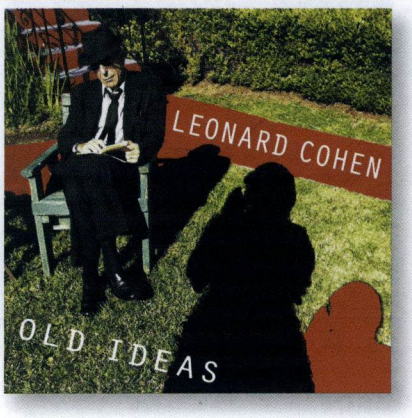

Leonard Cohen

Old Ideas
Sony 98671 (2012)

60 yıla uzanan müzik kariyeriyle yaşayan efsane, müzisyen ve şair Leonard Cohen'in 8 yıl aradan sonra yayınladığı ilk stüdyo albümü piyasada. Albümün 10 şarkısı; Cohen'in şairane bakış açısıyla aşk, ilişkiler, cinsellik, kayıp ve ölüm gibi insan varoluşunun en derin zorluklarını ele alıyor. Sanatçının en manevi albümü sayılabilecek "Old Ideas" şefkat ve anlayıştan itham alıyor. "Yaşım ilerledikçe sesimi nasıl kullanmam gerektiği daha iyi anladım. Bunun için yapmam gereken, asla yas tutmamaktı. Hepimizi bekleyen büyük kaçınılmaz yenilgiyi ifade etmek ise, saygınlık ve güzelliğin katı sınırları içinde yapılmalıydı" diyor Leonard Cohen. Tasarımı sanatçı tarafından yapılan albümün prodüktörlüğünü Patrick Leonard, Anjani Thomas, Ed Sanders ve Dino Soldo yapıyor. Leonard Cohen'in eşsiz sesini Dana Glover, Sharon Robinson, The Webb Sisters (Hattie and Charley Webb) ve Jennifer Warnes vokalleri ile tamamlıyor.

For My Baby

Best Classical & Jazz Selections
Sony 27602 (2011)

Müziğin zihinsel ve ruhsal gelişimimiz üstünde yarattığı etki, binlerce yıldır tüm uzmanlar tarafından farklı örneklerle kanıtlandı. Doğru ses frekansları, henüz anne karnında oluşumumuzun ilk anlarından itibaren vücut kontrolü, zeka, yaratıcılık ve duygusal dünyamız üzerinde mucizevi bir gelişim sağlıyor. Müzik aynı zamanda yüzyıllardır çocuklar ve yetişkinler için terapi ve tedavi amaçlı kullanılmaya devam ediyor. Türkiye'de ilk defa 2CD'de klasik müzik ve jazz kategorisinde toplanan ve bebekler için hazırlanan bu özel albümü aynı zamanda sizler de büyük bir zevkle dinleyeceksiniz. Birbirinden özel tam 35 şarkı bebeğinize huzur dolu bir uyku sağlarken, sizde arşivinize klasik ve jazz müziğin efsane müzisyen ve bestecilerinin bir arada yer aldığı bir albüm katmış olacaksınız.

Ky

Musique Vagabonde
Opjp 1006 (2010)

Müzisyenler
Maki Nakano (s),
Yann Pittard (g),
Cenk Erdoğan (g),
Moussa Hema (balafon),
Karsten Hopchafel (viyoloncel),
Bachir Sanogo (vo),
Gaston Zirko (d),
Gürkan Özkan (perc),Japon müzisyenler Maki Nakano ile Yann Pittard'ın 2010 yılında bizim müzisyenlerimiz ile İstanbul'da kaydettikleri bu çalışma serbest doğaçlamalarla free jazz kategorisinde yer alıyor.

Borges Piazzola

Letters to Herbie
ACT 9519 (2011)

Tango ve milonga severlerin arşivlerinde olması gereken bir çalışma. Daha önce 1965 yılında basılan albüm tekrar piyasada.

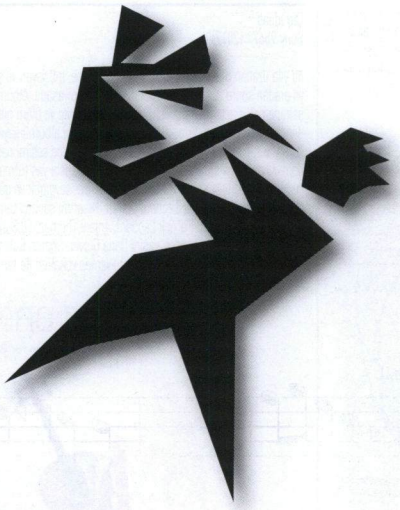

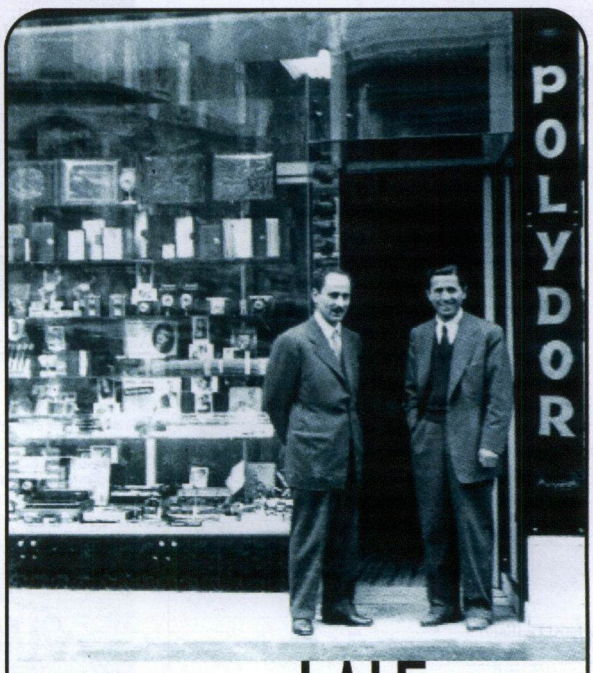

LALE
PLAK
Tünel Galipdede Caddesi No: 1
Beyoğlu 34430 İstanbul, Turkey
T: +90 212 293 77 39
info@laleplak.com

KLİNİK

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

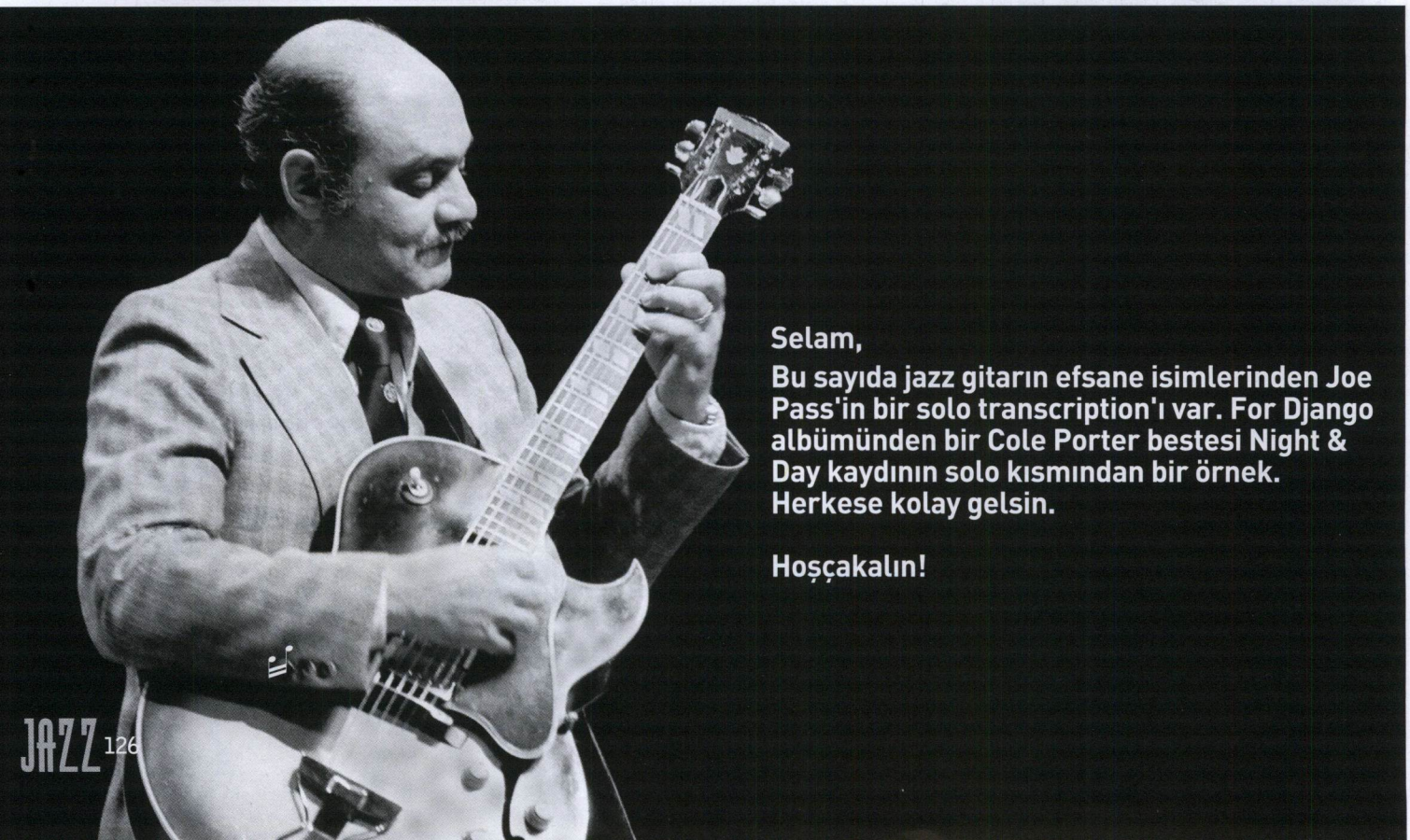

Selam,
Bu sayıda jazz gitarın efsane isimlerinden Joe Pass'in bir solo transcription'ı var. For Django albümünden bir Cole Porter bestesi Night & Day kaydının solo kısmından bir örnek. Herkese kolay gelsin.

Hoşçakalın!

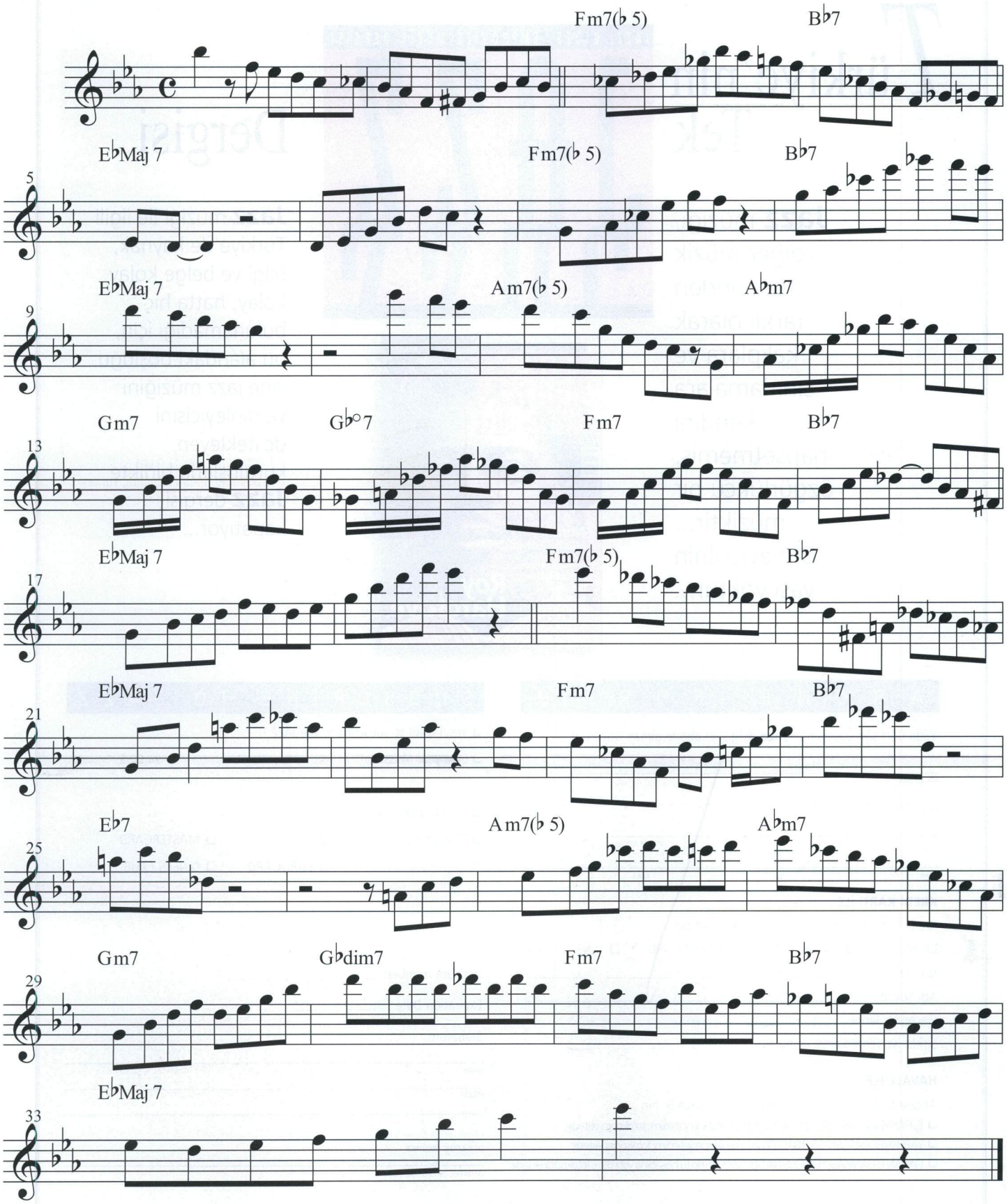
Fm7(♭ 5)
B♭7
E♭Maj 7
Fm7(♭ 5)
B♭7
5
E♭Maj 7
Am7(♭ 5)
A♭m7
9
Gm7
G♭°7
Fm7
B♭7
13
E♭Maj 7
Fm7(♭ 5)
B♭7
17
E♭Maj 7
Fm7
B♭7
21
E♭7
Am7(♭ 5)
A♭m7
25
Gm7
G♭dim7
Fm7
B♭7
29
E♭Maj 7
33

Türkiye'nin Tek

Dergisi

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

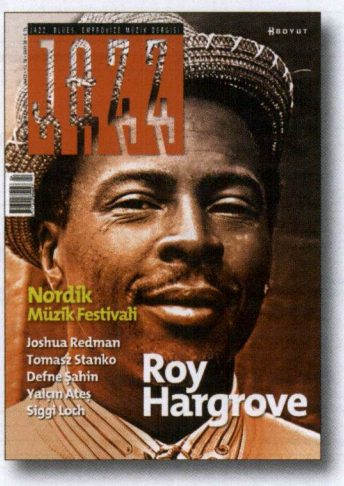

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 24 TL'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: ____ ____ ____ ____

Adı Soyadı: ____

Geçerlilik Tarihi: ____ ____ IMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 24 TL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 24.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: ____ ____

Expiration Date: ____ ____

Signature:

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Ülkem Ozsezen
ulkemplm@yahoo.com

Sedat ERGİN

Körleme Nisan sayısında Hürriyet Gazetesi'nin saygın kalemi, Sedat Ergin'i ağırlıyor. Sedat Ergin bir jazz tutkunu ve amatör bir müzisyen aynı zamanda. Medyanın yoğun iş temposundan kısmen de olsa arınabilmek için İstanbul'un artık olmazsa olmazları olan jazz konserlerine yöneliyor. Müzik tutkusu Sedat Ergin'in gençlik yıllarından başlayan bir olgu. Evinde çeşitli müzik aletleri; bir gitar koleksiyonu ile geniş bir albüm arşivi bulunuyor. Körleme konularımızı yazılarında olduğu gibi analitik, titiz ve dikkatli bir üslupla irdeliyor. Değerli yazara değişik türlerden oluşan bir seçki sunduk.

Renaud Garcia-Fons

Légendes
1996 Enja Rec.

Like Someone In Love / Burke – Van Heusen
Renaud Garcia-Fons (b)

Bana Danimarkalı bir basçıyı çağrıştırdı. Büyük bir usta olduğu konusunda hiçbir tereddüt yok. Niels-Henning Oersted Pedersen olabilir. Parçada araya serpiştirilmiş "I fall in love too easily" standartının tınılarını duydum. Burada çok aşağılarda dolaşıyor. Overdubbing yapmış. Şimdi çaldığı melodi meşhur bir Katalan basçıya ait. Onun 5 telli bir gitarı vardır. Bu solo onun çalabileceği türden bir solo fakat böyle overdubbing yaptığı bir işi bilmiyorum. "Akdeniz" isimli bir albümü var bende. (Méditerranées albümü). Bende albümlerinin çoğu vardır. İki yıl önce İstanbul'da konser vermişti. Kemençe virtüozu, Derya Turkan ve çellist, Uğur Işık ile üçlü bir albümü de var (Minstrel's Era isimli bu albümde Osmanlı Saray Müziklerini kendilerine has bir tarzda yorumluyorlar). O Katalan basçı olabilir diye düşünüyorum çünkü bu klasik tarzda bir jazz'cı değil. Zaten bazı komalı Doğu motiflerine de açılımlandı parça. Çeşitliliği olan ve farklı müzikal türlere dokunabilen birisi. Renaud Garcia-Fons olmalı.

Garcia-Fons'un Légendes albümü.

Dinledim bu albümü. Muazzam bir çeşitliliği var. Giriş bölümünde daha Batılı formatlar içindeydi, sonra komalı sesler girdi. O yüzden ilk kısımda bazı teknikleri Oersted Pedersen'i çağrıştırdı. Kontrbasın anlatım imkanlarını genişleten bir müzisyen. Katalan olduğu için Doğu müziklerine de açık duruyor. Akdeniz'in bütün renklerini ve çeşitliliğini kontrbasa taşıyabiliyor. Tabii bir tel daha eklemiş olması da anlatımını güçlendiriyor. Bu ifade zenginliğini alabilmek için özel yapılmış bir kontrbas kullanmayı tercih ediyor.

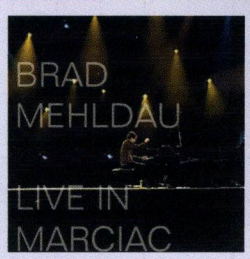

Brad Mehldau

Brad Mehldau Live In Marciac
2011 Nonesuch Records

Trailer Park Ghost – Brad Mehldau, Brad Mehldau (p)

Yine büyük bir ustanın çaldığı konusunda hiçbir tereddütüm yok. Chick Corea ayarında birisi ama odur diyemem. Daha evvel dinlediğim bir parça değil. Tekniğine çok hakim birisi. Yan bir yola saptı müzik şu an; hafif hızlanıyor, şimdi durduk, biraz nefes alıyor müzik. İki kişiyi diyolog konuşturuyor gibi çalıyor. Büyük bir cambaz bu hiç şüphesiz. Chick Corea veya Keith Jarrett olabilir. Herbie Hancock belki... Ben Brad Mehldau'cuyum aslında. Onu genellikle piyanoya dokunuşundan yakalayabilirsiniz. Bill Evans'ı da aynı şekilde. Daha sakin ve dingin piyanistleri seviyorum. Sanırım solo bir albüm bu.

Brad Mehldau. Canlı bir kayıt. Live in Marciac.

Brad mi bu? Hiç bu kadar sert bir Brad Mehldau dinlememiştim. Bu onun alıştığım bir tarzı değil. Bende çoğu albümü var. Bana bunu yapmayacaktın (gülüyoruz). Bence onun en çok sevdiğim uğraşlarından biri bir Beatles veya bir Paul Simon şarkısını alıp yeniden yorumlaması. Brad Mehldau'yu genelde trio formatında dinliyorum. Güne çoğunluk arabada i-pod'da Brad Mehldau parçaları dinleyerek başlarım. Onlar da genelde yumuşak parçalardır.

Çok keyifli bir Körleme oldu Sedat Bey, çok teşekkür ederim.

Ben de teşekkür ederim Ülkem, ama unutma ki ben de sana bir gün Körleme yapıp seni çok kötü köşeye sıkıştırabilirim, üstelik hepsini de piyanistlerden sorarım haberin olsun!

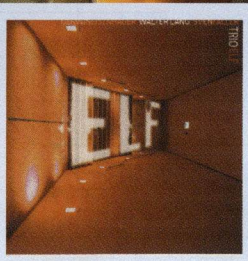

Trio Elf

2006 Enja Rec.
Take Five
Paul Desmond

Walter Lang – (p)
Sven Faller (b, samples)
Gerwin Eisenhauer (d)

5/4' lük bir parça. "Take Five"ın ritmi gibi. Bu parçada bariz Take Five'ın esintileri var. Zaten konsept de buna çok uygun. Piyano ön planda. Nasıl açılımlanacak bilemiyoruz henüz. Şimdilik sadece ana temada dolaşıyorlar. Esinti demiştim ama, bu parça yavaş yavaş "Take Five"a dönüştü. Burada yaptıkları numarayı anladım. "Take Five" ritmi ile girip, aynı kalıp içerisinde başka 'riff'ler de çalıp, sonrasında yavaş yavaş gerçek melodiyi serpmeye başladılar. Klasik kökenden gelen biri olabilir. Solo piyano bölümünde melodiyi direkt vurgulayışı klasik kökenli biri olabileceği izlenimini uyandırdı. Daha önce "Take Five"ın böyle bir yorumunu dinlemedim. Burada bu standardı çok özgürce yorumlamışlar. Özellikle giriş bölümünden sonra parçaya ulaşabilmek için bir sürü dehlizlerden dolaşıp geldiler ve bizi parçayla buluşturdular. Piyanistin bazı dokunuşları klasik piyanistler gibi. Bu zekice ve cesur bir yorum. Bir müzikal zeka var. Böyle bir jazz standartını böyle özgürce yorumlamak iddialı bir iş. Hiç sıkılmadan dinledim. Amerikan tınısı yok. Daha çok Kuzey Avrupa jazz'ı gibi. Pek Kuzey Avrupa jazz'ı dinlemiyorum.

Trio Elf.

Onları bilmiyorum.

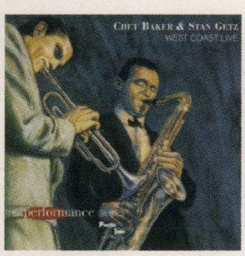

Chet Baker & Stan Getz

Chet Baker & Stan Getz
West Coast Live
1997 Pasific Jazz Capital Records

My Funny Valentine R.Rogers – L. Hart
Chet Baker (tp)
Stan Getz (ts)
Carson Smith (b)
Larry Bunker (d)

Eski bir kayıt. 1950'ler gibi. Parça, "My Funny Valentine". Bu benim en sevdiğim jazz standartlarından biri. Miles değil bu. Trompetçileri çok iyi bilmiyorum. Son dönemde daha çok basçıları dinliyorum. Aslında vokalde en iyi "My Funny Valentin" yorumu Chet Baker'ındır. Acaba burada Charlie Parker yanında Miles Davis'i mi yetiştiriyor? Çalış tekniği Miles kadar sofistike değil. Bence Chet Baker'da da olağan üstü bir teknik yok ama ruh var.

West Coast Live. Chet Baker & Stan Getz.

İkisinin birlikte böyle işler yaptığını biliyorum. Kaç yılı kaydı bu?

1953 yılı.

Evet, dönemi yakalamışım.

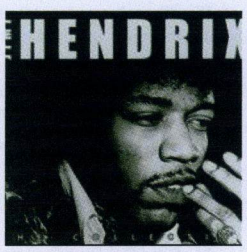

Jimi Hendrix

The Collection
2006 Music Mania

She's A Fox – Robert, Jacqueline, Richard Poindexter
Jimi Hendrix (g)

Jimi Hendrix.

Giriş Jimi Hendrix girişi gibi ama bu çok ilk dönemleri olsa gerek. Galiba bu pek bilinmeyen bir albümü. O girişi sadece Jimi Hendrix yapabilir. "The Wind Cries Mary"nin girişi gibi tınladı. Bu sanki onun arayış içinde olduğu bir emekleme dönemi çalışmasını çağrıştırıyor. İlk dönem etkilenmeleri demek ki daha çok blues üzerine olmuş.

Evet, hayli nadir bulunan bir kayıt bu.

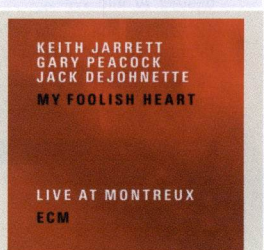

Keith Jarrett

My Foolish Heart – Live at Montreux Jazz Festival 2007 ECM

Oleo – Sonny Rollins
Keith Jarret (p)
Gary Peacock (b)
Jack DeJohnette (d)

Çok kuvvetli bir swing var. Keith Jarrett gibi sesler çıkarıyor. Keith Jarrett Trio olabilir. Keith'i sesinden yakaladım. O böyle sesler çıkarır.

Keith Jarret Trio.

İlk başta biraz şüphelendim, hakikaten çok kuvvetli bir swing ile çaldılar. Piyanoya dokunuşundaki o serinlikten bu Keith'e benziyor dedim, zaten sonradan da çıkardığı inıltileri duyunca hiç tereddütüm kalmadı.

Ülkem Özsezen
ülkemplm@yahoo.com

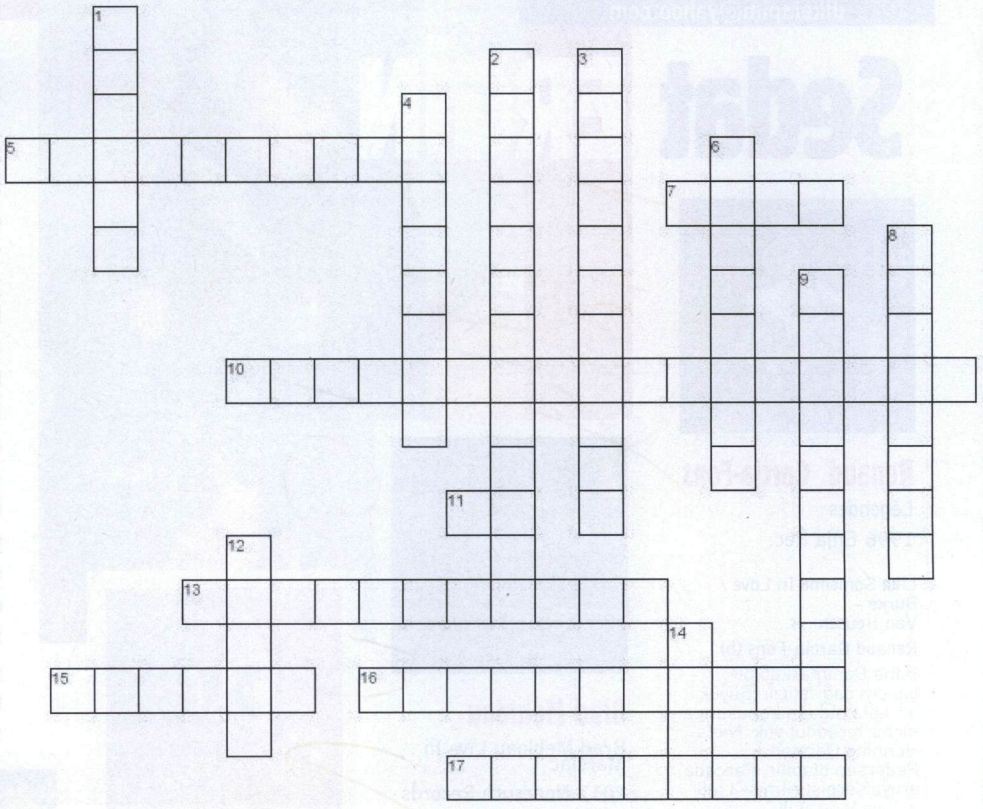

Sağdan Sola:

5. Caz müziğinde org kullanımının ilk temsilcilerinden.

7. Bill Evans son dönemlerinde bu kontrbasçı ile çalışıyordu. -------- Johnson

10. Üflemeli çalgılarda kullanılan ara vermeden üfleyebilmeyi sağlayan bir teknik. Nefes dolaştırma. (İngilizcesi)

11. Miles Davis' in ünlü modal parçası So What bu tonda yazılmıştı.------Minör

13. Bela Bartok' un 153 piano parçasından oluşan eseri.

15. Genellikle Duke Ellington ile anılan bir çalış stili. (İngilizcesi) J-------

16. Good Bye Pork Pie Hat isimli caz standartı bu müzisyenin ölümü üzerine bir ağıt olarak bestelenmişti.

17. Müzik tarihi bilimi ile uğraşan kişi.

Yukarıdan Aşağıya:

1. Altı elemandan oluşan müzik grubu.

2. Russell Ferrante ve Bob Mintzer' ın yer aldığı fusion grubu.

3. Bir dönem ünlü besteci Darius Milhaud' un öğrencisi olan ünlü caz piyanist/besteci. D------ ------K

4. Efsaneye göre ünlü piyano virtüozu Vladimir Horowitz bu caz piyanistini dinledikten sonra morali bozularak uzunca bir süre konserlerine ara verir.

6. Swing ritminde tempoyu geriye doğru yaslayarak (çekerek) çalma hissiyatı.(İngilizcesi) L----- B---

8. Amerika' da yayınlanan prestijli caz dergisi.

9. Müzikte Dodecaphony sistemini geliştiren besteci. Arnold---------

12. 2005 yılında hayata veda eden üstün tekniği ile tanınmış Danimarkalı kontrbasçının ilk ismi.

14. Duke Ellington' un büyük orkestralarıyla meşhur olan Blues tarzı bestelerinden biri. Ko---

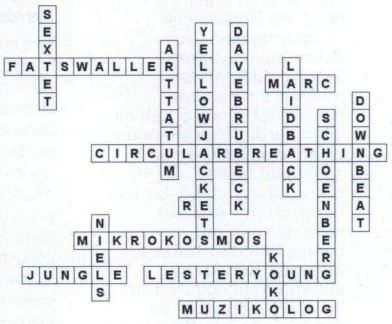

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Beran Paçacı - Göktürk / İstanbul
Ayşegül Yılmaz - Bostancı / İstanbul

ÇAZGIR

Özgen Özman

МІНСК
КРЫШТАЛЬ
BELA RUSSIAN VODKA
PRODUCED IN BELARUS
Belaya Rus
MINSKAYA
BELA RUSSIAN VODKA
PRODUCED IN BELARUS
Belaya Rus

Günün ritmi...

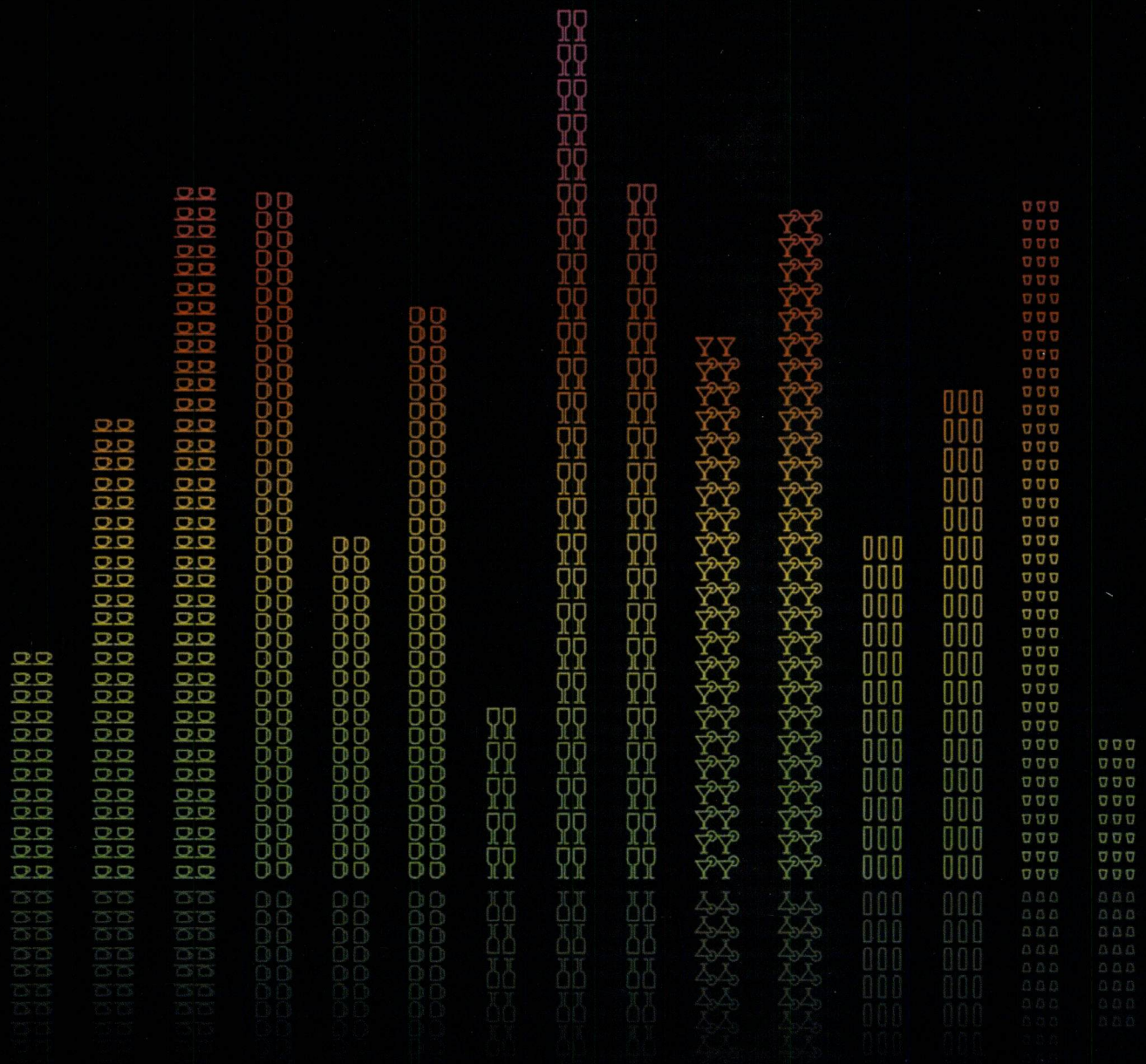

Enfes bir kahvaltıyla başlayan gün, çay saati ve lezzetli bir akşam yemeğiyle sürüyor.
Gün boyu keyfinize eşlik eden müzik tınılarıyla **SANSENDO**'da hayat; gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam ediyor.

Bi dolu lezzet, bi dünya mutfak...

SAN